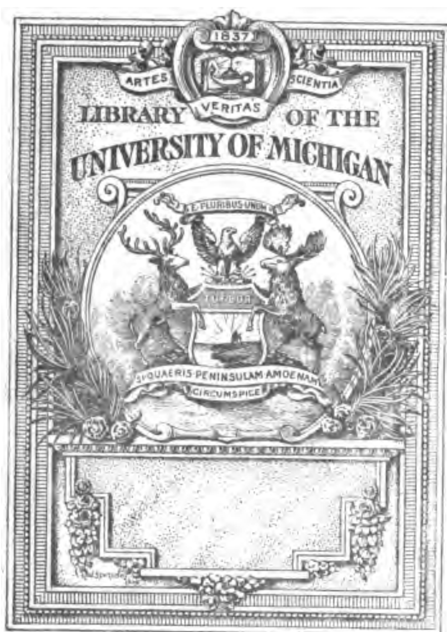

1837
ARTES
SCIENTIA
VERITAS
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUAERIS PENINSULAM AMOENAM
CIRCUMSPICE

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. X.

COMMENTARIUS.

VOLUMINIS SECUNDI PARS TERTIA.

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS TERTIA.

LIPSIAE

IN BIBLIOPOLIO DYCKIO

MDCCCI.

NESTORIS LARANDENSIS
FRAGMENTA.

V. 344.] I. Cod. Vat. p. 418. Edidit hos versiculos, qui majoris carminis particula esse videntur, (vide Not. poëtar. in *Nestor.*) *L. Holsten.* ad *Stephan.* v. Λάρανδα p. 188. *Jensius* nr. 146. *Reisk.* Anth. nr. 797. p. 172. Musas poëta rogat, ut ipsi modorum suorum suavitatem audiendam praebeant. — V. 1. ἀπείσατε vitiose *Holsten.* quod emendavit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. XXXI. *not.* ubi h. l. profert. — V. 3. ὅσσοι γ. π. ἀοιδοτόκου. Vat. Cod. et editores. *Reiskius* emendavit: ὅσσοι γ. ποθέουσιν ἀοιδοτόκου π. πηγῆς. quod haud scio an *Brunckii* lectioni praeferendum sit. Quicunque enim poëtici fontis haustum appetunt, ii omnes vestrorum carminum suavitate gaudent. Si *Brunckium* sequimur, v. 3. poëtarum circumscriptionem continet, *quibus fons Pierius fluit.* — Ceterum cum verbis ὄμβρος ἀοιδῆς comparandus *ros Cecropius,* quo Theophilae pectus madere ait *Martial.* VII. 68. et ap. *Petronium* in Anth. Lat. L. III. 118. p. 582. *sic flumine largo Plenus Pieria defundes pectore verba;* quibus similia collegit *Burmannus* T. I. p. 426. et T. II. p. 326. Metaphoricas de copioso oratore locutiones colligens *Pollux* VI. 147. has excitat: πηγάς τινας ἀφιεὶς, ὄμβρος, ποταμὸς, νιφετὸς, aliasque his similes, quas exultans sophistarum ingenium excogitavit.

II. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 448. *Nestori* tribuit *Planud.* p. 106. St. 156. W. Alphei ὕδωρ ἄβρεχον, quod cum maris aqua non miscetur. *Moschus*

ap. *Stob.* p. 400. de eodem fluvio: ἐμβαίνει ταῖς κύμασι· τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτρεχάσει, καὶ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ. Arethusae hoc optat *Virgilius* Eclog. X. 4. ut, quum per Sicanos fluctus labatur, *Doris amara suam non intermisceat undam.*

III. Vat. Cod. p. 376. sq. Plan. p. 46. St. 67. W. „Huic fragmento praefiguntur in Planudea duo versus, „qui in Vat. Cod. separati sunt cum hoc lemmate: ἄδηλον· εἰς δράκοντα ἐκπιόντα ποταμὸν ὅλον. Deinde sequun„tur hi versus cum hoc titulo: Νέστορος εἰς τὸν αὐτὸν „ὁμοίως. Εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. Alteri duo versus le„guntur T. III. p. 146. XX." *Br.* — V. 1. ἦν om. *Vat.* Magnitudinem Pythonis indicans *Callimachus* H. in Del. 92. Παρνηθὸν νιφόεντα, ait, περιστέψαι ἐννέα κύκλοις. —

V. 2. ἐπέθηκε. ed. Nicol. Sab. γεινον. Vat. Cod. θηρίον αἰνογένειον hunc draconem vocat poëta Cyrenaïcus l. c. — V. 3. Κηφισσός. Ald. 2. 3. et Nic. Sab. Mox repone ex editis et membranis:

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἶεν ῥέεν.

quo longe suavius decurrunt numeri, quos *Brunckius* frustra immutavit. In Κηφισσὸς ultima vi caesurae producitur. *Claudian.* Praef. in Rufin. I. p. 17. *Python* — *Qui spiris tegeret montes, hauriret hiatu Flumina, sanguineis tangeret astra jubis.* — κελαρύζειν de aquarum strepitu illustravit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 222. ubi et nostrum locum excitavit. — V. 5. ὀλωλότα. omnem enim fontem haustu siccaverat. Similia vide ap. *Bocharum* in Hieroz. T. II. Lib. V. c. 15.

IV. Cod. Vat. p. 448. Plan. p. 108. St. 158. W. Monet poëta quosdam ei obstrepentes homines, ut, quam artem quisque didicerit, eam exerceat. — V. 1. θρυλήσαντες. Vat. Cod. quod metrum non patitur. Conf. *Theocrit.* Eid. II. 142. θρυλλεῖν transitiva significatione

positum videtur, ut compositum διαθρυλλεῖν pro obtundere. διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν. Lucian. Demosth. Enc. 17. T. IX. p. 146. quae ducta sunt ex fonte Platonis de Republ. II. p. 358. C. — V. 3. ἢν δέ. Vulgo. καί. Vat. Cod. Mihi verum videtur

ἂν δέ τις — —

Comparavit Merrick in Diss. de Tryphiod. p. XXXIII. Gregorii Nazian. Ep. XXXVI. ἱπποσύνην δεδιότα μὴ ᾄδειν ἐθέλει ἢ ποίησις· μή τι γένηται; μὴ καὶ τῆς ἱπποσύνης διαμάρτῃς καὶ τῆς ᾠδῆς. quae manifeste nostrum locum respiciunt, unde profecta videtur paroemia, quam laudat Erasmus in Equitandi peritus ne canat.

CEREALII EPIGRAMMATA.

T. 345.] I. Cod. Vat. p. 526. Κερεαλίου inscribit nomine, cum in Plan. p. 165. St. 239. W. Luciano tribuatur. Historia de poëta, qui, cum in Isthmicis certaminibus superatus esset, futilem huic casui causam praetexuit. De musicis in Isthmo et Delphis celebratis certaminibus docte disputavit Spanhem. in Epist. ad Morell. p. 475. ubi nostrum carmen non praeteriit. Totum in verborum lusu vertitur. παρίσθμια tonsillarum vocatur inflammatio, qua spiritus impeditur. Schol. Apoll. Rhod. L. I. 938. εἴρηται δὲ Ἰσθμοῖ παρὰ τὸ ἐν στενῷ εἶναι, ὅθεν καὶ τραχήλου τὰ παρίσθμια. Vocem illustravit Foesius in Oecon. Hipp. p. 295. iis, quae Brodaeus congessit ad h. l., adde Theophan. Non. c. CXX. — V. 2. αὐρῶν ποιητάς. Speraverat ille, ut videtur, fore, ut, aliis, qui certarent, poëtis non praesentibus, ἀκονιτὶ palmam reportaret; quae spes cum eum fefellisset, Delphos profectus est. — παραπύθια. Vocabulum jocose confictum, quasi morbum, vel aliud quippiam impedimentum signi-

ficans, quod victoriae in Pythicis adversari possit. — V. 2. ἔχω teste *Dorvillio* in cod. quodam legitur.

II. Vat. Cod. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. Perstringit eos, qui voculis quibusdam atticis passim adhibitis, meros se Atticos esse existimabant. Vide ad *Lucillii* Ep. LXXXVII. *Ammian.* Ep. XXII. et *Cresoll.* Theatr. Rhet. III. 23. — V. 1. παράσημα. Excitavit h. l. *Heinsius* ad *Hesych.* παράσημα. τεράστια. *prodigiosa, obscura, obsoleta* vertit *Brodaeus*. Sed sunt proprie voces insigniores et ob usum rariorem quasi nota quadam insignitae. Ducta metaphora a numis, quos, ubi adulterati essent, οἱ ἀργυραμοιβοὶ notare solebant. Vide *Harpocrat.* v. παράσημος ῥήτωρ p. 280. et *Suidam*, qui sua ex *Harpocratione* derivavit. Ab illo σήματι enim τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγεται. *Hesych.* Quodsi quis tamen etiam hoc loco significationem τοῦ κιβδήλου valere existimet, is fortasse cogitaverit de locutionibus illis soloecismi speciem referentibus, quas recentiores sophistas magno cum studio sectatos esse vere confirmat *R. Bentlejus* in Resp. ad Boyl. p. 175. ad quam cacozeliam referenda sunt etiam illa Mercurii ad rhetorem ap. *Lucian.* Mort. Dial. X. 10. T. II. p. 163. ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις — καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. — V. 2. ἐστίν. Vulgo et in Cod. Vat. Metrum carere poterat τῷ ν ἐφελκυστικῷ, nec tamen propterea delendum erat. Vide *Hermann.* ad *Aristoph.* Nub. v. 316. p. 53. — V. 3. Nec enim, si qui insigniora quaedam Homeri vocabula didicerit, statim Homerus fiet. — κάρηνα. Vat. Cod. Cf. *Homer.* Il. o. 157. — V. 5. νῦν in quibusdam vett. edd. — πράγματι invenit Ald. in Cod. unde venit in ed. Ald. 2. 3. Sic quoque Vat. Cod. ῥήματι tentavit *Casaubonus* in not. msc. quod vulgata nec melius est nec deterius. — φράσιν. oratio a communi dicendi usu ita abhorreat, ut auditores, quid velis, intelligant. *Huetius* apte

comparavit *Gellium* L. I. 10. *At Cajo Caesari, excellentis ingenii et prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est: Habe semper in memoria atque pectore, ut tanquam scopulum fugias inauditum atque insolens verbum.* — V. 6. ἄειγε Vat. Cod.

III. Hoc Epigramma, quod ἄδηλον est in Plan. p. 285[a], St. 413. W., in Vat. Cod. p. 260. lemma habet hoc: Ἀντιπάτρου εἰς Ἀντίπατρον ῥήτορα θαυμαστὸν ἢ μᾶλλον ἱερέα. Quo jure igitur *Brunckius Cerealio* hoc carmen tribuerit, equidem ignoro. Antipater rhetor, aliunde non cognitus, utrum Diospolitanus esset an Atheniensis, ambigebatur. Eum utrique forte civitati adscriptum fuisse, suspicatur *Schneiderus*, quod in rhetoribus haud raro fiebat. Vide *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Soph. I. XI. p. 495. nr. 8. II. X. p. 588. nr. 4. Nota Atheniensium in civitate donanda liberalitas efficit, ut *Antipatrum* Diospoli oriundum fuisse putem. — V. 1. ἡλίκα δ' ἔπνει ἔργα. ἔργα sunt *orationes*, quas habebat Antipater. Quod eas dicitur πνεῦσαι, non debebat offendere doctissimum *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 112. qui varia tentans sibi ipse non satisfecisse videtur. Verba, carmina, cantum, quem quis edit, ille *spirare*, πνεῖν, dicitur, sive ἀποπνεῖν. De Hesiodo *Alcaeus Messen.* Ep. XVII. ποίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνευσεν. Idem Ep. V. de Dorotheo — χοροὺς ἔπνευσε Δαρδανίδας, Καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραυνίου, ἔπνευσε δ' ἵππου Ἔργματα —. ubi verbum ἔπνευσε alterius interpretationi inservit. Epigr. ἀδεσπ. DXX. p. 260. Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδεω. Plura hujus generis in Anthologia leguntur. — V. 2. Πανελλήνων. De Graecorum ad Olympiam panegyri accipio cum *Cresollio* in Theatr. Rhet. L. III. 6, Thes. Gronov. T. X. p. 96. Nam post Gorgiam, quem in magnis illis Graecorum conventibus verba fecisse constat, (*Philostr.* Vit. Soph. I. IX. 2. p. 493.) alii quoque Sophistae eadem via ad gloriam grassabantur.

Vide *Olear.* in Vit. Apollon. IV. 30. p. 169. nr. 2. — V. 3. *κεῖται.* Color ductus videtur ex *Antip. Thess.* Ep. LVI. de Alcmane: *κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅ γε Λυδὸς Εἴτε Λάκων.* — V. 5. *ἄστεα.* Diospolis, quae antiquitus Thebae appellabantur, et Athenae. Cognatas has urbes fuisse poëta ait, quod altera sub Jovis, altera sub Minervae tutela esset. Haec sola mihi succurrit interpretatio, quamvis verba *ἀδς αἵματος* non satis commoda esse probe intelligo. Melius res procederet, si constaret fuisse, qui Cecropem Thebis in Atticam venisse traderent. At ejusmodi traditionis vestigium nullum in locis veterum de Cecrope, quos diligenter collegit *Marsham* in Chron. Sec. VIII. p. 111. — *ὡς λόγος ἔλλην.* Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. — V. 6. *κλήρῳ. τὴν μὲν Παλλὰς ἔλαγχανε, τὴν δὲ Ζεύς.* Jejuna hoc in versu vocula *δεὶ*, nec tamen propterea corruptelae suspicionem moverim cum cl. *Wakefield*; qui l. c. tentat *κλήρῳ δ' ἡ γαίαι* sive *γάνυται.*

FRONTONIS EPIGRAMMATA.

¶. 346.] *I.* Vat. Cod. p. 595. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 615. *Alberti* ad *Hesych.* II. p. 1140. et *Toup.* in Cur. nov. p. 293. Grammaticus lusus, quo puerum poëta hortatur, ut ne amoris fructum ipsi diutius deneget. — V. 1. „*πολεμεῖς μ' ὁ φ.* Sic in cod. scriptum, et „lectionem hanc tuetur *Dorvillius*, qui probat bene „graece dici *πολεμεῖν τινα*, quod si verum non esset, non „video mutanda esset hujus versus lectio. Nam *πολεμεῖς* „*μ' ὁ* — posset esse pro *μοι ὁ.* Vide quae notavi ad *Leo-* „*nid. Tar.* Ep. LVIII.“ *Br.* *Salmasii* emendatio *πολεμεῖ μοι* — in quaedam apographa irrepsit, eamque prae altera probat *Toup.* qui ceterum apte comparat *Xenoph.*

K. п. I. 3. 10. ὦ παῖ, οὕτω τῷ Σίμῳ πολεμεῖς. Elegantior, nec *Dorvillio* judice repudianda *Salmasii* emendatio in v. 2. τὸν σὸν Καμβύσην οὐκ ἐλεεῖς, λέγε, με. Sic in Sched. Tryll. legitur, ubi etiam οὐκ ἐλέγεις, fortasse pro ἀλέγεις; frustra. — V. 3. Μήδος. i. e. Μὴ δούς. διδόναι, παρέχειν dicuntur pueri amantibus. In eodem verbo, sed sensu diverso lusit *M. Argentar.* Ep. V. p. 267. — Σίμος. Fuerunt, qui hoc vocabulum per εὐρύπρωκτον interpretarentur; nescio quo jure, nam *Hesychii* glossa, σακκινόποσοι, διαρύπρωκτοι, huc non pertinet. *Barbatum* significat *Fronto.* Σίμος. πώγων. *Aristoph.* Eccl. 498. μίαν σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. Haec optime explicuit *Brunckius* ad *Aristoph.* T. II. p. 30. sq. — V. 4. Ἀστυάγην paedicones appellant pilosum et deformem, quod ad ejus adspectum non arrigunt. Similiter lusit *Strato* Ep. X. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 604. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 100. qui sensum recte explicavit, et *Toup.* Cur. nov. p. 294. Vocabula Θυρωρὸν et φάσματος uncialibus literis debebant excudi, quod *Brunckius* neglexit, quamvis monente *Toupio*, nec nobis Lipsienses paruerunt typothetae. Etiam hoc carmen in lusu grammatico versatur. Puerum sibi fingit poëta, cui insequentium temporum conditionem praedicens ad *Menandri* quasdam comoedias respicit. Placuit acumen hujus carminis *Agathiae*, qui id imitatus est Ep. XIV. — V. 1. ἀκμήν. juvenilem florem. Θυρωρός, Menandri fabula, passim laudatur. — Κωμῳδεῖ. Non proprium nomen, sed appellativum esse putabat cl. *Böttiger* in Specim. Edit. Terentii p. 60. qui poëtam puerum *comoedum* ὑποκρίνοντα et delicias facientem hortari censet. Huic conjecturae favet *Stratonis* Ep. XXXV. in quo similis est ad *Menandri* comoediam allusio. — V. 2. Φάσματος. *Terentius* in Prolog. Eunuchi v. 9. de *Luscio Lanuvino* agens: *Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit.* ad quae verba *Scholiastes* hujus fabu-

[illegible]

[illegible] omnium Dii-

[illegible] experiment:

[illegible] in bone

[illegible]

[illegible]

[illegible] Cic. p. 573.

[illegible] ine anima ne-

[illegible]

[illegible] Flaminio

[illegible] Hispa-

[illegible] Quid ad me,

[illegible] omnia diffe-

[illegible] hic video,

GLAUCI EPIGRAMMATA.

T. 347.] *I.* Vat. Cod. p. 575. Edidit *Reiske* in Not. Poët. p. 203. Pueros, parvis olim muneribus contentos, jam avaros esse factos et majora appetere, conqueritur. *Tibull.* I. 4. 57. *Heu, male nunc artes miseras haec secula tractant. Jam tener adsuevit munera velle puer.* Conf. *Ovidium* I. Amor. IV. de Corinnae avaritia querentem, et *Straton* Ep. LIV. — V. 1. ὄρτυξ. Plurimum huc facit *Aristophan.* in Avib. 706. ubi aves vim, quam in res humanas exercent, jactantes,

> Πολλοὺς δὲ καλοὺς, aiunt, ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
> διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
> ὁ μὲν ὄρτυγα δούς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.

Plautus in Captiv. V. 4. 5. *quasi patriciis pueris aut monedulae Aut anates aut coturnices dantur, quicum lusitent.* Nota historia de Alcibiadis coturnice ex *Plutarch.* T. I. p. 195. E. *Dio Chrysostom.* Or. LXVI. p. 607. puerorum amantes cum gloriosis conferens: ὅταν αὐτοὶ μὲν ὄρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ ἀηδόνιον —. Delectabantur autem pueri coturnicibus propter pugnas, quas illas aves inter se committere docebant. Vide *Meursium* in Them. Att. II. 25. et quae collegit *Reimarus* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 1097. 78. *Plutarch.* T. II. p. 207. B. — Coturnices, pilam et talos, tanquam oblectamenta pueritiae, jungit *Plutarch.* T. II. p. 319. F. de Antonio et Augusto: λέγεται δὲ πολλῆς οἰκειότητος αὐτοῖς καὶ συνηθείας ὑπαρχούσης, πολλάκις σχολαζόντων εἰς παιδιὰν σφαίρας ἢ κύβων ἢ νὴ Δία θρεμμάτων ἁμίλλης [οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρυόνων,] ἀεὶ νικώμενον Ἀντώνιον ἀπαλλάττεσθαι — ubi verba uncis inclusa ex margine in contextum venisse suspicor. — De

lae argumentum enarrat. — V. 3. Tempore procedente fies asper, hispidus et nobis odiosus. De *Menandri* Μισουμένῳ, in quo miles quidam Thrasonides primas partes habebat, vide *Bentlej.* in Em. in Men. Reliq. p. 33. et *Harles.* ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 465. Respexit hanc fabulam *Martialis* L. XIV. 214. *Pueri comoedi. Non erit in turba quisquam μισούμενος iste; Sed poterit quivis esse* δὶς ἐξαπατῶν. Sic scribendum, non διςεξάπατος. — De Γεωργῷ, qui et Γεργίας inscribitur a nomine τοῦ πρωταγωνιστοῦ, vide inprimis *Toup.* in Epist. crit. p. 35. — Τῆς Περικειρομένης argumentum explicuit *Bötsigerus* l. c. p. 60. simul sensum hujus versus expediens: „τὴν περικειρομένην, sc. ἀκμὴν, crines, qui puerum in flore „aetatis ornant. Tondebantur pueri, annos pubertatis „ingressi. Item catamiti, quando nova nupta domum „mariti ingrederetur. In eo situs est aculeus epigram„matis." De eadem fabula nuper docte disputavit *Huschke* in Anal. crit. p. 172. sqq.

NUMENII TARSENSIS DISTICHON.

Auctori suo hoc distichon vindicavit Vat. Cod. p. 573. In Planud. enim p. 484. St. 629. W. sine auctoris nomine prostat. Membranae depravate legunt: ἐστιν μοι μέλλει et v. 2. ἀναγιγνώσκω τ. κάλαμον. Veram Planudeae lectionem exhibuit *Brunckius.* Sensum sic reddidit *Huetius* p. 49. „Dominus meus est Cyrus. Quid ad me, „si duo haec verba, κῦρος et κύριος, una literula diffe„runt? Formosum hunc Cyrum non lego, sed video."

GLAUCI EPIGRAMMATA.

---

§. 347.] *I.* Vat. Cod. p. 575. Edidit *Reiske* in Not. Poët. p. 203. Pueros, parvis olim muneribus contentos, jam avaros esse factos et majora appetere, conqueritur. *Tibull.* I. 4. 57. *Heu, male nunc artes miseras haec secula tractant. Jam tener adsuevit munera velle puer.* Conf. *Ovidium* I. Amor. IV. de Corinnae avaritia querentem, et *Straton* Ep. LIV. — V. 1. ὄρτυξ. Plurimum huc facit *Aristophan.* in Avib. 706. ubi aves vim, quam in res humanas exercent, jactantes,

> Πολλοὺς δὲ καλοὺς, aiunt, ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
> διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
> ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.

Plautus in Captiv. V. 4. 5. *quasi patriciis pueris aut monedulae Aut anates aut coturnices dantur, quicum lusitent.* Nota historia de Alcibiadis coturnice ex *Plutarch.* T. I. p. 195. E. *Dio Chrysostom.* Or. LXVI. p. 607. puerorum amantes cum gloriosis conferens: ὅταν αὐτοὶ μὲν ὄρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ ἀηδόνιον —. Delectabantur autem pueri coturnicibus propter pugnas, quas illas aves inter se committere docebant. Vide *Meursium* in Them. Att. II. 25. et quae collegit *Reimarus* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 1097. 78. *Plutarch.* T. II. p. 207. B. — Coturnices, pilam et talos, tanquam oblectamenta pueritiae, jungit *Plutarch.* T. II. p. 319. F. de Antonio et Augusto: λέγεται δὲ πολλῆς οἰκειότητος αὐτοῖς καὶ συνηθείας ὑπαρχούσης, πολλάκις σχολαζόντων εἰς παιδιὰν σφαίρας ἢ κύβων ἢ νὴ Δία θρεμμάτων ἁμίλλης [οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρυόνων,] καὶ νικώμενον Ἀντώνιον ἀπαλλάττεσθαι — ubi verba uncis inclusa ex margine in contextum venisse suspicor. — De

ἐντρεγκλεοις pueris donatis vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. κέρματα παίγνια junctim Vat. Cod. et quaedam apogr. — V. 4. ζητεῖτ'. Non recte sensum percepit *Reiskius*, ἄλλο τι de aliis machinis, pueris a paediconibus admovendis, explicans. Nam illas machinas jam indicaverat *Glaucus*, λωπὰς καὶ κέρμα, *vestes et argentum*, quibus puerorum pudicitia expugnari posset. Hoc igitur voluisse videtur: Renuntietis oportet pristino puerorum amori, et aliud quaeratis venerei furoris oblectamentum atque remedium. — In apogr. Lips. ζητεῖ δ' ἄλλο τι.

II. Cod. Vat. p. 413. sq. Planud. p. 96. St. 141. W. Panis cum Nymphis de Daphnide colloquium, quale supra habuimus inter Ep. *Diodori Zonae* VI. [a]. (Anal. T. III. p. 331.) Elegans carmen. — V. 1. Pan Daphnidis, quem deperibat, vestigia persequitur. De Panis erga pastorem illum amoribus nota sunt omnia. Vide ad *Meleagri* Ep. XXVII. T. I. P. I. p. 47. — φράσατ' ἀτρεκέες. *Theocrit.* Eid. XX. 19. Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, οὐ καλὸς ἐμμί. — V. 2. ἐρίφους. vulgo et in Vat. Cod. Sed ἐρίφοις est in Flor. ed. et in Ald. 1. — V. 3. φλοιοῦ. Sic plane *Theocrit.* Eid. XVIII. 47. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. *Callimach.* in Cydippe fr. CI.: ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν. ut praeclare restituit *R. Bentlejus* hos versus, ad quos videndus *Valckenar.* in Eleg. fragm. p. 210. sqq. — V. 5. Πάν. Sunt haec verba a Daphnide arboris cortici insculpta, quibus ille Pana rogat, ut ad Maleam sive ad montem Psophidium veniat, seque eodem venturum esse pollicetur. Μαλέαν. Non notum Maleae promontorium cum *Brodaeo* intellexerim, sed urbem Arcadiae, quam Μαλαίαν vocat *Pausan.* VIII. 27, p. 654. In talibus orthographiâ nihil incertius. Prope illam urbem montem ejusdem nominis fuisse, ex hoc loco fortasse conjicias. Ψωφίδιον. (vulgo et in Vat. Cod. Ψωφίδειον.) a Ψωφίς, urbe Arcadiae, circum quam plures

ſunt montes Pani ſacri. *Pauſan.* VIII. 24. p. 465. Cf. *Stephan. Byz.* in Ψωφίς, et *Luc. Holſten.* p. 361. — V. 6. ὑπάγω. equidem porro pergam, et Daphnidis veſtigia ſequar. Utraque ſignificatio in hoc verbo jungenda eſt, quando vi neutra uſurpatur, ut ap. *Xenoph.* Anab. IV. 2, 16. p. 233. ἐπέβαινον ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν. Ibid. L. III. 4. 48. p. 210. καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. *Ariſtoph.* Nub. 1298. ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα.

III. Cod. Vat. p. 482. cum lemmate: εἰς Βάκχην Γλαύκου Ἀθηναίου. Sic quoque in Plan. p. 297. St. 436. W. In Bacchae e marmore ſtatuam. Conf. ad *Simonid.* Ep. LXXXI. p. 255. — V. 3. In omnibus et editis et ſcriptis libris, quos equidem vidi, legitur: ὦ Σκόπα, ὁ θεοπαιδὴς ἐμήσατο, μήσατο τέχνα — nec, unde *Brunckii* lectio ſit ducta, novi. Hanc tamen, ſimilemve expreſſit *Grotius*: *O Scopa, divino reperit tua dextera caelo Prodigium inſanum, Thyada caprinecam.* In ejusmodi locis *Brunckii* taciturnitatem aegre ferimus. Caeterum hoc carmen obverſabatur fortaſſe *Calliſtrato*, cum ſcriberet in ejusdem ſtatuae deſcriptione: καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι, κάτοχα καὶ μεστὰ (ſic lege pro μετὰ) μανίας προφητεύουσι τὰ ποιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας, ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθεὶς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκε. Perperam *Scholiaſtes* χιμαιροφόνον apud noſtrum pro θηροφόνον ſimpliciter poſitum eſſe autumat, cum ex *Calliſtrati* deſcriptione conſtet, Scopae Baccham χίμαιραν necatam manibus tenuiſſe.

IV. Vat. Cod. p. 482. ὡς αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ. Falſum eſt lemma, nam aliam hiſtoriam hoc diſtichon reſpicit. Plan. p. 297. St. 436. W. Satyri ſpeciem mentitus eſt Jupiter, cum deperiret Antiopam, Nyctei filiam. *Ovid.* Metam. VI. 109. *Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram Jupiter implerit gemino Nycteida foetu.* Vide,

qui hanc fabulam docte persequitur, *Valckenarium* in Diatr. c. VII. p. 59. sqq. Ex hoc carmine conjicias, Antiopam inter Bacchi orgia, cum discurrendo fessa procubuisset, a Jove compressam esse, quae *Heynii* est sententia in Comment. T. X. p. 82. — V. 1. ἴδετε. Vat. Cod. Alter versus parum elegans. Nolim quidem corruptelae suspicionem movere; sed pro meo sensu haud paulo elegantius foret carmen, si legeretur:

εἰς δὲ χορείαν
θρώσκειν ἦκεν ἔρως, ὡς βρομιαζόμενον.

II. 348.] *V.* Plan. p. 312. St. 452. W. In Philocteten Parrhasii. Hanc celeberrimi pictoris tabulam *Plinius* cum reliquis ejus operibus non commemoravit. Ad eandem vero pertinere Ep. *Juliani* XXVII. suspicatur *Heynius* in Comm. T. X. p. 96. — V. 1. καὶ τόν. Pronum est emendare:

αὐτὸν ἀπὸ Τρηχῖνος ἰδὼν — —

ut in Ep. ἀδεσπ. CCCIX. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο. *Alexander Aetol.* Ep. II. αὐτάν που τὰν Κύπριν ἀπηκριβώσατο Παλλάς. *Archias* Ep. XIII. αὐτὰν — Ἀπελλῆς τὰν Κύπριν γυμνὰν εἶδε. Cf. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. Incert. DXIV. et CV. Καὶ tamen defendi potest, si poëtam plura carmina in Parrhasii opera continua serie posuisse existimemus. — V. 3. ἔν τε γάρ. Haec expressit *Julian.* l. c.:

Δάκρυα δὲ ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα
ἵσταται, ἀγρύπνου σῆμα δυηπαθίης.

βλέφαρα ξηρὰ respondent τοῖς ὄμμασι ἐσκληκόσι. *Hesych.* σκλῆναι. ξηρανθῆναι. ut hanc glossam restituit *Pierson.* ad Moer. p. 50. Conf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XIII. T. I. P. II. p. 33. — V. 4. ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Epigr. ἀδεσπ. CCXCIV. in Philoctetae signum: καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. — V. 5. ὦ λῷστε. *Erinna* Ep. I. λῷστε Προμαθεῦ. — σὺ μὲν σοφός. tuam quidem artem miramur. Vide not. ad *Anacr.* Ep. III. T. I. P. I. p. 198.

VI. Vat.

XI. Vat. Cod. p. 248. Γλαύκου Νικοπολ. In Plan. p. 252. St. 366. W. gentile non additur. In Erasippum naufragum. Cenotaphio inscriptum fuisse videtur ad maris litora exstructo. — V. 1. πέτρης. Vat. — βάρος. Diogenes ap. *Lucian.* M. Dial. XXIV. 2. T. II. p. 216. Ep. ad Mausolum: ἐπὶ τῷ βασιλείᾳ φὴς (μέγα φρονεῖν) καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Id. Dial. X. 6. κατάλειπε δὲ καὶ γένος καὶ — ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν — βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα, ubi minima verborum transpositione sensum adjuveris; βαρύνει γὰρ ταῦτα καὶ μνημ. *talia enim vel verbis commemorata gravare videntur.* In Necyomant. §. 17. T. III. p. 22. Mausolum τοσοῦτον ἀπολαύειν, ait, τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τοσοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. — V. 3. τὰ δ' ὀστέα. *Homer.* Od. α. 161. ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. — V. 4. αἰθυίαις. Similia vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. T. I. P. II. p. 129. *Propert.* L. III. 5. 27. de Paeto: *Sed tua nunc volucres adstant super ossa marinae, Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.*

NICARCHI EPIGRAMMATA.

Praeter ea quae hic leguntur Epigrammata Vat. Cod. *Nicarcho* tribuit Ep. *Lollii Bassi* III. p. 160. Incert. Ep. CLX. et LXXVI. b.

P. 349.] I. Vat. Cod. p. 93. sq. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 111. nr. 287. Et juvenes sibi placere, nec vetulas tamen se aspernari mulieres poëta declarat. — V. 1. πείθει. in amorem pellicit. — V. 2. ἄττυγ' Vat. Cod. et mox ἔρει μόλα. Simyli, histrionis, nomen notum ex *Demosthen.* Or. pro Coron. p. 314. 11. ed. R. Vide *Vales.* ad *Harpocrat.* p. 316. sq. — V. 3.

ἦν μὲν et ἦν δέ. Vat. Cod. In marg. γρ. ἢ μήν. Sic apogr. Guyet. et Ruhnk. exhibent. *Reiskius*, cui melior lectio non cognita erat, in priore enuntiatione ellipsin statuebat: *nam si juvencula me amplectatur, bene.* quod hoc loco, si quid video, locum non habet. — V. 4. ὑγιής. Vat. Cod. — „In cod. scriptum δικάσεται, corrupte. „Scriptum olim fuit λιχμάσεται. Λ in Δ mutatum, X mu„tatum in K, ut ap. Hesychium in λιχμάζειν, λιχμήσοντας, „et omissum M, unde ΔΙΚΑCΕΤΑΙ, quod nullum omnino „sensum habet. Nihil hic vidit Reiskius, nec ante eum „Salmasius, qui reponebat τινθάσεται, θρύψει, τιθηνήσει. „Verissima hac mea emendatione manifesta est carminis „obscoenitas, tamen macula eluenda erat.

„membrum
„*Sed rugosa viri lambet anus medii.*"

Br. Frustra hunc locum tentavit *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 466. σικχάζεται suspicans, *sannis excipitur, irridetur*, quod ab hoc contextu alienum est. Idem p. 484. *Abreschium* ϲυκάζεται narrat reponere ex *Aristaeneto.* Sed quid refert, vera lectione reperta, infelices conjecturas curiose conquirere?

II. Vat. Cod. p. 94. τοῦ αὐτοῦ· πρὸς ἑταίραν Φιλουμένην παραίνεσις. In hoc codice subjiciuntur tria disticha, quae, propter priorum versuum depravationem, sola a Planude recepta sunt p. 481. St. 625. W. *Nicarchi* nomine apposito. *Brunckius* ea retulit inter ἀδέσποτα nr. LXXIII. ubi auctoris nomen in membranis deesse perperam dicit. Saepius in ejusmodi rebus apographa viro doctissimo fecere fucum. Jungenda igitur duo fragmenta, quorum alterum in fine, alterum initio mancum et mutilum esse apparet. Primum ponam carmen, sicut in codice legitur:

τῆς μητρὸς μὴ ἄκουε, Φιλουμένη· ἦν γὰρ ἀπέλθω
καὶ θῶ ἅπαξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως

τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῇς λόγον· ἀλλ' ἐκείνους
ἐμπαίξας ἄρξαι πλεῖον ἐμοῦ τι ποιεῖν
πάντα λέγων εἶναι· σαυτὴν τρέφε· καὶ γράφε πρός με
εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας.
σύντακτον ποιοῦ· τὸ ἐνοίκιον εἴ τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον·
ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τίκτε καὶ τέκε· μὴ θορυβηθῇς·
εὑρήσει πόθεν ἐστ' ἐλθὼν ἐς ἡλικίην.

Jam totius carminis ſenſum videamus et argumentum. Si memineris eorum, quae miſere amantes, cum puellas, quas depereunt, relinquere coguntur, eas hortari ſoleant et monere, ut ne aliorum illecebris ſe capi et corrumpi ſinant, *noctes diesque ipſos ament, ipſos deſiderent, ſomnient*, nec de ulla alia re cogitent, (*Terent.* Eunuch. I. 2. 112.) ne, dum ipſi patria carere cogantur, malis artibus pecuniam ſibi quaerant, (idem in Heautont. II. 3. 16.) et quae alia ſunt his ſimilia; horum ſi quis, inquam, meminerit, facile intelliget, *Nicarchum* hoc carmine iſtiusmodi amantium exhortationes ſuaviter irridere et παρῳδεῖν. Ipſe enim puellae ſive potius conjugi longe diverſa praecipit. Quum abiero, ait, neque caſtae matris admonitiones cures, velim, neque eorum, qui liberiores tuos mores reprehendant, ullam rationem habeas. Victui et crumenae proſpicias, et mihi quoque ut de quaeſtu tuo aliquid ſuperſit, cures; reliqua ne hujus quidem faciens. — Hic mihi ſenſus videtur carminis; quem ſi recte explicavero, ſatis lepidum videbitur Epigramma, quod *Salmaſio*, qui de duobus tantum diſtichis ſtatuebat, frigidiſſimum videbatur. Jam ſingula expendamus. — V. 1. ἢν γὰρ ἀπέλθω. Moechi viri praeſentiam timent; poſt abitum conjugem ſuam audacius tentaturos eſſe ſperat. Poſt hoc diſtichon nihil tamen videtur deeſſe, quamvis ſequentia verba non ſatis expedita ſint. οἱ καταπαίζοντες videntur eſſe cognati et vicini, qui moecham, viri abſentia fruentem, dicteriis

incessant. Vitiosam cod. lectionem ἀλλεκείνοις *Reiskius* in Misc. Lips. IX. p. 112. nr. 288. ubi quatuor priores versus edidit, in ἀλλά γ' ἐκείνοις sive ἀλλ' ἐς ἐκείνους mutandam censebat. Contextui Brunckiana lectio aptior. Verba πλεῖον ἐμοῦ τι ποιεῖν certe non significant, ut *Reiskius* vertit, *incipe me magni facere*, sed potius, *incipe plura lucrari, quam equidem poteram.* πλεῖον ποιεῖν simpliciter quidem est *proficere*, ita ut comparativi vis fere evanescat. Vide *Valcken.* ad Eurip. Hipp. p. 194. A. Sed atticae dictionis regulis horum poëtarum oratio adstringenda non est. — V. 6. εἰς ποίην ἀκτήν. pro ἐν ποίῃ ἀ. positum videtur, de qua enallage vide quos laudat *Lennep.* ad *Phalar.* p. 223. ἀκταὶ autem, in quibus luxuriosi homines convivari solebant, pro loco luxuriae et voluptati destinato positum. Vide not. ad *Philodemi* Ep. XXX. 5. T. II. P. I. p. 241. — Lectt. membranarum εὐφρέβευνον *Br.* tacite in εὐφρέβευνας mutavit: Scribe mihi, in quibus conviviis et lupanaribus diem hilariter transegeris. De coenis cogitandum, quibus meretrices et matronae, meretricum more viventes, adhiberentur. — V. 7. εὐτακτεῖν πειρῶ. Hoc praecepto, si sincera est lectio, vir uxorem monet, ut honestam et modestam speciem prae se ferat, quae ad inflammandos adulteros plurimum confert. De Poppaea *Tacitus* Ann. XIII. 45. *modestiam praeferre et lascivia uti: rarus in publicum egressus, idque velata parte oris, ne satiaret adspectum, vel quia sic decebat.* Nec tamen, fateor, satis apparet, quomodo, quae viro absente moechos ad convivia sequitur mulier, simul εὐτακτεῖν, i. e. decoram speciem gerere possit. Quare putabam aliquando corrigi debere:

εὐαγρεῖν πειρῶ.

Divites et bene nummatos amantes laqueis tuis irretire conare — quod reliquis certe in hoc carmine vitae praeceptis consentaneum. Frequentes autem apud hujusmodi scriptores metaphorae a piscatura et venatione ad

meretricias artes traductae, ut ἀγκιστρεύειν, δελεάζειν, σαγηνεύειν, de quibus nonnulla dedit *Abresch.* in Lect. Aristaen. p. 285. θηρᾶν et θηρεύειν, quae illustrans *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 556. laudat particulam epistolae ined. *Alciphronis*: τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. — M. Argent. Ep. X. ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ἀγρεύσομεν. Adde *Scheffer.* et *Burm.* ad *Phaedr.* L. IV. 4. 4. et quae collegimus ad *Rhiani* Ep. VII. T. I. P. II. p. 325. — V. 7. ἄν τι. recte in editis libris. Sed verba ἄν τι — γίγνηται intra commata ponenda sunt. Si quid lucri feceris, habitationis mercedem solvas, mihique vestem provideas. Verbum φρόντισον ad utrumque substantivum pertinet, ut bene monuit *Scholiastes.* — τὸ ἐνοίκιον *cellae pensionem* vocat *Martial.* L. III. 30. ubi vide *Heraldum* p. 68. — V. 9. ἢν λάβε καί τινι. Inepte vulgo. In membranis scriptum τίνε καὶ τίνε. Salmasio scribendum videbatur τίνε, ναί, τίνε. Quod dedi, ex optima emendatione est *Piersoni* Verisim. p. 89." *Br.* — V. 10. πόθεν ἔστ'. unde originem traxerit. Verum patrem aliquando inveniet. *Grotius* vertit: *ad annos Venerit, unde loci venerit, inveniet.*

III. Cod. Vat. p. 94. τοῦ αὐτοῦ. (Ῥουφίνου.) Εἰς ἑταίραν Λέμβιον καὶ Κερκούριον· εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀνόματα μικρῶν πλοιαρίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδάλιων. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 318. *Reiske* Misc. Lips. T. IX. p. 113. nr. 289. *Rufino* restituendum carmen, quod in membranis sequitur post tria ejusdem poetae Epigrammata, quae, quia in Planudea leguntur, in apographis omissa sunt, ita ut in his proximum locum habeat ab Epigr. *Nicarchi* II. Hinc factum, ut editores verba τοῦ αὐτοῦ ad hunc poetam referrent. A *Dorvillio* tamen, qui ipsum Cod. inspexit, meliora *Brunckius* doceri potuisset. — De duabus meretriculis tanquam de navigiis poeta loquitur, juvenesque hortatur, ut caveant, ne iis inscensis faciant naufragium. Similia vide ad *Antiphili* Ep. I. — V. 1.

ἔταιρα. Ap. Guyet. et Ruhnk. ἑταίρα. Cod. Vat. — *Suidas*: Κερκούρους. γνῆς εἶδος. κέρκουροι καὶ μυοπάρωνες καὶ λέμβοι, εἴδη πλοίων. Apte igitur ad allegoriam haec meretricularum nomina inventa sunt. — V. 2. ἐφορμοῦσιν. Sic Cod. non, ut in quibusdam apogr. legitur, ἐφορμοῦσι. Illud verbum *Dervillius* de navibus usurpari docuit, quae in anchoris stantes occasiones captant. Hinc quam apte ad meretrices nostras translatum sit, sponte apparet. Sami illae habitabant, prope portum, nautarum et mercatorum marsupiis struentes insidias. Conf. Ep. *Simonid.* LXIII. ex cujus Ep. LXIV. quaedam huc translata sunt. Legitur enim ap. illum: ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε, Σειρήνων αἵδε γὰρ ἐχθρότεραι. — V. 4. καταβῇ, qui in has naves descenderit. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 204. —, πίεται. Similiter de Phryne *Anaxilas* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω που ποιεῖ· Τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. et perpetuus Comicorum imitator *Alciphron* L. VI. p. 24. de meretrice quadam: κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἐπιφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. *Sidon. Apollin.* L. IX. Ep. VI. p. 544. *ut primum intelligere coepit et retractare, quantum de bonusculis avitis paternisque fumosae domesticae Charybdis abligurrisset — fugit — meretricii blandimenta naufragii.* καταπίνειν dicuntur praecipue belluae marinae, ut ap. *Lucian.* in Dial. Marin. XIV. 3. T. II. p. 122. ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν. et in Ver. Hist. L. I. 33. T. IV. p. 252. ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες.

IV. Cod. Vat. p. 518. In vetulam, olim formosam, nunc libidine prurientem. — V. 1. τί γὰρ εἶχε. Vat. Cod. In marg. apogr. Lennepiani, quod ex Vossiano factum est, γρ. τὰ πάροιθεν, ἐπ' ἦν νέα — quod Brunckianae lectione non deterius. Mihi in mentem venerat:

γυμῖν καλὰ χαρίεσσά θ', ὅτ' ἦν νέα.

Syllabarum χαρίεσσά θ' vestigia sunt in γαρσισθα, τι autem, quod praecedit, oriri potuit ex praecedente H, cujus generis errores ubique sunt obvii, etiam in Vat. Cod. Utrumque epitheton junxit in Helenae laude *Theocrit.* XVIII. 38. ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρα. et *Meleager* Ep. XLIII. ἄδδε ὁ παῖς — Καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ σοφὰ φιλεῖν πρόφασιν· Καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός. Ceterum color, ut ap. eundem Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε, — τότ' ἦτει. tum amantes munera poscebat. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — V. 2. nunc ipsa moechis mercedem solvere parata est. ἐλαυνομένη. petita metaphora a navibus, quae remis agitantur. *Aristoph.* Eccl. v. 38. ὁ γὰρ ἀνήρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ, Τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Oraculum Cinyrae datum ap. *Platonem Comicum, Athen.* L. X. p. 456. A. Adonis κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατός τε πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ἔχητον· Ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. — V. 3. τεχνῖτιν habet ap. Voss. In membr. est τεχνίτην. τεχνῖτις mulier Elephantidis et Philaenidis nequitiarum peritissima; qualem *Automedon* Ep. III. describit — ὀρχηστρίδα, τὴν μαλακοῖς Σχήμασιν ἐξ ὀνύχων ἀπαλῶν κινυμένην ἀνέχουσαν. — ὅταν εὖ με fe vino nonnihil lavitaverit, tum etiam magis morigera. — T. 350.] V. 5. οἶνος. Similis puellae commemoratio ap. *Hedylum* Ep. III. ἡ δυσμορφος Καλλίστιον ἀνδράσι — νήστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν. — In fine versus membranae ἐν θέλγει exhibent; Voss. ap. in marg. ἥν γε θέλῃ. — V. 6. ἐκ Vat. Cod. Post illa sibi non amplius temperat, quin omnia sursum deorsum vertat. Est in hac paroemiaca locutione nequitia, quam indicasse sufficit. Cf. Ep. V. 9. et *Antip. Thess.* Ep. VIII. quod *Nicarcho* rectius tribui existimo. De meretrice, quae πάλιν praebebat, accipiendum Ep. *Martialis* II. 31. vulgo minus recte intellectum: *Saepe ego Christinam futui.*

Det quam bene, quaeris? Supra quod fieri nil, Mariane, potest. — V. 7. κολλᾶται. In his color ductus ex *Androdamedonte* I. e. γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει. — V. 8. ᾧ μὴ διδῷ. Vat. Cod. qui error ex glossemate videtur ortus, post μηδὲν in textum inserto. Ceterum de his omnibus lectionis varietatibus *Brunckius* ne verbum quidem monuit, licet textum in quatuor locis ex conjectura constituerit. Ceterum v. 3. et v. 8. sic ut *Br.* emendavit *Corn. de Pauw* in apogr.

V. Cod. Vat. p. 550. „Hoc et praecedens, quae „nondum fuerant edita, valde sunt in codice depravata. „Hic observanda est lepida Homeri parodia, ap. quem „Il. o. (190.) Neptunus sic loquitur:

„Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥεία,
„Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων·
„τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
„ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
„παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
„Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι·
„γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος."

Br. Scriptum est hoc carmen in mulierem ἐκ παντὸς ἐρεθιζομένην σώματος, ut *Procopius* loquitur in Histor. Arcan. §. 83. p. 34. ed. *Eichel. quae pariter sufficis una tribus,* ut *Martialis* E. IX. 33. Comparandum Ep. I. *Luciani.* — V. 4. εἷς γὰρ ἕν. partem quisque mulieris, non totam, sortito accepit. — V. 5. εὐρώεντα. Etiam hoc Homericum, sed ex alio loco, Od. κ. 512. εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα. — V. 6. ὕστατον. Vat. Cod. — V. 7. ἀκτὰ νεκύων. *Sophocl.* Oedip. T. 177. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. Idem in Polyxena ap. *Stob.* Ecl. phys. T. II. p. 1008. ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνης ἦλθον ἠχού-σης γόους. — Lectionem Cod. ἐρμηναῖοι ἠνεμόεντες, et vers. sequ. ἀνεῦνται in τύπτονται *Br.* tacite et audacter mutavit.

In nonnullis apogr. ὑμῖν ... ἠνιβόωντες leguntur. Fortasse fuit:

καὶ κρημνοί τ' ἠνίβοωντες.

Posterius enim vocabulum, quamvis tautologicum, mutare non ausim. δινεῦνται autem malim mutare in

δουπεῦνται

quam in τύπτονται; minor enim mutatio et hujus loci lepori accommodatius verbum δουπεῖσθαι, cum gravi sonitu pulsari et feriri. quae vis verbi apparet ex Crinagorae Ep. XXVIII. οἱ δ' ἄρα δουπήσησαν ἀολλέες, vulnerati occubuerunt. — V. 9. Ζῆνα δεσθεὶς Κλεόβουλον. Vat. Cod. unde apparet, speciosam Br. lectionem, cum antiquae lectionis vestigiis comparatam, vix veram videri posse. In Pauwii apogr. δὲ θεῖς Κλ. quae emendatio se facilitate sua commendat. Cleobulum in Jovis loco ponas; alterum Jovem puta, quippe cui superiores regiones sortito obtigerint. — οὐρανόν. Lucian. Ep. I. 4. ubi vid. not. — τὸ ψολόεν πῦρ. Ap. Homerum de fulmine usurpatum; Od. Ψ. 330. Ω. 539. ad partem obscoenam translatum est. Inprimis huc pertinet facetum Ep. inter Lusus nr. LXVIII. ubi hortorum deus, se quasdam Homeri voces didicisse existimans, Psoloen, ait, ille vocat, quod nos psoloenta vocamus: Id, quod nos culum, culeon ille vocat, ubi tamen, ne falsa et sensu cassa dicat, cum Gronovio, membranis ducentibus, legendum: Ille vocat, quod nos psolon, ψολόεντα κεραυνόν. ψωλὸς enim verpus est. — V. 11. ψιάθων. Vat. Cod. ψίαθος, storea. Vide Hesych. v. et Spanhem. ad Aristoph. Ran. 575.

VI. Vat. Cod. p. 509. Planud. p. 104. St. 154. W. Historia de muliere, quae, licet gravida non esset, intra sex dies puellam et puerum peperit. — V. 1. „Perperam in Planudea et contra Epigrammatis sensum ταμὲν γαστρὶ λοχεῦσα. Bubastis Aegyptiorum eadem est, quae Graecorum Diana, de qua videndus Jablonski

„Panth. Aeg. L. III. 3. ubi ultimum hujus Epigr. di„stichon prolatum.“ *Br.* Emendatum est vitium ex Vat. Cod. ἐν γαστρὶ λαβεῖν dicitur mulier, quae concepit. Vide *Wetstn.* ad N. T. I. p. 233. Hinc natum elegans dictum *Machonis* ap. *Athen.* L. VI. p. 246. C. Ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς ... ὑπὸ γραίας τρεφόμενον, συγγινόμενόν τε αὐτῇ ἑκάστης ἡμέρας·

Νῦν πάντα, φησί, γίνετ'· ἢ μὴν οὐ κύει,
ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν.

Apud eundem in simili re scribendum videtur:

Ὁ δεῖνα, παράδοξόν γε ποιεῖ πρᾶγμά τι
ἡ γραῦς ποιεῖν σ', ἐν γαστρὶ λαμβάνειν ἀεί.

O bone, mirificam rem te facere cogit vetula illa, ut nimirum semper ventre concipias. — V. 2. ἐκ 'αυτομάτου. Vat. Cod. — V. 5. Quod si omnes mulieres eadem ratione parere didicerint, nullas in posterum Lucina partes habebit. — καταλύεται. *Philipp.* Ep. XXXIV. Ἀρτέμιδος, λέλυται λοχίων χάρις. De καταλύεσθαι dedimus quaedam ad *Lucillii* Ep. X. T. II. P. II. p. 445. — V. 6. τρέφεται. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 94. Plan. p. 481. St. 625. W. Respondet iis, qui ei temperantiam commendaverant. Quid me voluptatibus abstinere jubetis? Num me abstinentia immortalem reddet? Et si tamen moriendum est, quid refert, utrum podager an integris et valentibus membris ad inferos descendam? — [T. 351.] V. 3. „Inepte in Plan. πολλοὶ γάρ μ' ἐρέουσιν legitur, quod „ineptius a Brodaeo expositum, *complures claudicantem* „*me deridebant. On me tourmente pour m'empecher de* „*boire.* Loquitur podager, cui vini potu interdictum.“ *Br.* ἐρέθουσιν non ex codice, sed ex conjectura fluxit. In membr. Vat. πολλοὶ γάρ μ' αἰρεῦσιν legitur, quae quantivis pretii lectio, accentu mutato, αἱρεῦσιν, sine haesitatione in textum restituenda est. αἱρεῦσιν pro ἐρέουσιν posi-

rum, *efferre defunctum, ut sepeliatur.* Quid interest, si podager ad inferos abeo? πολλοὶ γὰρ αἴρουσιν ἐμέ, τότε scilicet non deerunt, qui me supremum iter euntem sublevent et efferant. Hanc praeclaram lectionem, quae huic epigrammati acumen suum reddit, expressit *Grotius* T. III. p. 269:

Multi me tollent; fiam sine claudus: ob illud
Ne dulces thiasos sit mihi deserere.

Hic latinus pentameter graeco longe est elegantior, quem onerant voculae supervacaneae γὰρ ἴσως, in quibus epitheton verbi θιάσους vel aliud quid latere suspicor.

VIII. Cod. Vat. p. 412. Edidit *Jensius* nr. 149. *Reisk.* in Anth. nr. 800. p. 174. Viatoris cum Pane, ad fontem collocato, dialogus. Deus se praetereuntes prohibere ait, quominus aqua ad pedes abluendos abutantur. Sitis tamen levandae gratia omnibus inde haurire licere. — V. 2. αἰγινόμῳ. Cod. Vat. et *Reisk.* ut ap. *Silentiar.* Ep. XLVII. 3. Revocanda haec lectio. — V. 3. προθέμεν. *Jens.* — V. 4. κοίλαι κάλπιν. *Jens.* vitiose; unde *Reiskius* infelici conjectura κοίλᾳ κάλπι γελᾷν. — V. 5. νίπτρα. Vat. et χρυσάλινα. „Legitima est hujus „versus scriptura, ποτιφέρειν, προσφέρειν tmesis est. Temere „hoc interpolavit Reiskius.“ *Br.* φέρειν omiserat *Jensius.* — V. 7. ὁ εἴμιον. Cod. Vat. quod *Salm.* et *Reisk.* emendaverunt. — V. 8. νόμος. *Jens.* contra cod. fidem. — V. 9. „Depravatum est πίνης et contra Epigramma„tis sensum. Potu enim aquae non interdicit Pan, sed „vetat, ne pedum lotione contaminetur fons: metro „etiam repugnat; prima enim in πίνω longa est. Sal„masius reponebat φέρης e praecedenti: ποσσὶ δὲ μή κοτε „νίπτρα φέρειν. Melius, meo judicio, Reiskius ἦν δὲ πάθῃς, „quod reponendum suadeo. πάθος. morbum cinaedicum; „Glossae: morbosus. παθικός. Catull. Carm. LVII. mor„bosi pariter, gemelli utrique. Vertendum itaque erat;

» Si autem eis industria id feceris, quia cinaedus es. non, » ut Reiskius: morbi levandi causa.« Br. Emendaveram olim: ἂν δὲ πλανῆς ἐπιτηδές. a verbo πλανάω, quo Homerus utitur Od. κ. 31. ἀλλ' ἴομεν πλύνεσθαι, ubi vide Clarkium de primae syllabae mensura disputantem. Nunc fere pronior sum in Reiskii lectionem. Si forte, Priapus ait, minae illae te, quia cinaedus es, non tam absterrent, quam invitant, ut aquam inquines, alia etiam poena est, qua te afficere possim. Cum his egregie conveniunt minae Priapi ap. Catullum XX. 16.:

Proin', viator, hunc Deum vereberis,
Manumque sursum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula.
Velim pol, inquis: at pol, ecce, villicus
Venit; valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexterae.

Lusus in Priap. LI.:

— improbissimi fures,
Nimirum apertam convolatis ad poenam:
Et vos hoc ipsum, quod minamur, invitat.

Ibid. LXV.:

Quidam mollior anseris medulla
Furatum venit huc amore poenae.
Furetur licet usque, non videbo.

IX. Vat. Cod. p. 94. » Carmen hoc, quo caret apogr. » Buherianum, e Vat. Cod. ad oram exemplaris Wechelianae descripsit Salmasius. Editum a Dorvill. ad Charit. » p. 240.« Br. Lemma est in Cod. Vat. ἄδηλον [οἱ δὲ Λεωνίδου.] Hoc vero a recentiore manu additum. Agricola Pana, Bacchum et Cererem greges foecundos et vini frumentique abundantiam rogat. Cum Baccho Pana conjunxit Leonid. Tar. XXX. quem expressit Sabin. Gramm. T. II. p. 304. Cf. Arnald. de Diis παρ. c. XIX. p. 120. — V. 1. αἰπόλος. Vat. Cod. — V. 2. ...

membr. quod Dorvill. emendavit. — χθονίῃ. Cereris cognomen, de quo videndus Pausan. L. II. 35. p. 194. sq. et ad Aristoclis Epigr. T. II. p. 108. Hinc apparet, initiali majore Δηοῖ Χθονίῃ scribendum esse. — V. 4. ἀμήσαι dat mihi laetas segetes metere. Ceres ἀμαία dicta, ob messem mortalibus monstratam. Apollon. Rhod. IV. 986. Δηοῖ, δὴ κείνῃ ἔνι δή ποτε νάσσατο γαίῃ, Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

X. Cod. Vat. p. 195. Νικάρχου δοκεῖ. Sine haesitatione Nicarcho hoc carmen tribuit Planud. p. 422. St. 557. W. Nicarete, cum eam vitae pudicae, quam texendo toleraverat, poenitere coepisset, ad Veneris castra transit, artis textoriae instrumentis in vestibulo templi ejus concrematis. Similis argumenti est Ep. Antip. Sidon. IX. et ἀδεσπ. CXVI. — V. 1. Verbum μιτωσαμένη duplici ratione construitur. ὑπὸ κερκίσι, accinente radio textorio, ut ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ μέλει, quae cum aliis hujus generis illustrat T. H. ad Lucian. T. II. p. 434. ed. Bip. nisi malis ellipsin statuere, ὑπὸ κερκίσι τραφεῖσα, cujus similia dedit Abresch. in Lect. ad Aristaen. p. 212. — τὰ νήματα. licia telae intendens. πολλά, pro πολλάκις. — V. 4. „πυρῆς absque „causa sollicitat Brodaeus. Quae, deserta Minerva, sub „Veneris signis militare maluit, prioris artis instrumenta „super Veneris ara cremavit. πυρὴ hic est ἐσχάρα, altare, „in templi vestibulo positum, ubi victimarum partes et „thura adolebantur." Br. Malebat Brodaeus θύρης aut αὐλῆς, in vestibulo januae fani tui. Haec vel similis lectio obversabatur Grotio, cum verteret: Caetera suspendit Cypridos ante fores. πυρῆς h. l. pro ara positum esse, non tam facile credimus Brunckio. Nec video, quid obstet, quominus Nicarete, a Nicarcho conficta, ligna quaedam in Veneris vestibulo exstruxisse et in iis instrumenta sua concremasse putetur. — V. 5. κακῶν γυν. pauperum mulierum sive miserarum simpliciter. — ἔργα. est ars texendi cum ipsis ejus instrumentis, ἐργάνας. Antipater

Sidon. l. c. λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης. λιμηρὸν ἄρμενα dixit *Theocrit.* Eid. X. 57. — V. 6. νέων vulgo. νέω emendavit *Salmas.* in not. ined. ex Vat. Cod. — Notandum est τήκειν ἄνδρας pro *perdere, corrumpere.* Eodem sensu, sed haud paulo rectius *Theocrit.* Eid. II. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. 2. T. II. p. 231. αἱ μισθοὶ ἐκτετήκασιν. — ¶. 352.] V. 9. δεκάτην ἀπὸ λήμματος. partem quaestus meretricii. — ἐργασίην. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. 1. — Sensus esse videtur: Ut nunc accepisti pristini victus mei instrumenta, ita nunc mihi ex nova, quam amplexus sum, vita quaestum praebeas et procures.

XI. Vat. Cod. p. 455. Plan. p. 57. St. 81. W. Scriptum est carmen in simulacrum Minervae pomum manu tenentis. Venus loquitur. — V. 2. τοὐμὸν ἀρπάξασα δῶρον. Vat. Cod. ubi fortasse antiqua lectio latet, quam *Planudes* immutavit, ut metro succurreret. — V. 3. τὸ πῦρ. Vat. — V. 4. ἐδογμάτισεν. Vat. Cod. — V. 5. δόρυ καὶ σάκος. tu hasta et clypeo superbias. Venus, malo accepto, ap. *Coluthum* v. 174. Οὐ σακέων βασίλεια, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσὶ τιθήνη, Οὔ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης. *Callim.* in Lav. Pall. 44. Minerva ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ. — V. 6. ἀρκεῖ τῷ μήλῳ. Bellum Trojanum nos de hoc pomo gessisse sufficiat; alterum ne excitetur, pomum redde.

XII. Vat. Cod. p. 518. *Nicarcho* hoc carmen restituit, quod in Plan. p. 136. St. 197. W. ἄδηλον est. In Niconoën, quae, quamvis vetula, quaerebat adhuc, cui nuberet. — V. 1. νεκυνόη. Vat. Cod. — V. 2. Ἔτι Vat. Cod. Similiter in vetula ridenda lusit *Martial.* X. 39. *Consule te Bruto quid juras, Lesbia, natum? Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa. Sic quoque mentiris? namque, ut tua secula narrans, Ficta Prometheo diceris esse luto.* In Lusib. nr. XII. *Quaedam serior Hectoris*

parente, Cumaeae soror, ut puto, Sibyllae, Aequalis tibi, quam domum revertens Theseus reperit in rogo jacentem. et in LV. *Quae forsan potuisset esse nutrix Tithoni, Priamique Nestorisque, Illis ni pueris anus fuisset.* De sene quodam capulari *Philonides* dixerat comicus: νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος. ap. *Polluc.* L. III. 18. Similia, si opus foret, plura possent excitari. — V. 3. ταῦτα. Illud sub Deucalione diluvium et Niconoës florem, qui in eandem aetatem incidit. — V. 4. τάφον. Apte haec cl. *Mitscherlich* admovit *Horat.* III. Carm. XV. 4. *Maturo propior desine funeri Inter ludere virgines.*

XIII. Vat. Cod, p. 520. Plan. p. 127. St. 183. W. Charmus quidam in Arcadia cum quinque aliis cursu certans, a sex cursoribus superatus est. Nam cum amicus quidam ejus in stadium descendisset, ut eum cohortaretur et excitaret, pone hunc quoque egregius ille stadiodromus relictus est. — V. 1. Κάλμος in Ed. Flor. et Ald. 1. Χάρμος reliquae et Cod. Vat. — V. 2. ἐν Ἀρκαδίᾳ. Tegeae fortasse, sive ad montem Lyceum. De certaminibus gymnicis in utroque loco celebratis vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 8. 9. — V. 2. ἐξέπεσε. De histrionibus praesertim hoc vocabulum usurpatur et de fabulis tragicis comicisve, quae exploduntur; deinde omnino de iis, qui sperata frustrantur laude. — V. 3. εἷς φίλος. Hunc amicum in arenam descendisse putabat *Brodaeus*, ut se a Charmo pateretur vinci; parum recte. Eum acclamando tardissimum hominem excitare et exstimulare voluisse, dubitare noli. Hanc ob causam θάρσει acclamat; ut illi ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 92. in descriptione pugnae Pollucis: ἤϋσαν κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνοντες. — Nec ad cursum paratus erat ille, qui ἐν ἱματίῳ venerat; stadiodromi enim nudi currebant. *Pausan.* I. 44. p. 106.

XIV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Callidum vatis Olympici responsum. Sunt quaedam La-

cillii Epigrammata (XLIII. XLIV.) in Olympum vatem, similis argumenti. Idem an fuerit, fictumve nomen, non constat. — V. 1. πλεύσει. Vulgo. — V. 3. In edit. pr. et Ascens. κινεῖν inepte legitur, quod quamvis ab *Ald.* emendatum, tamen in *Stephani* edit. rediit. — [T. 353.] V. 5. ἥξεις. Color idem, ut in Ep. *Lucillii* XLIV.

XV. Vat. Cod. p. 539. sq. Planud. p. 134. St. 193. W. in titulo: εἰς βαλανεῖον ψυχρόν. Idem lemma in Vatic. membrana legitur, sed falsum videtur. *Joseph. Scaliger* in not. msc. adscripsit: εἰς βραδύν. idemque existimabat *Huetius* p. 14. et *Opsopoeus.* Ab ultimo disticho, si quid video, totius carminis explicatio pendet. — V. 2. Δάρτιος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν. *Suid.* Cf. *Intrpp. Hesych.* T. I. p. 1052. 10. — ἐπ' Ἀντιφ. Antiphilo Archonte. — V. 4. ἄλλον, Vat. Cod. — V. 5. Post ὥρας excidit ὑμῶν in ed. Brunckiana et Lipsiensi, quod serius animadverti. — Quod ille scripsit, se insequente anno rediturum esse, id satis indicat, ipsius hominis tarditatem rideri, non balnei vitium. In seqq. verbis res etiam manifestior. Onesimus in balneo desidens balneatores jusserat, proximo anno ahenum de igne demere et aquam ad lavandum parare. Sic enim haec accipienda sunt. εἰς τότε, *anno abhinc.* Sic dicitur εἰς αὔριον, εἰς τὸν παρόντα χρόνον, ἐς καὶ et similia. — πυρίαν καθαιρεῖν autem quid aliud esse possit, quam ahenum, aqua calefacta, de igne demere, ut aqua in lacum effundatur scilicet? Quo sensu *Grotius* haec acceperit, non satis apparet ex ejus versione: *Scripsit saepe, brevi rediturus spero: ministri Illa tamque ignem tempore deminuent.* Hic verba *illo tempore* non habent, quo referantur.

XVI. Vat. Cod. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W. Macilentorum quorundam de macilentiae praemio certamen enarratur. Similia in eodem Planudeae titulo leguntur. — V. 2. λεπτ' ἔπελεπτ. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 4. ἰδεῖν. Ed. pr. Flor.

XVII. Vat. Cod. p. 563. τοῦ αὐτοῦ, i. e. Λουκιανοῦ, cujus Ep. praecessit. In Plan. p. 186, St. 272. W. ἄδηλον est. Receptum est in Florileg. *Stobaei* T. X. p. 126. 23; Gesn. 73. Grot. Mulis comparantur avari, quod divitiis suis non magis fruantur, quam jumenta auri argentique, quod gestant, oneribus. — V. 1. ψηφίζων praebuit Vat. Cod. pro vulgato ψηφίζει. — V. 2. βίον ἡμιόνων. Similia collegimus ad *Crateris* fr. VI, 6. Tom. I. P. I. p. 382.

XVIII. Cod. Vat. p. 531. Νικάρχου. Eidem tribuitur in Lectt. Aldi et Ald. 2. 3. Nicol. Sabiens. In Flor. pr. autem, et ap. *Stob.* T. X. p. 126. 52. Gesn. 73. Grot. *Nicandro* inscribitur, ad quem refertur etiam in Cod. *Nicandri* Gottingensi. In avarum, qui, quod resti parceret, a suspendii consilio abstinuit. — V. 1. Δείναρχος vulgo. Δίναρχος ὁ φείδων Vat. Cod. — T. 354.] V. 3. δυςωνεῖν dicuntur, qui non frugalitatis causa, sed pecuniae amore parvo obsonant et se difficiles in emendo praebent, secundum *Casaubonum* ad *Athen.* L. VI. 3. p. 402. — V. 4. ἴσος. Vat. Cod. — V. 6. ὅςγ' ἔ. Plan. Stob. — ἔθανεν. Vat. Cod.

XIX. Cod. Vat. p. 532. Νικάρχου. Etiam hoc Epigramma in Ed. pr. Flor. et Ald. Νικάνδρου inscriptum est, ut etiam in Cod. Nicandri Gotting. *Platoni Antipatrove* tribuendum esse, indicat margo *Stob.* Tit. X. p. 127. 9. In *Stobaeo* Grot. p. 75. *Incerti* appictum. — Phidon moribundus non obitum, sed impensas in loculum factas deplorat. — V. 3. ταῦτ' αὐτῷ. Plan. Stob. et Cod. Nicandri. τοῦτ' αὐτῷ. Vat. Cod. Tacite hanc lectionem immutavit clariss. editor. — V. 4. τέκνων. Nic. Cod. Poëtae sententia optime expressa in versione *Grotii*, qui *Brodaeum* sequitur: *Solari quaeritis umbram? Unum ex natarum plebe superjacite.* — Frigidum, pro meo sensu, hujus carminis acumen.

XX. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 168. St. 245. W. Peculiare caput *de ventris crepitu* Planudes fecit, in quod hoc carmen referret. — V. 1. et v. 3. ἀποκτείνει. Plan. — V. 2. τραυλὸν μέλος. *Theocrit.* Ep. IV. 12. μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα. — V. 4. καὶ σύζει. vitiose Vat. Cod. Idem πάλιν.

XXI. Vat. Cod. p. 509. *Nicarcho* hoc Epigramma vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 179. St. 262. W. *Scholiastes Luciani* esse existimabat. In Stephanum quendam, qui aucta re familiari etiam nomen auxit atque produxit; sed frustra. — V. 1. Laudat hoc distichon *Petitus* in LL. Att. p. 260. ut probet, manumissos nomen suum nonnunquam mutasse, nonnunquam syllaba adjecta auxisse. At h. l. de manumisso an agatur, dubitari potest. Certe verba καὶ παῖς ἅμα non minus apte ad aetatem Stephani referas: dum puer erat et pauper, Stephanus appellabatur. At nihil omnino his verbis confici potest, quae depravata esse infra docebimus. Nomen autem produxisse, qui conditionem mutarent, apparet ex *Demosthene* pro Corona T. I. p. 270. 24. ed. R. de Aeschinis genere et natalibus agente: χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμ' Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε· καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν πατέρα, ἀντὶ Τρόμητος, ἐποίησεν Ἀτρόμητον· τὴν δὲ μητέρα, σεμνῶς πάνυ, Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην. Huc spectat *Luciani*. in Somn. §. 29. T. VI. p. 335. παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. quae referuntur ad §. 14. p. 311. χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Haec non effugerunt *Brodaei* diligentiam. Nec solum producere nomina, sed etiam ignobiliora in splendidiora mutare solebant: de qua re vide *Lucian.* in Tim. §. 22. T. I. p. 92. et quae ibi collegit *T. Hemsterhusius* p. 379. sqq. Adde *Mercerum* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. p. 241. — Initio Ed. pr.

ὢν Σν. quod ex Lectt. Ald. emendatum est. — προὔχων. et aetate provectior et copiis instructior. προὐχόντων de tempore usurpatum illustravit *Alberti* in Obss. ad Epist. ad Rom. XIII. 12. de incrementis et progressu aliarum rerum *Graev.* ad *Luciani* Soloecist. T. IX. p. 474. — V. 4. Ἱπποκρατιππίδας. Vulgo. Brunckiana lectio ex Vat. Cod. fluxit. Delectabantur Athenienses inprimis nominibus ab ἵππος derivatis, quibus opulentiores equorum alendorum studium significabant. Nota res ex *Aristophan.* Nub. v. 63. sqq. nec praetermissa a Schol. ad h. l. ἡ δὲ λέξις τὸν ἱπποκρατοῦντα καὶ ἱπποτρόφον δηλοῖ, ὅπερ τὸν πλούσιον ἐστί. — V. 5. Διονυσιοπηγανόδωρος. Poëtam non solum longitudine, verum etiam significatione hujus nominis risum lectorum captasse, dubitari vix potest; difficilius fuerit poëtae acumen assequi, quod *Brodaeum* certe et *Scholiasten* fugit. Cur enim, quaeso, magnifico Διονυσίου nomini, quod addita terminatione δωρος etiam graviore sono aures ferit, addidit ignobile πήγανον? nisi forte poëta hac ipsa compositione ineptum hominis ingenium significare voluit. Sed vel sic causam requiras, cur hoc potissimum vocabulum elegerit. — V. 6. ἀγορανόμιον *Brodaeus* forum interpretatur, eumque sequitur *Grotius.* Sed quis unquam forum sic appellavit? ἀγορανόμοι magistratus erant, boni ordinis in foro arbitri annonaeque curam gerentes; horum munus ἀγορανομία. Utrumque vocabulum ap. veteres ubique obvium; ἀγορανόμιον nusquam. Ut autem τὸ θεσμοθέσιον locus est, ubi thesmothetae conveniunt, sic ἀγορανόμιον eum locum significare videtur, in quo aediles congregabantur, quos tabulas habuisse verisimile est, quibus perscripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera adveherent et in foro venalia haberent. Quod si Stephanum in istorum hominum numero fuisse constaret, ratio reddi posset, cur in ἀγορανομίῳ, i. e. in aedilium tabulis sive apud aediles, etiam post nomen crebro mutatum, sem-

per tamen Στέφανος vocari dicatur. At pristinam Stephani conditionem Nicarchus ne verbo quidem indicavit, sive potius frustra indicavit, si genuina est in v. 1. scriptura:

ἦν Στέφανος πτωχὸς καὶ παῖς ἅμα.

quam equidem depravatam esse quovis pignore contenderim. Scribe minima mutatione:

ἦν Στέφανος πτωχὸς ΚΗΠΕΥΣ Θ' ἅμα.

et pauper et olitor. Forma κηπεὺς pro κηπουρὸς ap. Pollucem notata L. VII. 110. et 140. servata est etiam in Ep. Leonidae Tar. nuper edito a cl. Huschke in Anal. crit. p. 204. αὖν ἐκ κηπεὺς Κάπων ἐκ τούτων ἄρια δωροφορεῖ. Hac emendatione admissa, omnia jam expedita, quae ante difficultatibus laborabant. Primum ipsum Στεφάνου nomen ad pristinam hominis conditionem significandam facit; deinde intelligitur, cur Nicarchus ei ridiculum illud Διονυσιοπηγανεδώρου nomen tribuerit, πήγανον, rutam, quam ille olim in foro vendere solebant, nobilioribus immiscens nominibus.

XXII. Cod. Vat. p. 507. Planud. p. 179. St. 261. W. Conqueritur poëta de vino in convivio, quod Mercurii festo agebatur, effuso et perdito. — V. 3. οἶνος. Respicitur locus Homeri Il. φ. 295. Conf. Alc. Messen. Ep. XV. T. I. p. 490.

[S. 355.] XXIII. Vat. Cod. p. 564. sq. Nicarcho vindicavit carmen, quod ἄδηλον est in Plan. p. 142. St. 207. W. — V. 1. Omisso nomine Plan. τοῦ γεννοῦ ἐπὶ . . . Niconis nomen, quod membranae praebent, de homine ingentis nasi occurrit ap. Lucill. Ep. XX. p. 312. — V. 5. βουνός, collis. Vide Valcken. de hoc vocabulo disputantem ad Herodot. IV. p. 351. 41.

XXIV. Cod. Vat. p. 539. Νικάρχου. In Plan. p. 193. St. 268. W. hoc quoque ἄδηλον. In Theodorum oris gra-

purulentia laborantem, ita ut difficile esset, os ejus a culo discernere. Conf. Ep. *Antip. Thess.* VIII. quod membranae a nonnullis Nostro tribui indicant. *Catull.* XCVII.:

Non, ita me Dii ament, quidquam referre putavi,
Utrumne os an culum olfacerem Aemilio.
Nil immundius hoc, nihiloque immundius illud.
Verum etiam culus mundior et melior. etc.

Anthol. Lat. V. 205. quod optime emendavit cl. *Nodell* in Notis critic. sic:

Qua tu cunque moves os, culum porrigis ultro:
Nam torpes foetore gravi, si forte loquaris.

— V. 2. καλὸν ἦν, decori esset physicis, si hoc tam subtile discrimen dignoscere possent. — V. 3. ποῖον est in tribus Aldin. et ap. Nic. Sab. pro ποῖος, quod est in reliquis et in Cod. Vat. — V. 4. »Voces κάμμιγα πεϱδομέ»νου absunt a codicibus omnibus et duabus primariis edi»tionibus: addidit eas Aldus in secunda. Valde corruptum »est in Planudea ultimum distichon.« *Br.* Aldi interpolatio ob duas causas minime ferenda est; primum, quod a poëtae mente aliena est; non enim agrestis et sordidus homo describitur, qui inter loquendum etiam pedat, sed oris foetore laborans; deinde, quod tertium distichon, si Vat. Cod. fides, cum praecedentibus ne jungendum quidem. In membranis enim non solum separatur, lemmate apposito τοῦ αὐτοῦ, sed etiam nomen hominis diversum introducitur. Hac causa, procul dubio, commotus *Salmasius* haec sic corrigenda putabat in not. ined.:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου μᾶλλον σε βδέειν,

quae vitiose descripta esse videri possent, nisi idem vertisset: *nunc cum loquereris et flatum loquendo faceres, alia parte te illum emisisse putabam.* Facile ad eundem sensum emendare possis:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου, βδεῖν σ' ἀνάγκη ἐγώ.

Sed ejusmodi hariolationibus nihil incertius. — V. 5.

Hoc distichon a superioribus disjungendum putabat *Huetius* p. 15. ejusque suspicionem confirmavit Cod. Vat. in quo legitur: πότερον χαμαὶ Διόδωρος ἢ βδεῖ· ἔχει γὰρ πνεῦμα καὶ κάτω καὶ ἄνω. Vulgo habebatur: πότερον ἔχανεν Θεόδωρος Ἢ βδέε· ἴχει γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. Nihil his corruptius et inficetius. *Salmasius* tentabat in not. msc. ἢ βδέσεν· ὃς γὰρ ἔχει πν. Elegantior est *Brunckii* emendatio, sed nimis abhorret a vulgatae ductibus et falsa de hujus distichi cum superioribus nexu nititur opinione. Longe diversam viam instituisse videtur *Grotius*, qui vertit:

Discere non valeo, quid veneris inde vel inde:
Vipera namque infra sibilat atque supra.

unde vir doctus in Ephemerid. Jenens. an. 1796. nr. 366. p. 469. suspicatur, *Grotium* legisse:

ἢ βδέε· ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Speciosa conjectura; an vera, non dixerim. Haud facile enim quisquam veterum voce ἔχις figurato hoc sensu usus est. Praeëunte *Brunckio*, quam minime recedens a lectione Vatic. cod., totum hoc Epigramma sic lego:

Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνει Διόδωρος,
ἢ βδεῖ· ἴσον γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

XXV. Cod. Vat. p. 520. τοῦ αὐτοῦ (Nicarchi) εἰς βαρύοδμον. In caput εἰς δυσώδεις retulit etiam Planud. p. 143. St. 207. W. Acumen carminis est in duplici significatione verbi φιλεῖν. Praeivit nostro *Antip. Thess.* Ep. VII. πρὸς Διός, εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει. quod tamen in fellatorem scriptum et nostro longe argutius est. — εἴ με φιλεῖς, μίσει με. Fluxit hic verborum lusus ex dicto *Theophrasti*, quod servavit *Plutarch.* in Vit. Caton. Min. T. I. p. 777. B. μεμψάμενος δὲ μετρίως, τὸ μετρίας τυχεῖν ἐπαινέσεως, ὅτι κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις. quod

expressit *Aristaenet.* L. I. 22. p. 54. αἴνεσα δ' ἴσην τὸ βοᾶσαν θέλειν φιλεῖν μετεῖν. — Pro μετεῖς τὸ *Jos. Scaliger* in not. msc. emendabat μετεῖς με. — V. 2. μετῆς. Ed. pr. Flor. Ald. et Asc.

XXVI. Hoc Epigramma et quatuor sequentia continua serie leguntur in Vat. Cod. p. 524. eodemque ordine, quo leguntur in Plan. p. 148. St. 215. W. Ordinem ducit Ep. XXVII. quod junctum est Epigrammati *Stratonis* XCIX. Deinde se excipiunt hoc ordine: XXVI. XXVIII. XXIX. XXX. omnes cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Ne *Stratonem* auctorem putes, vetat omissio lemmatis in Ep. XXVII. et multo magis, quod p. 552. et Ep. XXVII. et XXVI. iterum leguntur sub Καλλικτῆρος nomine. Huic igitur et reliqua tribuenda sunt. *Brunckius* Planudis auctoritatem sequutus est, qui haec omnia sub *Nicarchi* nomine edidit. — Scriptum est hoc Epigramma in medicum, qui aegrotanti mulieri vix manus admoverat, cum subita morte exstincta est. Facetum est carmen propter parodiam veteris Ep. inter ἀδέσπ. CCCXII. de quo agemus ad Ep. ἀδέσπ. CVI. quod et ipsum cum nostro comparandum est. — V. 1. Ἰατρὸς. sic Vat. loco sec. Ὁ ἰατρὸς. loco pr. — V. 3. στεφανοῦντα ἡ σορὸς. Non defuncti solum, sed loculi quoque coronabantur et cippi. Electra *Sophoclis* v. 893. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, Ὁρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός. Conf. *Aeschyli* Choëph. v. 93. sq. — V. 4. ποτὸν φορητόν sic plerique codd. in quibusdam superscripta altera lectio τάφον. Bis legitur in membranis hoc carmen: uno loco φανόν, altero τάφον habet. Illud verum est, et a librariis non intelligentibus mutatum. Significat *ferale epulum.* Vide *Kirchmann.* de funer. Rom. p. 523." *Br.* *Salmasius* in not. msc. ad h. l. notavit haec: *Quis sit usus φανοῦ in funeribus, jam pridem viri docti annotarunt, et nos alibi plura dicturi sumus. Posset tamen vulgata lectio confirmari ex sequentibus.* Facit huc

Festus in *Faba* p. 286. 13. *Fabam nec tangere nec nominare flamini Diali licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere. Nam et lemuralibus jacitur larvis, et parentalibus adhibetur sacrificiis.* cum quibus conf. *Gellium* X. 15.

XXVII. Vide ad Ep. praeced. Mulier illa, in quam Ep. XXVI. conſcriptum eſt, dubitationem de morte, qua perierit, tollere fingitur. Expreſſum carmen ex *Hedyli* Ep. V. T. I. p. 484. Ἄγις Ἀρισταγόρην οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἴδιγ' αὐτοῦ· Ἀλλ' ὅσον εἰςῆλθε, κἤχετ' Ἀρισταγόρης. — Initio carminis *Brunckius* mallet: οὔ μ' ἔκλυσε Φείδων, οὔθ' ἥψατο.

[p. 356.] *XXVIII.* Vide ad Ep. XXVI. Hiſtoria de medico, qui, gibboſum rectum facturus, eum lapidibus impoſitis oppreſſit. Parum facetum carmen. — V. 2. ſcribendum cum *Joſ. Scaligero* τετραπόδας τε. — V. 4. τέθνηκεν. vulgo et in Vat. Cod.

XXIX. Vide ad Ep. XXVI. Excuſatio chirurgi cujusdam, quod aegrotum occidiſſet. Ἀκεστορίδης, quod *Opſopoeus* de *medico* accipiebat, nomen proprium eſt aegroti. Hujus nominis exempla vid. ap. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Pallad. v. 34. p. 645.

XXX. Vide ad Ep. XXVI. In Alexidem, medicum, qui omnes aegrotos, quibus manum admoviſſet, ad inferos miſit. — V. 2. ἴδεν. *viſitavit.* Ut enim ἰδεῖν ſaepe pro *congredi, colloqui* ponitur, (vide *Ducker.* in *Thucyd.* IV. 125. T. II. p. 472. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 276. ed. Bip.) ſic inprimis de medico, qui aegrotum interrogat, venam explorat etc. — Pro ἐνέχριεν πάλιν *Caſaubonus* tentavit in not. mſc. ἐνέχριεν ἅμα. (ſic enim eum ſcripſiſſe autumo, non ἐνέχριεν ἅμα.) Si quid mutandum ſit, ſcripſerim potius:

πέντ' ἐνέχριεν πάλαι.

quinque nuper inunxit. quam voculae πάλαι ſignificationem illuſtravit *Valck.* ad Eurip. Hippol. p. 281. Sed

πάλιν pro *item*, *pariter* passim occurrit ap. *Xenophontem* et alios. Hoc modo accipias, an pro *posthac*, *deinde*, parum interest. — V. 3. μία νύξ. Parodiae haec speciem habent. *Horat.* I. Carm. XXVIII. 15. *Sed omnes una manet nox, Et calcanda semel via leti.* — V. 4. γέγονεν. Vat. Cod.

XXXI. Vat. Cod. p. 525. Νικάρχου. Plan. p. 149. St. 216. W. In Zopyrum medicum, qui, ut alter Mercurius, animas mortalium ad Orcum deducebat. Haec *Br.* melius, quam antea factum erat, inter personas distribuit. Zopyrum medicum *Brodaeus* eruit ex *Plutarch.* Qu. conv. T. II. p. 653. et *Celso* L. V. 23. qui antidotum describit a Zopyro Ptolemaeo regi paratum. — V. 2. ἐστέρησεν. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. et ed. Nicol. Sab. ἐστέρισε primum in Ascens. reperitur. — V. 4. οἵ τ' ὄχλοι. Sensus esse videtur, Zopyrum totam Aegyptum tumulis implevisse. Horum nonnullos, in conspectu positos, nominatim designat, plurimos alios, longo ordine exstructos, usque ad Paraetonium, digito indicasse contentus. — Παραιτόνιον, urbs et portus Marmaricae, etiam Ammonia appellabatur, in occidentalibus Aegypti finibus. Et Παραιτόνιον scribitur et Παραιτόνιον. Vide *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 639. §. 97. — V. 5. Zopyrum sibi poeta sub Mercurii ψυχοπομποῦ fingit habitu. κηρύκιον h. l. est virga illa, qua *nigrum* compellebat Mercurius *gregem*, secundum *Horatium* I. Od. XXIV. 18. Cf. I. Od. X. 18. ῥάβδον vocat *Homer.* Od. ω. init. Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ Καλήν, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Hinc *Lucian.* D. D. VII. 4. T. II. p. 25. Bip. Mercurium puerum describens: ὑπόπτερος δ' ἐστί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Haec virga antiquitus nihil a caduceo diversa fuit. Vid. *Ilgen* ad *Homeri* Hymn. in Merc. v. 528.

p. 475. *Böttiger in den Vasengem.* I. 2. p. 96. sqq. — Pro ἔχων Vat. Cod. ἔχω. vitiose.

XXXII. Vat. Cod. p. 533. Νικάρχου. *Lucillio* tribuit Planud. p. 151. St. 219. W. In antiquis autem edd. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Ascens. et Nicol. Sabiens. Λεωνίδου inscribitur, simul cum Ep. VI. *Leonid. Alex.* quod in membranis proximum a nostro disticho locum occupat. — In Demophilum, cantorem pessimum. νυκτικόραξ. noctuam esse ait *Isidor.* in Origin. XII. 7. cum quo etiam alii conspirant, quos laudat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 430. Sed qualem avem proprie significaverint veteres non constare, monuit *Camus Notes sur Aristote* p. 250. Absonus ejus et tristis cantus, ut bubonum, noctuarum, aliarumque hujus generis avium, pessimi ominis esse putabatur. Vide *Intrpp. Virgilii* Aen. IV. 462. *Solaque culminibus ferali carmine bubo Saepe queri et longas in fletum ducere voces.* Quod *ferale carmen* appellat *Virgilius* et alii post eum, nostro est θανατηφόρον μέλος. — ὅτ' ἂν et mox καὶ αὐτός. Vat. Cod.

N. 357.] XXXIII. Vat. Cod. p. 541. Plan. p. 154. St. 225. W. Protulit hoc Epigr., quo ridicula de surdis duobus, coram judice surdo litigantibus, historia narratur, *Bandini* in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 297. Eleganter imitatus est *Hagedornius* noster in Fabul. II. ubi laudat Epigr. *Pelissonii dans le Récueil de Poësies diverses par La Fontaine* T. II. p. 331. — V. 2. κωφότερος τῶν δύο κωφ. Plan. In Vat. membr. deest τῶν, quod a „Planude additum videtur. Salmasii emendatio est, „quam recepi." *Br.* Mira tmesis vocis δυσκωφότερος, cujus velim exemplum dedisset cl. editor. τούτων δύο more Homerico, pro δυοῖν. Vide *Eustath.* ad Il. κ. p. 802. et *Hesych.* in δύο. Cod. Bandini: τούτων δὴ δυσκωφότερος. — V. 3. αὐτῷ. Cod. Band. — τὸ ἐνοίκιον. Vide ad Ep. VI. — V. 4. ὁ δ' ἔφη. alter se totam noctem molam agitasse dixit.

Quia κλᾶν ambigua significatione gaudet, ut Latinorum *permolere*, (vid. ad Epigr. ἀδέσπ. XVI.) *Brodaeus* nequitiam subesse putabat. Vereor, ut recte. — Vitiose Cod. Band. ἴφη οὐκὶν κλῆλ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 161. St. 233. W. Protulit hoc carmen, ubi de *miliario* disputavit, *Laz. Bayfius* de Vasculis in Thes. Gronov. T. IX. p. 691. *Athen.* L. III. p. 98. D. σοφιστὴς, εἰ τὸ μιλιάριον καλούμενον ὑπὸ Ῥωμαίων, τὸ εἰς θερμοῦ ὕδατος κατεργασίαν κατασκευαζόμενον, ἰπνολέβητα ὀνομάζοντες. Conf. *Casaubon.* p. 193. 57. His vasis carbones fuisse subjectos, apparet ex *Luciani* Lexiph. §. 8. T. V. p. 187. Bip. ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἀνέτρεψε τοὺς ἄνθρακας. ubi *Schol.* ἰπνολέβης. τὸ ἐν συνηθείᾳ μιλιάριον. Erant in eo *fistulae, per declive circumdatae, ut saepe eundem ignem ambiens aqua per tantum flueret spatii, quantum efficiendo calori sat esset;* quae *Senecae* verba sunt in Quaest. natur. L. III. 24. Delineatam miliarii imaginem exhibuit *Baccius* de Conviv. veter. L. III. 6. — V. 3. μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην. Vulgo post Steph. In Vat. Cod. et antiq. edd. verbis transpositis: μὴ κάμνε, μὴ φύσα· μάτην — metro vitiato. Nam μάτην priorem corripit. Quare *Jos. Scal.* in not. msc. ἄτ. inseruit, κάμνε etiam in κάμε mutato. Hoc auctori suo merito reliquit cl. editor, in cujus lectione nihil est, quod lectorem morari queat. Nec tamen *Stephani* lectio temere repudianda est. — V. 4. βαύκαλον. vasis genus, cujus usus miliarii usui plane est contrarius. Inserviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψυκτήρ, de quo videndus *Athen.* L. XI. p. 503. C. D. et *T. H.* ad *Pollux.* X. 74. Latini *gillonem* vocabant τὸν βαύκαλον; sive potius *geloneм*, quem e terra plerumque factum esse, apparet ex *Cassian.* Instit. L. IV. 16. *Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, casu aliquo fregeris.* Hanc ob caussam testa vocatur in Epigr. latino ap. *Pithoeum* L. IV. p. 159.

Illa domus gelidum vestis singultibus [illegible],
Vis aliena cui frigoris addit opem.
Nam tepidum laxicon curamus claudere testa,
Ut mersa imbrigenis unda nivescat aquis.

Conf. *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 370. Ceterum simile est acumen in Ep. *Martialis* L. II. 78. *Aestivo serves ubi piscem tempore, quaeris? In thermis serva, Caeciliane, tuis.*

XXXV. Cod. Vat. p. 551. *Nicarcho* tribuit hoc carmen, cui *Lucillii* nomen inscriptum est in Plan. p. 161. St. 235. W. „Duo priora tantum leguntur disticha in „Planudea. Altera totidem e Vat. membr. addidi, sic „a me emendata; nam horum aliquantum depravata „scriptura." *Br.* Posteriores quatuor versus Planudem propter obscuritatem omisisse, censebat *Salmas.* in not. msc. Excusat se poëta Demetrio, quod ad coenam vocatus insequente demum die venerit; miram scalarum altitudinem praetexens. — V. 1 ἐν [illegible] χθές. Vat. — V. 3. [illegible]. Parum feliciter *Brodaeus* [illegible] conjicit, non memor elegantis locutionis, [illegible] χρόνον, *tempus terere.* *Aristides* T. I. p. 115. de Briseide: χρόνον [illegible] [illegible] παρ' Ἀγαμέμνονι. *Demosthen.* de Fals. Leg. T. I. p. 398. 18. ed. R. οὐκ ἀνέμενον τὸν κήρυκα, οὐδ' [illegible] [illegible] [illegible]. Vide *Casaubon.* ad Acta Apost. XV. 33. Illam *Brodaei* lectionem recepit *Stephanus*, relicta ea, quam veteres edd. habent, [illegible]; cum ipse tamen significationem verbi [illegible], *agere, commorari,* optime explicaverit in Thesaur. Gr. L. T. III. p. 426. F. G. — V. 4. [illegible]. Vat. Cod. — V. 5. Nunc quidem astra attingis; nec olim mori poteris; quis enim hinc ad inferos descendere queat? — Vat. Cod. hunc versum sic exhibet: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Scribendum videtur: [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] *astra*. [illegible] V. 6. Vat. Cod. [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]. Verbi [illegible] sic interpositi exempla desidero,

et *Brunckius* quoque desiderabit, qui εἶμαι ex conjectura posuit. Elegans lectio, et quam veram esse velis. — V. 7. ποτ' ἀφίξεται. Vat. Cod. unde scribendum puto:

ἐνθεῖν τίς δ' ἀΐδην ποτ' ἀφίξεται;

In fine versus membr. οὐκ ἀφυήσει. quod egregie emendavit cl. editor, οὐκ ἀφυὴς εἶ eodem sensu dictum, ut μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος ap. *Alexin* in *Athen.* L. IV, p. 164, D. *Nae callidus homo es!* — V. 8. πῶ ἔσῃ. Vat. Cod. — ξεῖς ἔσῃ ἀθάνατος. Sic Pheres in altercatione cum Admeto ap. *Euripid.* Alc. 702. σοφῶς δ' ἐφεῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε.

XXXVI. Cod. Vat. p. 522. Νικάρχου. In Plan. p. 159. St. 231. W. ἄδηλον est. De turdis macilentis agitur, quos poëta primum cum avibus Stymphalidibus comparat. Minus illae, ait, Arcadas infestarunt, quam hi turdi, inanimes licet, me cruciant. ξηροῖς ὀσταρίοις. nihil nisi arida ossa praebentes. — V. 3. Ἅρπυιαι. propter foedum adspectum et macilentiam; perpetua enim fame laborabant Harpyiae. — δραχμῆς. decem una drachma emti. — V. 4. λειμώνων νυκτερίδες. quasi novum vespertilionum genus, non in aedibus, sed in campis et pratis versantium. *Brodaeus* in λειμώνων ad λιμὸν respici existimabat; quod mihi secus videtur. — Pro ἔτυμως Cod. Vat. ἐτοίμως.

T. 358.] XXXVII. Vat. Cod. p. 551. Νικάρχου. In Plan. p. 166. St. 241. W. *Antipatro Thessalonicensi* tribuitur. In navigium Philonis, Servatoris nomine frustra ornatum. — V. 2. οὐδὲ Ζεύς. Ad Jovis σωτῆρος cognomen respicitur. — V. 4. ἔπλεον. qui hoc navigium conscenderunt, ubi a litore solvissent, nulla mora ad Proserpinam deferebantur. Hic sensus carminis, quem nec *Brodaeus* nec *Grotius* perspectum habuit. ἔπλεον in prima enuntiatione, cum παρὰ γῆν conjunctum, non nimis urgeri debet; intelligendum certe de iis, qui *in navigio sedentes* prope litus morantur, anchora nondum soluta. — Παρ-

σεφόνῃ ex Ascens. recepit *Stephanus*. Antiquiores edd. et Vat. Cod. Φερσεφόνην exhibent. Compar. *Antiphili* Ep. XLIII. οὕτω χεῖλος ἔμυσε καὶ ἦν ἴσος Ἄϊδι πόντος. quibus simile ᾅδης πόντιος ap. *Aeschyl.* Agam. 660.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 229. Εἰς Τηλεφάνην τὸν αὐλητήν. Νικάρχου. In Plan. p. 220. St. 320. W. ἄδηλον est. — Ut Orpheus cithara, Nestor suaviloquente sapientia, Homerus poëtica facultate, sic Telephanes tibicinandi arte floruit. Ejus monimentum commemorat *Pausan.* I. 44. p. 107. ἰοῦσι δὲ ἐκ Μεγάρων ἐς Κόρινθον, ἄλλοι τέ εἰσι τάφοι, καὶ αὐλητοῦ Σαμίου Τηλεφάνους· ποιῆσαι δὲ τὸν τάφον Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου λέγουσι. Quem Samium dicit *Pausanias*, Megarensem vocat *Plutarch.* de Mus. T. II. p. 1138. A. sine dubio quod Megaris habitaverat. *Demosthenes* eum laudat in Orat. c. Midiam T. I. p. 520. 9. καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης, ὁ αὐλητής, ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο κ. τ. λ. Bis Epigr. nostrum excitavit, de Telephane agens, doctissimus *Leopardus* Em. L. IX. 21. et XII. 9. De eodem disputavit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. XIX. p. 464. — V. 2. σοφίης. Vat. Cod. — V. 3. τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων. *artificiosa carminum compositione.* Artifices hymnorum cum fabris comparans *Pindar.* Pyth. III. 200. ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν, γινώσκομεν. et Nem. III. 7. μελιγάρυων τέκτονες κώμων νεανίαι. Hunc fortasse imitatus *Cratinus* dixit in Eumenidibus τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων, quae ridet *Aristophan.* Eqq. 527. et *Euripid.* in Androm. v. 477. τεκτόνοιν ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν. Verbum τεκταίνειν, etiam a fabrili arte ad multa alia translatum, attingemus ad *Agathiae* Ep. XXXIV. 2.

APOLLONII GRAMMATICI DISTICHON.

In Planud. p. 95. St. 140. W. ἄδηλον est. *Brodaei* conjecturam, qui hoc distichon *Apollonio Rhodio*, cujus in *Callimachum* inimicitiae satis notae sunt, tribuendum censebat, confirmavit Vat. Cod. p. 543. Ἀπολλωνίου γραμματικοῦ inscribens. *Apollonius* poëta passim Grammaticus vocatur ap. veteres. Vide in *Historia poët. Anth.* v. — Invehitur poëta in αἴτια *Callimachi*, quod carmen, reconditis et obscuris refertum fabulis, ob molestam doctrinam cum in rebus tum in verbis parum jucundum fuisse videtur. Nec solus *Apollonius* odio habebat *Callimachum* ejusque opera, sed etiam alii, ut Severianus ille, de quo vid. *Suidas* et *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 825. ed. Harl. — παίγνιον non, ut vulgo, *delicias*, sed rem ridiculam, irrisione excipiendam, *ludibrium*, significare apparet. Hanc significationem paucis indicavit *Stephan.* Thes. Gr. L. T. III. p. 20. G. Homines diis ludibrio esse affirmans *Plato* de LL. V. p. 803. ἄνθρωπος, ait, τοῦ Θεοῦ παίγνιον μεμηχανημένον. quae ad *Plauti* verba in Captiv. Prolog. 23. *Enimvero Di nos homines quasi pilas habent* — comparavit *Sallierius* ad *Moer.* p. 5. Multa alia de fortuna παιζούσης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα (*Lucian.* Nigrin. 20.) ad *Horatii Fortunam* — *Ludum insolentem ludere pertinacem* collegit *Mitscherl.* III. Carm. XXIX. 50. T. II. p. 291. Nove eos, qui alios ludibrio habent, κακὰ παίγνια vocavit *Theocrit.* Eid. XV. 50. cives Alexandriae — *dolis aptissimae telluris*, *Propert.* III. El. IX. 33. — describens, ἐξ ἀπάτας κεκροταμένους ἄνδρας, Ἀλλάλοις ὁμαλοὺς, κακὰ παίγνια. quae *Toupius* in Epist. ad Wartonum attigit. — ὁ ξόλινος νοῦς. Auctor Carminis in Anth. Lat. T. I. p. 611. CLXVII. in malum poëtam, *Daedalus*, ait, *Solus ligna dolans fortibus asciis*, *Et duxi resecans*

robora pectoris, Vatem te poterat reddere ligneum. Truncum et *stipitem* stolidi ingenii hominem Latini passim dicunt. Cf. *Terent.* Heauton. V. 1. 4. Hinc sensu privati ξύλινοι, ξύλον; unde intelligendus versus de Mercurio ad preces surdo in Ep. ἀδεσπ. CCCCLXX. Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπεύχετο, καὶ ξύλον ἦεν. et *Straton.* Ep. XIV. καὶ ξύλον αἰσθάνεται. — V. 2. αἴτιος. Reum et supplicio dignum interpretatur *Stephanus,* secundum *Eustathium,* qui Homericum usum illustrat ad Il. α. p. 53. 5. Il. γ. p. 301. 52. nostrum locum autem excitat ad Od. α. p. 63. 21. ἰστέον δέ, ὅτι αἴτιον φησὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχον. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπευθύνων τὴν λέξιν τιθέασιν, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τό, αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου, ἤγουν ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος. Hac autem observatione cave abutaris ad defendendam lectionem in *Themist.* Or. I. p. 13. B. ἀλλ' ὁ μὲν αἴτιος καὶ ἀπάνθρωπος τύραννος ὑπερβάλλει μὲν τῶν πταισμάτων ταῖς κολάσεσιν, ubi ἄγριος legendum. — Καλλίμαχος, pro vulgato Καλλιμάχου, quod membranae tuentur et *Eustathius, Brunckius* recepit ex conjectura *Bentleji* ad Fragm. Callim. p. 416.

STRATONIS EPIGRAMMATA.

T. 359.] *I.* Vat. Cod. p. 569. Edidit *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 1. *Schneider.* in Peric. crit. p. 69. sq. qui in primis consulendus. — A Jove, paederasta, non a Musis, virginibus, Musam puerilem auspicari se ait. — Facete initium carminis Aratei παρῳδεῖ, quod obversabatur etiam *Ovidio* in Metam. X. 148. *Ab Jove, Musa parens, cedunt Jovis omnia regno, Carmina nostra move.* Idem amantium artes traditurus I. A. A. 25. *Non ego, Phoebe, datas a te mihi mentiar artes: — Nec mihi sunt visae Clio Cliusque sorores Servanti pecudes vallibus, Ascra,*

Ascra, tuis. Usus opus movet hoc —. in quibus similis color est. Similior etiam in Lusibus nr. II. 4.:

Nec Musas tamen, ut solent poëtae,
Ad non virgineum locum vocavi.
Nam sensus mihi corque defuisset,
Castas, Pieridum chorum, sorores
Auso ducere mentulam ad Priapi.

Lucian. de Domo §. 4. T. VIII. p. 94. Bip. Socratem reprehendens, quod in illo cum Phaedro dialogo καὶ τὰς Μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων· καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδεραστικά. Haec ejusmodi sunt, ut ex *Stratone* expressa videantur. — V. 1. 2. laudat *Valck.* in Diatr. p. 287. — καθὼς εἴρηκεν Vat. Cod. et sic schedae Lacroz. Tryll. et Majus; nec aliter *Menagius*, qui v. 1. excitavit ad *Diogen. Laërt.* p. 179. et *Palladas*, qui *Stratonem* ante oculos habuisse videtur Ep. CXIII. τὴν Κίρκην οὔ φημι, καθὼς εἴρηκεν Ὅμηρος. — ἔκρινεν legitur in apogr. Ruhnk. et *Lennepii*, qui sic dedit ad *Coluthum* p. 2. Jam vide, quid statuendum sit de nota cl. editoris: „ἔκρινεν. ita in vet. „cod. Alia apographa ex inutili emendatione εἴρηκεν, „sicque laudat Menagius ad Laërt. p. 179. Prima in „Ἄρατος hic etiam correpta, de quo egi supra p. 151. „(ad Antip. Thess. Ep. XV.)“

II. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 262. *Ruhnk.* ad *Rufin.* p. 260. et *Klotz.* in Mus. puer. p. 47. Amorem cum Gratiis et Baccho junctum carminum suorum argumentum fore poëta significat; nihil sibi negotii esse cum illis fabulis, quas cyclici poëtae ad nauseam usque repetiverint. Ductus videtur color ex Odario *Anacreontis* I. sive ex *Callimacho*, quem similia dedisse suspicamur ex fragm. Elegiarum ap. *Etymol. M.* v. Διφῶ·

μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

et similis loci comparatione ap. *Propertium* II. 1. 39. *Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus Intonet angusto pectore Callimachus; Nec mea conveniunt duro praecordia versu.* Conf. *Valckenar.* in Elegiaca Callim. p. 285. Eundem fortasse respexit *Ovidius* in Remed. Am. 381. *Callimachi numeris non est dicendus Achilles: Cydippe non est oris, Homere, tui.* Cum nostro autem maxime conspirat Epigr. Antholog. Lat. L. III. 192. p. 632. egregie emendatum a *Ruhnkenio*, qui nec *Stratonis* carmen comparare neglexit:

Non deerit, Priamum qui defleat, Hectora narret.
Ludere, Musa, juvat; Musa severa vale.

— V. 1. ἀλιτοισιν ἐμαῖς Vat. Cod. et plurima apogr. ἀλιτοις ἐν ἐμαῖς exhibent Sched. Tryll. — Πρίαμ. παρὰ βωμοῖς. Vetus poëta ap. *Ciceron.* Tusc. Disp. III. 19. 45. *Haec omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam evitari, Jovis aram sanguine turpari.* De Priamo ad Jovis ἑρκείου aram occiso vide *Heynium* Exc. XI. ad Aeneid. II. p. 312. et quae ipsi congessimus olim ad *Tzetzae* Posthomer. v. 732. p. 171. — V. 3. ἀηδόνας. Mythographorum et „poëtarum alii Procnen, alii Philomelam in lusciniam „mutant. Ideo videtur utrasque Strato conjunxisse; „quod si cui non placeat, scribere poterit ἀηδόνα, aut „ad vitandum hiatum: μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, μηδ' ἐν πετά„λοισιν ἀηδώ. Aut μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδοῦν ἐν πετά„λοισι." *Br.* Vana sunt haec corrigendi conamina. More a poëtis recepto *Strato* pluralem pro singulari posuit. Videtur autem respexisse *Homer.* Od. τ. 518.:

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς ἀηδών,
καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν·
ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον.

Puer ille in hac fabula, quam insigni cum diversitate narrant veteres, modo Ἴτυς, modo Ἴτυλος vocatur. Vide *Verheyk.* ad *Anton. Lib.* c. XI. p. 70. et 76. — V. 6. ὀφρύες. Lampsacenum deum cantaturus poëta in Lusibus nr. I. Anth. Lat. T. II. p. 478. *Carminis incomti lusus lecture procaces, Conveniens Latio pone supercilium.* Similiter in Ep., quod totum comparandum, L. III. Ep. CXCIII. p. 634. *Esse tibi videor demens, quod carmina nolim Scribere, patricio digna supercilio.* Apte hoc de levioris argumenti carminibus dicitur, cum contra gravius et tragicae dignitatis carmen ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ appelletur ap. *Antip. Thess.* Ep. LVII. cum quo comparanda sunt, quae idem de *Antimachi* versu praedicat Ep. XXIV. στίχον — ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. Vide not. T. II. P. I. p. 305. et 335.

III. Vat. Cod. p. 569. Integrum carmen primus edidit *Pierson.* in Verisim. p. 170. et post eum *Toup.* Em. in Suid. P. III. p. 382. Puerorum vascula in classes describuntur. — V. 1. 2. laudat *Alberti* ad *Hesych.* v. προσθέματα. — Tentaverat *Reiskius* in marg. Apogr. τὰ πόσθεματ'. frustra. Sinceritatem lectionis membr. arguit Etym. M. πρόσθεμα καὶ προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. et *Glossae: πρόσθεμα. αἰδοῖον. Penis. natura.* Idem est πρόσθεμα et πρόσθημα, monente *Toupio*, qui laudat *Xenoph.* Mem. III. 10. 13. οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασι. *non gestaminis, sed appendicis loco esse videntur.* Τὰ προσθέματα, *ea quae ventri adhaerent*, convertit *S. Hieronymus* T. III. p. 48. — V. 3. „κάλλου. sic recte Salmas. Agitur hic „de schemate primulae aetatis. ἀταλοῦ sequenti aetati „septennis circiter pueri itidem conveniret.“ *Br.* Mire hic locus exercuit criticos. In Vat. Cod. est τὴν ἔτι μ. γ. ἄ. ἀκμὴν λάλου ὀνόμαζε. Quaedam apogr. τῶν exhibent. In marg. ap. Lips. ἀμυγδάλου mire conjicitur, eandemque lectionem reperio in Lennep. libro. λάλλου. ap. Ruhnk. ubi in marg. δάλλου tentatur, hac interpretatione addita:

δάλλου *i. e. pueri*, *unde* δαλλὼ, *virgo. item* δαλίς. δάλιος. *puer. unde* δαλιοχεῖν. τῷ παιδὶ σὺνεῖναι. μοιχεύειν. *Hesych.* ἀκμὴν δάλλου. *pueri cuspidem. i. e. pipinnam.* Lallus *est naenia nutricum matrumque, quae cantatur ad conciliandum somnum pueris.* Haec *Salmasii* esse, dubitare noli. Idem tamen et ἀλάλου emendavit, quod schedae Lacroz. habent. Huic emendationi quae opposuit *Pierson*, *Brunckius* non removit, nec docuit, ἄλαλον esse *infantem* s. *puerum, qui per aetatem nondum fari possit*, cum vulgo *mutum* significare soleat. Neutrum poëtae mentem vidisse pronuntiat *Toupius*, et omnino rescribendum esse ἀκμὴν ἀμνοῦ, quod ipse interpretatur *impuberem*, qui μνοῦν sive *florem aetatulae* nondum attigerit. Interpretatio emendatione pejor. Mihi *Piersoni* lectio ἁπαλοῦ reliquis praeferenda videtur, ita tamen, ut forma rariore admissa scribatur:

τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀμαλοῦ —

ἀμαλός. ἁπαλός. ἀσθενής. *Hesych.* ἄρν' ἀμαλὴν dixit *Homer.* Il. χ. 310. et ἀμαλῇσι σκυλάκεσσι in Od. υ. 14. Haec uncialibus scripta ΑΚΜΗΝΑΜΑΛΟΥ proxime abesse a lectione cod. ΑΚΜΗΝΛΑΛΟΥ, in oculos incurrit. — V. 4. „κω„κωτὴν φῦσαν scriptum in cod. Recte Salmasius reposuit „κοκκωτήν. At scribendum φυσᾷν. κοκκωτὴν, φυσᾷν ἄρτι„καταρχομένην, *spirare*, i. e. *moveri incipientem.* κόκκοι pro „coleis infra occurrent Ep. LXIV. hinc κοκκωτή. Graece „huic vocabulo simile habemus in vernacula lingua. „Matres enim et nutrices puerulorum κερκίσκον *la cocotte* „vocant. Emendabat vir doctissimus κόγχον, τὴν φυσᾷν — „quod ingeniosum est, et a vero non absimile; sed a „codicis scriptura longius abscedit.“ *Br.* φυσᾷν jam in apogr. Lips. reperitur. Similiter infra Ep. LVIII. ἀνέπνεις dixit. — V. 5. δ' om. ap. Lips. — λέγε, quod abest a membranis, in plurimis apogr. reperitur. — σαλευομένην. *Clemens Alex.* Paed. L. II. 2. p. 178. ed. Ox. τὰ μόρια ἀφέξει διοιδοῦντα, καὶ κατακοιμίσει τὸν ἐρεθισμὸν τῆς ἤδη σαλευο-

μένης ἐπιθυμίας. — σαῦραν. *Strato* Ep. XLIX. LXXXI. Vide *Automedont.* Ep. III.ª. p. 208.

T. 360.] *IV.* Vat. Cod. p. 569. Edidit *Menag.* ad *Laërt.* p. 101. Quae puerorum aetas in amore praestantior sit, docetur. — V. 1. δωδεκέτους. Vat. Cod. — V. 3. ἔχων pro νέμων conjicitur in marg. apogr. Ruhnk. At idem significat verbum νέμειν, quod cum antiquitus ita usurparetur, ut *regendi, administrandi, colendi* causa aliquid *habere* significaret, deinde pro *habere* simpliciter adhiberi coepit. Ap. *Pindar.* Nem. VI. 27. ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων, nihil aliud est, quam ἔχων. Nec aliter ὥραν νέμειν pro ἔχειν ap. *Sophocl.* Trach. 57. quibus similia collegit *Abresch* ad Aeschyl. T. II. p. 46. — ἄνθος Ἐρώτων. ipse puer. ut puella ap. *Julian. Aegypt.* Ep. LVI. εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη. — V. 4. ἐρχόμενος Vat. Cod. Quaedam apogr. ἀπτόμενος. — V. 5. πεντεκαιδέκατον. pro ἑξκαιεπιδέκατον. ἐπιδέκατος idem quod ἑνδέκατος. Vide Suid. h. v. Sedecim annorum pueri diis „reservati; at sequens aetas soli deorum patri.“ *Br.* ἐπιδέκατον τὸ δέκατον, καὶ ἐπίπεμπτον τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι. *Suidas.* — V. 7. ἔχοι. Apogr. Lennep. — V. 8. ἀλλ' ἤδη. Qui septemdecim annis majores sibi expetunt pueros, jam mutuae voluptatis opus videntur quaerere. Hic sensus est hemistichii facete a poëta ex *Homero* translati. Eodem sensu *Lucian.* in Amor. §. 26. Tom. V. p. 286. εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ὑπερπαρῇ παῖδά τις, αὐτὸς ἐμοίγε δοκεῖ παρχητιᾷν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. Cave autem, cum *Reiskio* τοὺς ἀπαμειβομένους corrigas. In ejusmodi parodiis verba sic passim poni solent, nulla syntaxeos ratione habita. Similiter, sed in alium finem, Homericis verbis usus est *Martialis* L. I. Ep. XLVI. *Edita ne brevibus pereat mihi charta libellis, Dicatur potius* τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

V. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Wolfius* ex apogr. Uffenbach. prava interpunctione deformatum in Fragm.

Sapph. p. 236. Prius distichon excitat *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 113. alterum *Salmas.* in *Solin.* p. 134. G. —Omne puerorum genus amore ipsum incendere, poëta ait, sicuti *Propertius multas sibi pariter placuisse puellas* conqueritur L. II. 18. 3. et L. II. 25. 41. *Vidistis pleno teneram candore puellam; Vidistis fusco: dulcis uterque color.* quem ante oculos habuit *Ovidius* L. II. Amor. IV. 39.:

Candida me capiet, capiet me flava puella,
Est etiam fusco grata colore Venus.
Sed pendent nivea pulli cervice capilli;
Leda fuit nigra conspicienda coma.
Seu flavent; placuit croceis Aurora capillis;
Omnibus historiis se meus aptat amor.

cum quibus conf. *Tibull.* L. I. IV. 9. *Plutarch.* T. II. p. 44. F. *οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἁμηγέπῃ δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλεῖ, μέλανας δὲ ἀνδρικούς — τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ.* Cf. p. 56. D. *Aristaen.* L. I. Epist. XVIII. p. 46. *ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ παθεῖς· ἥλικα γὰρ δίκαια, παλαιὸς λόγος,* (sic lege: vide Exercitatt. Crit. T. I. p. 10.) *τέρπειν τὸν ἥλικα. — καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις παρά σοι κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα.* In postremis his verbis, ex Platonico fonte derivatis, (cf. de Republ. V. p. 474. D. E. T. VII. p. 55. ed. Bip.) levi mutatione corrigendum puto: *μελιχρώτων δὲ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου π. ε. — εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ;* Hoc enim dicere vult sophista, sive *Plato* potius: *τὸ μελιχρώτων* nomen num aliunde, quam ex insita tibi cupiditate ortum existimas, quae vel ipsum pallorem suavi vocabulo appellans imminuit, et, modo

cum juvenili flore conjunctum, facile perfert? — V. 1. „μελιχρώδεις. idem est quod μελίχρους, *mellei coloris*, *mellis* „*instar flavus*.“ *Br.* *Wolfius* tentabat μελιχρώους vel μελιχρώτους. — V. 3. „De puellis nullus hic sermo. κόρας „ξανθὰς vertere debuerat Wolfius *flavas pupillas*, et τοὺς „μελανοφθάλμους (sic enim in Cod. scriptum) *illos*, *qui* „*nigris oculis splendent*.“ *Br.* Idem monuerat, qui multa de oculorum colore disputat, *Salmas.* in Plin. p. 134. — V. 4. τάς. Ap. Lips. vitiose.

VI. Cod. Vat. p. 570. „Edidit Majus in Catal. „Bibl. Uffenb. p. 575. πρωκτὸς et χεινὸς nomina sunt „ἰσόψηφα. In utroque literae pro numerorum potestate „eandem conficiunt summam 1570. Male in quibus„dam apographis primum distichon a sequentibus avul„sum; in aliis omnino deest.“ *Br.* Quae apogr. duos priores versus a reliquis separant, et recte faciunt, et Vat. Cod. sequuntur. Miror, *Brunckium* non vidisse, duo haec carmina nihil inter se commune habere. Apogr. Lips. caret v. 1. 2. In schedis Tryll. autem junctim cum seqq. exhibentur. Sejungendos esse hos versus, existimavit etiam doctissimus *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. an. 5. T. IV. nr. 15. p. 335. — V. 3. 4. laudat *Alberti* ad *Hesych.* v. σφιγκτήρ. χιτών. Ταραντῖνοι. nulla interpretatione addita. Damnat hanc lectionem cl. editor, cujus haec sunt: „Scribendum σπινθήρ, ut emen„darunt viri doctissimi: *puella non habet libidinis scin*„*tillam et fomitem, quo accendatur amatoris ardor*. Tum „recte sequuntur, quae per partes explicant, quinam „sint illi σπινθῆρες. ψυχροῦνται δ' ὄπιθεν πᾶσαι. frigent, si „quis earum aversam Venerem experiatur: habent ergo „quoque σφιγκτῆρα. Nihil verius hac emendatione.“ Mihi secus videtur. Servanda est cod. lectio, quae recte intellecta optimum sensum fundit. Quid poëta voluerit, accurate explicavit doctissimus Gallus, quem modo laudavi: „Critici quidam doctissimi, ait, σφιγκτὴρ in σπινθὴρ

„mutando Epigrammatis acumen, cujus pars inest in „hoc vocabulo, hebetarunt. Hoc voluit auctor carminis, „σφιγκτὴρ οὐκ ἔστι παρὰ τῷ παρθενικῷ αἰδοίῳ, *laxa virginum* „*claustra.* et ne a sensu horum verborum aberres, „addidit ψυχροῦνται δ' ὄπιθεν πᾶσαι. Deinde inutilem „existimo mutationem τοῦ πορνικὸς in παιδικός, quam a „V. D. in marg. ap. Guyet. propositam adoptavit *Brun-* „*ckius.* πορνικὸς h. l. lascivum significat, qui ad libidinem „provocat. *Menagius* adscripsit margini apogr. Guyet. „haec verba: Mentula deest, cui innitatur manus pae- „diconis; clavum navis vocant Itali paedicones, il te- „mone (timone).“ — φίλημα ἄπλουν. φιλήματα γνήσια ap- pellat *Aristaen.* L. II. 7. p. 83. quae mox ἀψευδῆ inter- pretatur. Vide *Abresch.* in Lectt. p. 222. Paederasta ap. *Achillem Tat.* L. II. p. 98. καὶ γὰρ ἁπλούστεροι. παῖδες γυναικῶν, καὶ τὸ κάλλος αὐτοῖς δριμύτερον εἰς ἡδονήν. — V. 4. φυσικὴ – εὐπνοίῃ. Similiter *Rufin.* Ep. XIV. ubi se a pue- rorum amore ad muliebrem transiisse ait: ἀντὶ δ' ἐμοὶ παίδων ἀδόλου χροὸς ἤρεσε γύψου χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον. Mulierum pulchritudinem elevans ille ap. *Lucian.* in Amor. §. 41. T. VI. p. 304. κἄπειτ' ἂν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. et §. 38. p. 301. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθὴς χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. *Achilles Tat.* L. II. p. 104. γυναικὶ μὲν γὰρ πάντα ἐπίπλαστα, καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὰ σχήματα, κἂν εἶναι δόξῃ καλή, τῶν ἀλειμμάτων ἡ πολυπράγμων μηχανή· — τὸ δὲ κάλλος τὸ παιδικὸν οὐκ ἀρδεύεται μύρων ὀσφραῖς, οὐδὲ δολεραῖς καὶ ἀλλοτρίαις ὀσμαῖς. Hominum amores cum bestiarum concubitu comparans *Plutarchus* T. II. p. 493. F. ἦλθεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ἄῤῥενι τὸ θῆλυ χειροήθες τε καὶ πεζινόν, ἠδεῖᾳ (fort. ἰδίᾳ) μὲν ὀσμῇ χρωτός, ἰδίῳ τε κόσμῳ σώματος ἀγαλλό-

μενον. — V. 5. Vehementer friget, quod *Stratoni* tribuerunt Viri docti, qui Cod. Vat. lectionem πορνικὸς in παιδικὸς mutarunt. λόγος πορνικὸς sunt *verba juvantia*, quae ingenuae puellae proferre nolint. *Martial.* VI. 23. *Tu licet et manibus blandis et vocibus instes, Contra te facies imperiosa tua est.* Idem L. XI. 105. ad uxorem: *Nec motu dignaris opus, nec voce juvare Nec digitis: tanquam dura merumque pares.* Cf. *Juvenal.* VI. 196. — In fine versus οὐδ᾽ ἄκαι ... Vat. Cod. et sic apogr. Lips. Lacunam *Salmasius* implevisse videtur. ἀκέραιον βλέμμα. obtutum ingenui et minime mali animi testem. Ep. ἀδεσπ. IX. ἀλλ᾽ οὔ με κακῶν πόθος, ἀλλ᾽ ἀκέραιον Σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα κατηνθράκισε. *Philostratus* Epist. XXXIX. p. 930. τὸ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον μόνον ἴδιον τῶν αὐτὸ δεξαμένων τὸ κάλλος. τὸ ἀβλαβὲς καὶ ἀκέραιον junxit *Plato* in Polit. I. p. 416. A. Alia vide ap. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 18. — διδασκομένη. *Tu licet ediscas totam, referasque Corinthon, Non tamen omnino Laelia Thaïs eris.* *Martial.* X. 68. — χειριοτέρα non est in membranis, sed χακιωτέρα, quae forma nec usu, nec analogia defenditur; κακίοτέρα autem, quod ap. poëtas passim occurrit, metrum h. l. respuit. Aliud tamen latere suspicor quam χειριοτέρα, fortasse:

ἐστὶν ἀχρειοτέρα.

si quis eam moneat et docere velit, etiam minus commodam se praebet. — V. 7. ὄπισθεν. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 570. Edidit *Klotz.* in Straton. Carm. p. 48. *Wasse* in Miscell. Obss. IV. p. 369. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 47. et *Schneider.* in Peric. crit. p. 32. Ultimi distichi partem excitavit *Spanhem.* ad Callim. p. 581. Dialogus cum puero formoso, coronas vendente. — V. 1. κόρυμβαν. Vat. Cod. non κορύμβους, ut *Wasse* dedit. Puer ille hederam floribus intertexebat. — V. 2. στεφανοπλόκια. Apogr. Lips. Wart. Wass. στεφανηπλόκιον est locus in foro,

ubi coronae vendebantur ad sacrificiorum et conviviorum usum. *Aristoph.* Thesm. v. 455. *Strabo* L. VI. p. 394. A. ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξὶν ἐν ἔθει γεγονέναι ἀνθολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἑορταῖς αἰσχρὸν εἶναι στεφάνους ὠνητοὺς φορεῖν. — ¶. 361.] V. 4. „Duplex „sensus est vocis στέφανος, quod probe intellexit hic „adolescentulus, ideo rubore suffusus est.“ *Br.* Nequitiam in his latentem non perspexit Vir doctus, qui hoc Epigr. in graecorum poëmatum collectionem, puerorum usibus destinatam, recepit. *Pollux* L. II. 210. de intestinis: ὁ δὲ δακτύλιος ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν — ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. — V. 5. καλύκων δ' ἐρυθαίνετο. Vat. Cod. recte. Non debebat omitti, quae sententiae jungendae necessaria est (*Schneider.* l. c. p. 33.), particula δέ, quam graeci sic nonnunquam post plura vocabula ponere solent. Vide *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 392. et in Lectt. Aristaen. p. 252. — Quaedam apogr. ἐρυθραίνετο. — κατακύψας. i. e. κάτω κύψας. ut Ep. XVIII. *Terram intuens modeste.* (*Terent.* Eunuch. III. 5. 33.) Ruborem et oculos in terram dejectos, modestiae testes, (vide *Burm.* ad *Propert.* p. 6.) junxit *Lucian.* Dial. Mar. XV. 4. T. II. p. 127. τὴν Εὐρώπην — ἐρυθριῶσαν καὶ κάτω ὁρῶσαν. *Musaeus* v. 160. παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν, αἰδοῖ ἐρυθριόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν. ubi similia collegit cl. *Heinrich.* p. 98. plura *Abresch.* in Lectt. Aristaen. L. I. p. 100. κατακύψας ἐς τὴν γῆν dixit *Lucian.* Icarom. §. 15. T. VII. p. 22. — V. 8. κεῖνον ἐπευξάμενος. vota diis faciens, ut me illius pueri amore beare velint. ἐπεύχεσθαι pro simplici εὔχεσθαι poni, docuit *Schneiderus* l. c. p. 34. Male et *Spanhemius* et *Wartonus* haec verba acceperunt.

VIII. Cod. Vat. p. 570. Diodoro puero promittit, se eum, licet uxorem duxerit, non relicturum esse. Simile quid puellae pollicetur *Rufin.* Ep. XXXIV. — φιλέουσι πέπειρος. ut ὡραῖος ἔρωτος. Vide ad *Onest.* Ep. I.

IX. Cod. Vat. p. 570. Poëta se delicias suas etiam ultra puerilis amoris annos amaturum esse promittit. — V. 1. „σοὶ hic locum non habet. Absolute sententiam „suam proponit poëta, neminem alloquitur; alias v. 4. „non dixisset τούτου. Scribendum credo: οὐδ' εἰ καὶ τρι„χόφοιτος." *Br.* In marg. apogr. Lennep. notatur lectio καὶ σοι et κἂν σοι. In membr. Vat. εἰ καὶ σοι habetur. — „In Buherii et Guyeti apographis male scriptum ἀπεσκίρ„τησεν: recte membranae ἐπεσκίρτησεν, quod reponen„dum, sensu omnino jubente. Vide Asclepiad. I. Antip. „Thess. XXI. Rufin. XXXI." *Br.* — V. 2. ἕλικες. flavi et delicati cincinni in temporibus nascentes, qui etiam ἴουλος appellantur ap. *Theocr.* XV. 85. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. sq. *Apollonid.* Ep. VIII. ἤδη παρειάδων πρῶτον θέρος ἤματι τῷδε Κείρεο, καὶ γενύων ἠϊθέους ἕλικας. — ξανθοφυής pro ξανθός, ut saepenumero adjectiva composita simplicium loco ita ponuntur, ut alterius partis nulla in interpretatione habeatur ratio. *Wakefieldius* tamen in Sylv. crit. T. II. p. 144. ξανθοφαής mallet, et initio carminis Εἰ καί τοι —.

X. Vat. Cod. p. 570. Edidit *Klotz.* p. 49. Conqueritur poëta, quod se, cum formoso puero cubantem, vires destituerint. — V. 1. οὐκ ἐδυνήθην. Ep. LV. τί πειράζεις τὸν λίθον; οὐ δύναται. *Terentius* Eunuch. IV. 3. 24. *At pol ego amatores audieram esse mulierum eos maxime, sed nihil potesse.* quae ad *Alciphronis* ἀδύνατος ὢν comparavit *Bergler.* L. I. XXVIII. p. 116. *Maximianus* Eleg. II. 55. *Si modo non possum, quondam potuisse memento.* Idem El. VI. 153. in ludicra confabulatione cum mentula: *cum posse perit, mens tamen una manet.* Alia vide collecta a cl. *Mitscherlich.* ad *Horat.* Epod. XII. 15. T. II. p. 583. — V. 2. πῶς εἴπω; admirationis cum indignatione mixtae significationem habet. Similiter formulae πῶς δοκεῖς; πῶς οἴει; et aliae hujus generis orationis ani-

mandae causa interponi solent, docente *Valcken.* ad Hippol. v. 446. p. 215. Nihil igitur opus, cum *Zeunio* in Anim. in Anacr. p. 144. ὅπως εἴπω scribas. Quod vero idem interrogandi signum delet, probari potest secundum observationem *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 475. Cf. *Brunck.* ad *Aristoph.* Plut. 742. p. 265. — Mox *Zeunius* ἀλλ' ἐμὲ mutavit in ἄρ' ἐμέ, ut ejusdem particulae repetitio vitaretur. — παρερχομένου. Ap. Lips. παρασχομένου alia quaedam. Sed παρασχομένου habet Vat. Cod. Epigr. XLII. καὶ παρέχοντα χλόην. *Philodem.* Ep. X. παρέχουσα πάντα. — V. 3. ἔχητε. Ap. Lips. ὑπὸ π. *Klotz.* — V. 4. βάλλετ' ἐπὶ *Klotz.* Et sic ap. Ruhnk. Revocanda lectio membranarum:

βάλλετ', ἐπεὶ λίην Ἀστυάναξ γέγονα.

λίην priorem h. l. producit, ut ap. *Homer.* Il. α. 553. et passim. Quare minime cum *Zeunio* δὲ post ἐπεὶ inserendum est. — „Ἀστυάναξ. ὁ στύειν μὴ δυνάμενος. Huc „respexit Eustathius ad Homer. pluribus locis p. 656. „extrema: εἰ καί τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον, ἑτέρῳ „λόγῳ Ἀστυάνακτα ἑαυτὸν ἔφη που, ὡς μὴ στύοντα, τουτέστι „μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. iterum p. 862. „ἐν δὲ τοῖς καὶ κωμικὴ λέξις, ὁ νωθουργὸς, ἤγουν ὁ νωθὴν ἔχων „τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας „αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ „οἶκος ἄστυτος, ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα, ὃς ἂν ἔχοι λέγειν τὸ στύομαι „τριέμβολον, (Aristoph. Av. 1256.) ἀλλὰ μᾶλλον τὸ „Ἀστυάναξ γέγονα." *Br.* Acumen hujus dicti aperuit *Reisk.* Miscell. Lips. IX. p. 127. ad Ep. *M. Argentarii* V. Cf. Ep. *Frontonis* I. p. 346. Ex *Eustathio*, quem non nominat, profecit *Hadr. Junius* in Animadverss. L. IV. 13. In Astyanactis nomine diverso modo lusit *Martial.* VIII. 6.:

Miratus fueris cum prisca toreumata multum,
In Priami cyathis Astyanacta bibis.

ubi aetatis tantum ratio habetur: vinum recens ex antiquis poculis bibis.

XI. Cod. Vat. p. 570. Prius distichon laudat *Salmas.* in Plin. p. 740. G. Integrum edidit Ruhnk. Ep. crit. p. 66. „Lepidum et venustum Epigramma, cujus acu„men in duplici usu verbi τρίβειν, quod medicis pro„prium, de quo videndus Salmasius in Plin. p. 740. et „altera significatione praetextatum est. αἰδοῖον τρίβειν. „*masturari.* Planum et perspicuum carmen, in quo ta„men viros doctissimos nihil vidisse compertum ha„beo." *Br.* Eundem conf. ad *Aristoph.* Ran. 123. T. I. p. 155. — V. 1. ἰητρούς. Medicos vocat, qui libidinis, qua exstimulabantur, (hinc ἐνεέρωτες) remedium sibi ipsi parabant. In postremo versu molestum mihi videtur καί post ἐγώ. Conditionem exspectaveris a poëta propositam, quae ἀλλὰ sive εἰ requireret;

εἰ θεραπεύσετέ με,

T. 362.] XII. Vat. Cod. p. 572. sq. ubi legitur post Ep. *Statyllii Flacci* H. T. II. p. 262. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Huic igitur restituendum est. Expressum hoc Ep cum sequ., quod etiam *Statyllii* est, ex *Tullii Laureae* Ep. I. p. 102. ubi vide not. — Secundi versus, qui intercidit, sensus esse debuit: *Promiseram tibi, o Phoebe, gallum gallinaceum.* — V. 3. αὐτῷ. Vat. Cod. αὐτῷ recte emendatum est. Non mihi, et amori meo, sed sibi servatus est. Idem poëta in Ep. II. supra laudato, ἦλθέ μοι Πολέμων λάθριος γένυν· οὐ μὰ σε, Φοῖβε, ἦλθεν ἐμοί. — In fine versus οὐκ ἔτ' ἀφῆσει Vat. Cod. ἀφῆσας habet ap. *Gaulmini.* ἀφῖκται in ap. Lennep. reperi. Hac emendatione sensus efficitur idoneus; ad elegantiam tamen aliquid in hoc disticho desiderari videtur. — V. 5. ἰσως κιασαι. Vat. Cod. βιάσαι. apogr. Lips. et Lennep. Verissimum est σκιάσαι. *Euripid.* Phoeniss. v. 63. ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἀμῶν σκιάζεται. Iphig. Taur. v. 1151. πλοκάμους

περιβαλλομένω. Γένυσιν ἰουλίζων. et *Philostr.* Ep. LIX. cujus verba vide ad Ep. XVI. 5. — Si ipse sibi barbam optavit puer, idem tibi sacrificet, cum ea optaverit, quae meis votis prorsus contraria sint.

XIII. Vat. Cod. p. 572. τοῦ αὐτοῦ. (*Statyllii Flacci.*) Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 27. — V. 3. ὃν δέμοχαι. Vat. Cod. quod *Salmas.* inter describendum emendasse videtur. — φθονεροῖς γενείοις. Lusus in Priap. nr. III. 4. *cum tegit obsessas* i n v i d a *barba genas.* quam lectionem a quibusdam temere impugnatam hic locus egregie tuetur. — φρίσσοντα. *asperam barbam* vocat *Tibull.* I. IX. 32. *faciem hispidam Horat.* IV. Carm. X. 3. — V. 4. οὐ τοιοῦτου. Vat. Cod. — V. 5. Acumen est in ambigua verbi τίλλεσθαι significatione, quod primum de avibus usurpatur, quae pennis nudantur, deinde de hominibus, qui sibi pilos patiuntur evelli. Vide *Casaub.* ad *Pers.* Sat. IV. 35. *Vossium* ad *Catull.* p. 41. Mulieres παρατετιλμένας commemorat *Aristoph.* Ran. 519. ubi vid. Schol. Quum autem ad elegantiam mollium hominum pertineret, ne pilos in corpore haberent, mulieres erant in balneis, quae pilos evellerent, quas παρατιλτρίας appellabant. De his vide *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Apoll. IV. 27, p. 167. nr. 8. Emendandus *Lucian.* adv. Indoct. §. 23. Tom. VIII. p. 23. Bip. ad cinaedum verba faciens: Εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος, ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μ α ί ν ε σ θ α ι καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα κ. τ. λ. Verbum μαίνεσθαι ab hoc loco alienissimum; nec cum erudito Gallo μιαίνεσθαι, sed λεαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι legendum videtur. Similiter in Cynico §. 14. T. IX. p. 209. molliores homines describens: καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀποῤῥήτων οὐδέν, ᾗ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. τὸ γένειον λεῖον ποιεῖν καὶ ψιλὸν dixit *Julian.* in Misopog. p. 339. A. et p. 346. A.

ἄνδρας ἀποψιλουμένους, οὔτι τὰς γνάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ σῶμα, λειότεροι τῶν γυναικῶν ὅπως φαίνοιντο. — V. 6. ἢ σῦν τιλλέσθω. Klotz.

XIV. Cod. Vat. p. 570. Puerum Graphicum conquestum esse puta, quod ligneum scamnum nates ei momorderit. Tunc poëta: Quomodo me igitur affectum putas, cum vel lignum pulchri sensum habeat? — V. 1. ἔδακ' Cod. Vat. et ap. Lipſ. — „Γραφικὸς [in membr. „est Γραφικοῦ] nomen est proprium. *Graphicus* in Inscr. „ap. Gruterum." *Br.* — V. 2. καὶ ξύλον. Vide ad Epigr. *Apollonii* p. 358.

XV. Cod. Vat. p. 571. Edidit *Klotz* in Strat. p. 55. Puerum rogat, ne amorem celet, sed osculum ipsi ultro impertiat. — V. 1. κρύπτης. Vat. Cod. et Sched. Lacroz. — „αὐτός. *Solus ille Deus, etiam absque curis nostris, „caedere cor nostrum valet.*" *Br.* Malim sic interpretari: non opus est, te me dissimulatione excruciare, cum jam solus Amor pectus meum satis angat et urat. Frustra *Reiskius* οὗτος ὁ δαίμων tentabat. *Tibull.* L. I. 8. 7. *Desine dissimulare: deus crudelius urit, Quos videt invitos succubuisse sibi.* — λακτίζειν. grave vocabulum. Alias δάκνειν, κνίζειν, νύττειν de eadem re usurpatur, de quibus verbis vide quae dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 558. — V. 4. χαρίτων. Vat. Cod. Apographa autem, quae vidi, χάριτα exhibent.

XVI. Vat. Cod. p. 572. Morae impatiens poëta sibi apertum amorem contingere optat. Expressit *Paul. Silent.* Ep. XXXI. — V. 1. κλέψομεν. *quousque tandem clandestina rapiamus oscula?* Id, quod taedii plenum videbatur *Stratoni*, sibi expetebat *Paulus*: Κλέψομεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν Καὶ περιδήριτον Κύπριδος ἐργασίην. Ἡδὺ λαθεῖν. — τὰ λαθραῖα. i. e. λάθρα. de qua elegantia vide quae monuit *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. III. 4. p. 68. *Ovid.* I. Amor. IV. 18. *Me specta nutus-*

que meos vultumque loquacem: Excipe furtivas et refer ipse notas. — V. 2. ὄμμασι est Cod. Vat. lectio, non νεύμασι, ut apogr. quaedam exhibent. — ὄμμασι φειδομένοις. Hinc fortasse *Agathias* Ep. IV. 4. ἴσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — ¶. 363.] V. 3. ἀτέλεστα λαλήσομεν. *quousque inutiles conferemus sermones, qui exitu carent, moramque ex mora nectemus?* — V. 4. ζευγνύντες. Vat. Cod. Apogr. Lipf. ζεύξαντες. — V. 5. Iisdem argumentis ad delicias suas utitur *Philostrat.* Epist. LIX. p. 943. ὡς ἠθικά γε — μὴ μέλλοντός σου καὶ βραδύνοντος τὰ γένεια ἐπέλθῃ καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσωσι χάριν, ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή. — V. 6. τὰς φθονεράς. τρίχας scil. Cf. XIII. 3. — „λόγους. ita vetus codex; sed scri„bendum λόγοις. θῶμεν ἐπ' ἔργα λόγοις. i. e. ἐπιθῶμεν ἔργα „λόγοις. Sic etiam emendatum est in optimo apographo, „quod habeo, Musae Stratonis.“ *Br.* λόγοις legitur in Vat. Cod.

XVII. Cod. Vat. p. 596. „Edidit ad fr. Sapphûs „Wolfius p. 146. e pravo Cod. cujus corruptelae, quae „tamen facili opera sanari poterant, pravam versionem „peperere.“ *Br.* Geminum germanum est, et procul dubio ex eodem fonte derivatum, unde *Strato* duxit suum, Epigramma *Martialis* L. IX. 26.:

Dantem vina tuum quoties adspeximus Hyllum,
Lumine nos, Afer, turbidiore notas.
Quod, rogo, quod scelus est, mollem spectare ministrum?
Adspicimus solem, sidera, templa, Deos.
Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgo
Porrigat, atque oculos oraque nostra tegam?
Trux erat Alcides, sed Hylam spectare licebat:
Ludere Mercurio cum Ganymede licet.
Si non vis teneros spectet conviva ministros,
Phineas invites, Afer, et Oedipodas.

— V. 1. ἑταίρους. Vat. Cod. et sic *Wolf.* quod mutari non

non debebat. Sic enim loquuntur Graeci, ζηλοτυπεῖν τινα, zelotypum esse in aliquem, invidere alicui. Lucian. Tim. §. 14. T. I. p. 85. κατεχέλας αὐτῶν — αὐτοὺς ζηλοτυπούντων. Idem Dial. Meretr. XII. T. VIII. p. 256. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. — V. 2. „E Θηλυπρεπεῖς pronior erat emendatio Θηλυπρεπεῖς, quam Θηλυμανεῖς." Br. Illud Wolfius invenerat in Cod. Uffenb. — V. 3. ἀδαμάντινος. Theocrit. Eid. III. 39. καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί. Philostr. Epist. XIX. p. 921. οὐκ ἦσθα συγκείμενος ἐξ ἀέρος — ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος, καὶ πέτρας, καὶ Στυγός. Themist. Orat. II. p. 26. C. τίνα οὐκ ἂν σιδηροῦν καὶ ἀδάμαντος στεῤῥότερον μαλάξειέ τε καὶ ὑποχείριον λάβοι. — ἐγείρῃς οἶνος. quem vinum non ad amorem incendat? Veneris hortator et armiger Liber. Apulej. Metam. L. II. p. 27. Similia hujus generis collegit doctissimus Boettiger ad Terent. Eunuch. IV. 5. 4. et 6. — V. 4. περίεργα βλέπει. Vide ad Philodem Ep. VI. 1. T. II. P. I. p. 215. — V. 5. Ita vivos affectos esse par est. Tu autem, si magis libet, ad inferos abeas; ubi nec convivia, nec Venus floret, ibique Tiresiam et Tantalum ad coenam voca. (ἕλκε. ut Philipp. Ep. III. 5.) — Tristem ap. inferos vitam poëtae ita passim designant, ut Venerem et convivia ab ea abesse dicant. Vide cl. Mitscherl. ad Horat. L. I. Carm. IV. 19. T. I. p. 70. 71. — Διφρεῖν. quaedam apogr. — ἦν δ' ἐθέλῃς. Wolf. — V. 7. κάλει. marg. apogr. Lennep. vitiose. — Cum Tantalo amantes, quibus adspectu tantum frui licet, comparari solent. Paul. Silent. Ep. III. 6. XXXIII. 1. — ἐν πόθοις ap. Lips.

XVIII. Vat. Cod. p. 596. Pilos puero succrevisse poëta suspicatur inde, quod veste usque ad talos demissa oculisque dejectis incedat. — V. 1. στυγνός. ad tetricum pueri vultum referendum. — κατεσκέπασε vitiose ap. Guyet. et Kuhnk. — πέζης. Vat. Cod. — μέχρι πέζης. usque ad talos, propria verbi πέζα significatione,

cum vulgo ad aedificia, montes, vestes translatum pro fundamento, radicibus, orâ accipiatur. Honestam matronam sic describit *Horat.* I. Serm. II. 28. *quarum subsuta talos tegat instita veste.* In viris pallium usque ad pedes defluens rusticae negligentiae notam habere videbatur, quod docte monuit *Boettiger* ad *Terentii* Eunuch. IV. 6. 31. — V. 2. ἀπ' ἰγνύης, supra poplites sublatum. Alte praecinctus esse solebat puer meritorius, qui amantium oculos in se convertere studebat, dum in juvenili flore conspicuus esset. In characterismo τοῦ ἀγροίκου *Theophrast.* c. IV. p. 33. ed. Fisch. καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν, ὥστε τὰ γυμνὰ αὐτοῦ φαίνεσθαι. Cf. *Aristoph.* Nub. 971. sqq. — V. 3. κάτω κύψας. pudore suffusus. Vide ad Ep. VII. 5. — V. 4. „ἤλυθον. αἱ τρίχες, ἃς πολλάκις σοὶ ἔλεγον. Nihil hîc vident, „qui aliter interpretantur." *Br.* In apogr. Guy. et Ruhnk. tentatur ἤλυθον ὡς ε. *veni coenatum tecum.* Nihil ineptius. In his verbis, cum sanna pronuntiandis, τρίχες omitti poterat, non minus ac Ep. XVI. ἀλλὰ πρὶν ἐλθεῖν τὰς φθονεράς.

XIX. Cod. Vat. p. 596. Primum distichon protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 218. Integrum *Pierson.* in Praef. ad Moer. p. XIV. sine lectionis varietate et *Klotz* ad *Tyrt.* p. 115. Moerin puerum osculatus poëta tam se beatum esse redditum significat, ut etiam dubitet, vigilantine an somnianti hoc sibi contigerit. Similiter puella ap. *Aristaen.* L. II. 14. p. 94. ἆρα ἐγρήγορα ἢ πλανῶσί με τῶν ὀνειράτων εἰκόνες; ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἐλάμβανέ με τις ἀπιστία. ubi similia quaedam collegit *Abresch.* p. 259. — V. 1. καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν. Male haec intellexit Vir D. qui margini ap. Guyet. adscripsit haec: *cum corpus curamus, valemus, viuimus, coenamus.* nec *Klotzius*, qui ad desiderium amantis expletum referebat. ὥρη enim, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν, circumscriptio est τῆς ὥρης ἑσπερίης, et ejusdem rei repetitio. Ut enim Latini

mane *salvere*, vesperi *valere* jubebant amicos, sic Graecos χαίρειν et ὑγιαίνειν eadem ratione distinxisse constat, cum aliunde, tum ex observatione *Thomae M.* p. 909. (ἰστέον δὲ, ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν προσρήσεις, αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγίαινε.) qui laudat testem idoneum *Lucian.* T. I. p. 724. Plura vide a *Reimaro* congesta ad *Dion. Cass.* LXIX. 18. p. 1166. Videtur tamen poëta hac periphrasi usus esse, ut simul ad gaudia, quae nox allatura erat, respiceret. — V. 2. εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ. pro vulgari εἴτε ὕπαρ, εἴτ' ὄναρ. de quibus formulis vide *Valckenar.* l. c. — V. 5. An me etiam osculatus sit, considero. Nam si hoc mihi vere, non per somnium contigit, non video, quomodo, immortalis factus, adhuc in terris morer. ἀποθειωθείς. *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. II. T. I. p. 504. Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων (haec depravata sunt) διατείνας Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς ἀθάνατος γέγονα. *Propertius* laetitia elatus ob noctem a Cynthia ipsi concessam L. II. 12. 39. *Si dabit has multas, fiam immortalis in illis. Nocte una quivis vel Deus esse potest.* L. II. 11. 9. *immortalis ero, si altera talis erit.* Pamphilus ap. *Terent.* in Andr. V. 5. 3. votorum compos: *Ego Deorum vitam eapropter sempiternam esse arbitror, Quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas Parta'st, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* Similiter in re diversa coquus *Philemonis* ap. *Athen.* L. VII. p. 289. A. ἅπαντες ἐγένοντ' ἂν θεοὶ, Ἀθανασίαν εὕρηκα. et Atreus ap. *Senec. Trag.* in Thyeste v. 885. *Aequalis astris gradior, et cunctos super Altum superbo vertice attingens polum. – Dimitto superos: summa votorum attigi.* — Ceterum *Zeunius* in Anim. ad Anacr. p. 92. verbum ἀποθειωθεὶς in Klotziana officina recens procusum esse pronuntians, corrigit ἀπὸ τῶν θείων sive ἀπὸ θείων δὴ –. Nihil vidi ineptius.

¶. 364.] XX. Vat. Cod. p. 596. Prius distichon exhibuit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 321. Theudis

puer olim soli orienti similis, nunc, post barbam enatam, minus quidem formosus, at tamen occidenti soli comparandus. — V. 1. παισὶν ἐν ἄλλοις. Pueri tanquam solis inter sidera exsplendentis imago ducta videtur ex *Meleagro* Ep. XXXV. Μυΐσκος ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἥλιος. ubi vide not. *Philostrat*. Epist. LIX. p. 943. ὡς δέδοικά γε — μὴ μέλλοντός σου, καὶ βραδύνοντος, τὰ γένεια ἐπέλθῃ, καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσωσι χάριν, ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή. τί δέδοικα, ἅπερ ἔστιν ἤδη βλέπειν; ἕρπει μὲν ὁ ἴουλος, αἱ δὲ παρειαὶ χνοάζουσι, τὸ δὲ πρόσωπον ὅλον ἀνθεῖ. — V. 3. „ὅτε νυκτὶ λαχνοῦται. In „hac comparatione cum Sole oriente et occidente noctis „mentio locum non habet, et phrasis haec vix graeca „videtur: scribere debuit νυκτὶ σκοτοῦται, aut simile „quid. Salmasii itaque emendationem recipiendam cen„seo, ὅτε μῆλα λαχνοῦται." *Br.* Quum haec *Salmasii* emendatio ejusmodi sit, ut aliis meliora reperiendi spem minime adimat, amplius cogitandum putavi, et reperisse mihi videor lectionem cum doctiorem, tum propius ad Codicis scripturam accedentem. Corrigendum puto:

τοὔνεκ' ἐγὼ φλέγομαι καὶ νῦν, ὅτε οἱ πτίλα χνοῦς τε.

Etiamnum amore flagro, cum olim nitentes genae *lanugine sordeant*, (ut *Martialis* loquitur I. Ep. 32. 5.) quae nebulae similis vultus splendorem obducit, tanquam solem nubes. Vide *Philostratum* modo laudatum. — πτίλα et χνοῦς duplex ejusdem rei nomen, alterum notius, alterum minus notum. χνοῦς quidem in hac re tam proprium est, ut ex una Anthologia decem minimum loca proferre possim, ubi pro ἴουλος ponitur. Utrumque vocabulum conjunxit *Lucian.* in Amor. §. 10. Tom. V. p. 266. καὶ παῖς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες· ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσι, οἰκονόμοι καὶ τῶν Ἀθήνῃσι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. *Callimach.* H. in Apoll. 36. καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου θηλείαις, οὐδ' ὅσσον, ἐπὶ

χνόος ἦλθε παρειαῖς. Recte *Wernsdorfius* ap. *Himerium* Or. VII. 3. p. 516. emendavit ἀλλ' ἔτι μὲν ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ πρώτῃ χνοάζοντας, pro χλοάζοντας. Minus notum vocabulum πτίλα *plumam* proprie significat, unde *Clemens Alex.* Paed. II. p. 216. 31. ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις. Plumis impleta pulvinaria πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια vocantur ap. *Pollnc.* VI. 10. πτίλα, πτερὰ ἁπαλά, ap. *Hesychium*, et ἄπτιλα, τὰ ἀπτέρωτα, ap. *Suidam*. *Plumam* significat etiam ap. *Aristoph.* Acharn. v. 585. Sed hoc ipso *plumae* vocabulo de lanugine utitur *Horat.* IV. Carm. X. 2. ad formosum puerum: *insperata tuae quum veniet pluma superbiae.* quod cave ne cum *Bentlejo* in *bruma* mutandum existimes. Pueros laevibus genis λείους plerumque appellabant Graeci; tum etiam ἀπτίλους, ut apparet ex glossa *Hesychii:* ἀπτειλοῦς. λείας. Legendum: ἀπτίλους. λείους. Vide *I. Toup.* Emend. in Hesych. T. IV. p. 296. Ut *Strato* autem in emendatione nostra πτίλα et χνοῦς conjungit, sic *Dionys. Halic.* T. VI. p. 1114. οὐ γὰρ δή τοι πλάσται μὲν καὶ γραφεῖς ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν τιθέντες (sic lego pro χείροντες) πόνους, ὥστε καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαι. qui locus unice huc facit. — V. 4. ἠέλιος. Vat. Cod. Eadem imagine in re diversa utitur *Longin.* π. υ. c. X. p. 38. ed. *Toup.* ὅθεν ἐν τῇ 'Οδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος.

XXI. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 116. Quum poëta se jurejurando obstrinxisset, ne, puerum sibi morigerum esse factum, aliis proderet, laetitiae tamen sensu abreptus, silentium rumpit. — V. 2. ἔτι male *Klotz.* Pro λαβεῖν margo apogr. *Guyet.* et *Rubnk.* καλός. quod contextûs lectione longe deterius. Pudibundus puer amanti, ut amplexus *sumeret*, concesserat, non ultro *obtulerat* eos, παρεῖχε. — V. 3. νηδύσπιστος, *perfida*, *perjura*. Hoc reposuit *Salmasius*; in cod.

„scriptum ἀνεάπτιστος." *Br.* — πεπότηται ἤέρι. Animum ingenti gaudio elatum significat. Similia sunt μετεωρίζεσθαι, ἀνακουφίζεσθαι, quae conjungit Scholiastes ad *Aristoph.* Nub. v. 318. τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἀκούσασ᾽ αὐτῶν τὸ φθέγμ᾽ ἡ ψυχή μου πεπότηται Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ. Medea ap. *Apollon. Rhod.* L. III. 724. τῇ δ᾽ ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός. — V. 4. στέξε. Vat. Cod. στέξαι, continere laetitiam, ne effluat. Illustre est dictum *Platonis* in Gorgia p. 336. E. τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε τὴν τῶν ἀνοήτων, ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι᾽ ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. quae multorum imitatione celebrata sunt, quos laudat *Wetsten.* ad N. T. II. p. 135. Huc facit *Themist.* Or. XXVI. p. 312. D. καὶ ἀποφαίνονται ἀφώνους εἶναι, στέγειν ἅττα ἂν εἰδῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, μηδὲ κοινωνεῖν, ὥσπερ οἱ τὰ χρήματα θησαυρίζοντες. — V. 5. κεῖνος δὲ π. Vat. Cod. quod *Salmasius* mutavit in γε. — Haec autem sunt illa, quae animo continere non valet: κεῖνός γε πέπεισται. *precibus meis cessit; persuasi, ut morem gereret.* Inepte *Klotzius:* Ignosce mihi Jupiter; ille puer etiam mihi ignovit. — V. 6. ἀγνώστου. Euripidea sententia in Medea v. 542. Εἴη δέ μοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις, Μήτ᾽ Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, Εἰ μὴ ᾽πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. quae Lucianeis admovit *M. Solanus* in Nigrin. §. 23. T. I. p. 47. ed. Bip.

XXII. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 175. Puerum formosum rogat, ne flabello ventum faciat. — V. 1. μέγα δή τι. Vide ad *Callimach.* Ep. XII. 5. T. II. P. I. p. 265. — λεπτὸν λίνον. *Warton.* de vanno accipit, e panno linteo forte confecta, remittens ad *Paciaudium* de Umbellae gestat. p. 43. sq. Flabellum videtur describi, sive ῥιπίς, quo *faciles* arcessebant *ventos*, ut *Ovidius* loquitur III. Amor. II. 37. Cf. *Mitscherlich.* ad *Horat.* III. Carm. XX. 13. T. II. p. 204. Eodem instrumento utebantur et ad refrigerandum vultum, et ad ignem excitandum, unde πυριτρέφες ῥιπὶς ap.

Philipp. Ep. XIII. et *Eubul.* ap. *Athen.* L. VI. p. 228. F. ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας. Hinc acumen poëtae. — V. 3. ἐμόν. Vat. Cod. et omnia quae vidi apogr. — Duplici igne uror; altero amoris, altero, quem pocula accenderunt, (*Achill. Tat.* L. II. 3. p. 50. Ἔρως δὲ καὶ Διονύσιος, δύο βίαιοι θεοὶ, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρὶ, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων.) isque tua ventilatione magis inflammatur. Puer igitur ille putandus est, inter epulas poëtae cum flabello adstitisse. — V. 4. »Concinnior „esset versus scribendo: σῇ τε περὶ ῥιπῇ." *Br.* Hoc parvi momenti. Sed vide, an περὶ τῆς ῥιπῆς scribendum sit, *propter* sive *per ventilationem tuam.* *Salmasius* in apogr. Guy. παρὰ σῆς ῥιπῆς tentavit.

XXIII. Vat. Cod. p. 597. Edidit *I. Pierson* in Verisim. p. 96. Non tres, sed plurimas Gratias in Theocle conspici, nec eas mites esse et placidas, sed crudeles et hominum pectora infestantes. — V. 2. τρισσαί γ'. marg. apogr. Guyet. et Ruhnk. male. — V. 3. περισκιρτῶσι. Proxime accedit *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 22. τοῖς ὄμμασι Χάριτας οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. *Alciphron* L. III. Ep. I. p. 274. αὐταῖς ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν ἐνορχεῖσθαι τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας. ap. quem L. III. Ep. LXV. p. 438. eleganter correxit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 9. καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. *Lucian.* in Imagin. §. 9. T. VI. p. 11. ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα ὁπόσαι Χάριτες, καὶ ὁπόσοι Ἔρωτες περιχορεύοντες. *Libanius* in Ἐκφρασ. T. IV. p. 1070. 23. ed. *Reisk.* ἐπ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον περιεχόρευον Χάριτες καὶ μεταρσίους τοὺς πόδας ἐκούφιζον, ἵνα μὴ τοῦ κάλλους προσψαύοιντο. Anthol. Latin. T. I. p. 546. *illic et Venus et leves Amores, Atque ipsa in medio sedet Venustas.* Hunc locum cum aliis similibus ad *Horatii Cupidinem in virentis et Doctae psallere Chiae Pulchris excubantem*

genis L. IV. Carm. XIII. 6. comparat *Mitscherlich* T. II. p. 441. nec nostri immemor, quem excitavit etiam cl. *Heinrich* ad *Musaeum* v. 63.:

Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τέθηλε.

— V. 4. Sic, ut Br. dedit, hic versus legitur in membranis. Quaedam apogr. τοξοβόλαι exhibent, alia post ψυχέων inserunt θ', quae est *Salmasii* conjectura in marg. apogr. Guyet.

XXIV. Vat. Cod. p. 597. Ad puerum olim severum, nunc amanti aequiorem. — V. 1. τὰ περισσά. pro περισσῶς, μάτην. ut in Ep. inter ἀδέσπ. DCLII. τί περισσὰ θρηνεῖς, τί μάτην ὀδύρεαι; — ἔρωτος ἀπέσβη πυρσός. *Paul. Silent.* Ep. XVIII. ἐσβέσθη φλογεροῖο πυρὸς μένος. Conf. Ep. ἀδέσπ. XVII. — V. 2. ὅτ'. cum te inprimis jam amare desierim. — ¶. 365.] V. 2. τὰ δύσμαχα. nondum animo meo saevitiae tuae memoria effluxit. — πλήν. Quum poëta praecedentia dissimulanter dixisset, ut puerum vicissim excruciaret, jam, quasi ejus amplexibus emollitus, spem veniae facit. — Poenitentia, quamvis sera, locum tamen inveniat. ὀψὲ μέν, ἀλλά. Hanc formulam, cui saepe ὅμως additur, exemplis illustravit *Wyttenb.* in Bibl. crit. T. III. 2. p. 40.

XXV. Cod. Vat. p. 597. Ad puerum de osculis minime suavibus et lascivis, sed, ut simulacri, frigidis. — V. 1. »In membranis: τίς χάρις, Η. φιλήμασιν, εἴ με λ. »χ. ἢ φιλέοις. Minori mutatione Salmasius emendabat »οὐ φιλέοις. Quo scripsi et interpunxi modo, eodem remanente sensu, concisus magis et vividior est sermo.« *Br.* In membr. χείλεσι μὴ φιλέοις habetur. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 56. *Salmasii* emendationem magis probat, et praeterea ἀντιπιαζόμενος corrigendum existimat. Mihi vulgata unice placet. — λάβροις,

χείλεσι. totis labiis, et crebro repetitis ictibus. *Hesych.* λάβρος. πολύς. σφοδρός. Hoc fortasse restituendum *Luciano* in Amor. §. 3. T. II. p. 411. ubi Charicles ad Veneris simulacrum accurrit, et λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν, ἐκτείνων τὸν αὐχένα κατεφίλει. Malim λάβροις. στόμα λάβρον est ap. *Oppian.* Hal. L. II. 202. — V. 3. ἐπ' ἄκροις, χείλεσιν φιλεῖς scil. In his ἐπὶ, abundare videtur, cujus abundantiae exempla passim occurrunt. Hoc quidem malim, quam cum *Wakefieldio* ἐπάκροις scribere. *Rufin.* Ep. XXX. Εὐρώπης τὸ φίλημα — ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χείλεσι, ἀλλ' ἐρείσασα τὸ στόμα (h. e. ἀντιβιαζομένη), τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει. Osculorum diversa genera similiter descripsit *Ephippus* Comicus ap. *Athen.* L. VIII. p. 363. C. D. qui locus iterum, sed vehementer depravatus, occurrit L. XIII. p. 571. E. F. sub *Eusebeni* nomine, hominis aliunde non noti, et ex Comicorum catalogo expungendi. Laudantur commodi meretricis mores:

> Ἔπειτά γ' εἰσιόντ' ἐὰν λυπούμενος
> τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως·
> ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα,
> ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
> χασκοῦσ' ὁμοίως, ᾖσε, παρεμυθήσατο,
> ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν
> αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

In his verbis, si κἀφεῖλε pro ἀφεῖλε scripseris, nihil offensioni erit, praeter vocabulum πολέμιος, (in altero loco πολέμιον legitur) in quo aliud quid latet. — V. 4. πλάσμα τὸ κ. Vat. Cod. quod verum videtur. *Illud, quod nosti, signum.* Pictor puellam, quam in tabula pinxerat, perdite amans ap. *Aristaen.* L. II. Ep. X. p. 88. χείλη μέν, ait, φαίνει ὡραῖα, ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλῆσαι. Dixerat enim paulo ante: ἀποτυχὼν δὲ τοῦ λόγου, καταφίλημα τὸ στόμα. *Martial.* L. XI. 61. 7. *At Chione non sentit opus, nec vocibus ullis Adjuvat; absentem,*

marmoreamque putes. Ibid. Ep. CII. 3. *Est ita, si taceas, et si tam muta recumbas, Quam silet in cera vultus, et in tabula.*

XXVI. Cod. Vat. p. 597. Quomodo Menedemi, pueri nimium facilis, amplexus petendus sit, docet. — V. 1. ἀλλ'. Modo nutu ei, quid velis, significaveris, statim aperte respondebit: Agedum, praecede, et, quo velis, ducas. Verbo πρόαγε sic usus est *Philodemus* Ep. III. 8. — V. 3. φθάνει. Similis color est ap. *Juvenalem* Sat. XIII. 107. in descriptione improbi, ad perjurium parati: *Tunc te sacra ad delubra vocantem Praecedit, trahere imo ultro ac vexare paratus.* Ceterum in *Stratonis* verbis parodia *Homeri* est, quod *Brunckius* monuit, Il. φ. 257.:

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

Haec obversabantur *Aristaeneto* L. I. 17. p. 44. ὁ γὰρ Ἔρως, ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρεῦον, ἄγει με πολυτρόπως. Fortasse etiam L. I. 3. p. 10. Ab ἀμάρη derivatum verbum ἀμαρεύειν, de iis, qui facile obsequium praestant. *Hesych.* ἀμαρεῖν. ἀκολουθεῖν. πείθεσθαι. ὁμαρτεῖν. — V. 4. οὐκ ἀμ. margo apogr. Guyet. quod vulgatae praeferendum videtur.

XXVII. Vat. Cod. p. 597. Primus edidit *Pierson.* in Verisim. p. 168. et ex eo *van Eldick* in Specim. Suspic. p. 31. — V. 1. περιπορφυροσήμους. pueri praetextati, nobiliores itaque, qui fastu amantes deterrent. — V. 2. „Scriptum in Cod. προσαφειόμεθα. quod bene a Salmasio emendatum est. οὐ προσαφικόμεθα. *ad quos*

accedere non possumus." Br. — ὥσπερ σῦκα. Dictum hoc ex ῥήσει Diogeni tributae ap. *Stobaeum* Tit. XC. p. 506. 1. τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν πλουσίων ὁμοίους τοῖς ἐπὶ τῶν δυσβάτων καὶ ἀποκρήμνων φυομένοις δένδροις καὶ ἀμπέλοις. τὸν τε γὰρ τούτου καρπὸν ἀνθρώπους μὴ λαμβάνειν, κόρακας δὲ καὶ παραπλήσια τούτων ζῶα καταναλίσκειν· ἐκείνους τε τὸν πλοῦτον εἰς μὲν τὰ ἐπιεικῆ τῶν πραγμάτων οὐ κατατίθεσθαι, κόλαξι δὲ καὶ πόρναις καὶ ταῖς αἰσχροτάταις ἡδοναῖς καὶ κενωτάταις δόξαις χορηγεῖν. Minus plene eadem, tanquam Cratetis, proferuntur Tit. XV. p. 152. 42. ubi κόρακες καὶ ἰκτῖνοι junguntur: κόρακες καὶ γόητες in eodem dicto, ap. *Diogen. Laert.* VI. 60. κόρακες καὶ κολοιοί, ap. *Galenum* in Adh. ad Liter. Studia c. VI. unde apparet, passim veteres hac ῥήσει usos esse. Primum ejus vestigium est ap. *Archilochum* fr. XLV. ap. *Athen.* XIII. p. 594. D. συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη. Haec a posterioribus in sensum paulo diversum detorta sunt.

XXVIII. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 99. Postremum distichon *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 264. Puerum superbum monet, ne formae et aetati nimis confidat. — V. 1. Notanda forma ὀφρύα pro ὀφρύν. Cf. Ep. LV. et *Bianor.* Ep. II. ubi ἰχθύα in Cod. Vat. legitur. — Quousque illud supercilium, illum fastum servabis. — V. 2. μηδὲ τὸ χαίρειν. ne salutantem quidem vicissim salutas. Ex *Philodem.* Ep. IV. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. Nostrum fortasse expressit *Rufin.* Ep. XXII. ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει· κἤν ποτε χαῖρε Εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο. Conf. ejusdem Ep. XXXVIII. — V. 4. ὀρχεῖσθαι πυρρίχην: nam te semper juventutis robore et flore conspicuum fore putas? ἡ πυῤῥίχη enim juvenum exercitatio. *Athen.* L. XIV. p. 630. D. πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται· τάχους δὲ δεῖ τῷ πολέμῳ εἰς τὸ διώκειν. Spartae pueri inde a quinto aetatis anno πυῤῥιχίζειν docebantur. Ibid. p. 631. A.

Ad *Aristophan.* Ran. 153. ubi ἡ Κινησίου πυῤῥίχη commemoratur, *Scholiastes* haec habet: ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρήσαντο. et mox: ὁ Κινησίας ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητος· ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκελετευκώς. Hanc saltationem nemo disertius descripsit *Platone* de LL. VII. p. 815. A. B. — V. 6. ὅτι σπάνις. Sic recte Salmasius. perperam Cod. τίς.[a] *Br.* In marg. ap. Guyet. εἰ σπάνις. *Mimnerm.* fr. III. τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη, Οὐδὲ πατὴρ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλος.

T. 366.] *XXIX.* Vat. Cod. p. 597. Ad Dionysium, ludimagistrum et paediconem. Spurcum carmen, sed festivum. — V. 1. Puer traditus erat Dionysio in literarum elementis erudiendus; at hic eo ad libidinem abutitur. Artis grammaticae vocabula ad rem longe diversam transferuntur a *Stratone.* Similiter lusit Auctor Epigr. quod edidit *Huschke* in Anal. crit. p. 243. — μετεκβῆναι. Sic Vat. Cod. In quibusdam apogr. μετεκβαίνειν legitur. Quomodo, quaeso, puerum legere docebis, cum nec a tenuiore intentione (tono) ad graviorem recte transire possis. In voce enim formanda per gradus eundum est, ita ut ad eum semper sonum, qui proximus est, transitus fiat. Hoc non cantoribus tantum, sed etiam grammaticis, qui puerorum os et vocem formabant, observandum erat. In proximis poëta miratur Dionysium, quod ex ima chorda, cujus acutissimus sonus, ad eam, quae gravissimum reddat, aberraverit. Hujus loci duplex sensus esse potest. Aut significare voluit paediconem subito arrigentem, μεταβαίνοντα igitur ab ἰσχνοτάτῃ τάσει ad ὀγκοτάτην· (τάσις autem et soni est intentio et mentulae:) aut binos pueros habebat ille, tenellae aetatis alterum, alterum jam provectiorem. Huic interpretationi favet v. 5. ἀμφοτέρους κρούων. Alteri autem v. 1. vocabulum παῖδα, singulari numero positum, majorem conciliat speciem. Verum enimvero si sincera est primi versus

lectio, παῖδα non de certo quodam puero accipiendum, sed indefinite positum videri debet, pro παῖδας, quod clarissimum. Quare alteram interpretationem magis probo. Si autem binos pueros a Grammatico illo subagitatos indicare voluit, quanto expeditior esset sensus, si scripsisset:

πῶς ἀναγινώσκειν, Διόκλεις, τὼ παῖδε διδάξεις — — —

Dioclis nomen, tanquam foedissimi paederastae, recurrit infra Ep. XLVI. 1. — Caeterum verissima est lectio cod. ὀγκοτάτην, pro quo in ap. Lipſ. ὀξυτάτην perperam legitur. — V. 5. Verum non invideo tibi; incumbe ad tua studia, et in utraque chorda oberrans, invidos plorare jube. Ut autem vulgo οἰμώζειν dicunt Graeci, quibus mala optant, et ut Latini interdum adversarios suos se irrumaturos esse et paedicaturos minantur, sic noster pro solemni phrasi ponit nequiorem, λάμβδα καὶ ἄλφα λέγειν, quibus verbis simul ad artem hominis et ad nequitiam respicitur. De sensu horum verborum audiamus *Brunckium*: „Irrumatorem et paediconem innuit. De „significatione vocis λάμβδα vide *Toup.* ad Suidam P. III. „p. 421. Hi autem, scil. paedicones, ἀλφησταὶ dicti, cujus „nominis rationem declarat Athen. p. 281. F." Facit huc inprimis *Aristoph.* Eccl. 915. δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. *Ausonius* Epigr. CXX. *Cui ipse linguam cum dedit suam λάβδα est.* Quod de schemate venereo interpretatur *Toupius* ad linctores referendum; λάβδα autem veteres pro λάμβδα dicebant. Vide *Interpp. Pollux.* L. IV. 133. — ἄλφα. Lusus grammaticus, quo ad ἀλφηστὴς respicitur. Est autem ἀλφηστὴς piscis genus, de quo *Athenaeus* l. c. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον· ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτω καλοῦσιν. Conf. *Eustath.* ad Il. p. 1226. 44. et p. 1307. 29.

XXX. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotzius* in Musa Strat. p. 49. Cf. *Schneider.* Peric. crit. p. 35. — V. 2. Sensus perspicuus: Si te injuria a me affectum putas, eo quod te amo, poenas sumas, quaeso, eandem mihi injuriam inferendo. Vir D. in marg. apogr. Tryll. tentabat: καὶ σὺ φιλῶν με λάβε. quod non displicebat *Schneidero*, qui tamen ipse plura ἀντιστροφῆς exempla attulit. Mihi perspicuitas tamen postulare videtur, ut verbis transpositis scribatur:

τὴν αὐτὴν κόλασιν καὶ σὺ λαβών με φίλει.

XXXI. Cod. Vat. p. 598. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 262. In puerum rosis coronatum. — ὄμματα ἔχειν. Ut Aristoteles, cur pulcritudine gauderent homines, interrogatus, τυφλοῦ τὸ ἐρώτημα εἶναι respondit, (ap. *Diogen. Laert.* V. 20.) sic qui pulcritudinem ita spectant, ut ejus sensum habeant, ὄμματα ἔχειν dicuntur. *Ovidius.* III. Amor. III. 41. *Quid queror et toti facio convicia coelo? Di quoque habent oculos; Di quoque pectus habent.* Idem Epist. XVII. 99. *Quam multos credas juvenes optare, quod optas, Qui sapiant? Oculos an Paris unus habes?* Contra *Rufin.* Ep. XXVII. de viro, qui formosam mulierem verberibus male affecerat: ψυχὴν λιθίνην εἶχε καὶ οὐκ ἔβλεπε. — Quod patrem pulchri filii venustate delectari fingit *Strato*, id sine flagitii suspicione fieri potuit; sed quid illos patres existimas, quos *Themistius* descripsit, Orat. XXII. p. 272. ἐγὼ δὲ ὁρῶ καὶ τοὺς πατέρας, ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιάγοντας. Ad haec si memineris eorum, quae de amantium furore passim narrant, qui — *inspirant pressantes dentibus ora*, (*Lucret.* IV. 1101. καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα. *Lucian.* T. VIII. p. 217.) nunquam dubitabis, *Themistium* non de *patribus*, sed de *paederastis* cogitasse, et scribendum esse adeo: ἐγὼ δὲ ὁρῶ καὶ τοὺς παιδεραστ-

στάς. . . . Conf. *Paul. Silent.* Ep. VII. εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀπλήστοιο δὲ λύσσης Δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι. Sic enim pro ἀτλήτοιο legendum existimo.

XXXII. Vat. Cod. p. 598. Sejuncta haec disticha leguntur in apogr. Lips. non item in membranis. Prius distichon protulit *Warton* ad *Theocr.* II. p. 262. Alterum *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 104. — V. 1. Restituendum ex Vat. Cod.:

ὄλβιος ἁ γράψας εἰ, καὶ — —

ut etiam *Warton* dedit, qui mox male κηρὸν exhibuit. Felicem poëta praedicat ceram, quae et ipsa se a pueri pulchritudine superari sit passa. ἐπιστάμενος. Pulchri sensu imbutam fingit ceram. — V. 3. θριπός. Sic Vat. Cod. non τριπός, ut ap. Lips. Sunt θρῖπες vermiculi, lignum corrodentes, unde σφραγίδια θριπηδέστατα, de quibus vide *Salmas.* in Plin. p. 654. sq. *Interpp. Pollucis* L. VI. 38. et inprimis *Valckenarium* l. c. — »σύρμα θριπός, σύρμα πτερηδόνος, θρίψ, τερηδών. Sic σύρμα ὄφιος, ὄφις. Tracta »enim incedunt haec animalia.« *Br.* ex marg. ap. Guyet. Idem σύρμα et συρμός. De posteriore vocabulo diximus ad *Leonid. Alex.* Ep. XII. Tom. II. P. II. p. 93.

XXXIII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 100. Ad puerum barba subito subnascente foedatum. Similis coloris est Epigr. *Martial.* L. IV. 7.:

Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negasti?
Durus tam subito, qui modo mitis eras?
Sed jam caussaris barbamque, annosque, pilosque;
O nox, quam longa es, quae facis una senem!
Quid nos derides? here qui puer, Hyle, fuisti,
Dic nobis, hodie qua ratione vir es?

— V. 1. οὐδ' ὄναρ. Vat. Cod. quae verissima lectio. Est enim fortiter negandi formula, οὐδ' ὄναρ, de qua diximus ad *Callimach.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. — Ne mi-

nimum quidem hujus barbae vestigium venerat, i. e. apparebat. Fortasse tamen distinctione mutata et leni mutatione adjuvanda oratio:

> οὐκ ἐχθὲς παῖς ἦσθα; ναί, οὐδ' ὄναρ οὗτος ὁ πώγων
> ἤλυθε — —

— V. 2. πῶς ἀνέβη. In hoc versu haereo. τὸ δαιμόνιον idem est, quod δαίμων, *fortuna*. *Eurip.* Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε Δώμασιν Οἰδιπόδα. In Bacch. v. 892. ἰσχὺν ἔχει τὸ δαιμόνιον. *Xenophon* Hist. Gr. VI. p. 594. ἤδη τὸ δαιμόνιον αὐτὸν ἦγε. Hinc apparet, sensum esse debere: unde et quomodo hoc tibi accidit? Sed ἀναβαίνειν *aggrediendi* sensu vix occurrit, et desideratur pronomen. Quare vide, an Strato scripserit:

> πῶς σ' ἄρ' ἔβη τοῦτο τὸ δαιμόνιον;

βαίνειν cum quarto casu accedere, aggredi, prehendere aliquem passim significat. *Schol. Aristoph.* Nub. v. 30. verba, ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με, per κατέλαβε interpretatur. Impugnandi sensu *Euripid.* Phoen. 1550. ὁ σὸς ἀλάστωρ — ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς. et Hippol. v. 1371. καὶ νῦν ὀδύνα μ'; ὀδύνα βαίνει. — V. 4. Τρωΐλος. Troïlus, minimus natu filiorum Priami, cum patre suo compositus, ad juvenilis aetatis florem significandum inservit. *Callimach.* ap. *Ciceron.* Tusc. Qu. I. 39. *Multo saepius lacrymasse Priamum quam Troïlum.* Vide, quae olim notavimus ad *Tzetzae* Posthomer. v. 383. p. 131. Similiter Priamus cum Astyanacte componitur ap. *Martial.* VIII. 6. quem laudavimus ad Ep. X. 4.

¶. 367.] XXXIV. Cod. Vat. p. 598. Edidit *Wasse* ad *Thucyd.* p. 7. et *Musgrave* in Exercitt. in Euripid. p. 30. Simplicem et inornatam puerorum pulchritudinem laudat prae muliebri elegantia. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 751. A. — V. 1. κίκιννοι. cincinni artificiose compositi. Poëta in Anthol. Lat. L. III. nr. CXCIX. p. 636.:

Sem-

Semper munditias, semper, Basilissa, decores,
Semper compositas arte decente comas,
Et comtos semper cultus, unguentaque semper,
Omnia sollicita comta videre manu,
Non amo: neglectim mihi se quae comit amica,
Haec et inornata simplicitate valet.

Contra φύσεως ἔργα laudat in Laïde *Aristaen.* L. I. 1. p. 3. ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, ὑακίνθῳ ἄνθει, καθ᾽ Ὅμηρον, ἐμφερής. Phaedra ad Hippol. ap. *Ovid.* IV. 77. *Te tuus iste rigor positique sine arte capilli, Et levis egregio pulvis in ore decet.* Talem sine arte capillum in Bathyllo suo pingi cupit *Anacreon* Od. XXIX. 6. ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρους μοι Πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς. — V. 3. ῥύπος ὁ ψαφαρίτης. sordes in gymnasiis corporibus adhaerentes. Talem sibi puerum fingit *Philostrat.* Icon. I. 4. p. 768. γράφει μειράκιον, οὐ λευκόν, οὐδ᾽ ἐκ τρυφῆς, ἀλλ᾽ εὔψυχον καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος. Spartae propter athletica studia ῥυπῶντα πλόκαμον tribuit *Himerius* Eclog. XXXI. 8. *Lucian.* de Gymnas. §. 29. T. VII. p. 190. colorem in gymnasiis contractum laudans, τὸν ῥύπον ἀποσμῇ, ait, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. — V. 4. *Br.* exhibuit scripturam Codicis. In apogr. Lips. χρωτὶ λιπ. in apogr. Lennep. et ap. Wass. σαρκὶ μελαινομένη legitur. λιπαινομένη verum videtur. Intelligo colorem corporis oleo palaestrico uncti et splendentis adeo; qualem Delphidem suum describit Simaetha ap. *Theocrit.* Eid. II. 79. στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα, Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. — σαρκὶ sincerum non videtur, nec fortasse μελέων. Nihil tamen exputo, quod satis commode substitui possit. Alii videant. — V. 5. ἀκαλλώπιστος et mox γοητής. Vat. Cod. γοητὶς emendavit *Salmasius.* — ἔργον Παφίης est muliebris amor, quem paederastae non curant. — Forma mangonum artibus interpolata ad muliebrem Venerem pertinet, non ad eam, quam nos exercemus.

XXXV. Vat. Cod. p. 598. Nemo, quod sciam, ante *Brunckium* integrum edidit. V. 5. et 6. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 264. Artemidoro, comoedo, crudeli in amantem puero, ut aliquando ab amasio eadem saevitia tractetur, optat. Similia puellae imprecatur *Asclepiades* Ep. XVIII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 37. — V. 1. „Neglecta Salmasii emendatione, servari potuisset „Cod. lectio, quam reponendam censeo: Οὐδὲ Σμυρναῖαι „Νεμέσεις ὅτι σοί τι λέγουσιν, Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς· μηδέν —. οὐδὲ „νοεῖς, Ἀ. ὅτι Σ. Ν. σοί τι λέγουσιν; hoc autem est: Μ. Τ. „Τ. Μ." *Br.* In Analectis ad *Salmasii* mentem editum: οὔ σοι Σμ. Ν. αὖ σοι γε λ. Ἀ. νόει· μηδέν —. quod nihili est: nec magis tamen membranarum scriptura integra et sincera videri potest. Quis enim tam perplexam et contortam verborum structuram tulerit? Leni mutatione corrigendum suspicor:

Οὐ σύ γε, Σμυρναῖαι Νεμέσεις ὅ, τι σῖγα λέγουσιν,
Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς; — —

Nonne, o Artemidore, audis, quae Nemeses Smyrnaeae tacentes docent: Ne quid supra modum? ΣΙΓΑ a ΣΟΙΓΕ tam prope abest, et sensum tam bonum facit, ut me in hoc saltem verbo verum vidisse censeam. Hoc autem oxymoron, σῖγα λέγειν sive λαλεῖν, Epigrammatariorum usu frequentatum. *Meleager* Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. Idem Ep. XIII. σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τοῦτ' ἔπος αὐδᾷ. *Claudian.* de Mallii Theodos. Cons. 90. *Quidquid Democritus risit, dixitque tacendo Pythagoras.* Verbis diversis, sed eodem sensu, et proxime ad nostrum locum *Aeschyl.* in Pers. 815. Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ Ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν, Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. De homine de pristino honore, quo superbe fuerat usus, dejecto *Jo. Chrysost.* T. III. p. 383. E. σιγῶν ἐντεῦθεν ἀφίησι φωνήν, ἅπασι παραινῶν, μὴ ποιῆτε τοιαῦτα, ἵνα μὴ πάθητε τοιαῦτα. in quibus illi obversatus videtur locus *Demosthen.* Orat.

Olynth. α. p. 9. 11. ed. R. Recte autem Nemesis *tacens* docere dicitur mortales, ne superbiant, cum tantum adspectu suo superbiae poenas in animum revocet. De cultu Νεμέσεως ap. Smyrnaeos vide *Pausan.* I. 33. p. 82. et quae collegit *H. Valesius* ad *Ammian.* L. XIV. c. II. p. 59. et in Emendatt. L. II. 17. p. 69. ibique *Burmannum.* His adde *Liebium* in Gotha Numar. p. 283. — V. 3. ἔντως pro οὕτως margo ap. Guyet. ὑπέρογκα. qualia Adrasteae iram inflammant. οὐδὲ πρέποντα κωμῳδῷ. ex Romanorum sententia, ap. quos comoedi notam habebant. — V. 4. πάνθ' ὑποκρίν. omnia, quasi in scena versareris, i. e. ficta et simulata, nihil verum et sincerum. — V. 5. Horum aliquando memineris, ubi ipse amore incensus, similem in amasio animum offendes. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις, Ἀνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις. *Propert.* L. III. 23. 35. *Exclusa inque vicem fastus patiere superbos: Et quae fecisti, facta quereris anus.* — Eum ab amati pueri limine aliquando exclusum iri, significant verba, κωμῳδήσεις τὴν ἀποκλειομένην. qui titulus est comoediae *Posidippi* ap. *Athen.* L. VII. p. 301. C. et *Pollux.* X. 98. ubi si *T. H.* nostrum Epigr. cognosset, vidisset τὴν ἀποκλειομένην non esse τὴν κατάκλειστον, ut ipse suspicabatur, sed mulierem ex aedibus, a marito fortasse, (cf. *Rufin.* Ep. XXVII. sq.) exclusam. Est igitur in his verbis elegans accommodatio, ut in Ep. *Frontonis* II. et *Agathiae* XIV.

XXXVI. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 338. medium distichon *Salmas.* ad *Solin.* p. 32. D. Agrippam, puerum, Jovis ministerio et amoribus ipso Ganymede digniorem esse. Cf *Meleagr.* Ep. XL. Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἐστίν, ὃ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν Ἀρπάξας. — V. 2. „Scribendum ἥρπαζε, amoto importuno isto ν ἐφελκυστικῷ.“ *Br.* In membr. est ἥρπαζεν. — V. 3. „Non offendor Codicis scriptura ἡμῶν. Sic infra LIV.

„οἷόν μου παιδίον ἠφάνικε. neque in schedis, quas e Biblio„theca Buheriana habeo, reperio id a Salmasio mutatum „fuisse in ἡμῖν. Quod autem sic in Plinianis p. 23. le„gatur, id aut auctoris memoriae lapsu, aut typothetae „vitio factum.“ *Br.* — V. 4. „διακονίας in optimo Mu„sae Straton. apogr. et sic esse in membranis credo.“ *Br.* In membr. est διηκονίας, ut *Salm.* et *Dorvill.* dederunt. De ionica et attica forma hujus vocabuli quaedam monens *Br.* ad *Aristoph.* Plut. v. 1170. T. I. p. 289. hunc versum iterum protulit. — V. 5. ἂν ἰσαθ. Vat. Cod. ἰσαθρήσας. Ap. Lips. — Mox quaedam apogr, teste *Dorvillio*, λέξεις; apogr. Guyet. et Ruhnk. ψέξεις exhibent. — De Phaone suo Sappho ap. *Ovid.* Epist. XV. 87.:

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam:
Et faceres, sed te prima rapina tenet.
Hunc si conspiciat, quae conspicit omnia, Phoebe,
Jussus erit somnos continuare Phaon.
Hunc Venus in coelum curru vexisset eburno,
Sed videt et Marti posse placere suo.

XXXVII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 241. De Milesio puero inter omnes pulcritudine conspicuo, sed cito aufugientis aetatis non satis memore. — V. 1. ἄνθεσιν. De magna rerum copia similiter *Pindar.* Pyth. Θ. 82. οἶσθα — ὅσσα χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται. — φιλοζέφυροι λειμῶνες. *Catull.* LXIV. 281. *Nam quotcunque ferunt campi, quos Thessala magnis Montibus ora creat, quos propter fluminis undas Aura parit flores tepidi foecunda Favoni.* Cf. *Ovid.* II. A. A. 517. — χνοάουσι. apogr. Lips. λειμῶσιν ἡδύ τε καὶ ἁπαλὸν χλοάζουσιν. *Himer.* Or. III. 6. p. 437. — V. 2. „Quod in quibusdam exemplaribus legitur ἦρος ἐν„αγκ. id ex inutili Salmasii emendatione est.“ *Br.* —

V. 3. εὐγενέτας. Vat. Cod. εὐγενίας ex ap. Buheriano sumsit *Br.* Revocanda forma ποιητικωτέρα, quam membranae praestant. — V. 4. κειρῶν. Schedae Tryll. — Χαρίτων πλάσματα. Fere sic *Theocrit.* Eid. VII. 43. οὕνεκεν ἐσσὶ Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Quaecunque venusta, jucunda, grata sunt, Gratiarum manibus et contactibus illam venustatem debere existimantur. Vide ad *Meleagr.* I. 10. *Rhian.* Ep. II. — ¶. 368.] V. 5. Color, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. *Philostrat.* Epist. L. p. 938. ad delicias, ἂν δὲ ἐπὶ λειμῶνα (ἔλθῃς), αὐτῶν τῶν ἀνθῶν ἐξέχεις. — V. 7. Ut flores solis aestu cadunt, sic puerorum pulcritudo pilis et barba perit. *Propert.* L. IV. 5. 57. *Dum vernat sanguis, dum rugis integer annus, Utere, ne quid cras libet ab ore dies. Vidi ego odorati victura rosaria Paesti Sub matutino cocta jacere Noto.* *Macedon.* Ep. XVI. 7. ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης, Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ. *Tibull.* I. El. IV. 28. *transiit aetas Quam cito! non segnis stat remeatve dies. Quam cito purpureos deperdit terra colores! Quam cito formosas populus alba comas!*

XXXVIII. Vat. Cod. p. 599. Multi ediderunt. *Spanhem.* ad *Juliani* Caesar. p. 51. *Alberti* ad *Hesych.* T. II. p. 1249. *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 65. junctim cum sequente. *Wetsten.* ad Nov. Test. T. II. p. 751. *Rhenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 13. *Schneider.* Per. crit. p. 74. — V. 1. ὀφθαλμοῖς. Ap. Lips. et mox ἀκτῖνες. — σπινθῆρες. ἀποβολαὶ πυρός. *Hesych.* Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 100. De oculis fulgentibus sic loquitur *Hesiodus* Ἀσπ. Ἡρακλ. v. 72. πῦρ δ' ὣς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο, τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι. *Heliodor.* VII. 321. ἐνατενίσας τε καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Χαρικλείας, ὥσπερ ὑπ' ἀκτῖνος ἐκ νεφῶν διαττούσης καταυγασθείς. ut hunc locum ex cod. restituit *Dorville* ad *Charit.* p. 362. ubi similia reperias. Homerica excitavit *Wetstenius* l. c. — V. 2. πυρσοβόλους. Cod. Vat. πυροβόλους

plurima apogr. *Faces jacularis ocellis*, Anth. Lat. T. I. p. 667. — V. 3. σε. *Alberti.* — ἀντωπός. *Meleag.* Ep. XXXIV. σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων, ἀλλ' ἄντιος ἔστης, οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον. — V. 4. ἀστράπτεις. Cf. *Meleag.* Ep. XXXVIII. — ὄμμασιν ἀμφοτέροις. *Callimach.* Ep. III. τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXIX. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Wetsten.* ad N. T. I. p. 428. et *Toup.* Animadv. in Theocr. p. 214. — V. 1. καιρὸν γνῶθι. Dictum Pittaci, ad multas res a serioribus accommodatum. Vide *Gatacker.* Advers. Misc. II. 6. p. 299. Cum toto hoc carmine comparandus *Ovidius* L. III. A. A. 65. sqq. — V. 3. Sic h. v. legitur in membr. *Salmasius* in marg. ap. Guyet. emendandum censebat: καὶ σίκυος κήποισιν ἐπ' εὐύδροισιν. uti *Majus* dedit, et schedae Tryll. habent. Nihil mutandum. ἄνδηρα sunt areolae in hortis, (ἄνδηρα. μέρος τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιά. *Suid.* ἄνδηρα καὶ πρασιὰς junxit *Nicander* Ther. v. 575.) praesertim in locis humidioribus, ubi cucumeres bene proveniunt. Apposite *Etymol. M.* ἄνδηρα. τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ· — παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν, ἤγουν τῶν διωρύγων. Sed haec occupavit cl. *Schneider.* in Peric. crit. p. 75. ubi hoc carmen edidit. — πρῶτος. dum rarior est. Conf. Epigr. *Philodem.* XXIX. τὸ σπάνιον γὰρ τίμιον, ut *Plato* dixit in Euthyd. p. 304. B. — In fine vers. *Br.* in Anal. ἐρασθεὶς dedit; in Lectt. membranarum scripturam ἐραθεὶς revocavit. Sic Ep. XI. φωραθέντες, non φωρασθέντες. — πεπαινόμενος. qui apud prosaicos *pepones*, sive composita voce σικυπέπονες vocantur, monente *Bodaeo a Stap.* ad *Theophr.* VII. p. 781.

XL. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Klotz.* in Lectt. Venusin. p. 255. Omnes poëta formosos pueros, non unum aut alterum eorum amare se affirmat; alium enim alia virtute praestare. *Ovid.* II. Amor. IV. 9. *Non est certa meos quae forma irritet amores, Centum sunt caussae, cur*

ego semper amem. Aristaen. L. I. Ep. XVIII. p. 46. ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς. — V. 1. πρασπάσεω. Vat. Cod. Emendatum in apogr. Guy. et Ruhnk.

XLI. Vat. Cod. p. 599. Poëtam tibi finge in convivio mero madentem. — V. 1. ἐρεταθίῃ. *Postquam surrexi, neque pes neque mens satis suum officium facit. Terent.* Eunuch. IV. 5. 3. *Lucret.* L. III. 477. *Consequitur gravitas membrorum, praepediuntur Crura vacillanti, tardescit lingua, madet mens, Nant oculi. Xenoph.* Laced. Resp. c. 5. p. 21. τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, αἳ σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. — V. 3. ὡς λ. Vat. Cod. πλόχνος ἴσχισται. *Je vois double. Horat.* II. Sat. I. 25. »*Accessit fervor capiti; numerusque lucernis.*« *Br.* Puellam monet *Ovid.* III. A. A. 763. ut tantum bibat — *quâ patiens caput est, animusque pedesque Constent; nec quae sint singula bina vide. Juvenal.* VI. 304. *cum jam vertigine tectum Ambulat, et geminis exsurgit mensa lucernis. Nicander* Alexiph. v. 28. τὰ δὲ διπλόα δέρκεται ὄσσοις, Οἷα χαλικραίῃ νύχιος δεδαμασμένος οἴνῃ. — V. 4. πολλάκις Vat. Cod. — V. 5. Non in pincernam tantum animo feror, sed jam in ὑδροχόον oculos conjicere audeo. Ad ὑδροχόον *Salmasius* notavit in ap. Guy.: *in aquarium, signum coeleste.* Recte; intelligitur enim pulcherrimus deorum pincerna, Ganymedes, qui *inter sidera collocatus, Aquarii nomine* appellatus est, ut *Servius* ad Aen. I. 32. et *Clem. Alex.* Hom. V. 17. Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 258. ed. Bip. Jam igitur poëta, cui vinum audaciam facit, mortalibus gaudiis non contentus, Jovis delicias mente appetit.

¶. 369.] *XLII.* Vat. Cod. p. 599. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 455. Sibi puerum nec nimis feverum et repugnantem, nec nimis facilem et paratum optat. Cf. *Martial.* L. IV. Ep. XLII. — V. 1. τὰ post μισῶ inse-

runt Sched. Tryll. et v. seq. στεναρήν. — V. 3. εὖθυ θέλοντα. *Pinguis Amor, nimiumque patens, in taedia nobis Vertitur, et stomacho dulcis ut esca nocet.* *Ovid.* II. Amor. XIX. 25. — πωρέχοντα χόδην. *Philodem.* Ep. X. 3. *Largam se praestare omnibus modis* dixit *Martial.* XII. 66. — V. 5. 6. Sic plane Epigr. quod protulit *Salmas.* ad Script. H. Aug. T. I. p. 187. Anthol. Lat. III. 261. p. 685.:

Qualem, Flacce, velim, quaeris, nolimve puellam.
Nolo nimis facilem, difficilemque nimis.
Illud, quod medium est atque inter utrumque probatur:
Nec volo quod satiet, nec volo quod cruciet.

quod paucis mutatis etiam inter *Ausonii* Epigrammata legitur. Anth. Lat. III. 225. p. 656. *Nolo, quod cupio, statim tenere: Nec victoria mi placet parata.* Ejusmodi quid in puero laudat Priapus *Tibulli* I. El. IV. 53. *Tunc tibi mitis erit; rapias tum cara licebit Oscula; pugnabit, sed tamen apta dabit.* et ille ap. *Aristaenet.* L. I. Ep. XII. p. 31. τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόῤῥητα· λειπτέον δὲ μόνον, ὡς ἀντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. *Timocles Comicus* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. F. 571. A. in versibus sic leviter emendandis:

Ὅσον μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι! βαβαί,
ἡ στιφρότης, τὸ χρῶμα, τὸ πνεῦμα, δαίμονες,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα, δεῖν δ' ἔτι
ἀγωνιάσαι καὶ ῥαπισθῆναί τε καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσὶ ἡδύ γε.

— V. 6. τὸν καὶ μή. *Auson.* Ep. XXXVIII. *Callida sed mediae Veneris mihi venderet artem Femina, quae jungat, quod volo, nolo vocet.*

XLIII. Vat. Cod. p. 599. Edidit *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 65. *Klotz* in Strat. p. 50. Cf. *Schneideri* Peric. crit. p. 36. Noctem Cleonicus poëtae pro-

miserat. Qui cum datam fefellisset fidem, poëta se jurejurando obstricturus est, se puerum nunquam in posterum in domum suam recepturum esse. Sed statim se ab illo consilio revocat et puerum excusat, et eum proximo die venturum esse sperat. — V. 2. post μελάθροις signum interrogationis poni jussit *Koebler* in Notis ad haec Epigr. post Obss. in S. C. p. 42. quod non necesse, judice *Schneidero*, qui etiam jurisjurandi formulam οὐ μὰ τὸν...., non apposito dei nomine, illustrat, post *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. p. 120. et *G. Koenium* l. c. Adde *Brunck.* ad *Arist.* Ran. v. 1374. p. 215. — εἶτα continuandae orationi inservit, nec indignantis est, ut *Klotzius* arbitrabatur, nec cum *Koeblero* in εἴθε mutandum est. — V. 4. „οὐ παρά. „Sic *Callimach.* Ep. XIII. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα. In „his locutionibus παρὰ significat propter. Gallice: *je ne* „*mourrai pas pour attendre un jour.*" *Br.* Idem jam monuerat *Schneiderus* l. c. et *Salmas.* in marg. apogr. Guy. *non per hodiernum diem perimus. i. e. per unum diem. pour un jour, nous n'en mourons pas.* Hunc praepositionis usum illustrans, versum *Stratonis* excitavit *Wakefield.* in Sylv. crit. T. IV. p. 147.

XLIV. Cod. Vat. p. 599. Edidit *Wolf.* in Fragm. Poëtr. gr. p. 104. Poëta, cum Smyrnae literas a puero accepisset, quibus illum Sardibus fore certior erat factus, se, Amore ducente, Sardes properasse narrat. — V. 1. ἄγαγεν δέ με δι'. Vat. Cod. ἔρων. sched. Tryll. — In his Stratoni praeivisse veteres Lyricos, suspicari licet ex loco *Juliani* in Epist. ad Eugen. philosoph. XVIII. p. 386. B. εἰ δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τήϊον ἐκεῖνον μελοποιὸν, εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δήπου πρὸς Ὄλυμπον, οὐδὲ ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι. Nostrum expressit *Paul. Silent.* Ep. XXXVI. — V. 3. ἔδραμεν ἂν μου Vat. Cod. et sic ap. Lips. in cujus marg. μοι legitur. Schedae

Tryll. ἡ μου. Nostrum est ex emendatione *Salmasii*. — Formam Σάρδιας, alibi vix obviam, attigit *Wasse*, qui hoc distichon laudat ad *Thucyd.* I. p. 159. Bip. — V. 4. ὕστερον εἰ ζητεῖς. Vat. Cod. quod *Salm.* inter describendum videtur emendasse.

XLV. Vat. Cod. p. 600. „Sic cod. hoc distichon „exhibet:

„οὐκ ἐθέλοντα, φιλεῖς με· φιλῶ δ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα,
„εὔκολος ἦν φεύγω, δύσκολος ἦν ἐπάγω.

„Nullo aut pessimo sensu. Salmasii emendationem re„cepi. φιλεῖς με καίτοι οὐκ ἐθέλων χαρίζεσθαι· ἐγὼ δὲ φιλῶ „σε, εἰ καὶ οὐκ ἐθέλοντα χαρίζεσθαι. Significat hic ἐπάγω „*persequor*, unde ἐπακτῆρες, οἱ κυνηγοί." *Br.* Sensus esse debet, ut in *Theocrit.* Eid. VI. 17. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. quod ad Nicaeam ἀκκιζομένην transtulit *Nonnus* in Dion. XVI. p. 297. *Quod sequitur fugio, quod fugit usque sequor.* *Ovid.* II. Amor. XIX. 36. quae fortasse derivata sunt ex fonte *Sapphûs*, cujus haec leguntur ap. *Dion. Hal.* T. II. p. 47. καὶ γὰρ εἰ φεύγει, ταχέως διώξει· αἰ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλάσει, κωὐκὶ ἐθέλοις. *Salmasii* emendatio mihi quidem vera non videtur; prioris certe versiculi mutatio supervacanea. Puer amabat poëtam, cum ipsum nolle videret; cum hic vellet, puer nolebat. Pro ἐπάγω fortasse legendum προάγω. προάγειν dicitur amator, cum amasium secum ducit. Vide ad Ep. XXVI. 2. Etiam *pelliciendi* vi gaudet verbum προάγειν, quod attigit *Valcken.* ad Hippol. p. 222. D. E. et *Dorville* ad *Charit.* p. 187.

XLVI. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 505. Vertit *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 95. De formosi pueri cum foedo paedicone consuetudine. — V. 1. χρύσεα. Jam licet paroemia illa uti: χρύσεα χαλκείων. cujus usus in inaequali bonorum permutatione. *Martial.* IX. Ep. XCVI. *Tam stupidas nunquam nec tu, puto, Glauce,*

fuisti, χάλκεα *donanti* χρύσεα *qui dederas*. *Strato* fortasse profecit a *Platone* in Convivio p. 218. D. E. T. X. p. 264. Bip. ubi Alcibiades Socratem sic loquentem facit: ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴπερ ἀληθῆ τυγχάνει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καί τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις, δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο ἀμείνων, ἀμήχανον τι κάλλος ὁρῴης ἂν ἐν ἐμοί, καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπολυ διαφέρον. εἰ δὲ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαί τε μοι ἐπιχειρεῖς, καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, οὐκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοῇ, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Multi eadem paroemia usi sunt, quorum nonnullos laudat *Erasm.* Chil. I. 2. 1. alios *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 56. — χρύσειον. Vat. Cod. — δὸς λάβε παίζειν ex paediconum est facetiis, ut τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Ep. IV. Sic Priapus ap. *Philippum* Ep. LVI. ἔστι νόμος που, Δός, λάβε. Lusum quendam iisdem vocabulis significat *Antiphil.* in Lectt. p. 172. (Ep. XLIV. T. II. p. 166. ed. Lips.) Unde apparet, inutilem esse conjecturam *Salmasii*, qui prava horum versuum distinctione inductus legendum putabat in marg. Guyet. δός, λάβ' ἑταῖρος. addita interpretatione: ὑμεῖς Σωσικλῆς ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ δασὺς νῦν εἴπατε, δός, λάβε, ὦ ἑταῖρε. — V. 3. κάλυκας. *Suidas:* ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων. Similia de rerum inaequalium compositione vide ad *Asclepiad.* Ep. VII. T. I. P. II. p. 26. — μύκαισιν. Vat. Cod. — V. 4. „Dorvillius γαλακτοπαγεῖ dedit, ut „in cod. scriptum est, manifesta menda, quam eluit Sal„masius. At quod illic v. 5. legitur διδούς, quod con„structionem turbat, e codice non est, in quo recte scri„ptum, sensu sic requirente, δίδως." *Br.* In apogr. Goth. γαλακτοπαγῆ, quod etiam in membr. esse puto. γαλαθηναὶ ἄρνες *Theocrit.* XVIII. 41. — T. 370.] V. 5. ἀλόγιστε. *Homer.* Il. ζ. 234. ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. — κομίζει. ap. Lips.

XLVII. Vat. Cod. p. 600. *Klotz* in Musa Strat. p. 56. Cf. *Schneider.* in Peric. crit. p. 49. Versum 1. laudat *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 75. De puero tenello, nondum suspiciose observato nec sub custodia habito. — V. 1. ἀπαλὸς ὅλως Vat. Cod. sed literis superscriptis error emendatus. — οὐκ ὀλίγως. Haec, ni fallor, obversabantur *Rufin.* Ep. XVIII. γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην, Ἀφροδίτη, Ἣ μου τὴν ψυχὴν ἔφλεγεν οὐκ ὀλίγον. — V. 2. πρὸς (πρὸ sched. Tryll.) τὸ θέλειν. *Aristaen.* L. I. Ep. XVI. p. 42. προσεγέλασεν ἡδύ, καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα. De verbo θέλειν in re venerea proprio dedi quaedam ad *Antip. Sidon.* Ep. IX. T. II. P. I. p. 21. — οὐκ ἀμύητα. ita ut eum his orgiis initiatum esse suspiceris. Vide ad Ep. LIII. 1. — V. 3. πλεῦν, πλέον. ap. atticos πλεῖν. de quo *Koen.* ad *Gregor.* p. 60. — Mox ἀφυλάκτοις Cod. Vat. In marg. ap. Guy. tentatur: νῦν δ' ἀφύλακτος ὄμφαξ, ἦν δ' —. In contextu autem et in apogr. Lennep. ἀφύλακτοι. Puerum cum vineto comparat, quod, dum immaturae sunt uvae, non custoditur. De paederasta, interdiu amoribus suis virtutis praetexente speciem, *Plutarch.* T. II. p. 752. A. εἶτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν γλυκεῖ' ὀπώρα, φύλακος ἐκλελοιπότος. *Aristaenet.* L. II. 5. p. 80. πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτῃ, ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἔσθ' ὅπῃ προκύπτουσαν τῆς οἰκίας. — ὄμφαξ saepe de aetate immatura. Vide *Schneider.* l. c. et nos ad *Onest.* Ep. I. T. II. p. 289.

XLVIII. Cod. Vat. p. 600. „Initium hujus carminis deest, quod si exstaret, intelligeretur forte, quid in primo qui nunc legitur versu poëta voluerit. Corrupta videntur verba ἣν τούτῳ φωνῇς. Salmasius reponebat ἣν που τι φρονέῃς, quod licet vero non absimile, ob mox sequens φρονέεις genuinum non credo. Dialogus est inter ludimagistrum et discipulos: voces e palaestra ductae, sed ad alterius luctae significationem translatae.“ *Br.* Similem vide lusum in Ep. *Lucillii* IV.

et ap. *Lucian.* in Asino §. 9. T. VI. p. 140. — V. 1. ἦν τοῦτο φρονῇς. margo ap. Lipſ. — Partem hujus diſtichi protulit *Alberti* ad *Heſych.* T. II. p. 1055. πρῶσον. ἄθησον. Inter exercitationes palaeſtricas erat etiam τὸ ὠθεῖν et αἱ ὠθισμοί. *Lucian.* in Gymn. §. 24. T. VII. p. 183. palaeſtrae utilitates recenſens, καταπίπτειν κεφαλῆς μανθάνουσιν, ait, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι κ. τ. λ. — Verbum πρῶσαι autem inter technica vocabula gymnaſii fuiſſe apparet, cum ex h. l., tum ex *Luciano* in Aſin. §. 10. T. VI. p. 141. ubi meretrix in genua procumbens, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ait, ἔχε τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν (f. τὰς ἰξύας), ἐπίπρωσον, καὶ βάθυνον· ψιλὸν δ᾽ ἐρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι. qui locus inprimis huc facit, et ſimul comparatione cum verbis poëtae noſtri ab importunis quorundam conjecturis defenditur. Hujus generis conjectura ap. noſtrum quoque occupavit ap. Lipſ. ubi τρώσας legitur. — V. 3. Pueri ſunt verba, qui ſe talibus adhuc imparem fatetur. Diophantus paedotribae nomen eſt. — παίδων ἡ πάλη. Lucta puerorum alia. Ambigua verba et ad rem nequam deflexa. Reſpicitur autem puerorum lucta, quae Ol. XXXVII. primum Olympiae exhibita eſt. *Pauſan.* VI. 8. p. 394. — V. 5. Paedotribae verba, quorum tamen nexus cum ſuperioribus non omnino apparet. „Scr. ὀχλοῦ. In cod. ὄχλου. „Salmaſio prave emendanti auſcultare non debueram. „Eſt imperativus paſſivi ὀχλοῦ. κινοῦ. ceve." *Br.* *Salmaſius* ὄχλει ab ὀχλέω tentabat. — ἐμβάλλοντος. verbum nequam. Puella ap. *Lucianum* l. c. τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη — καὶ παρειστάλθων βάλε, καὶ τρώσας (l. πρώσας) νύσσε ἤδη πανταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω. et p. 141. εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε καὶ σύνεχε. Eadem nequitia partem obſcoenam ἔμβολον appellavit *Ariſtoph.* in Theſmoph. ſecund. ap. *Athen.* I. p. 29. A. οὐδ᾽ ἄλλον, ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. quem reſpicit *Heſych.* v. ἔμβολον. — τὸ αἰδοῖον.

XLIX. Cod. Vat. p. 600. Edidit *Pierson.* in Verisim. p. 93. comparans *Rufini* Ep. II. —, V. 1. σαῦραν. Vide Ep. III. 5. — V. 2. ἔμβασις. solium. *descensionem* appellat *Plin.* H. N. XX. 17. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 847. B. — τὴν ἀναδυομένην. *alludere videtur ad τὴν ἀναδυομένην* Ἀφροδίτην, monente *Salmas.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — V. 3. Haec si cum tribus illis deabus in certamen descendisset, abstulisset victoriae praemium. — ταύτης. Vat. Cod. et mox τότ' ἐν. Posterius verum est et reponendum. — V. 4. τὰς τρεῖς ἂν ταύτῃ προυκατέκρινε θεάς. Vat. Cod. In sched. Lacroz. οὐ ταύτῃ. Piers. οὐ ταύτης. Nostra lectio *Salmasii* debetur ingenio. Sed haud paulo vividius scripsisset *Strato:*

ταῖς τρισὶν ἂν ταύτην προυκατέκρινε θεαῖς.

Ne metro verearis in verbo προκατέκρινε, vide *Hermann.* de Metr. p. 70.

L. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 348. *Majus* in Bibl. Uff. Catal. p. 578. Primum distichon protulit *Salmas.* ad *Solin.* p. 278. Tertium *Valckenar.* in *Koppiersii* Obss. p. 150. et inde *Burmann.* ad *Propert.* p. 499. — Librum quendam, fortasse carminum suorum volumen, poëta alloquitur, eumque felicem praedicat, quod in puerorum manus venturus sit. Deinde eundem rogat, ut puerorum animos auctori suo conciliet. — V. 1. Εὐτυχές, οὐ φθονέω, βιβλίδιον. Apte comparavit *Dorvillius* Ovidianum: *Parve, nec invideo, sine me liber ibis in urbem;* sed idem Latina ex graeco *Stratonis* archetypo expressa esse frustra existimat. Solemnis fuisse videtur formula in laudandis aliorum bonis adhibita, οὐ φθονέω, οὐδεὶς φθόνος, *sine invidia*, et sim. ne scilicet fraudi esset laudatio illis, qui felices praedicabantur. Vide de veterum circa βασκανίαν superstitione, *Spanhem.* ad *Callim.* p. 148. et *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 272. — Sic *Ovidius* iterum II. Heroid. 79. *Illa, nec*

invideo, fruitur meliore marito. — ἢ ῥά σ' ἀνέγνωκε. *Protinus haec scribens, Felix, i, litera, dixi: Jam tibi formosam porriget illa manum. Forsitan admotis dominae tangere labellis.* *Ovid.* XVIII. Heroid. 15. — V. 2. „In „cod. scriptum ἀναθλίβει, quod ob sequentia verba in „futuro posita mutandum erat.“ *Br.* πρὸς τὰ γένεια. In evolvendis chartarum voluminibus partem nondum evolutam mento subjiciebant, primorem vero partem subinde explicantes ambabus tenebant manibus simulque legebant, eam interim, quae nondum erat explicita, sub mento convolutam tenentes; quae verba sunt *Salmasii* l. c. p. 278. E. F. prolata etiam a *Schwartzio* de Ornam. Libr. p. 94. qui ad eundem legendi morem refert *Martial.* L. IV. p. 87. — V. 3. κατὰ μηρῶν δροσερῶν. *convolutum te tenebit ad femora delicatissima.* Quae tenera sunt, δροσερὰ vocantur, *rori simillima.* Vide ad *Philodemi* Epigr. Lectt. p. 144. (Ed. Lips. XXXII. Anim. T. II. P. I. p. 245.) ἧπαρ δρόσῳ προσεοικὸς dixit *Alciphr.* I. 20. p. 75. — V. 5. ὑποκόλπιον. Ad librum suum *Martialis* L. III. 5. *Est illi conjux, quae te manibusque sinuque Excipiet, vel si pulverulentus eas.* — Mox παρὰ δίφροις, i. e. παραβληθὲν δίφροις, corrigit et ap. *Koppiersium* l. c. et in posthumis ad Callimachea Annotatt. p. 6. *Valckenarius*, comparans *Propertium* L. III. 2. 19. *Ut tuus in scamno jactetur saepe libellus, Quem legat expectans sola puella virum.* — V. 6. κεῖνα. illam partem, quam verbulo designasse sufficit. In nequitiis enim pronomina nude posita ad res obscoenas significandas faciunt. Sic κεῖνα de libidinosis amplexibus Auctor Ep. inter ἀδέσπ. LVI. ὕπνον ἔχω κεῖνα χαριζόμενον. Partem virilem significavit *Aristoph.* Acharn. 1149. ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα. de quo loco vide *Br.* ad Lysistr. v. 921. p. 60. Eundem usum illustrans *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. 69. p. 184. res diversas non satis accurate distinxit. — ¶. 371.] V. 7. ἐν ἠρεμίᾳ. *otiose sedentem.* (dum solus amantem expectat, ut est

ap. *Propertium.*) *Chion* Epist. II. ἀπραγμοσύνη γὰρ ἦν καὶ ἠρεμία. plura vide ap. *Dorvill.* l. c. — προςλαλήσεις. De suis chartis *Propertius* L. III. 22. 5. *Illae jam sine me norunt placare puellam, Et quaedam sine me verba diserta loqui.* Loquentem librum fingit etiam *Ovid.* Trist. I. 1. 22. *Horat.* I. Epist. XX. 21. et alii plures.

LI. Cod. Vat. p. 600. sq. Integrum primus edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 55. Alterum distichon protulit *Salmasius* in Scr. Hist. Aug. p. 146. *Alberti* ad *Hesych.* in προυνικοί. *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 75. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 47. sq. Lascivum sibi puerum optat. *Martial.* IV. Ep. XLII. 9. de puero, quem velit: *Saepeque nolentem cogat, nolitque volentem, Liberior domino saepe sit ille suo.* — V. 1. στυγνὸς — κατηφής. tristis et ignavus. Ep. XVIII. στυγνὸς δή τι, Μένιππε, κατεσκέπασαι μέχρι πτέρνης. Ep. LIV. τί πάλιν δεδακρυμμένον ἢ τί κατηφὲς, παιδίον. Utrumque junxit *Philostr.* Epist. LIV. p. 941. τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σχῆμα τοῦτο; — V. 2. μηδ' εἴης. Vat. Cod. μὴ δείσῃς. quaedam apogr. εἴης emendatum in apogr. Lips. — παιδίον ἐξ ἀγέλης. quem *Callimachus* περίφοιτον ἐρώμενον vocat, *omnibus vulgantem corpus*, Epigr. I. *Schneiderus* malit sic intelligere: ne sis βοίδης, i. e. εὐήθης, ut explicat h. v. ex *Menandro* sumtum *Eustath.* ad Od p. 962. *Jo. Philoponus*: ἀγέλαιος. ὁ ἀμαθής. ἀγελαῖος. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγέλης. — V. 3. „Scribendum προὔνεικα. contractum enim est ex προένεικα. „Vide Hesychii interpp. ad προυνικοί. In Cod. scriptum „φιλήματα, quod ob sequens in pentametro φίλημα non „male a Salmasio mutatum videtur, licet λαλήματα nihil „fere aliud sit, quam λόγος, quod etiam infra recur„rit." *Br.* πορνικὰ φιλήματα. Vat. Cod. idque exhibet ap. Lips. in cujus marg. πορνικὰ κεῖνα tentatur. Hujus conjecturae, minime ineptae, auctor hunc versum sic concepisse videtur:

ἔστω πορνικὰ κεῖνα φιλήματα — —

Alii

Alii προύνεικα et πρώνικα. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. προυνικά, i. e. *praecursoria*. Ibidem λαλήματα legitur. Sed in Comm. ad Scr. H. Aug. l. c. προύνικα φιλήματα edidit *Salmasius*. De προύνικος sive προύνεικος, utrumque enim scribitur, locupletius se aliquando acturum esse, promittens *Hemsterhusius* ad *Pollux*. IX. 96. p. 1082. fidem datam, quantum scio, non exsolvit. Multa de hoc vocabulo collegit *Schneiderus* l. c. *Hesych.* προύνικον. ὀξύν. εὐκίνητον, et προύνικοι — δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς. εὐκίνητοι. γοργοί. μισθωτοί. Byzantinorum esse vocem tradidit *Pollux* p. 782. — πρὸ ἔργων. In ap. Lips. προσέρχων. Mihi vera videtur conjectura V. D. in marg. apogr. Lennep.

πρὸς ἔργῳ

i. e. *in concubitu*, *inter amplexus*. Hoc enim est ἔργον. De Venere et Marte *Lucian.* D. D. XVII. 1. T. II. p. 49. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ubi vide *Hemsterh.* — παίγνια. λόγος. Varias meritorii pueri nequitias recenset. Cf. ad Ep. VI. 5. — πληκτισμός, ut multa hujus generis, ex palaestra petitum. *Lucian.* de Gymn. §. 11. T. VII. p. 162. παιομένους γε καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀρασσομένους. — Ceterum color, ut ap. *Petron.* Anth. Lat. T. I. p. 656. *Dicta, sales, lusus, sermonis gratia, risus Vincunt naturae candidioris opus.*

LII. Vat. Cod. p. 601. „Ex hoc et gemello altero „XCV. transtulit Ausonius Ep. CXIX. Nam, ut vere „monuit Salmasius ad Histor. Aug. p. 53. omnia sua „Burdigalensis noster e graecis de verbo ad verbum ex„pressit, vel de latinis veteribus adumbravit. Alterum „quod in Planudea extat p. 188. monachus aut dor„miens, aut nihil omnino intelligens, in florilegium „suum recepit.“ *Br.* — V. 3. μόνος γὰρ ὤν. Vat. Cod. ὁ γάρ. Sched. Lacroz.

LIII. Vat. Cod. p. 601. Vitiis inquinatum edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 56. unde eum in sensu carminis

perſpiciendo caecutiiſſe, mirari noli. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 51. — V. 1. Εἰ μέν. Si rudis eſſes eorum, quae te rogo. ἀμύητα, *in amore rudis. Propert.* II. 25. 82. *Sum rudis ad Veneris furtum*, Paridi Helena ſcribit ap. *Ovid.* XVII. Epiſt. 141. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 697. Noſter Ep. XLVII. πρὸς τὸ θέλειν οὐκ ἀμύητα γελᾷ. *Ariſtaenet.* L. I. Epiſt. XIV. p. 36. ᾠήθητε δέ με ῥᾳδίως ἐξαπατᾷν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης. Cf. L. II. Ep. V. p. 80. et L. II. Ep. VII. p. 87. *Achilles Tat.* L. V. 15. p. 212. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Id. L. V. 26. p. 237. οὐκ αἰσχύνομαι τὰ τοῦ ἔρωτος ἐξαγορεύουσα μυστήρια· πρὸς ἄνδρα λαλῶ μεμυημένον. Quaedam hujus generis attigit *Lennep.* ad *Coluth.* II. 1. p. 80. Ad ſenſum totius diſtichi facit *Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 933. εἰ σωφρονεῖς, διὰ τί ἐμοὶ μόνῳ; εἰ χαρίζῃ, διὰ τί μὴ κἀμοί; — ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω. Perſuadendi conatum h. v. ſignificat, praeſertim in re amatoria. Vide *Villaiſon.* ad *Longum* p. 144. — V. 2. ὀρθῶς αἰδεῖσαι. ſic Vat. Cod. Praeclare hoc emendavit *Salmaſius* in marg. Guy. et Ruhnk. — δείσαις firmat *Martial.* L. XI. Ep. 79. *Paedicare ſemel cupido dabit illa marito, Dum metuit teli vulnera prima novi.* Luſus in Priap. nr. III. *Quod virgo prima cupido dat nocte marito, Dum timet alterius vulnus inepta loci.* — V. 3. τεχνίτην. poſtquam te dominus hujus artis myſteriis imbuit, cur dare recuſas — *quod tu Des licet aſſidue, nil tamen inde perit*, ut idem ille dixit in Luſibus. — In ap. Voſſ. δεσποτικῇ κοίτῃ. — τεχνίτην. Etiam in his nequitiis τέχνη quaedam locum habebat. Hinc de puella *Philodem.* Ep. XXI. ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. *Automed.* Ep. III. κακότεχνα σχήματα. *Nicarch.* Ep. IV. 3. εὑρήσεις τεχνῖτιν. — V. 5. 6. Plane ſic hi verſus leguntur in membr. optimo ſenſu. ὃς referendum ad δεσπότης, quod vocabulum in δεσποτικῇ κοίτῃ latet. Comparationem poëta inſtituit inter amorem herilem et eum, quo ipſe pue-

rum amplexurus sit. — ἐπὶ τὸ χρέος. Apogr. quaedam ἐπί τι χρ. Tanquam ad debitum solvendum, ita te dominus vocat. εἶτ' ἀπολύσας. ἀπολύσαι dicitur creditor debitorem, quem pecunia soluta dimittit. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 219. — λόγον. apogr. quaedam. unde *Herelius* in Anim. crit. miscell. λόγων correxit. — V. 7. Quanto melior tua ap. me erit conditio! Non enim cum domino, sed cum amante ex aequo ludes, mecum confabulaberis, et omnia rogatus, nihil jussus facies. In his *Br.* iterum optimi Cod. fidem secutus est. Apographa in diversa abeunt. Qui v. 7. ex Cod. Leidensi protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 107. laudat emendationem *Jos. Scaligeri*: ἀλλ' ἦν δ' ἔνθα τρυφῆς, παίσεις ἴσα – quam etiam in marg. ap. Lennep. reperio. Nihil melius quam membranarum lectio.

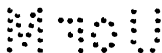
LIV. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 75. *Toup.* in Cur. poster. ad Theocr. p. 10. De puero, non amplius ludicris contento, sed mercedem poscente. In eodem argumento versatur *Glaucus* Ep. I. ubi vide not. — V. 1. Tristem et lacrymantem alloquitur. — V. 2. „Scr. εἰπόν. imperativus est, ut infra LX. μή σ' „ὀδυνᾶ. Sic codex. [μὴ δ' ὀδυνᾶ potius] Sed mendose. „Scribendum μηδ' ὀδυνᾶ. *Dic aperte, ne doleas, quid* „*vis?*" *Br.* Apogr. Lips. μὴ δ' ὀδυνᾶ. *Klotz.* ὀδύνα. *Brunckii* emendationem occupavit *Salmas.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — ἁπλῶς εἰπόν. *Aristaen.* L. II. 7. p. 83. ἔφη πρὸς ἐκεῖνον ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα. — V. 3. χεῖρα. Vat. κοίλην. *Tibull.* L. II. 4. 13. *Nil prosunt elegi, nil carminis auctor Apollo; Illa cava pretium flagitat usque manu.* ubi Ill. *Heynius* comparat *Sueton.* in Vesp. c. 23. — ¶. 372.] V. 5. „κοπτῆς. Vide Hesychii Interpp. ad κοπτά· μελίπηκτα. „Male in cod. scriptum φιλίης." *Br.* Non tibi jam mellitae placentae satis placent, nec sesama, nec nuces, quibus antea delectabaris scilicet. κοπτοπλακοῦντος confectionem describit *Athen.* L. XIV. p. 647. F. cum quo conf. *Interpp. Pollux.* VI. 81. Inter bellaria κοπτῆς et σησάμης

junctim mentionem facit *Clearchus Solensis* ap. eund. p. 649. A. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. κοπτῆς γε φίλης tentatur. *Klotz* dedit, ex sua, sed prava emendatione: κοπτὸς πλακοῦς φίλος — V. 6. ἡ καρύων. „dexteritas nucum acervos nucibus petendi et dejiciendi." *Br.* post *Salmasium*. εὐστοχίη etiam *divinandi felicitatem* significare potest, qualis regnat in illo ludo, quem ἀρτιασμὸν vocant. *Pollux* IX. 101. τὸ δὲ ἀρτιάζειν ἐν ἀστραγάλων πλήθει κεκρυμμένων ὑπὸ ταῖν χεροῖν, μαντείαν εἶχε τῶν ἀρτίων ἢ καὶ περιττῶν. ταὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κυάμοις καὶ καρύοις καὶ ἀμυγδάλαις. *Ovidius* in Nuce v. 73. utrique interpretationi favet:

Has puer aut certo rectas dilaminat ictu,
Aut pronus digito bisve semelve petit.
Quatuor in nucibus, non amplius, alea tota est,
Cum sibi suppositis additur una tribus.
Per tabulae clivum labi jubet alter, et optat,
Tangat ut e multis quamlibet una suam.
Est etiam, par sit numerus qui dicat an impar:
Ut divinatas auferat augur opes.

Vide *Meursium* de Ludis Gr. c. VI. — V. 7. ὡς ὁ διδάξας. Sic fere *Tibullus*, ubi in eodem argumento versatur, L. I. 4. 59. *At tibi qui Venerem docuisti vendere primus, Quisquis es, infelix urgeat ossa lapis.* In re diversa *Propert.* L. II, 14. 31. *Illi sub terris fiant mala multa puellae, Quae mentita suas vertit inepta comas. Ovid.* I. Amor. X. 11. *Cur sim mutatus, quaeris? quia munera poscis. Haec te non patitur causa placere mibi.* — In fine apogr. Lips. ἠφάνισεν. ut infra Ep. LXII. τὸν πηλὸν τοῦ Διὸς ἠφάνισας. *Philipp.* Epigr. III. τὴν ἀκμὴν ὡς ῥόδον ἠφάνισας. Nostra forma utitur *Rufin.* Ep. XXXVIII. νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικάς σου.

LV. Cod. Vat. p. 601. Ad puerum parieti applicantem femora. — V. 1. τὴν ἰσφύα. Notanda forma, ut

ὀφρύα Ep. XXVIII. 1. Hyacinthus, puer, τὴν ὥραν τῶν ὀσφύων ὑπεκφαίνει ap. *Philostr.* Imag. I. 24. p. 799. sic recte emendavimus pro ὀστῶν. Ap. *Lucian.* in Asin. §. 6. T. VI. p. 136. latinus interpres verba, ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, non recte accepit, in quibus ἡ ὀσφὺς puellae sunt femora, et ἡμῖν aut per pleonasmum est additum, aut emendandum: ἡ δὲ ὀσφύς, νὴ Δί, ὑγρῶς ἐπικινεῖται. Alii aliter. — V. 2. Hoc loco et Ep. XLVIII. 5. Κῦρε. Ap. Lips. τί πειράζεις τὸν λίθον. Vide *Rubnk.* ad Tim. p. 210. De formoso puero *Philostr.* Epist. L. p. 938. καὶ καθῆσθαι (δοκεῖς), ait, πείθων τοὺς λίθους. — οὐ δύναται. Vide ad Ep. X. 1.

LVI. Vat. Cod. p. 601. — Paederasta ad puerum. Δός μοι. Cf. ad Ep. XLVI. — βάλε pro λάβε frustra tentavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet. — τὴν χάριν. amplexus tuos gratis mihi imperti. — ὡς βασιλεύς. Regium enim est donare. Anaxilaus, Rhegii tyrannus, rogatus, τί τῆς τυραννίδος μακαριώτατον, ἔφη, τὸ μηδέποτε εὐεργετοῦντα νικηθῆναι. *Stob.* T. XLVI. p. 326. 42. διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν βασιλικώτερον. *Themist.* Or. VIII. p. 118. C.

LVII. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 50. et iterum ad *Tyrt.* p. 28. Similia comparavit *Schneider.* in Peric. crit. p. 37. — *Philostr.* Epist. LIX. p. 943. μέλλοντες ἐγηράσαμεν· — πρὶν οὖν σοῦ τὸ ἔαρ ἀπελθεῖν ὅλον, καὶ χειμῶνα ἐπιστῆναι, δὸς αὐτό, πρὸς ἔρωτος. Idem Epist. XXXIII. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων. *Appulejus* in Anth. Lat. T. I. p. 659. *Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver.* — V. 2. Κύριε βούλευσαι. Sic Cod. Vat. Sed scribendum videtur:

Κῦρι, βεβούλευσαι — —

Κῦρις enim ille appellatur, non Κύριος, Ep. LV. et XLVIII. — καλάμη. Vide Anim. ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 22.

LVIII. Vat. Cod. p. 601. In obscoenam sui partem poëta invehitur, quae, puero omnia praebente,

officium negaverat. Similem apostrophen vide ap. *Ovidium* III. Amor. VII. 67. *Petronium* c. 132. *Maximian.* Eleg. V. 83. sqq. et inprimis *Scythin.* Ep. II. ubi vide Not. T. II. P. I. p. 276. — V. 1. ἡ εὔτονος. Vat. Cod. καὶ emendatum in ap. Lennep. Sic plane *Ovidius* l. c. *Nostra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, hesterna languidiora rosa. Quae nunc ecce! rigent intempestiva, valentque: Nunc opus exposcunt, militiamque suam.* — V. 2. ὅλον. Vat. Cod. ὅλως apogr. Lennep. — ἀνέκυψε. Cf. Ep. III. 4.

LIX. Vat. Cod. p. 601. sq. Duo priora disticha protulit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 237. Integrum *Klotz* ad *Tyrt.* p. 82. Ad puerum tenellum in bellum proficiscentem. Felicem poëta praedicat Achillem, cui hic puer alter Patroclus futurus sit. — V. 1. στρατιῆς. Vat. Cod. στρατιὴν emendavit *Salmas.* in marg. Guyet. et Ruhnk. Sed revocanda Codicis lectio. Nam ἐπί, motum ad locum significans, cum tribus casibus promiscue construitur; quod docuit *Brunck.* ad *Aeschyli* Prometh. v. 663. ad *Apollon. Rhod.* IV. 580. et ad *Aristoph.* Thesm. v. 69. p. 88. — πᾶς ἁ. *Wart.* vitiose. — V. 2. αὔτως ὁρῶ. Vat. Cod. Optima est *Salmasii* emendatio ὅρα. *Vide, quid agas, consilium muta.* — οὗτος et ὦ οὗτος, vulgaris, ap. Atticos praesertim, compellandi ratio, quam accurate explicuit *Lennep.* ad *Phalar.* p. 94. Cf. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 280. — V. 4. κρύψαι. *Et texit galea barbara molle caput,* Hippolyte ap. *Propert.* L. IV. 3. 44. — V. 5. 6. Patroclum Achilli in deliciis fuisse, communis erat seriorum temporum opinio. De puerorum amore *Sext. Empir.* Hypot. Pyrrh. III. 24. p. 176. καὶ τὴν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον διάπυρον φιλίαν εἰς τοῦτο ἀνάγουσί τινες. ubi vide *Fabric.* Adi et *Solan.* ad *Luciani* Amor. §. 54. T. VI. p. 319. et *Drelincourt* in Achill. Homer. p. 115. Eodem respexit *Theocrit.* Eid. XXIX. 34. —

Patrocli nomen in ap. Lipſ. forte cum κλαίῃ permutatum, infelicem *Klotzii* conjecturam peperit.

¶. 373.] *LX.* Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 98. Ad puerum arridentem amico, ſed nunquam ad ejus preces reſpondentem. — V. 2. ταῦτα. Vat. Cod. et *Klotz.* πᾶσι φίλε. *Klotz.* πᾶσι φίλοις. Ap. Lipſ. In membranis eſt πασι φιλε, accentu aut nullo, aut obſcure appicto. Nomen pueri h. l. recte eſſe poſitum, dubitare noli. — In fine *Klotz.* verba minus integra putans, γελᾷς ſuſpicatur. Interrogandi ſigno poſito omnis difficultas tollitur.

LXI. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 39. Ad grammaticos, mercedem pro pueris erudiendis poſcentes. Se aut gratis, aut mercede etiam inſuper appenſa, illorum ſe magiſtrum fore profitetur. — καὶ μισθούς. Vat. Cod. recte. In ap. Lipſ. et Lennep. τοὺς μ. quod minime ferendum. Initio periodi καὶ magna cum gravitate poſitum, admirationem et indignationem ſignificat. — V. 3. τε λαλῆσαι. ap. Ruhnk. in contextu. — V. 4. χρυσῶν. Vat. Cod. χρυσίων. Ap. Lipſ. — V. 5. φιλεῖται Sched. Tryll. In marg. φιλείτω. quae eſt membr. lectio. φιλῆσαι neſcio quis tentavit ap. *Klotz.* — Si quis formoſos habet pueros, mihi eos tradat, et me beneficio obſtringet et quodcunque voluerit mercedis loco a me accipiet. In ult. verſ. μηδὲν ap. quaedam. — In fine verſus ap. Lipſ. interrogandi nota perperam ponitur. τί θέλει eſt pro ὅ τι θέλει. de quo vide notata ad *Callimachi* Ep. I. 2. Tom. I. P. II. p. 252.

LXII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Per. Cr. p. 39. In apogr. Lipſ. et in Sched. Tryll. junctim legitur cum Ep. LXIII. Poëta mythum de Prometheo feſtive interpretatur. Poenas illi a Jove irrogatas eſſe, quod luto, unde ho-

mines fingebat, pilos et barbam admiscuerit. — V. 2. ἠφάνισας. *corrupisti*. ut Ep. LIV. 4. οἷόν μου παιδίον ἠφάνικεν. *Hesych*. ἀφανίζειν, σήπειν. ἀπολλύειν. Cf. *Thom. Mag*. p. 130. sq. et *Alberti* Obss. ad Matth. VI. 19. 20. — V. 5. εἶτα δέ. *Klotz*. — V. 6. ἐκ Διός. *Klotz*. et Sched. Tryll. καὶ *Schneiderus* restituit ex ap. Lips.

LXIII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz*. in Mus. Str. p. 52. (cf. *Schneider*. Per. cr. p. 40.) qui hoc carmen compositum putat in tabulam pictam, Ganymedis raptum exhibentem. Ejusmodi imagines ii certe ante oculos habebant, qui primi in hoc argumento luserunt; Noster autem expressit *Meleagr*. Ep. XL. ubi vide not. — V. 1. δῖον *Klotz* male cum παῖδα conjunxit. — V. 2. διφυεῖς πτέρυγας. *Meleag*. Ep. XLII. διφυῆ ταρσὸν ἀνὰ πτερύγων. *Posidipp*. Ep. XIII. Occasioni ταρσοὺς διφυεῖς, i. e. δισσοὺς tribuit. — V. 3. στῖχε, Vat. Cod. et in fine μηδὲ θείῃ [με] (sic) quod certa emendatione correxit *Salmas*. — V. 4. καλύκων. quaedam apogr. — V. 5. γαμψώνυχε, *Klotz*. — ταρσὸς h. l. pro pedibus ponitur, ut ap. *Anacreont*. Od. VIII. 4. ubi vide *Fischerum* p. 38. — Similia timet auctor Ep. ἀδεσπ. VI. αἰετέ, τὸν χαρίεντα — πῶς ἔφερες; μή πού κνίσματ' ὄνυξιν ἔχῃ. *Martial*. L. I. Ep. VII. *Aetherias, aquila puerum portante per auras, Illaesum timidis unguibus haesit onus*. — ἀλγήσει. *Klotz*. ἀλγύνῃ Cod. et sic hunc versum laudat *J. Fr. Gronov*. in Lectt. Plautin. ad Rudent. II. 1. 21.

I. 374.] *LXIV*. Vat. Cod. p. 602. Primum distichon *Salmas*. protulit ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 800. Duo posteriora ad T. I. p. 520. et hinc *G. Cuperus* in Obss. crit. I. 22. p. 91. Integrum *Ruhnk*. Epist. crit. p. 66. *Toup*. in Addend. ad Theocr. p. 392. Conf. *Schneider*. Per. crit. p. 78. Historia de paedotriba, puerum in alia, quam ipsi mandatum esset, palaestra exer-

cente. — V. 1. λεῖον. ut Ep. XI. — V. 2. εἰς τὸ γόνυ κάμψας. (male ap. Lipſ. κάμψαι.) idem quod κατακλίνας Ep. XLVIII. εἰς τὸ γόνυ κάμπτεσθαι *ingeniculare* vocat *Aelius Lamprid.* in Vita Heliogabali c. 5. p. 800. *Agebat praeterea domi fabulam Paridis, ipſe Veneris perſonam ſubiens, ita ut ſubito veſtes ad pedes defluerent, nudusque una manu ad mammam, altera pudendis adhibita, ingeniculares, poſterioribus eminentibus in ſubactorem rejectis et oppoſitis. Juvenal.* X. 224. *quod diſcipulos inclinet Hamillus.* Facete Palaeſtra ap. *Lucian.* in Lucio c. 10. νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου· καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους εἰς γόνυ, ἄγε δὴ σύ, ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα κ. τ. λ. et *Ariſtoph.* in Pace v. 894.:

Ἔπειτ᾽ ἀγῶνά γ᾽ εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ᾽ ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει.

In verbo παιδοτριβεῖν ſimiliter luſit *Automed.* Ep. I, qui paedotribam a pulcris pueris circumdatum conſpicatus, ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν Φημί· Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδοτριβεῖς; — V. 3. χειρί. et κώκκους. Vat. Cod. Cf. ad Ep. VI. 8. *Addaeus* in Ep. nuper edito a cl. *Huſchkia* in Anal. crit. p. 260.:

Ἤν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτεῖσθαι·
Βάζ᾽ ἃ φρονεῖς, ὀρχέων δράσσεο χερσὶν ὅλαις.

non ſic, ſed ὄρχεων ſcripſiſſe videtur, niſi forte ἔργμα malis, quod etiam ſenſum haberet aptiſſimum, ſecundum ea, quae diximus ad Ep. LI. 3. — V. 5. νῦν δὲ ποτύχος. male in Cod. ſcriptum ὡς. ὃς, i. e. οὗτος, ὁ παιδοτρίβης. repoſuerat jam Salmaſius." *Br.* ὡς non eſt in membranis, ſed in vitioſis apographis. — Domino pueri accedente, paedotriba nihil ſe turpe admiſiſſe ſimulans,

puerum reclinavit, pedes ejus pedibus ſubvinciens et collum manibus ſtringens. Sic enim ſolent palaeſtritae. *Lucian.* in Gymn. §. 1. T. VII. p. 155. οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι. — τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον. Cf. c. 31. p. 191. *Philoſtrat.* II. Imag. 6. p. 819. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, — καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον (f. τὸν) πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. De ὑπτιασμῷ vide praeterea *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 205. De reliquis *Cuperum* l. c. *T. H.* ad *Lucian.* D. D. T. II. p. 267. ed. Bip. et *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1182. — „In cod. minus bene ἐμπλέξας. [et „χειρί.] at v. 7. recte habet ἀπάλαιστρος.“ *Br.* Fallitur cl. editor; codex ἀπάλαιστος habet. ἀπάλαιστρον *Meleagro* Ep. XCVII. reſtituit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 473. — V. 8. „φησὶ in cod. ſcriptum et ſervavit Toupius. At in „eleganti hoc carmine ferendum non erat, quum prae„ceſſiſſet προσέειπε. Vitium ſenſit *Ruhnkenius*, et ideo „mutanti illud προσέειπε in πρὸς ἀλείπτην aſſentitur. At „hoc a codicis ſcriptura longius recedit, et quum per ſe „ſatis intelligatur, aliptem eſſe, quem ſic increpat pueri „herus, frigidiuſculum eſt πρὸς ἀλείπτην. Veram lectio„nem, unica mutata litera, reſtitui, ſcribendo φημί. „*Finiſſez, je vous le dis, vous allez m'étouffer cet enfant.* „Ut in vernacula lingua *je vous dis*, ſic graecis φημὶ vim „in aſſeverationibus addit. Denique πυγίζεις codicis „lectio eſt, et vera, quam docte tuetur Toupius, qua „mutata periret carminis acumen.“ *Br.* πυγίζεις ap. Lipſ. idque amplexus erat *Ruhnken.* in prima Epiſt. crit. editione, poſtea, meliora edoctus, in *Brunckii* et membranarum lectione acquievit. Quid verum eſſet, dudum ante *Toupium* viderat *Schneiderus*, qui tamen φησὶ tuetur, quod pedeſtres quoque ſcriptores voculas εἶπε, ἔφη, et ſimilia pleonaſtice intrudere ſoleant. Multa hujus

generis loca ex latinis scriptoribus collegit *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 20. *Vir Doct.* in Obss. Misc. Nov. T. X. p. 14. — πυγίζειν praetextatum est verbum et de utraque palaestra usitatum. *Aristoph.* Nub. v. 1379. κᾆπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν. quae omnia sunt ambigue dicta. *Anaxilas* ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. de Nanno meretrice, οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; Eodem sensu dicitur ἄγχειν ap. *Anacreont.* L. II. Od. 21. juvenis puellam vino somnoque gravem, μὴ λόγοισι πεῖθων τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει. ubi vide *Fischerum* p. 198. Jam vide, annon in hoc carmine omnia optime cohaereant. *Salmasius* tamen in marg. ap. Guyet. haec notavit: *Inconcinnum hoc Epigramma octostichis constans, male invicem sibi cohaerentibus.* Quae quid velint, non exputo.

LXV. Cod. Vat. p. 603. Formosum quendam puerum poëtae obviam factum esse puta. — V. 1. τερπνός. Ap. Lips. — V. 4. ἐπισθόμενον. quaedam apogr. Veteris cujusdam poëtae parodiam haec verba redolent. Plurima deorum simulacra in templis ita collocata erant, ut tergum videri non posset. Quare tanquam rem memorabilem in Veneris Cnidiae templo contra factum fuisse notavit *Lucian.* in Amor. §. 13. T. V. p. 270. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι.

LXVI. Vat. Cod. p. 603. De juventute et amore, levi utroque et fugitivo, ad puerum. — V. 1. ἀταρπιτόν. In bene auspicata via congressi sumus, i. e. mutuo nunc amore fruimur; jam vide, ut etiam constans sit et firmus amor. Hunc sensum redditurus poëta non bene junxit ἀταρπιτὸν et μονίμην. Ad v. 1. haec notavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet.: πῆς. ἀφ' ἧς πρώτης. an ἀπὸ πρώτης

πάλλευκτι pro ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς. *Talis autem ordo erit:* „ἦν φράζεο, ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ἀπ' αὐτῆς ἀρχομένης, πᾶς etc. „*placet. Et sic lectio* ἦν ἀπὸ πρ. *maneat.*" — Verba ἀπὸ πρώτης per *inprimis* equidem reddiderim. — V. 4. „καίρια. ἀβέβαια. πρόσκαιρα. *temporaria.* Male in cod. „scriptum κύρια." *Br.* — V. 5. μενεῖ. ap. Lips. — εἰ δ' ἀφύλακτα μίμνετον. *quae si non custodita et observata manent.* Haec mihi sincera non videntur. Verbum requiro τῷ ἁρμοσθέντα oppositum, ut v. c. ἀποζευχθέντα, vel aliud, quod eandem vim habeat. Quare vide, an scribendum sit:

εἰ δ' ἄφιλ' αὐτὰ
μίμνετον ἀλλήλων, ᾤχετ' ἀποπτάμενα.

alterum ab altero sejunctum celerrime avolat. Eadem constructione ἄφιλα πάντων dixit *Euripid.* in Troad. v. 287. in Sophistae characterismo: ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τιθέμενος πάντων. *quae olim amicitia juncta erant, ea sejungit ab omnibus.* — Iis, quae de juventute alata laudavimus ad *Simonid.* fr. II. Tom. I. P. I. p. 203., adde *Theocrit.* Eid. XXIX. 28. νεότατά γ' ἔχειν παλινάγρετον Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ· Κἄμμες βραδύτεροι τὰ πετήματα συλλαβεῖν.

LXVII. Vat. Cod. p. 603. In apogr. Guyeti hoc Epigr. junctum legitur versibus 5 – 8. Ep. LXXVII. quod variis conjecturis locum dedit, quas commemorare supervacaneum sit. Ineptum carmen, cujus sensum aperuit *Brunckius*; „Ammonius, ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς „γλουτοὺς τόπους, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν. hic podicem „notat, unde intelligitur, quid sit κύων, qui deinde „aenigmatice vocatur Ἡρακλέους ἄλοχος. Scilicet Herculis „conjux fuit Ἥβη, quod nomen appellative *pubem* significat; hic autem *penem.* ὑγρανθεῖσα Δημήτηρ est ἡ πεπεμμένη τροφή, retrimentum in ima alvo." *Br.* — Simili ratione in Ἡρακλείας nomine lusit *M. Argentarius* T. II.

p. 529. (Ed. Lipſ. p. 245.) ἤ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ, Μάχλη, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων; ubi vide not. In vocabulis ταῦρος et κύων reſpicitur ſimul ad aſtra hujus nominis. Hinc φλογόεις κύων. καῦματ' ὀπωρινοῖο κυνὸς dixit Auctor Ep. ἀδεσπ. CCLX. Cf. *Huſchke* in Anal. crit. p. 232. ſq. *Flagrantis atrox hora Caniculae. Horat.* III. Carm. XIII. 9. — V. 3. καρποδόχου μητέρος. Vat. Cod. Noſtrum eſt in ſched. Tryll. et Lacroz. In prioribus etiam ὑπαντιάσας. Ad ſenſum inprimis facit *Juvenal.* XI. 43. *An facile et pronum eſt agere intra viſcera penem Legitimum, atque illic heſternae occurrere coenae.*

T. 375.] *LXVIII.* Cod. Vat. p. 603. Poëta puero, quem deperibat, peregre profecto, noctium, quas ſine eo transigebat, ſolitudinem conqueritur. — V. 1. μυδαλέοντα. Vat. Cod. *Aeſchyl.* Perſ. 537. διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσα. *Paul. Silent.* Ep. XXXVII. ὀφθαλμοὶ — κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι. — Pro ὄμματα ap. Lipſ. vitioſe ἄμματα. — πεφυρμένος hinc fortaſſe ſumſit *Rufin.* Ep. XXV. in loco huic noſtro ſimillimo: οὐκ ἔτι βαστάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον Καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην. Ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος .... Similiter *Apollon. Rhod.* L. III. 673. δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα. *Tibull.* L. I. VIII. 53. *Vel miſer abſenti moeſtas quam ſaepe querelas Conjicit et lacrymis omnia plena madens.* — V. 2. ἄγρυπνον. Vat. Cod. ἀμπαύω de conatu accipiendum, animum, curis et triſtitia excruciatum (ἀδημονίῃ ἄγρυπνον), tranquillum reddendi. — τῆς ἀδημονίας τὸ βάρος ἐπικουφίζειν dixiſſe videtur in ſimili re *Ariſtaen.* I. Ep. XVI. p. 41. monente *Ruhnkenio* ad Callim. fr. LXVII. p. 441. quamquam alii aliter. — V. 3. ἥ με κατουν ἐδάμασεν. Vat. Cod. cui corruptiſſimae lectioni elegantiſſimam ſubſtituit cl. editor, et in qua nihil deſideres, niſi majorem cum membran. ſcriptura ſimilitudinem. Sic enim librarios aberraſſe, ut κατουν et πόθος confunderent, nemo facile cre-

diderit. Amplectenda igitur elegans conjectura *Huschkii* in Anal. crit. p. 163.:

ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
ἥ με χατοῦντ' ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

Comparat cl. auctor *Homer.* Odyss. β. 249. de Penelope: οὔ κεν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα, ἐλθόντ'. *Apollon. Rhod.* L. I. 887. τὰ δέ οἱ βέε δάκρυα χήτει ἰόντος. *Propert.* L. IV. El. III. 27. *Diceris et macie vultum tenuasse: sed opto E desiderio sit color ille meo* — V. 4. „εἰς ἰδίην „ἔφερον al. rum apogr. ἔφεσον. in quibus nullus omnino „sensus." *Br.* Membranae legunt:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἐσιδίην ἔφεσον.

Lectionem ἔφεσον depravatam esse vix putaverim, praesertim propter imitationem *Rufini* Ep. XXV. in quo carmine μεγάλης νηὸς Ἀρτέμιδος, i. e. Ephesus, commemoratur. Vitium igitur haerere videtur in ἐσιδίην, quod utinam attigisset perspicacissimus *Huschkius.* Mihi in mentem venit scribere:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἦλθε σύδην Ἔφεσον.

postquam me solum relinquens Ephesum contendit. Omissa nimirum syllaba ἦλθ', ex reliquiis utriusque vocabuli facile ἐσιδιην oriri potuit. ἦλθε σύδην, ut ille ap. *Menandrum* — ἐνθένδε πῶς γ' Ἐλευθερῶν Ἀπῆλθεν εὐθὺς ὡς ταχύ. ut emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 90. σύδην αἴρουνται φυγὴν dixit *Aeschyl.* Pers. 480. ἦλθεν autem h. l. positum pro ἀπῆλθεν, ut saepe. Vide quae collegit *Arnzenius* in Epist. crit. de quibusdam Pindari locis p. 31. Quod si cui non satis placuerit, is per me legat:

ἔσσυτο εἰς Ἔφεσον.

quod tamen longius abest a Vat. Cod. vestigiis. — V. 5. Revocanda membr. lectio Θεόδωρος, quae non consulto mutata est. Cf. Ep. LXXXVI.

LXIX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 57. „Hujus distichi sententia opposita est seu-

»tentiae superioris carminis LXV.« *Br.* Fortasse hoc distichon superiori illi Epigrammati primitus annexum erat, sic fere:

> Τερπνὸν ὅλως τὸ πρόσωπόν ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ·
> οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω.
> οὕτω γὰρ καὶ ἄγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
> ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὀπισθόδομον.
> ἢν δ' αὖ καὶ παριδεῖν ἐθέλω καλὸν ἀντισυναντῶν,
> βαιὸν ὅσον παραβὰς εὐθὺ μεταστρέφομαι.

Judicent alii. — V. 1. παριδεῖν, i. e. παριόντα ἰδεῖν. Si quem puerum praetereuntem videre cupio. — ἄν τι σύν. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Pierson.* in Praef. ad Moer. XIV. De justo tempore puerilis amoris. — V. 1. Neque nimis tenera aetate sit puer, quem amare velis, neque exoletus. ἠλιτόμηνον. πρόωρον. ὠμόν. οὐκ ἐν τῷ δέοντι μηνὶ τεχθέντα. *Hesych.* Vide *Homer.* Il. τ. 118. Hoc loco is est, qui nondum justum annorum implevit numerum. Talis puer dicitur ἁμαρτεῖν εἰς καιρόν, quasi peccare in ipsam illam aetatulam, quae nondum *aequare amorem* valet, ut loquitur *Virgil.* Aen. VI. 474. — ἄφρονα, a puero ad tempus translatum epitheton de eo, qui sensum amoris nondum habet. Sic hunc locum interpretari malim, quam ἁμαρτεῖν de pudicitia violata, quo sensu ap. recentiores passim occurrit. Vide *Elsnerum* Obss. sacr. ad Joann. Ev. VIII. 11. — V. 2. τῷ πείθοντι φίλῳ. amatori pueri. πείθειν sic fere Ep. LIII. εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμὴν ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω. et ap. *Philostrat.* Ep. L. p. 938. quem locum adscripsimus Ep. LV. — V. 2. φέρε. Vat. Cod. — V. 3. Turpius etiam est, si quis annis pubertatis exactis (ὁ παρήλιξ) se amanti morigerum praebet. — Ante παιδικὰ Cod. Vat. καὶ inserit. — V. 5. τὸ μὲν οὐκέτι, ad exoleti aetatem, τὸ δ' οὔπω, ad immaturam referri debet.

LXXI. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 197. unde sumserunt *van Eldick* in Susp. p. 30. et *Toup* in Animadv. ad Schol. Theocr. p. 215. Ad Alexin puerum, deflorescente pulcritudine, superbiae, quam olim in amantes exercuerat, Nemesi poenas pendentem. Conf. *Rufin.* Ep. XXXII. — V. 1. ὡς ἀγαθή. quandoquidem amantium injurias ulciscitur. — ὑπὸ κόλπον πτύομεν. *veniam a deis spei alicujus audacioris petimus in sinum spuendo. Plin.* Hist. Nat. XXVIII. 4. *Lucian.* T. III. p. 259. ed. *Reiz.* ὑπερμαζᾷς γε καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις; *Callimachus* ap. *Schol. Theocr.* Id. VI. 39. (fr. CCXXXV.) Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. ubi non accedo sententiae *Bentleji*, Καλλ. δ. αἴτιον· τρὶς κολπ. corrigentis. Lege potius:

Δαίμων, τῷ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

Vide de hoc more *Casaub.* in Lect. Theocr. c. VIII. *D. Herald* ad *Martial.* VI. 29. p. 124. et quae de vi salivae in avertendis malis collegit *Westen.* ad N. T. T. I. p. 902. sq. Quaedam huc pertinentia notavimus ad *Mesomed.* Hymn. in Nemes. v. 12. — V. 2. ὑστεροποιν. Vat. Cod. quod in pluribus est apogr. *Salmas.* emendasse videtur. ὑστερόπουν optime de dea, quae superbos et injustos a tergo insequitur. πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη. *Gregor. Nazianz.* Orat. XIX. p. 302. D. οὐχ ὑπερήμερος ἀπήντησεν ἡ ἀντίδοσις, οὐδ' ὀπισθόπους ἡ Δίκη, τοῦτο δὴ ποιητικόν. Ipso vocabulo ὑστερόπους, sed sensu nonnihil diverso, utitur *Aristoph.* Lysistr. 326. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ. *Schol.* μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι. Vide inprimis *Wyttenbach.* de S. N. V. p. 17. et *Mitscherlich.* ad *Horat.* III. Carm. II. 29. p. 31. — V. 4. τὸ φθονερὸν κάλλος. pulchritudinem, quae longum sui usum mortalibus invidet. — V. 5. ἐλήλυθε. Vat. Cod. et sic *Dorvill.* ἐπήλυθε. *Toup.* — „Dorvillius lectionem cod. servavit „τριχάλεπτος, in qua explicanda nugatur; Toupius τριχάλεπτος reponit. ἡ τριχάλεπτος δαίμων est ipsa Nemesis,

quae

„quae supra nominata; vox τριχάλεπτος composita est ex „θρὶξ et χαλεπτὸς, idem quod χαλεπὸς, a χαλέπτω, τριχά„λεπτος, τριχάλεπτος et παγχάλεπτος, valde molesta. Est qui„dem in hac voce παρήχησις, et τὴν τρίχα innuit, in quo „argutiola est; sed vox ipsa τριχάλεπτος aliter explicari „nec potest nec debet.“ Br. Contra Toupium, qui suum τριχάλεπτος ita commendare conatur, ut pro λεπτόθριξ positum contendat, disputavit Schneiderus in Per. crit. p. 82. sq. Est autem in illo vocabulo studiose quaesita amphibolia, et respicitur simul ad τρίχα et λεπτὸς, ut in illis lusibus fieri solet, quos calembours Franco-Galli vocant. Nam ob id ipsum molesta (τριχάλεπτος) est Nemesis, quod puerorum genas pilis et barba foedat. Conf. inprimis Automed. Ep. II. T. II. p. 207. ibique notas. — Van Eldick suspicabatur ἡ πρὶν ἄελπτος δαίμων, ex Horatio IV. Od. X. 2. Insperata tuae quum veniet pluma superbiae. — οἱ θέραπες. De hac forma vide ad Leonid. Tar. Ep. XXXVII. Anim. T. I. P. II. p. 97. Adde Ion. Chii Fr. II. T. I. p. 161. — Servi et ministri pulchrorum amantes, notante Dorvillio. Juvenis ad puellam ap. Aristaen. L. II. 2. p. 75. δοῦλόν με θέλοις ἔχειν; ὡς ἐθελόδουλον ἔχε. — ἐρωτικὸς δεῖ διατελέσαι θεράπων. — In παρεσχόμεθα est contemtus significatio. Rufin. 1. c. de vetula: ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρεσχόμεθα. Cf. Mitscherlich. ad Horat. T. II. p. 442.

II. 376.] LXXII. Vat. Cod. p. 604. Felicem praedicat Eucliden quendam, quod, patre defuncto, non amplius impediatur, quominus amori indulgeat; dum ipse, sub patris nimium vivacis imperio, clandestinis furtis contentus esse debeat. — V. 3. εὔφρονα νεκρὸν. Vat. Cod. quod minime contemnendum. Hoc enim ipso ille bonum erga filium animum (τὸν εὔφρονα θυμὸν) demonstraverat, quod moreretur. Ut noster εὔφρονα νεκρὸν, sic Xenoph. Ephes. L. II. 1. p. 31. φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. — εὐφραίνειν de venerea voluptate dixerat Sardanapa-

lus ap. *Arrian.* Exped. Alex. II. 51 5. ἰσθιε καὶ πῖνε καὶ παῖζε (quae transscripsit *Suid.* T. III. p. 287.), sive secundum *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἔσθιε, πῖνε, ἀφροδισίαζε. Novissimo vocabulo etiam lascivius substituit *Apollodor.* ap. *Schol. Arist.* Av. 1022. ὄχευε. — V. 4. πατρὸς θανάτου. Cod. Vat. De impio filiorum in patres animo *Juvenal.* XIV. 250. *Jam nunc obstas et vota moraris: Jam torquet juvenem longa et cervina senectus.*

LXXIII. Vat. Cod. p. 604. *Stratoni* vindicat. In Planud. p. 472. St. 613. W. *Meleagro* tribuitur. De pulchritudinis brevitate. *Burmannus* hoc carmen comparavit cum Ep. Anth. Lat. L. IV. 152. p. 108. *Ac veluti formosa rosa, cum tempore prodit, Arescit certe tempore deinde suo: Sic tu coepisti primo formosa videri Tempore, sed subito desinis esse mea.* Theocritea Eid. XXIII. 28. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν, ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ — Καὶ κάλλος καλὸν ἐστὶ τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ — quae his nostris simillima sunt, ad *Tibullum* L. I. IV. 27. excitavit cl. *Heynius. Plinius* H. N. XXI. 1. *Natura flores odoresque in diem gignit, magna, ut palam est, admonitione hominum, quae spectatissime floreant, citissime marcescere.* — V. 1. εἰ κάλλει καυχᾷ. Hinc, ut videtur, *Rufinus* Ep. XV. ταῦτα δὲ στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα. Ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος. ubi vide not. — γίγνωσκ' ὅτι. Vat. Cod. — V. 2. ἐρρίφη. Vat. Cod. — V. 4. ταῦτα δ' ὁ μὴ φθ. Vat. Cod. ὁμοῦ et ἐξεμάραν' ὁ χρ. Plan. Legendum, praeeuntibus membranis:

ταῦτα δ' ὁμῇ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος.

Vide *Bentlej.* ad Fr. Callim. nr. CCXCIII. et *Albertum* ad *Hesych.* v. ὁμᾶ. — χρόνος φθονέων. *fugit invida aetas. Horat.* I. Carm. XI. 7.

LXXIV. Vat. Cod. p. 604. Etiam hoc distichon sub *Meleagri* nomine legitur in Plan. p. 472. St. 613. W.

— μετάδος. ut *Plato* Ep. V. τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Ep. ἀδεσπ. LXXVIII. ζῶντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις, μετάδος. — V. 2. τί φοβῇ. *Ovidius* L. III. A. A. 88. *Gaudia nec cupidis vestra negate viris. Ut jam decipiant, quid perditis? omnia constant. Mille licet sumant, deperit inde nihil.*

LXXV. Vat. Cod. p. 604. In Eunuchum, qui, pulchros pueros alens, nec ipse eorum fructum habebat, nec aliis, ut haberent, permittebat. — V. 2. βλάβην. foede illorum pudicitia abutitur, solidae ac robustae voluptati impar. *Scelus illud ingens* significare videtur, quod in Pontico vituperat *Martial.* L. IX. 42. et L. XI. 23. — V. 3. „Suspecta mihi vox ῥόδα. An rosa in praesepi? „Notum est proverbium. Scribendum forte: ὄντως ὡς ὁ „κύων φάτνῃ ἔπι.“ *Br.* Equidem potius φάτνῃ a librario inculcatum putaverim, cui notissima erat paroemia, κύων ἐπὶ φάτνῃ, ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους χρῆσθαι ἐώντων *Suidas.* Idem sensus subjectus esse potuit alii proverbio de cane rosas custodiente, rem ipsi inutilissimam. Viderint alii: mihi, quid scribendum sit, non succurrit.

LXXVI. Vat. Cod. p. 604. Ad puerum, de ejus perfidia. — V. 1. μισοπόνηρε, qui te pravos homines odio habere frustra simulas. χαῖρε. cum ironia dictum, sicuti χαίρειν ἐᾶν sive φράζειν Graeci dicunt ea, quae omittunt et negligunt. Parum adeo diversum vocabulum ab ἔῤῥε, quod in simili re usurpat *Meleager* Ep. LXIII. ἔῤῥε κακὸν κοίτης θηρίον, ἔῤῥε τάχος. — βάναυσε. Corpus vulgantem sic compellat *Automedon* Ep. II. ubi vide not. — V. 3. μηκέτι. Ex *Meleagro* expressa videntur l. c. τί θεούς; οὐ γάρ με λέληθας· Ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε, πάντ' ἔμαθον. — V. 4. τὸ πόθου. Sic recte membr. πόθον. Ap. Lips. *Philodem.* Ep. III. πόθου παρέχη; Similiter *Ovidius* II. Amor. VIII. 25. *Quod si stulta negas, index anteacta fatebor; Et veniam culpae proditor ipse meae. Quoque loco tecum;*

fuerim, *quotiesque*, *Cypassi*, *Narrabo dominae*, *quotque*, *quibusque modis*.

II. 377.] *LXXVII*. Cod. Vat. p. 605. Duo priora disticha protulit *Rubnken*. in Auctar. Emend. ad Hesych. p. 242. Secundum *Alberti* ad v. ἐπιπείρω I. p. 1375. Duo posteriora absunt h. l. ab ap. Lips. et junguntur, Epigr. ἀδεσπ. IX. cum quo ea edidit *Schneider*. Per. crit. p. 92. Alius error in aliis apogr. de quo audiamus *Brunckium* in Praef. p. VIII. „Guieti festinatione et in„consideratia factum est, ut, quum duo simul vertisset „folia, primo disticho Epigrammatis Stratonis LXVII. „duo ultima disticha subjunxerit epigrammatis ejusdem „poëtae LXXVII. unde multis lectum carmen ἀσύστατον, „quod profecto qui voluerunt interpretari, ludibrium „debent, et quae media interjacent carmina XII. praeter „illorum alterius finem, alterius initium omiserit." — V. 1. ἀλλήλοις παρέχουσιν. Ad flagitiosam hanc rem significandam verbum excogitarunt graeci ἀλληλίζειν. ἀλλήλους περαίνειν. ut interpr. Lex. Msc. Sangerm. Quid sit περαίνειν, apparet ex *Schol. Theocr.* Eid. IV. 58. μύλλει. ἐλαύνει. ὠθεῖ. περαίνει. *Suidas*: περαίνειν. τὸ συνουσιάζειν. *Demetrius* ap. *Stob*. T. VI. p. 98. 6. ἡ τοῦ γείτονος ἀρέσκει σοι γυνή; πέραινε. Vide inprimis *Sopingium* ad *Hesych*. v. περαίνον. Nec tamen haec significatio obtrudenda *Stratoni* in voc. ἀντιπεραινόμενοι, quod *Albertus* fecisse videtur. Contextus potius flagitare videtur, ut haec sic explicemus: iidem se vicissim inscendunt, et concubitum perficiunt, modo agentes, modo patientes. — V. 6. ἵσταται ὁ πρ. Vat. Cod. ἀντίον *Br*. tacite in contextum recepit. Si scripturae discrepantiam consideres, vix vera videtur emendatio. Caeterum nec hoc distichon, nec quae proxime sequuntur, satis integra puto. — V. 8. κινήσειν. Hujus paroemiae vestigium ap. *Suidam* in τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τινὰς ἢ καὶ θεραπευόντων.

ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων, καθ' ὅσον ἐπιβαίνει ὑπ' ἀλλήλων κνήθονται καὶ ἀντικνήθοντες.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 605. Anth. Plan. p. 486. St. 630. W. »Hoc distichon, quod in Planudea legitur, »melius omisisset plane monachus; at ut salvo pudore »servaret, ita corrupit, ut in eo nec metrum nec sen»sus sit. In membr. etiam v. 1. perperam δεῦρο, pro »quo, flagitante metro, reposui δέξο.« Br. Multa quidem in Anthologia peccavit monachus, nec tantum tamen, quantum ii arbitrantur, qui de Anthologia Cephalae ex interpolatis apographis existimant. In hoc quidem carmine v. 1. Palatinae membranae sic exhibent: Πέντ' αἰτεῖς δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' ἀντία ἕξεις. Planudes autem sic: Πέντ' αἰτεῖς· δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' ἀντία ἕξεις. Ubi hic, quaeso, tanta est depravatio, quantam nos Brunckii verba suspicari sinunt? In v. 2. autem emendavit etiam corruptum χρυσοῦς in χρυσόν. — Ceterum me nec in Brunckiana lect. quid sit ἀντία ἕξεις, intelligere fateor. Fortasse nequitia subest, quam non perspicio. — Quod ad media verba attinet, ea forte transponenda sunt sic:

Πέντ' αἰτεῖς, δώσω δέκα κ' εἴκοσιν.

LXXIX. Vat. Cod. p. 605. Edidit Alberti ad Hesych. T. I. p. 1092. Poëta se annis ad Veneris palaestram inutilem reddi conqueritur. Conf. Philodemi Ep. XII. — V. 1. πολιαὶ αἱ ἐπὶ κρ. Vat. Cod. Br. dedit correctionem in marg. ap. Guy. propositam. Mihi articulus valde videtur inficetus. Nec eum necessarium putavit Theocrit. Eid. XIV. 68. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος. Quare membranarum ductu scripserim:

ἤδη μοι πολιοῦνται ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Verbum πολιόω Stephanus laudat ex Aristotel. H. Anim. L. III. πολιοῦνται αἱ κρόταφοι. Philodem. Ep. XIV. ἤδη καὶ

λευκαί με κατακοπτέρουσιν ἔθειραι. — V. 2. μικροῖς. Sched. Tryll. vitiose. — ἀργόν. *Jam – tibi, Maevi, Incipit et medios mejere verpa pedes. Truditur et digitis pannucea mentula lassis, Nec levas exstinctum sollicitata caput. Martial.* L. XI. 47.

LXXX. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* in Mus. Strat. p. 53. distinctione depravatum, quam emendavit *Loesner.* in Actis erudit. ann. 1768. p. 150. — V. 1. πεπόνηκας. Vat. Cod. Contra *Herelium* βέβληκας emendantem *Loesnerus* disputat. Amans amoris laqueis irretitus cum delphino comparatur Ep. ἀδεσπ. XXXI. quod laudat *Schneider.* Per. crit. p. 44. simul cum loco *Aristaeneti* L. I. Ep. XVII. p. 44. ubi juvenis, post multas machinas puellae admotas, ευχνότερον οὖν, inquit, τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον κατασπᾷ, πάλιν ἀσπαλιεύειν. ubi quaedam hujus generis notavit *Abresch.* p. 110. Largiori manu nobis has elegantias affudit *T. H.* ad *Lucian.* Mort. Dial. VIII. T. II. p. 440. et *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 52. Adde *Plautum* in Trucul. I. Act. I. Sc. 14. sqq. — V. 2. μή σε φύγῃ. Lenta manu adducendus est hamus, ne piscis aufugiat. Alia imagine in eadem re usus *Meleag.* Ep. LIX. τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίῃς, Φεύξετ', Ἔρως· καὐτή, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LXXXI. Bis legitur in membranis Vat. p. 510. et 605. Edidit *Wolf.* ad *Sapph.* Fragm. p. 22. De mentula, ad puerum. Nihil hic *Wolfium* vidisse, ex inficeta ejus versione apparet. — τὴν σαύραν. Vide ad Ep. III. 5. et Ep. XLIX. 1. Primo loco Vat. Cod. habet: πρώην τὴν σαύραν Ἀγάθων ῥοδοδάκτυλον εἶχεν, Νῦν δ' αὐτὴν ἤ. κ. ῥ. ἔχει. Altero loco sic, ut *Br.* dedit, nisi quod nomen pueri in ἄνιμ depravatum est. Ἄλκιμ' est ex emend. *Salmasii.* — In ῥοδοδάκτυλον simul respicitur notissimum illud Aurorae epitheton, et pueri δάκτυλος, quo verpam designabant. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Nub. 649.

[p. 378.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 605. Vetus paederasta et podager optat, se in harpaginem converti. — V. 1. ἀπόλωλε. Vat. Cod. — V. 2. πόσι. Vat. Cod. — Ad κρεάγραν *Salmasius* haec notavit: *fort.* χείραγρον. *ut scilicet lautius vivam publicum stipendium utriusque nomine accipiens; sed* ἐκτρέφομαι. Hoc si voluisset poëta, eum καὶ χείραγραν scripturum fuisse, puto. Deinde ἐκτρέφομαι pro verbo simplici, et hoc pro εἶναι videtur positum; nisi forte στρεβλοῦμαι scripsit ille, sive ἐκφέρομαι. Hoc quidem probabile est. Optare enim videtur poëta, ut, dum efferatur, ipsi contingat, quod multis in fabulosa historia contigisse dicitur, ut, τοῦ νεκροῦ ἀφανισθέντος, nova quaedam species appareret. (Cf. *Antonin. Lib.* fab. I. et XXXIII.) Sed quid sit, quod κρεάγραν mutari velit, non perspicio. Instrumentum esse τὴν κρεάγραν ad carnes ex olla eximendas, satis constat; deinde instrumentum τιμωρητικόν. ut *Aristoph.* Eqq. v. 769. τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην εἰς Κεραμεικόν. Cf. Plut. v. 957. Idem est λύκος, ut apparet ex *Polluc.* X. 31. Sic autem et paedicones appellabantur. Vide ad Ep. LXXXIX. Hinc fortasse tenuis lux ad obscurissimum locum accidit, qua alii ad eum illustrandum utantur. Quae enim sola se mihi offert hujus aenigmatis explicatio, ea contortior est, quam ut eam cum lectoribus communicare ausim. Haec igitur acutioribus expedienda relinquo.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* Mus. Strat. p. 53. et *Goens* in Animadv. ad Porphyr. p. 107. Conf. Ep. V. — V. 2. ὅλος. Vat. Cod.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 605. Puerili amore homines bestiis praestare docet. — V. 1. τῶν ἀλόγων. Hoc argumento *Agathias* utitur contra paederastas Ep. L. 4. Daphnis contra Gnathonem ap. *Longum* L. IV. p. 109. Vill. muliebris amoris defensor ap. *Lucian.* Amor. §. 22. T. V. p. 281. sq. Contra ap. eundem §. 36. p. 298.

puerorum amator sic, ut noster, argutatur: τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα, τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν ἂν λογισμοῦ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφήρηνται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν οὐκ ἴσασιν· ἀνθρώποις δὲ ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις — βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. — V. 2. ταῦτ'. Sched. Tryll. male. — V. 3. ὅσοι. qui mulierum amore tenentur, bestiis nihil praestant.

LXXXV. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Reisk.* in Not. ad Anthol. Ceph. p. 171. A binis fratribus amatus, dubius poëta haeret, utri se potissimum in servitium dedat. — V. 1. ζεῦγος. De sororibus *Cercidas* ap. *Athen.* L. XII. p. 554. D. ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. *Lucian.* Amor. §. 11. T. V. p. 268. τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος. ζεῦγος φίλιον *Eurip.* Herc. Fur. 1403. Hoc cum cognato ξυνωρὶς explicavit *P. Wesseling.* in Obss. crit. I. 27. p. 115. sq. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. — V. 3. ἀντιστίχει. Vat. Cod. — τοῦ μέν. Alterius praesentia me oblectat; alterius absentia desiderium mihi movet. τὸ λειπόμενον de absentis desiderio interpretatur etiam *Salmas.* in marg. Guy.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 605. Primus edidit *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 5. unde repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 255. A puero Theodoro eadem sibi officia praestari cupit poëta, quae Meriones olim Idomeneo praestiterit. — V. 1. ἐπὶ Τροίῃ. Vat. Cod. quod etiam ferri potest. Vide ad Ep. LIX. 1. — ἀπό. membr. ἐπί. ap. Lips. — V. 3. περιδέξιον. ad utrumque ministerium aptum. Cf. *Intrpp. Homer.* Il. φ. 163. — V. 4. ἀλλὰ Leich. bis. — V. 5. τέλειμοι νῦν ἀγρυπνοῦμεν καὶ διὰ μορφήν. Vat. Cod. „Salmasius reponebat βινῶμεν, quod hu„jus loci non est, uti ex super. LXXXIV. patet. Quod „dedi, debeo cl. Reiskio, et verum esse credo. διαφθείρων

„fictum est a poëta vocabulum, quo alludit ad signifi-„cationem verbi διαμηρίζειν. Chorus Avium ap. Aristoph. „[v. 705.]

„πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπωμωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
„διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί.

„Melior videtur ea scriptura, quod in ea integrum no-„men Μηριόνην, e quo petivit acumen poëta, servatum „est. Cl. Toup legit: νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσωμεν, „quae scriptura lusum in verbis, quem sectatus est poë-„ta, non adeo manifestum exhibet." *Br.* *Schneiderus* in Peric. crit. p. 91. legendum proponit: νῦν δ' ἄγε βινῶμεν καὶ κατὰ Μηριόνην. i. e. ὥσπερ Μηριόνης. Sed βινεῖν muliebri amori proprium est. Mihi in his emendationibus deesse videtur vocabulum, quod opponatur τῷ πανήμερος. Quare vide, an in syllabis νῦν δέ γε lateat νύκτα sive νυκτὶ δέ. Reliqua nondum satis expedio. Caeterum in Merionis nomine eadem ratione lusit *Antip. Sid.* Ep. III. et *Rufinus* Ep. III.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 605. Verba initio Ep. sic accipienda: τίς δύναται γνῶναι, εἰ ὁ ἐρώμενος παρακμάζει. Quomodo is, qui cum amato puero omne tempus exigit, animadvertat, eum deflorescere? Nam qui heri placuit, quomodo non idem et hodie placeat? et si hodie, cur non et proximo die? — ¶. 379.] V. 4. τί παθών. Nota formula, cujus discrimen a simili, τί μαθών, subtiliter enucleavit *Wolf.* ad *Demosth.* Leptin. p. 348. sq.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Schneider* in Notis ad Anacr. ex *Abr. Gronovii* Annot. ad *Aelian.* H. A. p. 1003. *van Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 45. Cf. *Schneid.* in Per. cr. p. 44. — Ad apem, quae in pueri ore considebat. Expressum ex *Meleagr.* Ep. CVIII. — V. 1. σιμοσίμετα. *Wart.* βομβεῦσαι μελίσσαι dixit *Meleag.* Ep. CX. 19. et *Bianor* Ep. XV. 2. uterque fortasse ex *Philetα.*

Cf. *Antig. Caryst.* c. XXII. ibique *Beckm.* — In fin. verf. ἱλοῦσα quaedam Apogr. — V. 2. ὑαλέην. levem, splendidam faciem. ὑαλέεν. λαμπρόν. πρᾶον. *Hesych.* *Rufin.* Ep. XXXV. ὄμματα μὲν χρύσεια καὶ ὑαλόεσσα παρειά. et in verff. ineditis, qui pertinent ad ejusdem Ep. III. τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος. Leves pueri παρειάς, ἁπαλὰς appellat et διαυγεῖς *Philostrat.* Epist. XLIII. p. 942. Ambitiosiore verborum ornatu *Lucian.* Amor. §. 26. T. V. p. 287. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. — V. 3. ἀνθολογοῦσι. Ap. Lipf. — V. 4. Idem ἐφάψεσθαι. — In Sched. Tryll. ἀκειροτάτου. quod eruditis viris negotium fecit. *Herelius* vidit ἀκηροτάτου scribendum esse. *Philostr.* Epist. XXXVI. p. 939. ἀκηράτου χρωτός. cutis pura, fine ullis maculis. Jungitur ἀκήρατος et ἄχραντος. Vide *Toup.* ad *Longin.* p. 295. — V. 5. σίμβλοις. Vat. Cod. quod emendavit *Salmasius.* — μελιπαιδας *Schneiderus* interpretatur active (ut βοτρυόπαις ἄμπελος in Ep. *Theocr.* IV.) de favo, unde mel profluit. — V. 6. ἔχων. quaedam ap. vitiose.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Klotz* in Lect. Venus. p. 400. Tres priores versus *Warton* ad *Theocr.* II. p. 143. Poëta formoso puero munera promiserat, jurejurando addito. Nunc dubitat, quid ei potissimum donet. — V. 1. ἐπίκωμος l. μεταδόρπιον. Vat. Cod. *Hesych.* ἐπίκωμος. ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ· ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων. *Alciphr.* L. I. 37. p. 164. καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα. *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 1523. 10. laudat praeterea *Plutarch.* in Symp. VII. Sap. T. II. p. 148. A. καίπερ ἄχαρις καὶ ἄωρος ἐπίκωμος ἥκων. Haec ad tuendam codicis lectionem sufficiant. — Deinde junge νυκτερινῇ μεταδόρπιον ὥρῃ. *noctu post coenam.* Sic ἐπιδόρπιος ὥρη ap. *Nonnum*, quem *Stephanus* laudat, eodem sensu. Eleganter quidem de personis μεταδόρπιος dicitur, quod *Br.* in hunc locum invehere cona-

batur; sed non omnia ad eandem elegantiae regulam exigenda sunt. — V. 2. εὖρον membr. non εἶδον, ut est in ap. Lipſ. — Pro λύκος *Loesner.* ap. *Schneiderum* Per. crit. p. 91. mallet λύκου; perperam. Se ipſum λύκον voce designat, ut paederastam. *Plato* in Phaedr. p. 241. D. ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσι, ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Iisdem fere verbis usus *Aristaenet.* L. II. 21. p. 104. addit: καὶ λυκοφιλίως τούτων ὁ πόθος. *Lucillius* Ep. V. de Cratippo quodam paederasta et cinaedo, λύκος εἶναι Πᾶσι λέγων, ἐφάνης ἐξαπίνης ἔριφος. — V. 3. Ἀριστοδίκου. *Wart.* — V. 4. ἐξεφίλουν. ut is ap. *Petron.* c. LXXXVI. *Ut tertia nox licentiam dedit, consurrexi ad aurem male dormientis: Dii, inquam, immortales! si ego huic dormienti abstulero coitum plenum et optabilem, pro hac felicitate cras puero asturconem Macedonicum optimum donabo.* — V. 5. δ' omitt. ap. Lipſ. — V. 6. „Ultima sic melius distinguentur: οὔτ' ἀπάτης „γὰρ ἄξιος, 'Ρωμαϊκῆς οὔτ' ἐπιορκοσύνης. Fuit tempus, quo „apud Graecos, Asiaticos praesertim, Romana perfidia „in proverbium abire potuit, eodem modo, quo perfi„dia Punica ap. Romanos.“ *Br.* Distinctionem mutavit cl. editor ad mentem *Salmasii* in marg. Guyet.

XC. Vat. Cod. p. 606. Ad puerum Diphilum. Dum Veneris operi nondum maturus eras, osculis et, quae plenam voluptatem antecedunt, contentus eram. Nunc te majora posco, quae dare potes, in posterum non poteris. In omnibus enim rebus temporis et aetatis habenda est ratio. Cf. Ep. LXX. et XXXIX. — Primus hoc Ep. edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 89. — πεῖρα. Sic honeste *Philo Jud.* p. 638. F. ἡ ἑτέρου πεῖραν ἀνδρὸς λαβοῦσα. Plenius *Heliodor.* VII. p. 342. πεῖραν ἔχω ἔρου μᾶλλον τῶν Ἀφροδίτης. — εἴχομεν in ἤγομεν mutandum censebat *Salmasius*, sine causa idonea, nec expedito sensu. — Mox εις Vat. Cod. quod ap. Lipſ. in εἰς mutavit, rectius *Schneider.* ἧς. — ἀκμήν. i. e. ἔτι. Vid. *Pierson.* ad *Moer.* p. 79. — V. 3. ὄπισθεν. Vat. Cod. — τὰ ὄπισθεν

Aelius Gall. Ep. I. τῷ μὲν ὑπὲρ νηδύν, τῷ δ' ὑπό, τῷ δ' ἔπιθεν. Noster Ep. VI. 7. ψυχροῦνται δ' ὄπιθεν πᾶσαι. — καὶ παρεόντων. Recte sic cod. participium praesentis, sed addito κὔστερον, intelligitur, poëtam de futuro loqui. Salmasius „emendabat παρεσόντων, quod minime necessarium, et „ne graecum quidem est. Futurum ἔσω in usu non est, „dixisset παρεσομένων, si per metrum licuisset.“ *Br.* Praeclare monuit *Schneiderus*, tertium versum huc traductum esse ex Odyss. λ. 66. ubi Elpenoris umbra Ulyssem rogat, ut ipsi exequias domi faciat: νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων, Πρός τ' ἀλόχου. i. e. τῶν καταλελειμμένων οἴκοι. *Schol.*

XCI. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 39. Comissabundus poëta clausae amasii januae incendium minatur. — V. 1. λαμπάδα. Similiter Delphis ap. *Theocrit.* Eid. II. 127. εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ, Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. *Ovid.* I. Amor. VI. 57. *Aut ego jam ferro ignique paratior ipse Quem face sustineo, tecta superba petam. Nox et amor vinumque nihil moderabile suadent.* Poëta ap. *Nonium* in *Turbam*: *Nemo unquam vidit, ebrium ire interdiu, neque turbam facere, neque fores exurere.* — V. 2. ἀμφιλέξας. Crudelius quidem hoc, nec tamen propterea sollicitanda lectio. In Ap. Lipf. et ap. Warton. ἀμπλέξας. — V. 3. 'Αρισταν. Ap. Lipf. De forma 'Αρίσταιο vide ad *Philippi* Ep. LVIII. T. II. P. II. p. 188. — V. 4. In verbo πωλέω non haesisse cl. editorem miror; *Vendendi* significatio locum non habet; *versari* autem alicubi non est πωλεῖν, sed πωλεῖσθαι. Docte et acute *Salmasius* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. φωλέω. *apertis januis insidias faciam.* Finge tibi illum post januam in angulo (ἐν φωλεῷ) latentem, sicuti puellam ap. *Tibull.* L. I. IX. 43. *Saepe insperanti venit tibi munere nostro Et latuit clausas post adoperta fores.* — Oblique perstringit

lascivos Italorum mores, apud quos pueri amantes facilius admittant.

V. 380.] *XCII.* Vat. Cod. p. 606. Ebrii poëtae esse videtur, qui unum ex comissantibus rogat, ut ipsi manum porrigat et titubantis dirigat gressum. Pergit autem ad puerum, cui, nisi forte cum patre cubet, poenas minatur. Qualem poenam cogitet, ex contextu facile suspicari licet. — V. 1. παύσης. Vat. Cod. Nostrum *Salmasio* debetur. — V. 2. χλεύην ἔσχε. me ludibrio habuit. *Aeschrion* T. I. p. 189. χλεύην τε ποιοῦ καὶ γέλωτα καὶ λέσχην. — V. 3. ἐκπαίρως. In marg. ap. Ruhnk. ἔκπλους notatur. Sincera est lectio membr.

XCIII. Vat. Cod. p. 606. sq. Edidit *Klotz.* in Mus. Strat. p. 54. In puerorum gregem, quos poëta cum Amoribus, ex templo forte procedentibus, comparat. — V. 1. ἐκ ποίου ναοῦ. quandoquidem Amores in deorum sunt contubernio. — V. 2. κατασατίλβειν. Vat. Cod. — Amor ap. *Moschum* Eid. I. 7. χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος. *Longus* L. II. p. 33. ed. *Moll.* λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος. Formosus puer ap. *Diodor.* Ep. T. II. p. 306. κῆν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος. — ἀμαυρῶ βλέπω. tanta pulchritudo oculorum mihi perstringit aciem. — V. 4. οὐ τέλεται ex *Salmasii* est correctione, sed infelici, pro οὐ δύναται. Quanto melius *Klotzius*, cui hoc saltem in loco diva Critica favit,

οὐ δύνατ' εἶναι
ἄνθρωπος τούτων κύριος; οὐ δύναται.

quo et vitium tollitur, et orationis gravitas insigniter augetur. — V. 5. ἢ δ'. quaedam apogr. πολλοῦ. Vat. Cod. — V. 6. μόνας — ὃς δὲ πόνους. Vat. Cod. μόνος. Ap. Lips. μόνον. Sch. Tryll. quae *Salmasii* conjecturas exhibere solent. — Deinde ὃν δὲ πόθος Lips. ὃς σε πόνους. Tryll. — Si quis mortalis horum puerorum dominus

est, ille Jovem longe multumque superat, qui, quamvis deus, nonnisi unum Ganymeden habet. Quantus igitur is esse debet, cui tantus Ganymedum numerus suppetat? — Bene hic locus videtur emendatus, nisi quod ex membranis legendum est:

ὃς Γανυμήδην

ἔσχε μόνος.

XCIV. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Pierson.* ad *Moer.* p. 97. tertio disticho omisso, quod in quibusdam apogr. separatim exhibetur. Scriptum est ad paederastam, qui exoletis delectabatur. — V. 1. Grammaticis rationibus docet, quam perversus sit mos exoletos amandi. Paedicones nimirum φιλόπαιδας vocari, non φιλοβούπαιδας. Est enim *βούπαις grandis puer, puber, exoletus.* Vide *Piers.* l. c. — ἡ λέξις ἐξ ἐτύμου φ. ἑλκομένη. significatio vocabuli ex etymologia derivata. — In Vat. Cod. ῥήμασιν, quod *Salmas.* correxit. Idem vero male v. 3. παῖς φ. tentavit. — V. 5. ἀποβάλλω. Ap. Lips. vitiose. — Sensus manifestus: Tu iis pueris oblectaris, quos ego rejeci. Hoc argute sic expressit: se Pythia celebrare, Dionysium illum Olympia; quae referenda sunt ad anni tempus, quo illi ludi celebrabantur. Pythicorum nimirum celebratio incidebat in vernos menses, Olympicorum in aestivos. Qui ad illa serius venerant, vel ab agonothetis rejecti fuerant, Olympiam proficisci ibique fortunam experiri poterant.

XCV. Vat. Cod. p. 538. Edidit *Bourdelot* ad *Petron.* c. 140. Convertit *Ausonius* Ep. CXIX.:

Tres uno in lecto: stuprum duo perpetiuntur,
Et duo committunt; quatuor esse reor.
Falleris; extremis da singula crimina, et illum
Bis numeres medium, qui facit et patitur.

Conf. Ep. LII. — V. 3. τὸ ἐν. Vat. Cod. — V. 4. κοινὰ ἔργα. pro κοινῶς, ὁμοίως. insolenter dictum.

V. 381.] XCVI. Vat. Cod. p. 509. „Extat in Pla„nudea p. 252. W. 173. St. sed in eo grassata est mala „monachi manus." *Br.* Amicum hortatur, ut, dum vivat, amet et bibat. Conf. *Rufin.* Ep. XVI. ibique not. — V. 2. παισί. Eodem sententiarum nexu *Horat.* I. Carm. IV. 18.: defunctus *Nec regna vini sortiere talis, Nec tenerum Lycidam mirabere.* ubi cum multis similibus etiam nostrum carmen laudavit cl. *Mitscherlich.* Initio carminis Plan. καὶ πῖνε καὶ τέρπου Δημ. quod *Br.* ex membranis mutavit. „Scribendum καὶ πῖε νῦν. Homer. Od. ι. „347. Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. Nicarch. supra VIII. καὶ πίε „καὶ κοίλαν κάλπιν ἑλὼν ἄρυσαι et hic v. 5. νῦν ἐν ἐμοὶ πίετω. „In πῖνε prima producitur. Palladas XVI. ἔσθιε, πῖνε, μύσας „ἐπὶ πένθεσι. Quaedam in hoc carmine ferre non po„tuisse Planudem, mirabitur, qui attendet sequens di„stichon ab eo receptum fuisse, in quo probabile est, „stupidum hominem nihil intellexisse." *Br.* — Exitum v. 2. sic deformavit Planud. αἰεὶ τέρψιος ἐξόμεθα. — V. 3. Ad *Luciani* Contempl. §. 22. T. III. p. 404. τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χρίουσι μύρῳ; T. H. hos *Stratonis* versus excitavit. Nostrum locum cum Ep. ἀδεσπ. LXXVIII. contulit *Rutgers.* Var. Lect. L. IV. p. 411. Sobrii cujusdam et abstemii cineribus vinum infundens nescio quis in Anth. Lat. II. p. 284. *Ossibus infundam quae nunquam vina bibisti. Martial.* L. III. 12. *Qui non coenat et ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* De more mortuos ungendi multa collegit *Wetsten.* N. T. I. p. 515. — V. 5. ἐν omittit Vat. Cod. quod a seq. syllaba facile absorberi potuit; nec opus est emendatione *Salmasii* in not. ined. καὶ μὲν ἐμοὶ π. — V. 6. κατακλύσατω. Vat. Cod. Notandum, Deucalionem pro aqua et diluvio poni.

XCVII. Vat. Cod. p. 510. Plan. p. 104. St. 154. W. Poëta in Draconis nomine ludit. — τὴν τρώγλην. Quo sensu accipiendum sit, apparet ex *Meleag.* Ep. XLIX.

δυσεντερύγλων δὲ πλεῖστα Λυσανδρέων μελέτω πάμιξιν: αἰγεβάταις.

XCVIII. Vat. Cod. p. 607. Se non haec solum, sed multa alia puerilis amoris carmina scripsisse testatur. Hoc carmen in fine totius operis a *Stratone* collecti positum fuisse videtur, ut etiam in Vat. Cod. ultimum locum in Musa Stratonis occupat. — V. 1. παίγνια. carmina minora, ut *lusus* ap. Latinos. — V. 3. Hujus loci sensus non plane expeditus. Quomodo *Strato* aliis paederastis alia scribebat? Num illi *Stratonis* ingenio utebantur, ut ap. nos poëtae patellarii pro parva mercede aliis carmina scribunt? Vix puto. An scripsit noster:

ἄλλα δ' ἐγὼν ἄλλοισιν. καί, φίλε, παισὶ χαρίζευ.

Hoc sensum haberet commodum; sed nihil definio. — V. 4. τις μοι τ. ἀνθέων. Vat. Cod. Emendatior lectio debetur *Salmasio*.

XCIX. Vat. Cod. p. 524. Plan. p. 148. St. 215. W. In Capitonem, ocularium, a quo Chryses quidam inunctus multo minus vidit, quam antea. Lepidum carmen. *Schneiderus* Artemidorum Capitonem perstringi censet in Per. crit. p. 130. Vide Prolegg. nostra p. XLVIII. sq. — V. 1. ἐνέχρισεν. sic Vat. Cod. ἐνέχριεν. Plan. quod reponendum puto. — V. 2. μακρόν. Vat. Cod. et Plan. ubi *Opsopoeus* observat, in quibusdam exemplaribus μακρῶν, in aliis μικρὸν legi. Prius dictum, ut *longus annus*, *magna talenta*, et simil. ad augendam rem, non ad genus quoddam rei significandum. — V. 5. διπλέθρων. Vat. Cod. — V. 10. οὐκέτι μήποτ' ἴδῃ. „Sic libri omnes: at bene graecum non videtur. Scribendum censeo: οὐκέτ' ἂν οὔποτ' ἴδοι." *Br.*

NICO-

NICOMEDIS SMYRNAEI

ANASTREPHONTA.

Ne lectores frustra quaerendo fatigarentur, inscriptionem horum carminum non mutavi, quamvis falsissimam. Septem enim haec disticha ἀντιστρέφοντα, quae continua serie leguntur in Vat. Cod. p. 201. et in Plan. L. VI. c. 4. non sunt Nicomedis Smyrnaei, sed Νικοδήμου Ἡρακλεώτου, ut diserte apud utrumque scribitur. Ep. VIII. an Nicodemi sit, dubitabant veteres. Lemma enim in Vat. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου; et sic voluit Plan. L. I. c. 39. p. 59. ubi tamen prono errore Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου, scribitur. Hinc Brunckii error. — Longe diversi hominis, Nicomedis Smyrnaei medici, sunt Ep. IX. X. et XI.

T. 382.] *I.* Plan. p. 416. St. 551. W. — V. 1. φᾶρος. vestimenta, quae Ulysses a Phaeacibus dono acceperat. Vide Odyss. N. 10.

II. Ibid. — V. 2. diverso ordine ἔγραφεν Ὠφελίων et in Vat. Cod. et in Plan. quod cur a cl. editore mutatum sit, non exputo. Ophelionis pictoris nomen nonnisi ex duobus his distichis cognitum habebat *Iunius*. — ἀντ' ἀλκᾶς. *quod ei periclitanti auxilium tulissem*, interpretatur *Brodaeus*. Hoc verum videtur. Disertiorem rei explicationem metri lex et artificium non patiebatur. De sinceritate lectionis dubitabat *Heynius* in Comment. Soc. Reg. X. p. 89. — φίλον Βρομίοιο. quia in Bacchi comitatu erat. *Nonn.* Dionys. L. XIV. p. 390. In artis operibus saepissime Panes Bacchi ministris junguntur. Vide *Heyne antiquar. Auff.* II. p. 71. not. *f.* — Ἀρκάδος. Mercurii, qui apud Arcades inprimis colebatur.

III. Ibid. Non διερῆς vulgo, sed divisim δ' ἱερῆς legitur. Ineptum quidem epitheton διερῆς, quod Vat. Cod.

praestat, sed non sollicitandum. Aërope, Atrei conjux, a Thyeste in adulterium pellecta, sive violata, Tragoediarum pars fuisse videtur, unde h. l. Ἀερόπης δάκρυα. Cf. *Apollodor.* L. III. 2. 1. *Meziriac.* ad Ovid. Epist. T. II. p. 250. sq. „Obscurum est, quid artifex sibi in „arte licere putaverit, cum in eodem Epigr. coena „Thyestea commemoretur, et ipsa in ea tabula exhi„bita, una cum poena, Atrei fuga scilicet, et Pelopiae „incestu.“ *Heyne* Comm. Soc. reg. T. X. p. 111. Diversas ejusdem pictoris tabulas indicare videtur, ut in proximo diversas Praxitelis statuas. De poena crudelitatis, quam Atreus dedit, vide *Hyginum* Fab. LXXXVIII. — In fine v. 2. *Br.* iterum transposuit verba ἔγραφεν Ἀφελίων.

T. 383.] *IV.* Ibid. Pan, Nymphae et Danaë Praxitelis ex marmore junctim memorantur in Ep. ἀδεσπ. CCCXV. Non vere Pana, sed Satyrum significari, ex utre, quem ibi gestasse dicitur, colligit *Heynius* in Comm. T. X. p. 89. not. *a*. Satyros plures elaboravit Praxiteles, quos commemorat *Heyne antiqu. Aufs.* II. p. 63. sq. — V. 2. Πᾶνά με. Planud. et Vat. Cod. Hic etiam Παντελικῆς.

V. Ibid. In imaginem videtur scriptum, quae nuptiarum pompam exhibebat; sponsam nempe ex paterna domo traductam, juvenes Veneri sacra facientes. — ἐκ θαλάμων. *Homer.* Il. σ. 492. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε· Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, Ἠγίνεον κατὰ ἄστυ.

VI. Ibid. Hoc quoque disticho ad *Homeri* locum, modo laudatum, respicitur. Ex Veneris manibus puellam sponsus accipit. Conf. *Pindar.* Pyth. Θ. 16. — V. 1. αἰθομένας ὑπὸ δαισίν. Vat. Cod. — εὐρυχόρῳ solemni errore edd. veteres.

VII. Ibid. Ἀσκανίη urbs in Bithynia, de qua vid. ad *Diodor.* Ep. XIV. Propter Bacchi cultum illustris fuisse

videtur regio, siquidem Silenus ille, quem commemoravat *Alexander Aetolus* fragm. ap. *Strabon.* L. XII. p. 849. B. et L. XIV. p. 999. D. is est, quem Bacchicae fabulae illustraverunt.

VIII. Vat. Cod. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου. Plan. p. 59. St. 85. W. Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου. — Pro σώετο Msc. Gudian. bis σώζετο.

T. 384.] *IX - XI.* „Inscriptiones istae primum vul„gatae sunt ab Octavio Falconerio in Inscriptionibus „athleticis Rom. 1668. [Gronov. Thes. VIII. p. 2342.] „iterum a Sponio in Miscell. erud. antiqu. p. 131. „unde eas repetiit Fabric. Bibl. gr. T. XIII. p. 348. „quorum ridiculum errorem correxit Gorius Inscr. antiq. „T. I. p. 271." *Br.* Leguntur eaedem in *Donii* Inscript. Cl. I. p. 25. sq. et in *Muratorii* Thesaur. CMLXVI. Superscripta sunt primo horum Epigrammatum haec verba: Τῷ σωτῆρι Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης ὁ ἰατρός. Dedicat Nicomedes imaginem Aesculapii pueri, a Boëtho sculptore factam. De Boëtho disputabimus in *Catalogo Poëtar. Anthol.* v. *Nicomedes.* — V. 1. παιδὸς θεοῖο. divini pueri. Sub pueri specie Aesculapius colebatur ap. Arcadas, ut tradit *Pausanias* L. VIII. 25. p. 651. — Πριάνος κοῦρον. Patrem Aesculapii interpretes significari existimant; equidem *Aesculapii puerí* interpretari malim. Nam Παιὰν ipse est Ἀσκληπιός, ap. *Orpheum* Hymn. LXVI. ἰητὴρ πάντων, Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν — et in aliis locis, quae notavimus in Exercitt. critic. T. II. p. 53. — ἐνταρτιτένου junctim dederunt plures, inter quos *Falconerius* poëtam, propterea barbariei incusat. Videbatur deus, qualis paulo ante a matre editus erat. — V. 3. Laudatur Boëthi sculptoris artificium, qui illam statuam etiam posteris spectandam elaboraverat. — ἐμήσαο. *Glaucus* Ep. III. ἐᾶς χειρὸς θεοειδῆ ἐμήσατο τέχνα θαῦμα χιμαιροφόνον. — Falcon. et Spon.

Κεισβοηθε, pro ſculptoris nomine illud habentes. — V. 5. *ζωάγρεια νούσων*, tanquam pretium pro vita ſervata ſolutum; idem quod σῶστρα in Inſcriptione. — χειρῶν δεῖγμα παλαιγ. *monimentum priſcae artis.* Ambiguum, utrum haec ita dicta ſint in laudem Boëthi, ut ejus opus cum antiquiſſimorum ſculptorum operibus comparetur iisque exaequetur, an revera antiqui cujusdam Boëthi ἄγαλμα ſignificetur. Alteri huic interpretationi, in quam fere magis inclinat animus, non obſtat, quod poëta v. 3. ipſum Boëthum alloquitur.

X. Hoc Epigramma eidem lapidi inſculptum ac ſuperius cum titulo: Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός. Scriptum in eandem Aeſculapii imaginem. — V. 1. Boëthus imaginem tuam, Aeſculapi, felici manu expreſſit talem, qualem te Ilithyae in lucem protulerunt. ἐκ Φλεγύου. *Homeri* Hymn. XV. Ἰητῆρα νόσων, Ἀσκληπιὸν, ἄρχομ' ἀείδειν, Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος. Conf. *Pauſan.* L. II. p. 171. et *Pindar.* Pyth. III. 10. ſqq. — ἐκπειρωκόμηη, Marmor. Noſtrum *Salvinio* debetur. — V. 3. Verba paulo intricatiora ſic ordinanda ſunt: τοῖον σεῖο ἄγαλμα, Ἀσκληπιέ, Βοηθὸς ἔτευξεν πραπίδων ἀγαθῆς χειρός. Mire et inſolenter dictum πραπίδες χειρός; *peritae manus mens*, quae ſcil. haud ſecus ac mente praedita ſtatuam illam elaboraverat. Similis inſolentiae locutio eſt ap. *Philoſtratum* I. Imag. X. p. 778. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. — V. 5. Hanc imaginem tuus, Aeſculapi, miniſter in hoc templo poſuit. — νηῷ ἐν τῷδε. Aeſculapii delubrum a Diocletiano in Thermis Trajani exſtructum fuiſſe docet *Famianus Nardinus* Antiqu. Romae L. III. c. 10. In hoc templo *Falconerius* Aeſculapii hanc ſtatuam a Nicomede dedicatam eſſe ſuſpicatur propter locum, in quo hae inſcriptiones ſunt erutae. — V. 7. σὸς θεράπων. Nicomedes medicus. — ἐλιγη . . δόσιν. Marmor. parvum ex voto

munus, qualia mortales immortalibus tribuere solent. — τρῦδε, consiliorum et omnino beneficiorum.

Epitaphium in Nicomeden edidit *Gorius* in Thesauro T. III. p. 127. *Murator.* p. CMLXVII. In lapide subscripta sunt haec: εὐψυχῶ Νικομήδης· ὅστις οὐκ ἤμην, οὐκ ἐγενόμην, οὐκ εἰμί, καὶ οὐ λυποῦμαι. ζήσας ἔτη ΜΔ καὶ ἡμέρας ΚΓ. Haec verba aenigmatice dicta, V. Doct. *Chardon de la Rochette dans le Magaz. Encycl.* An. IV. 1. p. 239. sic interpretatur: *Le courage de Nicomède est ferme; du néant je passai à l'être, et je retourne au néant sans en être affligé, après avoir vecu 44 ans et 23 jours.* Haec interpretatio quomodo conciliari possit cum verbis οὐκ ἐγενόμην, me non satis intelligere fateor.

AMMIANI
EPIGRAMMATA.

Praeter Epigrammata, quae hic sub *Ammiani* nomine leguntur, Vat. Cod. eidem tribuit Ep. inter ἀδέσπ. XLII.

¶. 385.] *I.* Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 248. W. Dedicationem pilei ab Athenagora rhetore Mercurio factam cavillatur poëta. Prius distichon pro inscriptione donarii habendum esse, bene vidit *Brodaeus*. — V. 1. Ἀρκαδικὸν πῖλον, qualem Mercurius, Arcadum deus, gestare solebat. πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς est ap. *Dion. Chrys.* Or. XXXV. p. 433. A. *Hesych.* Ἀρκὰς κυνῆ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ. Vide *Toup.* Epist. crit. p. 42. et inprimis *Valcken.* ad *Theocrit.* Adon. p. 345. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 4., hoc carmine laudato, monuit, vanissimum rhetorum et sophistarum genus deorum apparitiones solitos esse fingere, unde declamandi occasionem arriperent, et hoc vel illud dedica-

rent, non sine sui jactatione. Exemplum ejusmodi dedicationis servavit *Phrynichus*: Κατ' ὄναρ Πολέμων ὁ Ἰωνικὸς σοφιστὴς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος εἰκόνα χαλκῆν ἐν Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Περγάμῳ τῇ Μυσίᾳ ἀναθεὶς, ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα τοιόνδε· Δημοσθένη Παιανιέα Πολέμων κατ' ὄναρ. ubi *Phrynichus* temere reprehendit formulam κατ' ὄναρ, *somnii monitu, ex somnii praecepto*; quam illustrarunt *Alberti* Obss. phil. p. 1. sq. et *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 300. sq. Illo *Phrynichi* loco nihil ad nostrum carmen magis est appositum. Ut Polemo Demosthenem, sic Athenagoras Mercurium se per quietem vidisse gloriatur. Quum autem scripsisset, se ponere pileum κατ' ἐνύπνιον, *somnio illo commotum*; *Ammianus* illum irridens, jungit ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον, quasi ille se non studio et arte, sed somnii visu rhetorem evasisse dixerit. Ambiguam verborum structuram feliciter, ut fere omnia, imitatus est *Grotius*:

Arcadi Mercurio petasum dedit Arcada munus,
Vovit ut in somnis rhetor Athenagoras.

Jam in sequentibus *Ammiani* mens esse videtur haec: Si Athenagoras se per somnium rhetorem evasisse dicit, donum procul dubio ferendum est deo, quo favente illi tam praeclarum artis ἑρμαῖον contigit; sin contra ὕπαρ, videns et vigilans, non Mercurii afflatu, sed ingenio et meditationibus, rhetor evasit, idque nobis persuadere conatur, satis erat posuisse: θῆκεν Ἀθηναγόρας, *rhetoris* praedicatione penitus omissa. Ceterum de hoc Athenagora nihil aliunde constat; quare *Dorvillius*, *Ammiani* censuram ex odio natam atque iniquam esse, temere pronuntiat. Pilei certe dedicationem a vano et arroganti homine fieri potuisse, nemo dubitabit. Quare *Ammiano* fides habenda est, dum certiora doceamur. Athenagoras ille, quem Syracusanorum demagogum fuisse constat ex *Thucyd.* VI. 35., cum nostro nihil praeter nomen commune habet. — V. 2. *Jos. Scaliger* in

not. msc. ῥήτωρ in δῶρον mutandum censebat; in quo aut non perspicio acutissimi viri mentem, aut eum, vocabulis transpositis, voluisse censeo:

Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον Ἀρκάδι ῥήτωρ
Ἑρμείῃ δῶρον θῆκεν Ἀθηναγόρας.

in quo ambiguitas structurae, quam *Ammianus* ridet, etiam magis sentitur.

II. Vat. Cod. p. 528. sq. Ἀμμιανοῦ, non Ἀββιανοῦ, ut est in Plan. p. 170. St. 247. W. In Flaccum, rhetorem, soloecismorum ditissimum. In eundem, ut videtur, est Ep. *Lucillii* LXXXVI. Eum tum temporis, cum *Ammianus* hos versiculos scriberet, inter in Cyprum suscepturum fuisse, suspicari licet; nisi poëta hoc tantum finxerit, quia Cyprii barbare loquebantur. Ad vicinitatem Ciliciae, ubi Soloe, Soloecismorum patria, respici putabat *Huetius* p. 18. — V. 2. „πεντάκι διακοσίους. Sic codd. omnes, et editiones duae primariae, „recte. διακοσίους τετρασύλλαβον est, facta synizesi voca„lium ιο. Sic Αἰγυπτίας, Αἰγυπτίης, ubi, licet aliter sen„tiat Clarkius, υ positione longum esse credo, et ulti„mas vocales in unam syllabam coalescere. Il. β. 811. „vera, meo judicio, scriptura est: ἔστι δέ τις προπάροιθε „πόλιος αἰπεῖα κολώνη. Homero, cui prae aliis placuit Io„nica dialectus, Atticum πόλεως male obtrudunt. In „Dionysii Periegesi v. 118. scribendum ex optimis codd. „Ἰσσοῦ ἄχρι πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων. Ubi vulgatae „editiones plane inconcinne habent Ἰσσοῦ ἄχρις πόλιος, „quo ingratius auribus nihil accidere potest. Sic in „Empedoclis fragmento, quod habet Anthologia (ed. „Wechel. p. 169.) quodque consulto omisi, e codd. „scribendum v. 2. ναῖετ' ἂν ἄκρα πόλιος, ἀγαθῶν μελεδήμο„νες ἔργων. Quod enim in Vat. scriptum πόλεως e. prava „pronuntiatione ortum, quae η et ι confundebat; Jani „Lascaris cod. recte πόλιος habet. Sed de hoc satis.“ *Br.*

In marg. ed. Wechel. Scholion: γρ. καὶ πέντε διηκοσίους καὶ πεντάκι διακοσίους· ἂν τὸ τρίτον τοῖν δυοῖν προτέρων χεῖρον εἶναι δοκεῖ. — V. 3. ἀριθμοί. paucos. ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν *Theocrit.* Eid. XVI. 87. — V. 4. τοῦ λοιποῦ. *in posterum.* *Aristaen.* L. II. 13. p. 93. φυλάξομαι δὲ τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω. Plenius *Aristoph.* Ran. 594. ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου. Sylvam exemplorum dedit *Wetsten.* ad N. T. II. p. 237.

III. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Asiaticum quendam, subito rhetorem factum. *Brodaeus* de oratore Asiaticum dicendi genus sectante accipiebat; sed minus recte. Thebanus fuisse videtur, vel certe Thebis prima oratoriae facultatis specimina dedisse. Hinc *Ammianus*: καὶ τοῦτ' ἐν Θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας. etiam hoc prodigium ceteris, quae Thebis acciderunt, annumerandum est. De Sphinge agi putabat *Brodaeus*; quod mihi secus videtur. Respicitur potius fabula de Tiresia, qui, cum mulier esset, repente vir evasit. Vide ad *Evenum* Ep. XII. — οὐδὲν ἄπιστον. jam nihil non credibile! Paulo disertius *Archilochus* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον, ubi vide not.

IV. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. Etiam in hoc disticho rhetorum imperitiam perstringens, certissimam viam ad eloquentiae laudem Paulo indicat, literas non discere. Plurimum huc facit, quod rhetor ille gloriosus ap. *Lucian.* T. III. p. 15. ed. R. ad discipulum: ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἕξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἄν, τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς· ἄλλα γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Τὰ γράμματα μανθάνειν dicuntur, qui literarum figuras discunt. Notus senarius, γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν. *Porphyrius* de Abstin. L. II. 41. οὐδὲ πᾶς τὰ γεγραμμένα δύναται ἀναγινώσκειν, ἀλλ' ὁ μαθὼν γράμματα. — διδάξαι ῥήτορα. ad rhetoricam artem fingere et formare. Graecismum illustrat

D. Herald. ad *Martial.* p. 110. sq. fusius *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. p. 4.

V. In Cod. Vat. desideratur. Plan. ibid. In eundem Maurum rhetorem scriptum videtur *Palladae* Ep. XXXIX. — Quem noster βαρέχειλον vocat, idem ἰυγγελέφας ap. *Palladam.* — Ad verba δαίμονα λευκοφόρον varia comminiscitur *Bradaeus.* Cacodaemonem eum appellari putat, candida indutum veste, quod paucis ante diebus manumissus esset. *Tertullianum* enim inter manumissionis insignia etiam albam vestem numerare. Deinde putat, ad τὰς λευκάς, *vitiliginem albam*, respici. Vide *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. II. p. 234. Alia minus probabilia praetereo. *Opsopoeus*, rhetores olim albis vestibus indutos incessisse, arbitrabatur, et hinc *Cresollius* in Theatr. Rhetor. L. III. 16. Thesaur. Gron. T. X. p. 123. Rideri autem Maurum, nihil rhetoris habentem praeter vestem. At haec ad poëtae acumen illustrandum non sufficiunt. Rhetores illorum temporum cum declamaturi in publicum procederent, candida toga indutos fuisse, et per se probabile est, et intelligitur ex *Persii* Sat. I. 15. *Scilicet haec populo, pexusque togaque recenti, Et natalitia tandem cum sardonyche albus, Sede leges celsa.* ubi vide *Casaubonum.* Maurum autem Africanum fuisse, cum nomen hominis docet, tum epitheton βαρέχειλος, quo ad tumida gentis illius labia respicitur. Hunc igitur poëta miratur, quod se tanquam deum sive daemonem artis rhetoricae gerat, cum *ater* sit *daemon*, et *cui per mediam nolis occurrere noctem*, ut de servo Mauro *Juvenal.* V. 53. Similiter de Aegyptio Anthol. Lat. T. I. p. 608. 3. *Quem nisi vox hominem labris emissa sonaret, Terreret visos horrida labra viros. Dira Adrumeta tuum rapiant si Tartara monstrum, Custodem hunc Ditis debet habere domus.* In voce δαίμων ambiguitatem esse, neq *Huetium* fugit p. 18. virum perspicacissimum. δαίμων τέχνης est *egregius ac plane divinus rhetor;* sicuti *Herme-*

sanax ap. *Athen.* XIII. p. 597. verf. 28. Homerum ἥδιστον δαίμονα μουσοπόλων vocat; quod ne conjectura tentes, vetat *Columella* Praef. L, I. 30. *Nec parens eloquentiae, Deus ille Maeonius* — imitatus fortasse *Ciceron.* IV, ad Attic. 15. *Deus ille noster Plato.* — Deinde vero δαίμων pro genio quodam, sive larva ex inferis emissa, ponitur! *Manes* enim *sepulti* δαίμονες vocantur, quare Mors δαιμόνων κοίρανος ap. *Euripid.* Alcest. v. 1140. Cf. *Dorvillium* ad *Charit.* p. 108. et 178. Multa autem illa tempora de daemonibus *atris*, miseros mortales infestantibus, somniabant. *Pausan.* L. VI. 7. p. 468. de Daemone ap. Temessenses: χρόαν δὲ δεινῶς μέλας καὶ τὸ εἶδος ἅπαν ἐς τὰ μάλιστα φοβερός. *Lucian.* T. III. p. 57. ed. R. ὁ δαίμων αὐχμηρὸς καὶ κομήτης καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. *Palladas* Ep. XL. 6. ἡ δὲ τάλαινα Φρικτὴν δαιμονίαν ἐξεφαγέδαινεν ἔτι.

¶. 386.] *VI.* Cod. Vat. p. 538. In Plan. p. 131, St. 189. W. sine auctoris nomine prostat. Schol. in marg. ed. Wechel. Εἰσί τινες οἱ ὑπ' ἀργίας τὸν δάκτυλον ἢ τὸν κάλαμον λείχουσιν· ὁ δέ φησι, οὐκ ἀπεχθάνομαί σοι ἀργῷ ὄντι, ἀλλ' ὅτι οὐ μόνον τὸν κάλαμον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο λείχεις. Tecte rem infamem significat auctor Scholii, qui hoc distichon rectius accepit, quam *Jos. Scaliger* de Em. Tempor. p. 480, qui de poëta agi putabat ad aram Lugdunensem victo et carmina sua lingua delere jusso. Cf. ad *Lucillii* Ep, LXXVIII. Sensus carminis nostri magis apparebit, comparato Ep. ἀδεσπ. LXXIV. et LXXV. — V. 2. ποεῖς. Ed. pr, et tres Aldinae.

VII. Vat. Cod. p. 522. *Ammiano* vindicat; in Plan. p. 157. St. 229. W. etiam hoc ἄδηλον. De obscuro quodam oppido, quod sibi metropolios nomen temere arrogabat. — πόλις. cum gravitate dictum, ut ap. *Procopium Gazaeum* Orat. edita in *Villoisoni* Anecd. T. II, p. 45. ἡ πόλις τὸν εὐεργέτην, δι' οὗ νῦν αὐχένα γαῦρον ἐπαίρω καὶ πόλιν εἰμί. *in urbium numero habeor.*

VIII. Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 243. W. Ad Marcum quendam, cruce dignum. Initio distichi et ap. Planud. et in Vat. Cod. Μαστανέρων legitur, quod *Brodaeus* ad Marci patriam, Mastauram, referebat. Idem Λασταύρων legendum conjecit, quod *Br.* in textum recipere non dubitavit. Hoc si verum, Marcus ut cinaedus traducitur. λάσταυροι. πόρνοι. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 41. et *Interpp. Hesychii* v. Λάσταρναι. Emendationis necessitatem non video. — Utram vocem praetuleris, ad reliqua nihil intererit. Demtis enim, ex *Ammiani* praecepto, duabus literis, σταύρων relinquetur. Habes hîc primum exemplum ejusmodi lusus, quem recentiores *Logogriphum* appellare solent. Hujus generis plura in seqq. occurrunt.

IX. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. „Nominis Μάρκος demta prima litera, superest ἄρκος, idem quod „ἄρκτος." *Br.* Marcum igitur dignum censet, qui ab ursis dilaceretur. Talia παρὰ γράμμα σκώμματα et παραγραμματισμοὺς vocari, notavit *Brodaeus.* Sed hanc sibi interpretationem displicere significavit *Salmasius* in notis inedit. meliorem se alibi daturum esse promittens, cujus promissi fidem non exsolvit. Ad *Brodaei* tamen interpretationem stabiliendam facit *Aristoteles* Rhetor. L. III. 11, 6, de urbane dictis agens, et praecipue de eo genere, quod in παραδόξοις versatur; ὥσπερ ἐν τοῖς γελοίοις τὰ παραπεποιημένα, ὅπερ δύναται καὶ τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα· ἐξαπατᾷ γάρ. — τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ, ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα. — De forma ἄρκος pro ἄρκτος vide *Eustath.* ad Odyss. ε. p. 223. 35.

X. Vat. Cod. p. 538. ad *Ammianum* refert. In Planud. p. 167. St. 243. W. *Palladae* tribuitur cum duobus sequentibus. Scriptum est in malignum et alienis malis gaudentem. — V. 2. σκόρπιος ὤν. cum natura malus sis, *Artemidor.* Onirocr. II, 13. φαλάγγια δὲ καὶ σκορ-

πτει καὶ ευαλθωπενθεῖ πονηρούς σημαίνει ἀνθρώπους. Vide *Wetsten.* ad N. T. II. p. 782. sq. — V. 3. ἑκών τι Plan. ἑκοντί. Vat. Cod. — ἀφίεις. Vat. Cod. — V. 4. ἀστὴρ Κρονικός. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. *Ovidius* in Ibide v. 217. *Te fera, nec quidquam placidum spondentia Martis Sidera presserunt, falciferique senis.* Cf. *Casaub.* ad *Persii* Sat. V. 50.

XI. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In Pollianum, qui, ut alter Oedipus, patrem, matrem fratremque occiderat. — Quamvis Iocasta ipsa sibi intulit manum, et ejus filii mutua perierunt caede, horum tamen malorum omnium causa videbatur Oedipus. Hujus autem filii, item fratres ejus erant; unde ap. *Sophocl.* in Oed. T. 1481. liberos suos ad se vocans, δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε, ait, ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας. *Seneca* Oedip. v. 872. *me petat ferro parens, Me natus: in me conjuges arment manus Fratresque.*

XII. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In hominem nequam, senem et podagrum. — ἡ ποδάγρα — ῥύσον. Ad paroemiacum dicendi genus videtur respici, quo usus est *Theocrit.* Eid. X. 17. εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.

¶. 387.] *XIII.* Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 242. W. *Martialis* L. IX. 30. Epigramma in Philaenidem his versibus claudit:

Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena,
Ne tua non possint eruere ossa canes.

quae ex graeco *Ammiani* conversa esse volunt *Potterus* Archaeol. IV. 7. *Goens* de Cepotaph. p. 66. etiam *Menag.* ad *Diogen. Laert.* VI. §. 49. p. 256. qui hanc ob causam *Ammianum Martiale* antiquiorem putant. Mihi haec argumentatio errore carere non videtur. Sed de his olim disputabitur in Histor. crit. Poëtar. Anthol. v. *Ammianus.*

XIV. Vat. Cod. p. 536. Plan. p. 169. St. 246. W. Avarum quendam, qui vicinorum agrorum terminos movere audebat, de futura ejus ap. inferos paupertate admonet. Eodem sententiarum nexu *Horat.* L. II. Carm. III. 17. *Cedes coëmtis saltibus et domo, Villaque – Victima nil miserantis Orci.* et magis etiam L. II. 18. 23. *Quid? quod usque proximos Revellis agro terminos, et ultra Limites clientium Salis avarus — Nulla certior tamen Rapacis Orci fine, destinata Aula divitem manet herum.* ubi diligentissimus interpres nostri carminis memor non erat. — — παρορίζων. Hoc verbum, sicut etiam παροριστὴς in lemmate, quorum significationem verba Horatiana diserte explicant, ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus.* — V. 3. Ante ὅμοιος lacuna est in Vat. Cod. in marg. autem sic ἰσ. Deinde ὁμοίως. *Luciani* Charon T. III. p. 62. ed. Bip. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνήρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων. — Apud eundem in Mort. D. I. 3. T. II. p. 131. Diogenem facit divitibus nuntiari jubentem: τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον. Cf. *Antiph.* Ep. IV. τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

XV. In Vat. Cod. p. 543. auctoris nomine caret, quod in Planud. p. 141. St. 204. W. adscriptum est. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 3. Ζεῦ σῶσον. De more sternutantibus acclamandi vide *Interpp. Petronii* c. XCVIII. et *Scaliger.* in Lect. Auson. L. I. c. 16. Sternutationem pro re sacra habitam esse a veteribus, notavit *Athen.* L. II. p. 66. qui ineptam hujus superstitionis causam affert. Vide *Casauboni* Animadv. p. 138. Ex nostro autem loco apparet, sternutantibus non alios

tantum, sed ipsos sibi acclamasse, quod hinc notavit *Morin sur les souhaits en faveur de ceux qui éternuent, Mém. de l'Acad. des Inscr.* T. V, p. 436. et *Potter.* in Archaeol. II. 17. — V. 4. τὰς ἀκοάς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 521. *Lucillio* tribuit; *Ammiano* Planud. p. 157. St. 228. W. 'Historia de pusillo quodam homine, qui, cum murem in cavo suffocasset, se cum Hercule comparabat.' — V. 1. Μάρκωνα Vat. Cod. — V. 2. μικρὸς malebat Anonymus Bibl. Bodlej. — V. 3. ψιλῶς. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 522. Ἀμμιάνου, οἱ δὲ Νικάρχου. Idem lemma in Plan. p. 157. St. 229. W. In Diodorum, pusillum, qui spinam ex pede acus ope extracturus, ipsam acum pede pertudit. Cf. *Lucillium* Ep. LVIII. — V. 1. Notanda vox λεπτακινός, aliunde non cognita. — V. 2. ἐτρύπησεν. Vat. Cod.

XVIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 159. St. 232. W. in capite εἰς μακρούς. In Stratoniceum — militis nomen esse videtur — ingentis amplitudinis hominem, quicum plures in eadem urbe habitare posse non videbantur.

¶. 388.] *XIX.* Vat. Cod. p. 509. Male auctoris nomen in *Abbianus* mutatum est in Planud. p. 172. St. 251. W. ut et Ep. II. De culcitra durissima, cui in Procli domo incubuerat. — V. 1. ἐπὶ ξενίαν. *ad hospitis coenam invitatus*, ut videtur. Adscribam verba *Stephani* in Thes. L. Gr. T. II. p. 1126. D. „Sicut autem ἐπὶ „ξένια καλεῖν dici docui pro hospitio invitare, sive ad „hospitium, sic et ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν alicubi legitur in eadem „significatione. Sed ego locos hosce suspectos habeo, et „vel ἐπὶ ξένια (a nominativo singulari ξένιον) vel ἐπὶ ξενίαν „reponendum censeo, quod ap. Philonem legitur, alio „qui tamen rarum." *Ammiani* tum non meminerat vir doctissimus. — Verba ὅτε μικρὸς ὕπνον μοι jungenda cum

subsequentibus: Quum heri in hospitium essem vocatus et dormiendi tempus appetivisset, culcitrae incubui vere saxeae. — V. 2. ἐπεκλίθην. Vat. Cod. — Γοργόνος ἡ N. quia illa omnia adspectu suo in saxa mutabat, haec ipsa in saxum mutata erat. — V. 3. μὲν om. Vat. Cod. et vett. edd. ante *Stephanum*. — V. 4. Πλάκιλου vitiose pro Πρόκλου exscr. in ed. Lips. — V. 6. Periissem sane in hoc tam duro cubili. Ludit poëta in τύλην et στήλην, *cippum* intelligens tumulo imponendum.

XX. Vat. Cod. p. 566. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* Flor. T. X. p. 127. 30. Gesn. 75. Grot. De Apellis cujusdam coena, in qua convivis nihil praeter olera apponebatur. Olera autem pro vilissimo cibi genere habentur. *Juvenal.* Sat. IX. 78. *Curius parvo quae legerat horto Ipse focis brevibus ponebat oluscula: quae nunc Squalidus in magna fastidit compede fossor.* Hinc veteris disciplinae cultor et magister Ofellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 116. *Non ego — temere edi luce profesta Quicquam praeter olus, fumoso cum pede pernae.* — V. 1. ὡς κῆπον τεθυκώς. quasi hortum mactasset, non hostiam. Simili festivitate *Horatius* ad Iccium I. Epist. XII. 21. *Verum seu pisces, seu p o r r u m e t c a e p e t r u c i d a t.* — V. 3. τῆλις. Vat. Cod. Vulgo τηλὸς. quod nimis patienter tulerunt pristini editores. τῆλις est foenum graecum, unde, oleo affuso, aliisque herbis additis, ἥδυσμα quoddam parabatur, τήλινον vocatum. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 331. E. F. — V. 6. δειπνίσαι. Vulgo.

XXI. Vat. Cod. p. 529. sq. Plan. p. 187. St. 273. W. Ad hominem, nescio quem, qui, barbam alens, se pro philosopho habitum iri putabat. Cf. *Luciani* Ep. XXIII. ubi vide not. Herodes Atticus ap. *Gellium* N. A. IX. 2. cum vidisset *palliatum et crinitum* quendam, *barbaque prope ad pubem usque porrecta* — eum interrogavit, *quisnam esset? Atque ille vultu sonituque vocis objurgatorio*

philosophum sese esse dicit, et mirari quoque addit, cur quaerendum putasset, quod videret. Video, inquit Herodes, barbam et pallium, philosophum non video. De barba philosophorum quaedam dedit *D. Heraldus* in Advers. II. 16. p. 131. — V. 2. μυιοσόβην. muscarium, flabellum abigendis muscis. Vide *Pollux.* X. 95. qui respexit versum *Menandri* ap. *Athen.* L. XI. p. 484. E. in convivii descriptione: Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἑστήκεσαν. de quo more videndus *Reimarus* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 1245. 9. Erant haec muscaria saepissime ex pennis caudae pavoninae composita, quale illud est ap. *Martial.* XIV. 67. *Lambere quae turpes prohibet tua prandia muscas, Alitis eximiae cauda superba fuit.* ubi vide *Raderum.* Tum etiam ex cauda boum. De bobus Indicis agens *Aelian.* Hist. An. XV. 14. ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυιοσόβας ποιοῦνται. In *muscarium bubulum* distichon est *Martial.* XIV. 71. Propter similitudinem et usum caudam equi *muscarium* appellat *Vegetius* in Mulom. IV. 1. 1. et passim. — V. 3. κείρων. Vat. Cod. — V. 4. φθειρῶν. *Menti dominus pediculosi* est ap. *Martial.* XII. 59. *Julian.* in Misop. p. 338. C. de barba sua jocatus: προστέθεικα τὸν βαθὺν τοῦτον πώγωνα. — ταῦτά τοι διαθεόντων ἀνέχομαι τῶν φθειρῶν, ὥσπερ ἐν λόχμῃ τῶν θηρίων. — In fine γέγονεν Vat. Cod.

XXII. Vat. Cod. p. 530. Planud. p. 187. St. 273. W. Nihil jam ad philosophiae professionem requiri, quam atticarum quarundam, Platonicarum inprimis, vocularum et phrasium copiam, cum barba et pallio conjunctam. De illa sophistarum cacozelia vide *Cresoll.* in Theatr. Rhet. L. III. 23. et quae supra notavimus ad *Cerealis* Ep. II. p. 345. — V. 3. στόλιον. pallium breve et angustum. μάλλιον. coma demissa. *Schol. Theocr.* Eid. XI. 10. πλεκτοῖς. τοῖς μαλλοῖς. κόμῃ. Vide *D. Heinsium* ad *Hesych.* μάλλιον, etiam hunc versum excitantem. — ὤμιον ἔξω. Exerto humero Cynici incedebant. Is, qui Commodo

vitae

vitae finem praedixit, φιλοσόφου φέρων σχῆμα, βάκτρον γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ἠμφιεσμένῳ τε αὐτῷ ἐξηρτημένη πήρα. *Arriani Epictetus* a *Brodaeo* laudatus περὶ κυνισμοῦ· ἢ τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖσθαι ἀκαίρως, ἢ καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν. Hinc ἐξωμίαι dicebantur Cynici, eorumque veſtitus ἐξωμίς, de quo vid. *Salmaſius* ad *Tertull.* de Pall. p. 255.

T. 389.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 509. ſine auctoris nomine. Ἀββιανοῦ nomen adſcriptum in Plan. p. 129. St. 187. W. Lu lit poëta in vocabulo ἐγχεσιμώρου, quod ap. *Homerum bellicoſum, haſta furentem* ſignificat, Il. β. 692. η. 134. hoc loco autem ſive τὸν ἔγχει μωραίνοντα, haſta inepte utentem, ſive ſummo cum labore jaculantem, ſecundum etymologiam a veteribus probatam: οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, ὅ ἐστι, κακοπαθοῦντες. Vid. *Albert.* ad *Heſych.* T. I. p. 1077. 17. Simplicius tamen cum *Stephano* in Theſ. L. Gr. T. I. p. 1373. B. ſtultos et fatuos pugnatores intelligas. Poëtam praeterea in nominibus iſtorum hominum argutatum eſſe volunt *Brodaeus* et *Opſopoeus*. Κύλλος eſt *mutilus*, ut *Lucill.* Ep. XI. κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα, ubi vide not. In λεῦρος autem ejusmodi alluſio nulla eſt. Quod enim *Opſopoeus tenuem* interpretatur, id falſiſſimum. Sed cogitabat procul dubio de λειρός, de quo vocabulo proſtat haec gloſſa *Heſychii:* Λειρός· ὁ ἰσχνός, καὶ ὠχρός. καὶ Ληρίας (Λειρίας. Steph. et Guyet.) λέγουσι κύνας, τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας, ἢ τὸν μικρὸν λαγών.

XXIV. Vat. Cod. p. 509. Etiam h. l. Plan. p. 42. St. 62. W. Ἀππιανοῦ. In Lucium quendam, qui plures ſenatores, quorum nomina per α incipiebant, interfecerat. Quum, *Ammianus* ait, veriſimile ſit, te in his caedibus eodem, quo coepiſti, ordine progreſſurum eſſe, tibi jam nunc praedico, me Originem appellari, teque proinde ad me ultimo loco eſſe venturum. Obſcurum eſt, quo hoc carmen ſpectet. Docta quidem *Brodaei* con-

jectura, illud ad Valentem imperatorem referentis, cui cum fortes indicassent literas quasdam, in successoris sui nomine futuras, is omnes, in quorum nominibus fatales illae literae invenirentur, capitali poena affixisset. Sed qui hanc historiam ap. *Amm. Marcell.* L. XXIX. 1. 2. legerit, is statim intelliget, eam ab *Ammiani* carmine abhorrere. Aliter rem narrat *Zosimus* L. IV. 13. p. 302. ubi vide *Heynium* p. 637. In Christianorum sub Valente persecutionibus *Lucius* quidam, Arianorum Episcopus, nomen suum inter implacabiles aliter sentientium inimicos professus est, de quo *Suidas* in Οὐάλης. Hunc fortasse de Lucio *Ammiani* nostri interpreteris; nec tamen hac ὁμωνυμίᾳ sola res confici potest, cum *Ammiani* praesertim aetas incertissima sit. Jam Brunckium audiamus: »Factum videtur hoc carmen in delatorem quendam, qui capitalium criminum plures senatorios accusaverat, quorum forte incipiebant a litera A nomina. Id autem sub Valentis imperio contigisse probabile non est: antiquior videtur fuisse Ammianus.« — V. 1. τοὺς ἀπὸ ἄλφα. In his verbis fortasse amphiboliam quaesivit poëta. οἱ ἀπὸ ἄλφα et ii esse possunt, quorum nomina per α incipiebant, et ii, qui dignitate, opibus et honoribus florerent. *Martial.* L. II. 27. *Codrus alpha paenulatorum.* L. V. 27. *Quod alpha dixi, Codre, paenulatorum.* Ut viri in aliqua re primarii alpha vocabantur, sic *Eratosthenem* τὸ βῆτα appellatum fuisse constat, διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας. *Suid.* in Ἐρατοσθένης. — V. 2. τὸν ἀδελφὸν ἔχεις, fratrem habes, quem perimas, propter initialem v. ἀδελφός. — V. 3. ἐστιν in Anal. excusum pro ἐστι. — V. 4. ἤδη est. Vat. Cod. et Plan. quod cur mutatum sit, ignoro. — Nomen Origenis propter initialem literam Ω potissimum a poëta est positum. Fortasse tamen praeterea aliud quoddam respicitur, quod in hac historiae obscuritate indagare non licet.

XXV. Vat. Cod. p. 454. sq. *Ammiano* tribuit, quod *Lucillii* est in Plan. p. 15. St. 25. W. Parasitos increpat, qui, ut a regibus suis alantur, plorare et ridere necesse habeant, non ex animi sententia, sed ex regis jussu. — V. 1. ἄνθρωπε. Vat. Cod. — V. 3. ἀστυγαμένῳ. Vat. Cod. — V. 4. συγγελῶντι. Vulgo et in Plan. Voces perperam conjunctas divisit *Wetsten.* ad N. T. II. p. 80. Adulatores ap. *Plutarch.* T. II. p. 13. B. συνηφόντες, εἶθ' αἱ τρέφοντες γελῶσι. Boni servi officium sic describit Sosia ap. *Plautum* Amphitr. III. Sc. III. 4. *Atque ita servum par videtur frugi sese instituere: Proinde heri ut sint, ipse item sit: voltum e voltu comparet: Tristis sit, si heri sint tristes: hilarus sit, si gaudeant.* Obsequiosum amantem instruens *Ovid.* II. A. A. 200. *Quod dicet, dicas; quod negat illa, neges. Riserit, arride: si flebit, flere memento. Imponat leges vultibus illa tuis.* — V. 5. κλαυθμοῖς. Plan. quod suavius ad aures accidit. — V. 6. »E singulis vocibus κλαιομιλὴ et γελωμιλὴ duas inepte »fecerunt, quas ineptius interpretati sunt. Voces sunt »fictae et compositae ex κλαίω, γέλως et ὁμιλία. *n'ayant »sujet ni de pleurer, ni de rire, mais riant et pleurant »par compagnie.*« *Br.* Haud aliter haec scripsit et explicuit Vir Doctus ap. *Huetium* p. 5. Ablativi κλαιομιλῇ et γελωμιλῇ arcte jungendi sunt cum participiis συγκλαίων et γελῶν in v. 4. quibus interpositus v. 5. pro parenthesi habendus est. Non igitur putaverim cum cl. *G. Wakefield.* in Sylv. crit. T. III. p. 38. constructionem laborare; multo minus ejus auctoritatem secutus corrigere velim: ἤ τί σοι, οὐ κλαυθμοῦ — nota interrogandi in fine posita. *Grotium* vulgatam lectionem secutum esse miror: *Ast ego tam Miliae rideo quam lacrymo.* Scholiast. in ed. Wech. paroemiam hic suspicabatur; *Brodaeus* de uxore *Lucillii* (*Ammiani*) agi putabat.

XXVI. Vat. Cod. p. 509. Plan. p. 52. St. 74. W. (Ἀββιανοῦ.) Mors omnes appetit eosque, alium alio

morbo affectum, in idem detrudit barathrum. — V. 1. *ἠὼς trauditur dies die. Horat.* II. Carm. XVIII. 15. ubi vid. *Mitscherl.* inter alia similia et nostrum locum adscripsit. — V. 2. ὁ πορφύρεος. secundum *Homer.* Il. ε. 83. et π. 334. Pluribus facete dictis Homerica haec ἴσχειν locum fecit, quae collegit *Gatacker.* in Misc. posthum. p. 847. — V. 3. Alios tabes, alios febris, alios tumor et aqua intercus abripit. De morte homines in medio cursu evertente agens Mercurius ap. *Lucian.* in Contempl. §. 17. T. III. p. 54. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ait, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι — καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν, — et paulo post: νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν. ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγήν, οὔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν.

XXVII. Cod. Vat. p. 534. Planud. p. 151. St. 220. W. Dum Niceten laudare videtur, ut musicum medicumque praestantissimum et alterum Apollinem, tecte eum perstringit. Ἀπόλλων ὠτῶν nimirum is est, qui canendo ἀπονναίει τὰ ὦτα τῶν ἀκροατῶν, aegrotorum autem Ἀπόλλων, qui illos non curat, sed perdit. Respicitur, ut jam satis apparet, ad etymologiam nominis, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι derivati, cujus auctor fuisse videtur *Euripides* in Phaëthonte ap. Schol. in Orest. v. 1397 Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός. Conf. *Macrob.* Saturn. I. 17. — V. 1. ᾠδῶν. Vat. Cod. et ᾠδῶν. Hoc, etiam in Planud. lectum, emendavit *Opsopoeus* et *Brodaeus*, quorum emendationem sequitur *Grotius.* — In argumentorum indice v. *Nicetes* hoc distichon perperam interpretatus sum.

RUFINI EPIGRAMMATA.

T. 390.] I. Vat. Cod. p. 90. „In antiquioribus „Planudeae codicibus Ep. hoc ultimum est libri VII. In „multis deest, et cum non repertum fuisset in eo, ex „quo Anthologia primum Florentiae excusa est, diu „latuit.“ *Br.* Edidit *D. Heinsius* in Carm. Gr. p. 150. junctim cum Epigrammate *Gaetulici* I. p. 166. ut etiam *Reiskius* in Misc. Lips. IX. p. 103. nr. 282. In duo carmina haec dividenda esse, sponte vidit *Schneiderus* Peric. crit. p. 1. 2. ejusque conjecturam firmarunt cum Schedae Tryll. tum Cod. Laurent. in *Bandini* Catal. II. p. 103. In Vat. Cod. *Rufini* Ep. statim post *Gaetulici* carmen sequitur. Poëta se parabilem nullisque periculis obnoxium ancillarum amorem matronarum amoribus praeferre affirmat. In eodem argumento bona pars Satyrae II. *Horatii* in Lib. I. consumitur, cujus hi versus inprimis comparari merentur:

Desine matronas sectarier, unde laboris
Plus haurire mali est, quam ex re decerpere fructus.
Nec magis huic inter niveos viridesque lapillos —
Sit licet hoc Cerinthe tuum — tenerum est femur, aut crus
Rectius, atque etiam melius persaepe togatae.
Adde huc, quod mercem sine fucis gestat; aperte
Quod venale habet, ostendit: nec, si quid honesti est,
Jactat habetque palam, quaerit quo turpia celet.

— V. 2. σπάταλα κλέμματα, *furta Veneris* (*Bronkhus.* ad *Propert.* IV. 7. 15.), quae in matronis (ταῖς σοβαραῖς) magno sumtu, in ancillis minimo constant. σπάταλον adjective; ut infra Ep. XXXVII. ταῦτα τὰ τῶν σπατάλων τέρματα πυλλαμίδων. — In sequente comparatione colorem fortasse duxit ex *Stratonis* Ep. VI. — V. 3. σοβαρῆς. Sched. Tryll. δεσποίνης ὀφρύος. sic Vat. Cod. non

ἄνθεα, nec κιγδόνων, ut Reiskius fine caufa emendabat. δεσομένη Cod. Flor. De meretrice decrepita Macedon. Ep. V. τὸ δ' αὐξαθέλητον ἐκεῖνο Ἐξέλιπε σύνθεον μηκέτι γινόμένης, Charit. L. II. p. 34. ἐρωτικὴν ποιησάμεναι τὴν πρώτην σύνοδον τοῦ γάμου. Pericula, quibus moechi fe vitamque fuam exponunt, eleganter defcribit Horatius l. c. v. 39 – 45. et 127. fqq. — V. 5. χάρις. parabilem amo venerem facilemque. Illam, Post paulo, fed pluris, fi exierit vir: Gallis hanc, Philodemus ait: fibi, quae neque magno Stet pretio, neque cunctetur cum eft juffa venire. Candida rectaque fit; munda hactenus, ut neque longa Nec magis alba velit, quam det natura, videri. Horat. l. c. v. 119. fqq. — V. 6. δώροις ἐκ σπατάλοις. Vat. Cod. Quum in ap. Lipf. ἐκπατάλοις legatur, Reiskius conjecit: δώροις ἐκπάγλοις. In marg. ap. Guy. et Ruhnk. haec leguntur: Lego ἐκ σπατάλης. Supra σπάταλος adjectivum. Lego hic: δώροις ἐκ σπατάλοις ἀλέγιζ i. e. curis ex luxuriofis donis anxium i. e. immodicis. In hac Salmafii nota defcribenda erratum effe videtur. δώροις ἐκ σπατάλης habet Cod. Medic. ap. Bandin. — V. 7. μιμοῦμαι. Idem argumentum pluribus exemplis ex antiquitate de heroum in ancillas amoribus allatis exornavit Horat. II. Carm. IV. 1 – 8. quae ex graeco poëta derivata effe vix eft quod dubites.

II. Vat. Cod. p. 93. „Ediderunt hoc Epigr. Pierfon. „Verifim. p. 98. et cl. Toup. Epift. crit. p. 70. Hic „emendandi impetigine feductus quaedam mutavit fine „minima neceffitate." Br. Reisk. Mifcell. Lipf. T. IX. p. 107. nr. 285. Schneider. Per. crit. p. 3. In lavantes puellas fcriptum effe hoc carmen exiftimans Toupius, ab ejus fenfu longe aberravit; enarrat enim trium puellarum de pygarum praeftantia certamen; quale illud eft, cujus mentionem fecerunt Athen. L. XII. p. 554. C. et Alciphron L. I. Ep. XXXIX. p. 188. Valde hujus carminis argumentum difplicuit auctori lemmatis in Vat.

Cod. qui adscripsit haec: εἰς πόρνας ἐριζούσας καὶ σκοπὸν, καὶ ἄλλα γέμον ἀναιδείας. — V. 1. αὐταῖς. Vat. C. — V. 2. Codi γυμνὴν ἐστρεφομένην μᾶλλον. Hoc magis poëticum est, quam γυμνὴν ἐστρεφομένην μᾶλλον [ut Toupius corrigebat], et quoad sensum nihil differt. Idem statuendum de λευκῇ ἐδαφίη v. 4. Toupius reponit λευκὴ ἐδάφεων. At quod v. 5. διαπορομένης pro διμερομένης scribit, id plane contra sententiam est. διαιρουμένης, quae crura divaricabat, sic omnino esse debet. Non lavabantur meretrices istae, quae judicium hoc subibant, in balneo non erant; unde quod sequitur κύματι νυφᾷ, de aqua intelligendum est. „Optimam ubique codicis scripturam repraesentavit." Br. In marg. ap. Lips. ἀλλάξασθαι adscriptum erat. — V. 3. Pro σφραγιζομένη Reisk. ut et metro, quod laborare putabat, et sensui succurreret, σφραγιζομένη corrigebat; postea, de errore admonitus, p. 439. sq. tentabat καὶ ἡ ἡμῶν — σφραγιζομένη. γ. Λευκῇ — εὐβαφίη. Novissimum est ap. Suidam, qui hoc distichon protulit T. I. p. 470. γελασίνοις· γράμμασι ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις, unde id apte laudavit Berglerus ad Alciphron. l. c. qui unam ex certantibus puellis sic loquentem facit: ἰδοὺ φύσιν τὸ χρῶμα ὡς ἀκριβὲς, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν· τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκλισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῷ, μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. De gelasinis quaedam dedit Raderus ad Martialis verba, nec grata est facies, cui gelasinus abest. L. VII. 22. p. 503. Apposite ad nostrum locum, has rugulas describens, verbo σφραγίζεσθαι utitur Lucian. Amor. §. 14. T. V. p. 271. de Veneris Cnidiae femoribus: τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηροῦ τε καὶ κνήμης, ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. — V. 4. Qui se cod. scripturam ubique repraesentare ait cl. editor, et hoc loco et in sqq. apographi sui lectiones expressit. Membr. enim habent: λευκῇ τ' εὐαφίην. et sic Suidae codd. Parisini,

cum ibi vulgetur λευκὴ — εὐβαφίην. Revocanda est membranarum lectio, quippe longe elegantior emendatione *Salmasii*, quam ap. Ruhnk. et Guyeti exhibet. Prima pygarum λευκὴ οὖσα εἶχεν ἄνθος εὐαφίης, i. e. eximium quendam tumorem, tactui suavissimum. Menoeceum describens *Philostrat.* I. Imag. IV. p. 768. eum fingit εὐαφέι στέρνοις, καὶ πλευραῖς, καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ, ubi τὸ στέρνον εὐαφὲς de pectore *molliter tumente* explicandum esse, (secus ac voluit *Casaubon.* ad *Athen.* L. II. 9. p. 99. 20.) apparet ex *Luciani* Amor. §. 53. T. V. p. 318. ubi paederastae ad pueri amplexum arrepentis artificia describuntur: ἢ λαθρίως (hoc delendum videtur, ut glossema sequ. vocabuli, sive καὶ addendum,) ὑγρῶς εἰσδὺς ὑπὸ κατὰ κόλπου δύεα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδοῦντας ἀπάσει. Eidem restituendam esse vocem εὐαφὴς suspiceris in Amor. §. 26. p. 287. οἱ δὲ εὐαφεῖς μηροὶ θριξὶν ἁπανταχῆ ξυνθέντες. ubi vulgo minus apte εὐφυεῖς legitur. — Verissimum autem est ἄνθεῖν εὐαφίην, ubi nota vim transitivam, quae huic vocabulo, ut multis similibus, inest. ἰουλὸν ἀνθεῖν πρῶτον Ep. in stat. athlet. XVIII. T. III. p. 21. — Pro ὑπὸ *Berglerus* mallet ἐπί. quod minime necessarium. ὑπὸ h. l. periphrasi inservit, ut saepissime; in εὐαφίην ὑπὸ γλουτῶν si praepositio abesset, eam non desiderares. Vide ad *Hybriae* Scol. T. I. P. I. p. 308. — V. 5. διαιρομένης. Verbi διαίρεσθαι usum de iis, qui *varicitus ambulant* et crura valde aperiunt, illustravit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. 3. p. 46. ed. *Fisch.* — φοινίσσετο χιονέῃ σαρξ. Rosarum cum nive conjunctio passim occurrit in floridi coloris descriptione. Nihil huic loco magis appositum quam *Musaei* v. 58. ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ubi vide veterum loca ab *Heinrichio* laudata p. 63. — V. 6. γαληνιόωσα ad puellae placidum vultum retulit *Reiskius*, cum de pygis unice agatur. Tertiae puellae pyga similis tranquillo mari, quod lenibus ventis crispatur. Huic

imagini multo aptior mihi videtur cod. scriptura χαράσσοντα, quam quod *Salmasio* in mentem venerat, ταράσσοντα. Nec κούφῳ cum *Schneidero* legam. Imaginem illustrat simulque firmat vulgatam *Apoll. Rhod.* L. IV. 152. οἷον ὅτε βλοσυροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι Κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον. Huic imagini convenit verbum χαράσσειν, *sulcare, signare, notare*, etiam leniter impressis signis atque vestigiis. De lanugine genas signante *Christodor.* in Ecphr. v. 212. οὐδὲ γὰρ ἦν Ἀνδρὶ λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξας. et v. 278. ἀπαλοῖς δὲ νεοτρεφέεσσιν ἰούλοις Οὔπωτος ἄκρα χάρασσε γενειάδος. Cf. Ep. in stat. athl. XI. T. III. p. 19. Ut in his locis χαράσσειν verum est, sic contra ap. *Pindarum* Ol. II. 113. ταράσσοντες recte se habet, neque, quod V. D. in mentem venit, cum χαράσσοντες permutari debet. — Ceterum ad rem facit inprimis *Alciphron* l. c. καὶ πρώτη Μυῤῥίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσεν. — V. 9. 10. Hoc distichon *Planudes* in Anthol. recepit p. 476. St. 619. W. ubi legitur: εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεάσατο κούρας. Eodem ordine verba exhibent membr. In apogr. Guy. et Ruhnk., verbis temere transpositis, ὁ θεῶν ὁ κριτής. Brunckiana lectio etiam in marg. ap. Lips. reperitur. Fortasse expressit *Rufinus* Ep. *Straton.* XLIX. 3. 4.

III. Vat. Cod. p. 93. Recepit in Anth. Planud. p. 476. St. 619. W. mutatis iis, quae eum transscribere pudebat. Simile, ut in praecedente Ep., trium puellarum certamen describitur, non autem de pygarum, sed de anticae partis praestantia. Pro κρείσσονα μηρίνης v. 2. Planudes dedit κάλλος ἀπειθριδίων, quo carminis festivitas perit. Verum non interpolavit tantum carmen, sed, quod *Brunckium* fugit, insigniter mutilavit. Nam post v. 4. membranae quatuor hos versus insertos:

Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμψε μέσος μηρῶν πολύτιμος
οἷα ῥόδων πολλῷ σχιζόμενος ζεφύρῳ.
τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὑγρομέτωπος,
οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ξόανον.

Deinde ſequitur diſtichon ex Ep. VI. 5. 6. male huc translatum. Hoc tam inſigne augmentum, quo ipſo tamen hoc carmen non integrum praeſtatur, primus exhibuit *Schneiderus* in Per. crit. p. 104. — V. 2. μηριόνην. Vide ad *Straton.* Ep. LXXXVI. et T. II. P. I. p. 17. — ¶. 391.] V. 4. γυμνοὶ habet Cod. Vat. In Ed. Flor. et Ald. pr. οἴῳ. In lect. Aldi οἴνῳ. Vulgata μούνῳ primum reperitur in Ald. 2. quam plurimae ſequutae ſunt. Revocanda membranarum lectio, diſtinctione mutata; licet *Planudis* emendatio minime inepta ſit. Sic *Ariſtaen.* L. I. Ep. II. p. 5. δύο κόραι μειδιῶσαι καὶ μόνῳ γε τῷ κεστῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων. — νέκταρι λειπόμεναι. Hoc unum illis deerat, quod nondum nectare veſcebantur, ceterum deabus ſimillimae. Divinitatis honor a diis cum mortalibus communicatus, nectaris et ambroſiae convictu paſſim ſignificatur. *Appulej.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, et immortalis eſto.* Vide *T. H.* ad *Lucian.* D. D. IV. fin. T. II. p. 259. ed. B. et ad *Horatii* L. III. 3. 11. *Quos inter Auguſtus recumbens Purpureo bibit ore nectar* – *Mitſcherlich.* T. II. p. 41. — Aliquid jejunitatis ineſſe verbis νέκταρι λειπόμεναι, ſentiens *Salmaſius* in not. Ap. Lennep. tentabat; νέκταρ ἀλειφόμεναι – quae elegans eſt et acuta ſuſpicio. — In iis, quae in membranis leguntur, primum ſcribe, mutato accentu, ῥοδῶν, *roſarium*, quod pro ῥόδον rei augendae cauſa poſitum eſt. Deinde πολλῷ ζεφύρῳ verum eſſe nequit. Fortaſſe prima ſyllaba deleta legendum;

λείῳ σχιζόμενος ζεφύρῳ.

i. e. *placide*, πρᾳεῖ, μαλακῷ. ut ap. *Loll. Baſſ.* Ep. VI. *Dioſcorid.* Ep. XII. Ep. ἀδεσπ. CCLIX. τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ

καθεστηκὸς, est ap. *Aristoph.* Ran. 1033. Ceterum conf. elegantem *Himerii* locum Or. I. 19. p. 360. τὰς παρειὰς αἰδοῖ φοινίσσοντας πλέον ἢ τὰ τῶν ῥόδων ἡ φύσις κάλυκας, ὅταν ἠρινοῖς ὥραις ὑπὸ τῆς ἀκμῆς σχιζόμεναι πετάλοις ἄκροις ἐρευθῶνται. Idem Ecl. XX. 4. τὸ ῥόδον — οἰκοδομήσαν τὸ πολλὰ τῆς ἀκμῆς εἴσω τοῦ κάλυκος, ὀψὲ προκύπτει καὶ σχίζεται. — V. 7. Rhodocleae μηρίνη vitro similis, quod ad laevitatem referendum est. Cf. ad *Straton.* Ep. LXXXVIII. quo pertinet etiam comparatio cum recente simulacro. — V. 10. εὖθὸ συνεστεφάνουν. Plan. εὖθὺς συν. Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lipf. T. IX. nr. 286. p. 110. Puellam sibi optat μήτε ὑπέρογκον μήτ' ἄσαρκον, ut *Alciphron* loquitur L. I. 39. p. 190. qualem describit *Appulej.* in Metam. L. II. init. *Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, succulenta gracilitas, rubor temperatus.* quae *Abresch.* in Addendis ad Aristaen. p. 115. apte comparavit ad *Alciphronis* locum, ibi ex Cod. prolatum: ἐνδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, οὔτε κατάξηρος, οὔτε κατάσαρκος. Quam *regulam* vocat *Appulejus*, Polycleti est κανὼν, ut apparet ex loco simillimo *Luciani* de Saltat. §. 75. T. V. p. 165. τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης — οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γάρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν, σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. *Pseudo-Gallus* sive *Maximianus* Eleg. I. 79. *Horrebam tenues, horrebam corpore pingues: Non mihi grata brevis, non mihi longa fuit. Cum media tantum dilexi ludere forma. Major enim mediis gratia rebus inest. — Quaerebam gracilem, sed quae non macra fuisset: Carnis ad officium carnea membra placent,*

V. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in Misc. Lipf. T. IX. p. 116. nr. 292. Poëta cum aliquando in Thaliae diu desideratos amplexus venisset, nervos sibi tor-

pore sensit, pigroque toro crimen nunquam jacuit, ut *Ovidius* loquitur L. III. Am. VII. 4. Conf. *Straton*. Ep. X. et LVIII. — V. 3. μεν in Cod. omissum addidit *Reiskius*. — ἐπίπλαστον quaedam Apogr. πέπλασται a πλάσσω. *At qualem vidi tantum tetigique puellam, Sic etiam tunica tangitur ipsa sua. Ovid.* L. III. Amor. VIII. 39. — V. 4. ἄψυχος. sine viribus, languens. Hinc lux *Horatio* Epod. XII. 9. qui locus explicari debet de prurigine mulieris, quae prope cubantis viri, odio illius devoti, solutam naturam (ἄψυχον αἰδοῖον) venerea rabie excitare conatur. — V. 5. παλαις. Vat. Cod.

VI. Cod. Vat. p. 97. Primum distichon protulit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 297. Integrum *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 124. nr. 301. et hinc *Toupius* in Epist. crit. p. 123. Lavans puella describitur. — V. 1. χρύσεα pro *pulchris* simpliciter, ut in χρυσέη Ἀφροδίτη; quamvis h. l. λύγδινα vel ejusmodi epitheton fortasse aptius fuisset. χερσὶ γαλακτοπαγεῖ, arcte cum χρύσεα jungenda, descriptionem continuant. γαλακτοπαγῆ ἄρνα tenellum puerum appellavit *Strato* Ep. XLVI. μαζοὶ γλαγόεντες, *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. III. Cf. ad *Antip. Thess.* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 313. sq. — V. 3. ἀλλήλοισι. Vat. Cod. — Hic versus mihi sincere scriptus non videtur. Vitium fortasse in ἀλλήλαις haeret. — V. 4. σαλευόμεναι. i. e. τρέμουσαι. *Vincis mollitie trementes plumas, Aut massam lactis modo alligati. Martial.* L. VIII. 64. Supra Ep. II. 6. πυγὴ — αὐτομάτη τρυφερῇ χρωτὶ σαλευομένη. — V. 5. ὑπὲρ οἶδ. Vat. Cod. Laudat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 907. cum interpretatione: περὶ αἰδοίου κυδρὸς ὁ λόγος. quod falsum esse et *Reiskius* vidit, et *Toupius* monuit. Ambigue *Eustathius*, qui postremum versum laudat ad Od. ..., p. 143. 18. εἰ δὲ καί τι μέρος σώματος ἐπέρας λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας ... οὐχ ὅλον ... De natura muliebri ...

nem esse, dubitare noli. In nomine Εὐρώπας respicitur ad originem vocis, repetendae ab εὐρύς, quod de *laxis* usurpatur. Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laert.* VI. 2. 6. εὐρυτέρως ἔχειν ambigue nequam, ut solet, *Aristoph.* Lysistr. v. 420. Haec igitur adduntur a poëta in vituperium puellae, ceterum formosae, sed a nimio Veneris usu εὐρυνθείσης. De Ulysse similiter, sed in laudem, ut de viro, auctor Ep. in Lusib. LXX. 17. *Hujus et Alcinoi mirum est filiae membrum Frondenti ramo vix potuisse tegi.* Pudorem in amore commendans *Ovid.* II. A. A. 613. *Ipsa Venus pubem, quoties velamina ponit, Protegitur laeva semireducta manu.*

VII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiskius* in Miscell. Lips. IX. p. 125. nr. 302. sine latina interpretatione. De condace lusu agens v. 1–4. exhibuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 726. A. ubi κόνταξ et κόνδαξ nihil differre contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apogr. sui haec notaret: „*Fort.* κόνταξ. κόνταξ *est* κόνταξ. *genus* „*lusus, unde* κοντοπαίκτης. *Forte* κατὰ πόντα *i. e.* κατ' ὄναρ.“ Posterior conjectura in censum venire non meretur; sed κόνταξ, a κόντος derivandum, fortasse verum est. In hoc lusu palus ita jaciebatur, ut summo capite in terra humectata et emollita figeretur, idemque sic depactus alio deinde palo dejiciendus erat. In hoc lusu is, ut par est, vincebat, qui palum et rectius defixerat, et defixum citius everterat. Sic certe *Pollux* IX. 120. describit τὸν κονδαλισμὸν, quem a κόνδακι nihil discrepasse, verisimile est. κόνδαλοι enim paxilli sunt, sicut κόντοι. Cf. *Pollux* X. 188. et *Hesych.* in κονδάλῃ. Hinc Epigrammati nostro aliquid lucis affulget. Ludit *Rufinus* in ambigua significatione vocis κόνταξ, quae πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex *Aristoph.* Eccl. v. 1012. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. cum quo cf. facetum locum in Eqq. 374. sqq. Quod autem in allegoria

persistens noster *δώδεκά σοι βέβληκα*, ait, aliud dicit, aliud significat: *Duodecies tibi palum defixi, et cras toties figam vel etiam saepius*, quae amantis sunt, qui se duodecim numeros sustinuisse gloriatur. (*Ovid.* III. Amor. VII. 26. *Philodem.* Ep. XII.) — V. 2. *γελᾷν ἐπόουν* Cod. Vat. male *Reisk.* *γελᾷν*. Pro *ἐπόουν* in marg. ap. Guyet. et R. *ἠδόμην* tentatur. *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 466. *ἀλλὰ γελᾷν ἔβλεπον*, et praecedente versu *κέρδανα* malebat; neutrum bene. — ¶. 392.] V. 4. *ἐπιστάμενος* h. l. idem quod *ἐπισταμένως*, nec tamen cum hoc permutandum. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. *ἐρεσσόμενος* conjicitur, allegoria pessumdata. — V. 5. 6. male huic carmini adhaesisse, suspicabatur *Reiskius*, cui assentitur *Schneiderus* in Per. cr. p. 81. ubi duo priora disticha exhibuit. Equidem sic absolutum esse carmen vix putaverim. Depravata videtur hujus distichi lectio, fortasse in pluribus vocibus. Nihil equidem definio, sed contextus foret tolerabilis, si legeretur:

εἶδ' ἄγε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην σε βαλῶ.

Εἶδ' ἄγε ad incitandam orationem poëtae, opus aggredientis, minime ineptum. Vide inprimis *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 279. *Age, te vel noctu et in tenebris feriam, nec a scopo aberrabo.* Obversabatur *Rufino* *Automedontis* Ep. I. *ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν φημί· Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδοτριβεῖς;*

VIII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 126. nr. 303. duo priora disticha; vers. 5. separatim p. 127. nr. 305. Junxit, quae jungenda erant, et v. 6. ex schedis Tryll. adjecit *Schneiderus* in Per. cr. p. 9. Membranae in contextu nonnisi quinque priores versus habent; v. 6. in calce paginae legitur. Scriptum est in puellam, quamvis provectioris aetatis, tamen adhuc formosam. Expressit *Platon.* Ep. VI. Comparandum *Agathiae* Ep. XX. *Pauli Silent.* Ep. VIII. — V. 1. *ὁ χρόνος*. Vat. Cod. Delevit articulum *Salmasius.* — *ἔσβεστο*

Epigr. Adesp. XIX. παρθένῳ Νικάνδρας; ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς ἄνθος. *Themistius* Or. XIII. p. 165. C. ὑπέρωρόν γε ῥόδον τὸ κάλλος αὐτῶν; καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἀμαθῦναι ἔτι τοῦ ἔρωτος, τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς ἀπέσβη καὶ ἀπέπτη. ut haec probabiliter restituit *Pierson.* ad *Moer.* p. 49. — V. 4. ἢ ῥόδον. Fateor, mihi haec, *papillarum pulchritudo sive rosa,* in poëta vehementer frigida videri et jejuna. Elegantius scripsisset, et rei, de qua agitur, accommodatius:

οὐδὲ τὰ καλὰ
τῶν ἱλαρῶν μήλων ἩΡΙΝΟΝ ἐξέφυγεν.

idque reponendum judico. In simili argumento Ep. XIX. εἰαρόμασθον habet, i. e. *vernantibus puellam papillis.* ἠρινὸν κάλλος ad *ver aetatis* referendum. *Petronius* c. CIX. *cecidere capilli Vernantesque comas tristis abegit hiems. Martial.* L. II. 61. *vernant dubia lanugine malae. Maximian.* Eleg. I. 89. *nisi quae suffusa rubore Vernarent propriis ora serena rosis.* — V. 5. ἃ — θεοείκελον κάλλος. Vat. Cod. ἄνθος, ex *Salmasii* procul dubio emendatione, habet apogr. Guy. et R. Vera videtur emendatio, licet in ἄνθος et κατέφλεξε diversi generis imagines jungantur; sed in ejusmodi vocabulis, quorum metaphorica significatio frequenti usu fere obliterata fuit, tantam diligentiam sequioris aetatis poëtae non praestabant. In eadem re metaphorae continuationem non magis observavit *Juvenal.* IX. 126. *Festinat enim decurrere velox Flosculus, angustae miseraeque brevissima vitae Portio.* — V. 6. »Duplex est in Cod. ultimi versus scriptura. »Prior, quam exhibui; et haec altera:

»ἡνίκα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.

»Posteriorem, quae a poëta esse videtur, praeferendam »duco, e Platonis Epigr. in Archeanassam; quod sibi »imitandum proposuit Rufinus.« *Br.* Mihi neutrum a *Rufino* profectum esse videtur; idemque visum ei, qui

Vat. Cod. scripsit, cum utrumque versum in margine relinqueret.

IX. Vat. Cod. p. 98. τοῦ αὐτοῦ (*Rufini*), οἱ δὲ Παλλαδᾶ Ἀλεξανδρέως. Hujus potius esse crediderim, quam illius. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 578. *Reiske* in Misc. Lips. p. 128. nr. 306. In Zenonis conjugem rixosam, lusus grammaticus. Mulier Ἀνδρομάχη appellabatur, quasi *perpetuas cum marito rixas exercens*; e parentibus quippe male ominati nominis prognata. Hanc ob caussam marito poëta suadet, ut moechum uxori quaerat *Lysimachum*. qui huic domestico bello finem faciat. Similiter in *Lysimachi* nomine lusit *Lucill*. Ep. CXIV. Ap. *Aristaenetum* L. II. 12. p. 90. Eubulides de conjugis moribus conquestus, ἔστι δὲ, inquit, καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὔνομα Δεινομάχη.

X. Vat. Cod. p. 98. τοῦ αὐτοῦ. (Post praecedens Ep. sequitur; quare etiam hoc *Palladae* esse puto, cujus ingenium sapit.) Edidit *Reiske* in Misc. L. IX. p. 129. nr. 307. De vitae fructu mature percipiendo. — V. 1. τρυφῆς. Vat. Cod. quod emendavit *Salm.* τρυφὴ βίος dictum, ut *vita vinum* ap. *Petron.* c. XXXIV. ubi vide *Schefferum.* — V. 4. αὔδεσι. Vat. Cod. quod conjectura assecutus est *Zeune* in Anim. in Anacr. p. 57. οὐδεσι. Ap. Lips. — σήμερον. *Martial.* L. I. Ep. XVI. 11. *Non est, crede mihi, sapientis dicere, Vivam. Sera nimis vita est crastina: vive hodie.* *Horat.* I. Carm. IX. 13. *Quid sit futurum cras, fuge quaerere, et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone; nec dulces amores Sperne puer neque tu choreas.* ubi vide *Mitscherl.* T. I. p. 109.

XI. Vat. Cod. p. 98. καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα Ῥουφίνου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* v. 454. p. 70. *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 130. nr. 308. Poëta Rhodocleam lavantem conspicatus, Venerem esse putat, ejusque iram deprecatur. Deinde errorem agnoscit. Cf. *Aristaenes.*

[illegible] Ep. VII. p. 19. — V. 1. 4 om. Vat. — V. 2. ἐπεὶ [illegible] Vat. λελυμένη. solutis crinibus, ut Venus, quae ex undis surgens defluentes capillos manu premit. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLI. T. I. P. II. p. 101. et *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. — *Merrick* cum λουσαμένη reperisset in Ap. suo, στησαμένη conjecit ex *Callimachi* Lav. Pall. v. 32. — Ep. 393.] V. 3. ἱλήκοις, ut ἵλαθι et ἵλαος εἴης; deorum numen venerantis et placare conantis voces. Conf. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 843. Tiresias sibi fatum timere se fingit, qui cum vidisset, quae mortalibus videre nefas, tenebris oculos suos obduci sensit, ὄμματα νὺξ ἔλαβεν. *Callimach.* Lav. Pall. v. 82. Sic enim puniri solebant, qui deas nudas vidissent; quare aurei aevi innocentiam laudans *Propertius* L. III. 11. 38. *Risus, ait, et incumbens latus circumdabat umbras, Nec fuerat nudas poena videre deas.* Epigr. ἀδέσπ. C. XXXIII.

Ἦν ποτ' ἄρ', ὦ φιλάνευκε, Ἄρεα, φάνηκε Κυθήρην
ἐνθάδε λουσαμένην νάμασι φαιδροτάτοις,
δέρκεο νηχομένην, μὴ δείδιθι· οὐ γὰρ Ἀθήνην
παρθένον εἰσορόας, οὐδέ τε Τειρεσίας.

Conf. *Macedon.* Ep. XXX. — Hujus distichi emendatior lectio debetur *Salmasio.* In membrana sic habetur: ἡμεδάφοιο Μ. μυήσεις Θ. θεῶν τ. Ut metri vitium tollerent, quidam scripserunt μεμνήσεις. — τύπου pro ipsa specie, μορφῇ, positum. Sic *Diodor. Jun.* Ep. V. δειλαία σύν τε φυῇ ἱμερτὸν τύπον. *Paul. Silent.* Ep. XXVII. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ εἶδος τύπον ἀγλαΐης. μορφῆς τύπωμα dixit *Eurip.* in Phoen. 165. — V. 5. 6. εἶναι quum mulier sit, non dea. Quaedam apogr. ἐκδέδυκας legunt; sed vera est membr. lectio.

XII. Vat. Cod. p. 99. Edidit *Reisk.* Misc. Lips. IX. p. 131. nr. 309. Sententia similis ei, quam expressit *Pallad.* Ep. VI. qui conjugem nonnisi in concubitu gratam, ceterum odiosam esse censebat. Sed ut nunc leguntur hi versiculi, male inter se cohaerent. Vitium in verbis latere existimans *Salmasius*, in marg. ap. Guyet.

scripsit: φρενώσουσιν. ἐπεὶ φρενοῦσι δηλαδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν. Experientia edoctus hoc probe tenebat bonus *Salmasius*, qui, alioqui satis iracundus et rixosus, coram uxore ne mussitare quidem audebat. φρενώσουσιν tamen verum non videtur. Mutilum esse locum suspicor. Sententia sic debebat procedere: Nisi major esset inter venereos amplexus voluptas, quam post illos, nemo diu cum mulieribus viveret; omnes enim mulieres post concubitum ingratae videntur.

XIII. Vat. Cod. p. 90. Plan. p. 477. St. 619. W. Veterum sculptorum artem poëta desiderat, quae Melitae pulcritudinem exprimat et effingat. Haec ex comico quodam expressa esse videntur, ut haec ap. *Plautum* in Poenul. V. IV. 101. *Tandem huic cupitum contigit. O Apella o Zeuxis pictor, Cur numero estis mortui? hinc exemplum ut pingeretis. Nam alios pictores nihil moror hujusmodi tractare exempla.* *Philostrat.* Epist. LXV. p. 945. Φειδία καὶ Λύσιππε καὶ Πολύκλειτε, ὡς ταχέως ἐπαύσασθε· οὐ γὰρ ἂν πρὸ τούτου γε ἄγαλμα ἄλλο ἐποιήσατε. — V. 2. αἱ ταῖς. Vulgo. αὐταῖς ex membr. restituit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 551. τέχνα sunt artis opera, quae illi *animasse* videbantur. Similia collegimus in Exercitt. crit. T. II. p. 19. — V. 6. ξόανον vulgo. In membr. est ξοάνων, quod *Salmasius* emendavit.

XIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 476. St. 618. W. Poeta, qui olim puerorum amori indulserat, se nunc, contra quam speraverat, in mulieres ferri fatetur. Cf. *Meleagr.* Ep. XLVIII. — V. 1. *Suidas* T. II. p. 379. Κρόταλος ἀρσενικῶς. ἀντὶ τοῦ εὔγλωττος καὶ εὔστομος, ὡς τὰ κρόταλα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ νῦν καλοῦμαι θηλυμανής· ἡ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον. Diversa in hac glossa commixta. Rectius scriptum *Rufini* versum protulit idem in δισκεύειν T. I. p. 609. Discus puerorum exercitium, κρόταλον mulierum παιδιά. Hinc κροτάλων θηλυμανεῖς ὀτόβους Venerem decere ait *Antimachus* T. I. p. 167.

Notae *mulieres crotalistriae*. ἢ κροτάλοις ὀρχηστρίς. *Satyr. Thuill.* Ep. VII. Semiviri Galli eodem instrumento utebantur. *Hephaest.* Enchir. p. 40. Γάλλαι μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. — V. 3. ἀδόλου. Ab hominibus candidi et sinceri animi τὸ ἄδολον ad faciem colorem non mentitam, nec fucatam, translatum est. *Herodot.* L. III. 22. p. 204. εἰπόντων δὲ τῶν Ἰχθυοφάγων τὴν ἀληθηΐην περὶ τῆς πορφύρης καὶ τῆς βαφῆς, δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερὰ δὲ αὐτέων τὰ εἵματα. quae ab aliis expressa notavit *Wesseling. Philostr.* Epist. XLI. p. 931. οὐ γὰρ κονίας τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέτακται γυναιξὶν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδόλοις καλαῖς. Ceterum conf. *Straton.* Ep. VI. 4. — γύψου χρίσματα dedit Plan. et Suid. qui partem hujus distichi laudat T. I. p. 798. in ἐπεισόδιον. Vat. Cod. χρώματα. — Gypsum pro creta videtur positum. Hac enim *inducta candorem quaerebant.* (*Ovid.* L. III. A. A. 199.) Vide *Mitscherl.* ad *Horat.* Epod. XII. 11. p. 581. — ἐπεισόδιον. additamentum, formae interpolatio. *Crinagor.* Ep. VI. δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια. — V. 5. Quis hoc unquam putasset? *Delphini in sylvis* de rebus incredibilibus fere paroemiace dicuntur post *Archilochum* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν — μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω Μηδ' ἵνα δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν ἐνάλιον. *Horat.* Art. Poët. v. 29. *Qui variare cupit rem prodigialiter unam, Delphinum sylvis appingit, fluctibus aprum.*

XV. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Rhodocleam missa corona admonet, ne de pulcritudinis, cito deflorescentis, munere superbiat. Conf. Ep. *Platon.* IV. V. *Thymoclis* T. II. p. 259. ibique not. *M. Argentar.* Ep. XIV. *Ovidius* puellas hortans, ut tempore utantur, (L. III. A. A. 67.) *Hos ego*, inquit, *qui canent frutices violaria vidi: Hac mihi de spina grata corona data est. Propert.* II. El. XII. 51. *Ac veluti folia arentes*

linquere corollas, Quae passim calathis strata natare vides; Sic nobis, qui nunc magnum spiramus amorem, Forsitan includet crastina fata dies. ubi *Burm.* nostrum carmen comparavit, sicuti etiam ad Anthol. Lat. IV. 152. T. II. p. 109.:

Ac veluti formosa rosa, cum tempore prodit,
Arescit certe tempore deinde suo,
Sic tu coepisti primo formosa videri
Tempore, sed subito desinis esse meo.

— V. 1. ἄνθεσι καλοῖς est ex membr. Vat. pro vulgato ἄνθεσι πλέξας. — V. 2. ὑφ'. Vat. et Plan. — δρεψάμενος. Plan. — ¶. 394.] V. 4. ὑγρὸς. φίλεμβρος νάρκισσος. *Meleag.* Ep. XCII. — V. 5. δὲ deest in Plan. et Vat. Supplevit *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 109. — μεγάλαυχος. *Strato* Ep. LXXIII. Εἰ κάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ' ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ. — V. 6. ἀνθεῖς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 89. Ῥουφίνου εἰς Προδίκην ἑταίραν. Planud. p. 477. St. 619. W. Ductum carmen ex *Straton.* Ep. XCVI. Idem fere sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 5. *Fugit retro Levis Juventas et Decor, arida Pellente lascivos amores Canitie facilemque Somnum* – *Cur non* – *rosa canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti?* — V. 1. Προδόκη. Vat. Cod. a pr. man. et sic *Suidas* in πυκάζειν T. III. p. 238. — πυκασώμεθα. *Anacreon* Od. IV. ῥόδοις δὲ κάρα πύκασον. et sic *Strato* l. c. — V. 2. ἀράμενοι. Vat. Cod. Majora pocula poscunt strenui potatores procedente convivio, vel in majoribus solemnitatibus. *Horat.* Epod. IX. 33. *Capaciores affer huc, puer, scyphos.* Vide *Lambinum* ad L. II. Serm. VIII. 35. — V. 3. εἶτα. *Tibull.* L. I. 1. 69. *Interea, dum fata sinunt, jungamus amores. Jam veniet tenebris mors adoperta caput. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit.*

XVII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. Simile est Ep. XXIV. — V. 2. εἰαριανῶν. Vat. — V. 3.

χεῖρας Ἀθήνης. Ut dubites, quo sensu accipiendae sint *Minervae manus*, efficit Ep. XXIV. ubi iterum occurrunt, et quidem ita, ut peculiarem pulcritudinis partem significare videantur. In nostro autem loco pronius, de lanificio et Ἐργάνης *artibus* intelligere. Huic interpretationi et contextus favet, et *Propert.* L. III. 19. 7. *Est tibi forma potens, sunt castae Palladis artes, Splendidaque a ducto forma refulget avo.* — V. 4. Χάριτας τέσσαρες. Ductum ex *Callimach.* Ep. XVI. Conf. Ep. ἀδέσπ. LI. — In fine versus φίλαι Vat. Cod. et vett. edd. plurimae.

XVIII. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Poëta vicini filiam, virginem ingenuam, quam vitiaverat, gravidam esse audiens, se summa consilii inopia laborare significat. — V. 1. Ἀφροδίτην vulgo et Vat. a pr. man. Ἀφροδίτη emendavit *Scaliger* in not. msc. et *Huetius* p. 47. Illud potius sequutum esse miror magnum *Grotium*, qui vertit: *Contiguas aedes habuit Venus altera nobis: Per quam non leviter mens furiata mea est.* — V. 2. ἔφλεξεν. Vat. Cod. — V. 3. πρὸς ἔπαιξε. Vat. προσπαίζειν dictum, ut Ep. XXXVIII. νῦν μοι προσπαίζεις — de puella virum variis illecebris, facete dictis praesertim et jocis, pelliciente. *Lucian.* in Asin. §. 11. παῦσαι προσπαίζων. — Mox vulgo legitur καὶ εἴποτε καιρὸς ἐτόλμα, Ἠρυθρία. quod assis non est. ἐτόλμων ex membr. Vat. probavit *Grotius*: *foret cum sola rogavit.* Sed sic tamen sequens verbum pendet. Recte igitur *Br.* emendasse puto: καὶ εἴποτε καίρι' ἐτόλμων, Ἠρ. *si quando, quae ad finem ducerent, tentarem, Erubuit.* — τὸν πόνον. quid multa? amore tacta est. τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι, amoris flammam sentiens quidam in Ep. ἀδεσπ. LXIV. πονεῖν, amoris aestu laborare. *Anacr.* Od. XL. 15. πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις. Idem Od. III. 32. σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις. (Cf. Interpp. Horat. I. Od. XVII. 19.) Quare non opus est, cum *Opsopoeo* πόθον legere. — V. 5. ἤνυσα. *Paul. Silent.* Ep. XII. τὸ λοιπὸν ἠνύσαμεν ἔργον ἔρωτος.

XIX. Vat. Cod. p. 99. In Plan. p. 474. St. 616. W. ultimum distichon deest. In mulierem, olim formosam, nunc annis deformem redditam. — V. 1. εἰαρόμασθος. *durae stantesque papillae. Maximian.* Eleg. V. 27. — ¶. 395.] V. 5. ἄλλοτε. τρίχας. *comam adscititiam*, quam πηνήκην vocabant. Vide *Lucian.* Dial. Mer. V. T. VIII. p. 217. XII. p. 255. ed. Bip. Reliqua in hoc versu non sic, ut *Br.* edidit, leguntur in membranis, sed sic: καὶ ξυτῶδες τὸ πρόσωπον. τὸ lineae superscriptum, Fortasse haec a librario sunt addita, ad versum, jam antiquitus mutilum, explendum. Pronum quidem, ξυτῶδες in ξυστῶδες mutare: sed sic quoque languidum exit hemistichium. — V. 6. πίθηκος. Vetula πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμυθίῳ, *Aristoph.* Eccles. v. 1064. Notatis ad *Lucill.* Ep. XXXV. T. II. P. II. p. 462. adde *Plautum* Mil. Glor. IV. 1. 42. *Pithecium haec est prae illa.* et *Simonid.* de Muller. v. 71 – 73.

XX. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Amores poëta rogat, ne Melissiam, amorem dissimulantem, urere desinant, donec se victam fateatur. Expressum fortasse ex *Callimachi* Ep. XII. Cf. etiam *Asclepiad.* Ep. X. — V. 1. Μελησιάς. Vat. Cod. — τὸ σῶμα κέκραγε. Quamvis dissimulet, totum tamen corpus amorem prodit. *Pseudo-Gallus* sive *Maximian.* El. III. 45. *Prodere non ausus carpebar vulnere muto, Sed stupor et macies vocis habebat opus.* Idem Eleg. IV. 28. *Nam subito inficiens vultum pallorque ruborque Interdum certae vocis habebat opus.* — V. 2. βελέων φαρέτρην. Ep. ἀδεσπ. LVII. εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη. Vide not. ad *Posidippi* Ep. I. T. II. P. I. p. 134. ad *Archiae* Ep. I. p. 250. — V. 3. „καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμή. „Nihil in hoc versu scripti libri variant; neminem tamen non offendet ἄστατος, cum ob praecedens ἀστατέουσαν, tum quia hic proprium non est. Reponi posset, καὶ ἄπνοος ἄσθματος ὁρμή. ἄπνοος autem pro δύσπνοος.“ *Br.*

Magis aures quam sensum offendi puto vocabulo ἄκριτος, quod de respiratione, modo retenta, modo incitata explicari potest. Ducta imago a ventis ἀκρίτοις, quae ad dubium animi statum significandum adhibetur ap. *Philon.* p. 54. A. σαλεύων καὶ κλονούμενος αἰεὶ, καὶ πνεύματος τρόπον ἀκρίτου διαφορούμενος. Si quis tamen ad ingratum sonum vitandum mallet:

καὶ ἄκριτος ἄσθματος ὁρμή

nec hoc, puto, ineptum foret. Suspiria *crebra* et *vehementiora* ἄκριτα vocari poterant, ut μῦθοι ἄκριτοι. ἀναρίθμητοι. *Eustath.* Il. p. 264. 20. ἄκριτα ἄχεα. πολλά. Idem p. 1469. 50. μύρια καὶ ἄκριτα junxit *Oppian.* Hal. I. 80. Eadem amantis signa componit *Appulej.* in loco simillimo, Metam. VI. p. 395. ed. *Oud.* *Ab isto vacillante et saepius titubante vestigio, deque nimio pallore corporis, et assiduo spiritu, imo et ipsis marcentibus oculis tuis, amore nimio laboras.* Idem L. X. p. 631. *Pallor deformis, marcentes oculi, lassa genua, quies turbida, et suspiritus, cruciatus tarditate vehementior.* De Medea amante *Valer. Flacc.* VIII. 163. *non ullus tibi tum color, aegraque verba Errantesque genae,* (i. e. ἄστατον ὄμμα· temere nonnulli tentarunt.) *atque alieno gaudia vultu Semper erant. Horatius* Epod. XI. 9. *conviviorum et poenitet, In queis amantem et languor et silentium Arguit, et latere petitus imo Spiritus.* — V. 4. κοῖλαι βλ. βάσεις. Sedes oculorum tumentes, ut illius ap. *Theocrit.* Eid. I. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. cujus locutionis elegantiam multos, etiam *Rufinum*, ad imitandum invitasse docet *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 169. κοίλους ὀφθαλμοὺς amantibus tribuit *Paul. Aegin.* L. III. 17. — V. 6. „τὴν ἄπιθι. In membranis prius fuerat τὴν ἄπιθι, quod „deterius non est," *Br.* Mihi autem posterior lectio in hoc contextu ne ferenda quidem videtur. Ceterum hujus varietatis in ap. Gothano nullum vestigium. — μίχεις. Ad veneficas *Propert.* L. I. 1. 21. *En agedum de-*

minae mentem convertite nostrae, Et facite illa meo pallida ore magis.

XXI. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Conf. Ep. XXIX. Sulpicia ap. *Tibullum* L. IV. 5. 6. *Uror ego ante alias: juvat hoc, Cerinthe, quod uror, Si tibi de nobis mutuus ignis adest. Mutuus adsit amor,* — V. 2. „ἢ σβέσον ἢ μετάθες. Sic recte Vat. membr. Planudes perperam ἢ σὺ ὤν. Adumbratum est e Polemonis II. p. 184. Utrumque expressit Ausonius Ep. LXXIX. LXXX." *Br.* Vide Animadv. T. II. P. II. p. 76. ubi alterum *Ausonii* Ep. laudatur. Alterum hoc est:

Aut restingue ignem, quo torreor, alma Dione:
Aut transire jube: vel face utrumque parem.

XXII. Vat. Cod. p. 100. sq. Planud. p. 475. St. 617. W. De Rhodopes superbia poëta conquestus, optat, ut appropérante senectute mitior reddatur. Expressum ex *Straton.* Ep. XXVIII. — V. 1. ὑψοῦται, ὑψαυχενεῖ. Vide *T. H.* ad *Propert.* p. 702. — V. 2. ὀφρύειν, cum supercilio quodam salutem reddit. ἀσπάζεσθαι idem, quod χαίρε λέγειν. Vide *Spanhem.* ad *Arist.* Plut. v. 323. sq. — V. 3. στεφάνους. Ianua ap. *Propert.* I. El. XVI. 7. *Et mihi non desunt turpes pendere corollae Semper, et exclusi signa jacere faces.* ubi *Burmannus* quaedam dedit de more amatorum januas coronandi. Cf. *Asclepiad.* Ep. IV. et *Heyne* ad *Tibull.* I. El. II. 14. — V. 4. Haud scio, an verbis transpositis melius scribatur:

ὀργισθεῖσα πατεῖ ἴχνεσι τοὺς ὀαριστάς.

— V. 5. Idem Cynthiae insolentius se gerenti optat *Propert.* L. III. 23. 32. *At te celatis aetas gravis urgeat annis, Et veniat formae ruga sinistra tuae. Vellere tum cupies albos a stirpe capillos, Et speculo rugas increpitante tibi* — V. 6. κἂν. *saltem.* Vide *Locellam* ad *Xenoph.* *Ephes.* p. 202. — ἡμῖν ed. Steph. vitiose.

XXIII. Vat. Cod. p. 101. Planud. p. 475. St. 617. W. Poëta se contra Amoris impetus satis fortem, eidem vero cum Baccho conjuncto imparem esse fatetur. Expressum ex *Posidippi* Ep. II. — V. 1. λογισμὸς Amori perpetuo opponitur. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. T. I. P. I. p. 72. — V. 3. συνελεύσομαι. Plan. — V. 4. πρὸς δύο. Ad paroemiam respici putat *Scholiastes* Wechel.: μηδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. qua *Plato* passim utitur, eumque secutus *Liban.* de vita sua p. 17. Δυοῖν γὰρ ἵνα οὐκ εἶναι κρατεῖν, οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. Non semper Herculis nomen additur. *Euripid.* ap. *Stob.* p. 79. Grot. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν. quod illustrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 256. Eodem fortasse respexit *Phaedrus* L. II. 6. 16. *tuta quae naturae fuerat munere, Impar duobus occidit tristi nece.* — Ceterum huc facit *Achill. Tat.* L. II. p. 69. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοί, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρί, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων. quibus adde, quae notavi in Animadvv. T. I. P. I. p. 73. — V. 4. τί ποιεῖν. Flor. Ald. pr. Ascens.

¶. 396.] XXIV. Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Conf. Ep. XVII. — V. 1. τὰς χεῖρας Ἀ. Ad *Servii* locum, qui digitos Minervae consecratos dixit, hunc versum admovit *Hadr. Junius* Animadv. IV. 12. in Thes. crit. IV. p. 416. Eundem et *Spanhemius* attigit de Minerva εὐπήχει agens ad *Callimach.* p. 610. Si aliunde constaret, Minervae manus pro eximie pulchris fuisse habitas, hoc certe loco de pulchritudine accipere malis quam de dexteritate et peritia. Mihi non liquet. — V. 3. εὐδαίμων. Haec ducta videntur ex loco celeberrimo *Sapphus* ap. *Longin.* π. ὕ. §. X. p. 42. quem expressit etiam *Lucian.* in Amor. §. 46. T. V. p. 308. ἀλλ' ἐμοὶ μέν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀντίον φαρὰ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον λαλοῦντος ἀκούειν. — V. 4. χεῖλος, Vat. Cod. — ἀθάνατος, Excitat Burmann.

h. l. ad *Propert.* L. II. 11. 9. *Quanta ego praeterita collegi gaudia nocte! Immortalis ero, si altera talis erit.* Cf. not. ad *Straton.* Ep. XIX. 6.

XXV. Vat. Cod. p. 89. „Hujus elegiae, quae mu„tila est, primum distichon in Planudea legitur sub Ru„fini nomine p. 476. St. 618. W. Multis interjectis „reliqua ibi leguntur p. 482. St. 626. W. absque „auctoris nomine. Unum et idem carmen est, a Planude „male divulsum." *Br.* Lemma est in Vat. εἰς Ἐλπίδα, εἴτε ἑταίραν τινὰ τὴν οὕτως καλουμένην ἐρωτικόν. Argumentum carminis his verbis concepit *Huetius* p. 48. „Puella ex „voto secubabat ab amatore suo. Ait ille, se ejus deside„rium ferre non posse, sed vel violaturum voti religio„nem, cui consenserat cum juramento, vel abiturum „Ephesum, patriam suam, vale ipsi dicto. Si haec sit „nativa sententia, legerim, εἰς δὲ ἐὰν ὄμμα ψεύσωμαι, non „πτύσωμαι." Haec doctissimus praesul, non improbabiliter, praeterquam quod πτύσωμαι depravatum censet. Mutilum esse tertium distichon non puto, sed depravatum, et sine melioris cod. ope vix restituendum. Ex iis, quae intelligi possunt, hic sensus videtur emergere: Rufinus puellam, Elpida, nescio qua de causa reliquerat in patria. Post breve tempus, cum desiderium ejus non ferret, in patriam redire statuit, ut puellae adspectu iterum fruatur, et iterum iterumque ei vale dicat. — V. 2. εἰ χαίρειν. Similiter *Plautus* in Asin. III. Sc. III. 1.:

Arg. Cur me retentas? Phil. Quia tui amans abeuntis egeo.

Arg. Vale. Ph. Aliquanto amplius valerem, si hic maneres.

Arg. Salve. Ph. Salvere me jubes, quoi tu abiens affers morbum.

— δύναμαι est in Plan. δύναται Vat. Cod. — V. 3. οὐκέτι βαστάζω. *Tibull.* III. 2. 3. *Durus et ille fuit, qui tan-*

sum ferre dolorem, Vivere et erepta conjuge qui potuit. Non ego firmus in hoc, non haec patientia nostro Ingenio; frangit fortia corda dolor. — μουνολεχῆ διαζυγίην. discidium, quod me cogit *deserto jacere frigidum lecto*, ut *Ovidius* loquitur Epist. I. 7. — V. 5. δακρύουσι πεφυρμένας. *Strato* Ep. LXVIII. μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. — In exitu versus membr. Vat. legunt ἢ ἐπιοεκήων, et sic edd. vett. Flor. Ald. 1. 2. 3. In Ascens. ἐπιοεκῆ reperitur, quod Steph. recepit. *Brodaeus* corrigebat ἢ ἐπὶ Κροίσου, i. e. *Sardes*. Hoc sensum efficit satis bonum, neque tamen certa videri debet haec emendatio, cum etiam aliae supersint emendandi viae. Sensus in universum fuisse videtur: Nunquam non moestus et lacrymans per varias Asiae regiones vagor; sive: frustra lacrymarum et tristitiae remedium ap. deos quaero. — V. 7. αὔριον. Jam subito poëta consilium apud animum constituit, quo intolerabili huic desiderio finem faciat: Age, cras me patria recipiet! — ἐς δὲ σὸν ὄμμα πτήσομαι. In tuum adspectum advolabo. *Tibull.* I. III. 89. *Tunc veniam subito, nec quisquam nuntiet ante: Sed videar coelo missus adesse tibi.* — ἐῤῥῶσθαι. Haec sic accipienda videntur, ut supra dixi: iterum iterumque te valere jubebo. — Sic enim solent amantes se ipsos fallere, varias saepenumero causas consiliis suis praetexentes. Ante iter initum Rufinus Elpidi suae *longum* procul dubio *vale* dixerat; nunc in ipso itinere, desiderio ejus languens, viam remetiri statuit, ut illud *vale* denuo repetat. — In eundem sensum haec accepit *Grotius*, qui totum carmen sic vertit:

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere si sine me dulciter ipsa potes.
Juro tuos oculos, instar mihi numinis, ultra
Dissidium lecti non queo ferre tui.
Semper eunt lacrymae: cupio perjurus haberi,
Cras nisi Dianae limina sancta peto.

Patria me accipiet: citus ad tua limina curram,
Et repetam centum vocibus illud ave.

XXVI. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. In Maeonidis puellae laudem, quam Minerva et Juno conſpicatae Venerem eſſe putabant. — V. 2. Μαιονίν. Vulgo ,quod ex membr. emendatum. — V. 4. οὐ καλόν. Utraque dea, tali ſpecie viſa, ultro ſe victam fatetur. — In verbis οὐ καλὸν et περὶ καλλοσύνης acumen a poëta quaeſitum.

XXVII. Vat. Cod. p. 94. Planud. p. 478. St. 620. W. Mulierem formoſam, quam maritus nudam et male mulcatam domo ejecerat, conſolatur, ſalubri conſilio addito. Hoc quoque carmen, ut haud pauca iſtorum poëtarum, et ſophiſtarum epiſtolae quam plurimae, ex comoediae quadam ſcena ductum videtur. Conf. ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 1. ἴδειρε. flagello cecidit. *Ariſtoph.* Ran. v. 631. πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. ex quo loco, ut id obiter moneam, explicandus *Horat.* II. Epiſt. II. 15. ubi mango de puero venum proſtante: *— ſemel hic ceſſavit, et, ut fit, In ſcalis latuit metuens pendentis habenae.* In ſcalis flagellum pendebat, quia ſervi, poenas daturi, ſcalis alligabantur. — De marito in uxorem ſaeviente etiam *Agathias* Ep. XIV. μάστιξι φαδινῆς ἅψατο θηλυτέρης. — V. 2. ψυχὴν λιθίνην. *Tibull.* I. X. 59. *Ah lapis eſt ferrumque, ſuam quicunque puellam Verberat.* *Ovid.* III. Amor. VI. 59. *Ille habet et ſilices et vivum in pectore ferrum, Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.* Cf. *Heynium* ad *Tibull.* I. 1. 64. *Impudicorum coetus fortem quemque et ſiliceum virum emollit. Seneca* de Ira L. III. 8. *Alciphron.* L. II. 1. p. 204. οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. *Philo* de Vita Moſ. T. II. p. 165. δίκην τὴν διὰ λίθων κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀπόνηρον ψυχὴν ἔχοντος. *Themiſt.* Or. XXVI. p. 315. C. ὡς οὐδεμία μηχανὴ τὸν τῷ λόγῳ ἡμε-

παθοῦντα κεῖσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ αὐτοῦ βάθρου ἐπιστρέψαντα. Sic haec scribenda videntur. — καὶ οὐκ ἔβλεπεν. His, quae notavimus ad *Straton.* Ep. XXXI. adde *Achill. Tat.* L. III. p. 120. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατηνέχθησαν· ὦ θεοί, δοκῶ, τυφλὸς Θέρσανδρος ἦν. L. VI. 21. p. 276. Thersander Leucippen, quae se pudicitiam intactam conservasse affirmaverat, irridens, εὐνοῦχοι, inquit, σοὶ γεγόνασιν εἰ λέγεται; φιλοσόφων ἦν τὸ πειρατήριον; οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ὀφθαλμούς; — V. 4. τέκνον. Ad mulierem referri debet. Ne te, quaeso, tantopere flagitii pudeat. Omnes idem faciunt, licet non omnes eadem patiantur. — ¶. 397.] V. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. ὁ μοιχὸς scil. — κύριος. maritus. ὅτ' ἄν. Vat. Cod.

XXVIII. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 478. St. 621 W. Ejusdem fere cum praecedente argumenti. In exitu carminis mulierem in conjugis limine morantem et plorantem hortatur, ut lacrymas sistat, aliumque sibi commodiorem virum quaerat. — V. 1. ἐπ' ἄν. Vat. Cod. — ὡς ἀπὸ Πυθαγ. quasi nunquam ipse talia fecerit, quasi germanus Pythagorae discipulus. Dictum, ut ap. *Martial.* L. IX. 47. *Sic quasi Pythagorae loqueris successor et haeres.* Pythagoras enim οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν, οὔτε ἀφροδισιάζων, οὔτε μεθυσθείς. ap. *Suid.* T. III. p. 234. Cf. *Diogen. Laërt.* L. VIII. 19. Praesertim autem *Rufini* aetate ii, qui se Pythagorae successores et discipulos existimari volebant, commercium cum mulieribus turpe putabant. *Porphyr.* de Abstin. IV. 20. — V. 3. καταδρύψεις est in Plan. κατὰ τρέψεις. Vat. Cod. Illud unice verum. *Perses* Ep. VI. ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. Vide not. ad *Mnasalc.* Ep. XVII. T. I. P. I. p. 410. — V. 5. ἐκμάξαι, τὰ δάκρυα scil. ut infra Ep. XXXIII. ἀπομόρξασα τὸ δάκρυ. — χειρήσομεν. Vat. Cod. — V. 6. τὸν μηκέτι Vat. Cod. — Vel stolidum maritum, quem facile fallat mulier, vel talem significat, qualem *Juvenalis* de-

scribit I. 56. *dectum spectare lacunar — et ad caelum vigilanti stertere naso.* Cf. *Plutarch.* T. II. p. 760. A.

XXIX. Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Plurimum ad sensum hujus distichi facit *Theophyl. Simoc.* Epist. XLIV. *οὐκ ἰσόῤῥοπον ἔχουσιν οἱ Ἔρωτες τὴν πλάστιγγα· ἄνισα τοῖς ἀνθρώποισι ζυγοστατοῦσι τὰ δάκρυα· εἰ μὲν οὖν ἀδικοῦσι, θεοὶ μὴ κεκλήσθωσαν, εἰ δὲ τὴν προσηγορίαν οὐ ψεύδονται, ὀρθῶς δικαζέτωσαν.*

XXX. Vat. Cod. p. 90. *Ῥουφίνου εἰς Εὐρώπην τὴν ἑταίραν.* Planud. p. 477. St. 619. W. Hoc Epigramma cum nonnullis aliis, quae in Planudea sequuntur, in apogr. Grotiano *Callimacho*, non *Rufino*, tribui, monuit *Burmannus* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 747. qui insignis error, cujus origo facile patebit Planudeam inspectantibus. — V. 1. *φίλαμα.* Vat. Cod. — *ἄχρι χείλεος.* *Lucian.* de Merc. cond. T. III. p. 224. ed. R. *οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες.* — V. 2. Hic versus ex membr. Vat. emendatus est. *ἠδὲ κἂν* praebet etiam Flor. pr. Sed seqq. edd. *ἤδει* legunt. — *ψαύῃ.* vulgo. Caeterum haud scio, an melius legatur:

κἂν ψαύσῃ μούνου ἄκρου στόματος.

Eurip. Hecub. v. 242. [illegible] *γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.* — V. 3. At ille non summis tantum labiis, sed fortiter et ex animo osculatur. *ἀλλ' ἔρεισασα.* i. e. *ἐρείσασα.* Illud „recte habet Vat. Cod. hoc minus bene Flor. et Aldina „prior. Sic supra Lucillius CII. *ἀγείρας* pro *ἀνεγείρας.* „Vide Hesychii Intrpp. ad *ἔρεισε* et *ἔρεισμα.* Ineptissime „autem ceterae edd. *ἐρύσασα.*" *Br.* In Lectt. Aldi *ἐρύσασα* corrigitur, vitiose pro *ἐρείσασα,* quod seqq. editores in errorem induxit. *ἐρείσαντα φιλεῖν* idem est, quod *προσφυῶς φιλεῖν, ὥστε μόλις ἀνασπάσαι τὰ χείλη,* ap. *Lucian.* in Dial. Meretr. III. T. VIII. p. 207. *Osculo adhaerere* dixit *Seneca* de Ira c. 24. *oscula adfigere Lucret.* L. IV. 1075. Vide *Silentiar.* Ep. VII. — V. 4. *ἐξ ὀνύχων.* Similiter

Asclepiad. Ep. XVII. ἀλλ' ὁ ἀνὴρ δύεται εἰς ὄνυχα. ubi vide.

XXXI. Vat. Cod. p. 102. Planud. p. 478. St. 621. W. Puellam monet, ut jam nunc venturae senectutis memor, mature se ipsi tradat. *Ovid.* L. III. A. A. 69. *Tempus erit, quo tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deserta nocte jacebis anus. — — Quam cito, me miserum, laxantur corpora rugis Et perit in nitido qui fuit ore color.* — V. 1. Προδόκη (vide XVI, 1.) παρὰ κλαίουσα. Vat. Cod. — V. 4. Sensus est, quem explicat *Lucian.* de Merc. Cond. §. 7. T. III. p. 224. εἰς ἄλλην ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι.

XXXII. Vat. Cod. p. 91. Εἰς Προδίκην ἑταίρ. Plan. p. 478. St. 622. W. Ad eandem Prodicam, jam anum et ab amantibus desertam. Cf. *Macedon.* Ep. V. Simile huic Epigramma expressit *Ausonius* Ep. XIII. *Dicebam tibi, Galla, senescimus; effugit aetas. Utere rene tuo: casta puella, anus es. Sprevisti, obrepsit non intellecta senectus, Nec revocare potes, qui periere, dies.* Horat. IV. Carm. XIII. 1. *Audivere, Lyce, Di mea vota, Di Audivere, Lyce, Fis anus.* — V. 1. οὐκ ἔλεγον. Sic fere *Ovid.* I. Amor. XIV. 1. *Dicebam, medicare tuos desiste capillos.* — Προδόκη etiam h. l. Vat. Cod. — V. 2. ἥξουσιν. Vat. Cod. et Plan. In Flor. tamen ἥξουσι. — αἱ διαλυσίφιλοι, rugae et cani puta, quibus amor fugatur, sive vinculum amoris dissolvitur, διαλύεται. *Bion* ap. *Stobaeum* LXIV. p. 410. Gesn. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδες τριχὶ καταλυομένης. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 127. — V. 398.] V. 3. ῥυτίδες. Eadem conjungit *Ovid.* II. A. A. 117. *Et tibi jam cani venient, formosa, capilli: Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Corpus rugis aratum nostro est ῥικνῶδες, quod praeclare illustravit *T. H.* ad *Aristoph.* Plut.

v. 1066. p. 395. et ad *Luciani* Timon. §. 32. Tom. I. p. 102. Rugosum ventrem *scissum* vocat *Martial.* L. XIV. 60. — V. 5. Ductus color ex *Straton.* Ep. LXXI. μετέωρε. i. e. ὑπερήφανε. ut infra Ep. XXXVIII. 5. — κολακευτῶν. Vat. Cod. — V. 6. ὡς τάφον. Vetulas σοροὺς vocabant. *Aristoph.* Vesp. 1355. ποθεῖν ἱερᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ. Epigr. ἀδεσπ. LXXXVII. ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορός. ubi plura vide. Ad hunc dicendi usum respexit *Meleager* Ep. LXXVII. 10. ubi ἄνωθε fortasse defendi poterit ex comparatione *Aristophanis* Eccles. v. 1108. Ad nostrum autem locum nihil accommodatius *Luciani* Tim. §. 5. T. I. p. 75. ἀλλ' ἥν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες. ad quem *Hemsterhusius* nostri loci non immemor fuit. ἔμψυχον τάφον senem vocat idem in Mort. Dial. VI. 2. T. II. p. 143. *Laberius* ap. *Macrob.* Sat. L. II. 7. *me vetustas amplexu annorum enecat. Sepulcri similis nil nisi nomen retineo.* Cf. *Smicrines* de Archippa, Sophoclis senis amasia, ap. *Athen.* XIII. p. 592. B.

XXXIII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 478. St. 621. W. Lacrymis et misera lamentatione cum poëta se Prodicam commovisse putaret, illa eum manibus suis domo ejecit. Mire *Opsopoeus*, harum mulierculatum mores minus perspectas habens, Prodicam amatorem prae amore sive verecundia potius ejecisse autumat. Risum poëta quaesivit ex παραδόξῳ. — V. 6. ταῖς τρυφεραῖς χερσὶν ἡμᾶς. Planud. edd. omnes usque ad *Stephan.* cum quo Vat. Cod. conspirat.

XXXIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 477. St. 620. W. Mutuum puellae amorem usque ad canos et cineres promittit. Conf. *Callimachi* Ep. XIII. 3. — V. 1. βοῶπι. Pro nomine proprio habuit auctor lemmatis in Vat. Cod. εἰς Βοῶπιν ἑταίραν. Pro adjectivo *Grotius*, qui vertit:

Ampla

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipse Cupido. fortasse rectius. Ad puellae nomen tamen in seqq. argute respici existimabat cl *Mitscherl.* ad *Horat.* II. Carm. V. 5. p. 396. — V. 2. ταῦρον. Unde hanc lectionem duxerit cl. editor, non indicavit; in Planud. enim et in Vat. membr. γαῦρον habetur. Elegans est et vera emendatio, cujuscunque sit. Qui mutuo amore tenentur, eodem jugo alligati dicuntur, ut ap. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Hinc allegoria, quam illustravit *Horatii* interpres modo laudatus ad L. II. Carm. V. 2. *nondum munia comparis Aequare, nec tauri ruentis In Venerem tolerare pondus.* — Mox fortasse melius et allegoriae aptius πόνον legeris pro πόθον, praesertim cum illud quoque de amoris cruciatibus usurpari soleat. Vide ad Ep. XVIII. 4. — V. 3. αὐτοθελῆ. ἐθελόδουλον. — V. 4. πικρήν. ita me tibi in servitutem trado, ut nunquam libertatem, molestam mihi et acerbam, appetiturus sim. — V. 5. φίλης sincerum non puto. Promittat poëta licet integram et intemeratam fidem, quae usque ad senectutem et canos duret; num idem, quaeso, *canos* laude afficiet? Non puto, sed scribendum:

ἄχρι, φίλη, πολιῆς καὶ γήραος.

Ceterum idem optat *Tibull* III. 3. 7. — *tecum ut longae sociarem gaudia vitae, Inque tuo caderet nostra senecta sinu.* *Propert.* II. 19. 19. *At me non aetas mutabit tota Sibyllae, Non labor Alcidae, non niger ille dies.* et v. 45. *At me ab amore tuo deducet nulla senectus, Sive ego Tithonus, sive ego Nestor ero.* Cf. *Macedonii* Ep. I. — „ὄμμα βάλοι. Desumtum hoc e veteri poëta, cujus distichon profert *Suidas* in Παλαμήδης T. III. p. 6. a Bentlejo sic emendatum:

„εἴη μοι βίοτος παντεπάρκιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
„μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη."

Br. Apud *Suidam* haec sic leguntur: ὄμμα β. δὲ μ. ἐφημέραις ἐ. β. φησί τις τῶν παλαιῶν. Haec verba Lexicographi,

quae ad *Rufinum* nostrum vix referri possunt, efficiunt, ut *Brunckii* sententiam probem prae ea, quam *Schneiderus* indicavit in Bibl. phil. T. IV. p. 88. et in not. msc. Putans enim vir doctissimus, *Suidam* ipsius *Rufini* verba laudare, lacunam esse post γήραος statuit, totumque locum sic concinnandum esse judicavit:

ἄχρι φίλης πολιῆς καὶ γήραος . . . .

. . . .

εἴη μοι βίοτος πανεπάρκιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
μήποτ' ἐφ' ἡμετέρῃ 'Ελπίδι βασκανίη.

agi enim de Elpide puella, cujus Ep. XXV. facta est mentio. — ἐλπίδες, si vera est lectio, spes est futurae felicitatis in puellae amore percipiendae; hanc ne invidorum *fascinantes oculi* deterant et imminuant, poëta optat. Superstitionem veterum de fascino plures explicuerunt. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 62. et *D. Herald.* ad *Martial.* VI. 29. p. 123. sq.

XXXV. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 486. St. 631. W. Priorem versum protulit *Suidas* in δωσίπυγος T. I. p. 625. in ἀφέλεια p. 393. et in μισῶ T. II. p. 566. In tribus his locis τὴν ἀφελῆ interpretatur τὴν ἀπόνηρον καὶ δοσίπυγον. Ad sensum conf. *Automedont.* Ep. II. et *Straton.* Ep. XLII. et ibi notata. Similia collegit *Tollius* ad *Ausonium* Ep. XXXIX. *Hanc volo, quae non volt, illam, quae volt, ego nolo. Vincere volt animos, non satiare Venus. Oblatas sperno illecebras, detrecto negatas, Nec satiare animum, nec cruciare volo.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 95. Plan. p. 486. St. 631. W. In formosam mulierem, cujus se nec canos, passim succrescentes, aversari ait. Cf. *Macedon.* Ep. I. 7. 8. — V. 1. καλλίσσα. Vide ad *Straton.* LXXXVIII. — V. 3. δειρὴ λυγδινέη *Laevis cervix* ap. *Propert.* III. 15. 31. *Varro* ap. *Nonium* in *Regilla vestis: Collum procerum, fictum laevi marmore.* — τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν. *Philo-*

dem. Ep. XVIII. ubi vide not. et ad *Posidipp.* Ep. VII. T. II. P. I. p. 139. — ¶. 399.] V. 5. πλοκαμοῖσι. Plan. — ἀκανθας. Vat. Cod. Notanda metaphora de canis. Est enim vocis ἀκάνθης usus in omnibus rebus, quae, ut minus gratae, animum pungunt et sollicitant. De partibus corporis minus formosis Auctor Ep. ἀδεσπ. XX. γυμνὴν Ἀντιφίλου ζητῶν χάριν. ὡς ἐπ' ἀκάνθαις Εὑρήσεις ῥοδέαν φυομένην κάλυκα. — V. 6. καλάμη. Conf. ad *Asclepiad.* Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22.

XXXVII. Vat. Cod. p. 92. Plan p. 482. St. 626. W. In meretricem, anum factam et pauperem. — V. 1. ποῦ σοι. Comparat haec novissimus *Horatii* interpres ad L. IV. Od. XIII. 17. *Quo fugit Venus? heu, quove color? decens Quo motus?* — περίοπτα κάλλεα. conspicua et omnibus admirabilis pulchritudo. περίβλεπτον κάλλος, περίβλεπτος βίος etc. similiter dicuntur. Nolim itaque corruptelae suspicionem movere cum *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. T. III. p. 138. περίαπτα tentat. — φαντασίη de *specie* simpliciter accipiendum, respectu habito ad inconstantiam pulcritudinis; nam quae celeriter existunt, celeriter evanescunt species, proprie φαντασίαι vocantur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 765. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 344. — V. 3. γαῦρα φρονήματα *elatus et superbus animus.* *Suidas* φρόνημα. ἔπαρσις. *Schol. Thucyd.* L. V. 43. φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο. ὄγκῳ. ἐπάρσει. διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Nihil hic muto; sed si codex offerret:

καὶ γαῦρα φρυάγματα —

id lubens amplecterer. Hoc enim de inani superbia fere solemne. Noster Epigr. I. σοβαρόν τε φρύαγμα. De puella jam senescente *Agathias* Ep. XX. μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. Idem Ep. LXV. de magistratu, a fastigio, in quo collocatus fuerat, dejecto: ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; Puerum de imminente aetate admonens *Meleager* Ep. XXII. τὰ δ' ἱερῶν μὴ γαῦρα φρυάσσου. τῦφον καὶ

φρύαγμα junxit *Aristaenet.* II. 12. et *Aelian.* II. A. H. 10. ὀφρύες et φρύαγμα *Arrian.* in *Epictet.* L. III. 26. ἐγὼ μὲν οὐδὲ ζῆν ἤθελον, εἰ διὰ Φιλήκλωνα ἔδει ζῆσαι, τῆς ὀφρύος αὐτοῦ καὶ δουλικοῦ φρυάγματος ἀνασχόμενος. — μέγας αὐχὴν *sublata secundis colla*, ut *Claudian.* loquitur II. in Rufin. 447. *tollens vacuum plus nimio Gloria verticem. Horat.* I. Carm. XVIII. 15. ubi multa similia collegit *Mitscherl.* et ad L. III. 16. 19. quibus adde *Philostrat.* Vit. Apollon. VII. p. 303. πλοῦτος τὸν αὐχένα ἵστησι. Cf. Anim. T. II. P. II. p. 346. — V. 4. ταρσῶν. De pedibus accipio cum *Grotio*: *Et circum niveos aurea vincla pedes.* Vide *Fischer.* ad *Anacr.* VII. p. 38. XII. p. 54. Pedes autem et crura aureis armillis et catellis ornasse mulieres, in vulgus notum. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXI. 7. T. II. P. I. p. 29. sq. Aliter haec accepit cl. *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 138. et T. V. p. 112. cui non assentio. — V. 5. Quae in vetula, ab amantibus deserta, animadvertit noster, eadem fere deliciis suis imprecatur *Tibull.* I. El. IX. 13. *Jam mihi persolvet poenas pulvisque decorem Detrahet et ventis horrida facta coma Uretur facies, urentur sole capilli; Deteret invalidos et via longa pedes.* — ψαφαρή. squalida. ψαφαρόν. ξηρόν. αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἐλαφρόν. *Hesych.* De Ulysse sub mendici specie Trojae versante Auctor Rhesi v. 715. βίον τ' ἐπαιτῶν, εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις, ψαφαρόχροουν κάρα πουλυπινές τ' ἔχων. — „κόμη τ' ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα. Sic Vat. „Cod. κόμη hic positum pro κομιδή" *Br.* Temere haec posuit cl. editor. Primum in Vat. Cod. non est ἐπὶ ποσσί, sed παρὰ ποσσί quod sic interpretatur *Salmas.* in not. ined. κόμη, quae olim erat παρὰ ποσσί, nunc est βραχεῖα. Hoc sensum habet bonum, sed durum est. et praecipue propter omissam copulam vix tolerabile. Vulgatam tuetur clar. *Wakefield*, ἐπὶ πᾶσι *super omnibus* explicans; ut accepit etiam *Grotius*: *calvastra superque.* Hoc, quamvis paulo jejunius, Vaticanae tamen lectioni praetulerim.

Fortasse recondita quaedam lectio latet. — V. 6. στα-ταλῶν. Vide ad Ep. I. 2.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 92. Duplici lemmate instructum: Εἰς μειράκιον. et: Εἰς πόρνην γηράσασαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑποκαταβαίνουσαν. Exoleto melius convenire quam meretrici, judicat *Brunck.* In Plan. p. 483. St. 627. W. ἄδηλον est. Quaedam in hoc Epigr. expressa sunt ex *Asclepiad.* Ep. I. — V. 1. νῦν μοι. Conf. *Straton.* Ep. XXVIII. — τὸ πρόσωπον ἀπ. Comparavit hoc carmen *Wakefield.* in Sylv. crit. T. II. p. 10. ad Matth. VI. 16. μὴ γίνεσθαι ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν. — V. 2. λειότερον. De puero agi, ex hoc praesertim vocabulo, et ex iis, quae proximo disticho de coma abrasa dicuntur, probabile fit. λεῖος de pueris proprium, quorum *genas* nondum *barba obumbrat.* Vide *Straton.* Ep. XI. — V. 3. προσπαίζεις. Vide ad Ep. XVIII. 3. — ἠφάνικας. Vide ad *Straton.* Ep. LIV. De crinibus abscissis h. l. accipio. Ephebi enim comam, quam pueri nutriverant, tondere solebant. Paulo diverso sensu τὰς τρίχας ἀφανίζειν dixit *Aelian.* VII. Var. Hist. 20. γέρων ἤδη ὢν — καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. — V. 4. αὐχέσι πλαξ. Ad *Ligurinum Horat.* IV. Carm. X. 3. *quum — quae nunc humeris involitant, deciderint comae.* Idem in descriptione formosi pueri III. Carm. XX. 13. *Fertur et leni recreare vento Sparsum odoratis humerum capillis.* quibuscum comparandus *Archilochus* ap. *Synesium* in Calvitii Encom. p. 75. B. ἡ δέ οἱ κόμη Ὤμους κατασκιάζει καὶ μετάφρενα. Plurimum huc facit *Theocrit.* Eid. V. 90. κῆμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σεῖετ' ἔθειρα. qui locus tuetur etiam v. 5. vulgatam συνάντα, quam impugnabat *Wakefield.* qui συναίδα mallet. Quanto fortius *Rufinus,* qui puero *tantum diverso ab illo* ne obviam quidem velit fieri, ejus adspectum, tanquam portenti cujusdam et monstri, aver-

satus. — *μετέωρε.* Cf. Ep. XXXII. 5. — V. 6. *ἀντὶ ῥόδου.* Ep. *ἀδέσπ.* XXXIX. *τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ, ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.* *Aristaen.* L. II. I. p. 72. *οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾷν· μετ' ὀλίγον γὰρ ἔσῃ γεράνδρυον.* Similia congessit *Abresch.* in Lectt. p. 188.

ANDRONICI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 233. Posterius distichon laudat *Suidas* in *νεοθηγεῖ* T. II. p 608. ubi *Kusterus* integrum Ep. ex Cod. edidit. *Reisk.* Anth. p. 75. nr. 571. Uterque eas formas repraesentarunt, quas Cod. habet, qui non satis constanter communes cum doricis miscuit. — V. 2. *φίλα* est in membr. neque id temere mutandum. — V. 3. *νεοθηγεῖ.* Vat. Cod. et Suid. *νεοθᾶγι* emendatum ex Ep. *Sapphus* T. I. p. 55. quod *Andronicus* expressit:

ἅς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

— V. 4. *κεφαλῆς* Vat. Cod.

PHILOSTRATI EPIGRAMMA.

¶. 400.] Planud. p. 312. St. 452. W. In Philostrati Operibus p. 950. Dubites, statuamne vulnerati Telephi describat poëta, an pictam imaginem. Quum tamen in fine carminis Achivi commemorentur, qui Telephi, quamvis vulnere debilitati, adspectu perterriti ad naves confugiant, *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 95. totam historiam in tabula expressam fuisse existimare malit. Fabulam de Telepho docte persequitur *Meziriac* ad

Ovidii Epist. T. I. p. 233. Est de eo Epigr. Anthol. Lat. L. I. nr. XCIX. ubi legendum videtur:

Mox precibus flexi Pelidae robore s a r t a,
Injecto membris pulvere, plaga c o i t.

Horatius I. Epist. III. 31. *an male sarta Gratia necquicquam coit et rescinditur.* — V. 2. αἰμάξας. timendum Graecorum exercitum cruentavit. Fortasse ex *Pindaro* Isthm. VIII. 107. ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον. De Telephi, Achaeos fugantis, virtute idem Ol. IX. 110. κλινθέντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισι πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλε. — V. 3. ἐκέρασε. Omnes Aldinae. — V. 5. ὀλοὸν βάρος. *grave vulnus* in latere alens, doloribus oppressus, quibus τήκεται, animi deliquium patitur. Proxima mihi videntur obscurissima: ἐμψύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος, *tractus* sive *se ipsum trahens cum viva carne. Heynius* vertit: Exitiosum onus (hastam) corpori infixum habens, cum eo in terram tractus deficit, tanquam animam agens, corpore adhuc vita animato. *Grotius* autem sic:

Nunc femore occultans saevi tormenta doloris
Moeret, et attrabitur vulnere tota caro.

quae manifesto falsa sunt. ἐμψύχῳ σαρκὶ est pro ἔμψυχος. Quamvis exstinctus videtur, vivit tamen, et vivus trahitur. Finge tibi Telephum in tabula a suis defensum et, ne in Graecorum manus veniat, extra tela retractum.

ZELOTI EPIGRAMMATA.

I. II. In Vat. Cod. duo haec carmina juxta leguntur p. 363. prius cum lemmate: Ζηλώτου, οἱ δὲ Κάσσου. alterum ἄδηλον. in marg. τοῦ αὐτοῦ. In Planud. p. 78. St. 113. W. uni *Zeloto* tribuuntur. In utroque pinus loqui-

tur, venti impetu fracta, deinde, infausto omine, navi adhibita. Conf. *Cyllenii* Ep. II. T. II. p. 282. Ep. ἀδέσπ. CCCLXXXIII – CCCLXXXV. — Argutum hoc, κλῶνα ναυηγὸν, arborem, quae ante navigationem naufragium (in terra) fecit. De translata hac vocis ναυηγὸς significatione diximus ad *Posidippum* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. Ibi notatis adde *Valcken.* ad *Ammon.* p. 159. et ad *Herodotum* p. 624. 60.

CARPHYLIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 401.] *I.* Vat. Cod. p. 365. Καρχυλλίδους. Καρπυλλίδου inscribitur in Plan. p. 38. St. 56. W. Historia de piscatore, qui naufragi caput, quod hamo ex undis extraxerat, sepeliens thesaurum invenerat. — V. 1. ἰχθὸς. Vat. Cod. ἰχθῦς voluit. Inepte poëta lusit in εὐτριχι ἀγκίστρῳ et κρᾶτα λιποτριχέα. — V. 3. τὸν om. Vat. Cod. νέκυς ὁ λειψάματος, cadaver, cujus major pars perierat. — ἐξ ἀσιδήρου χειρὸς, manibus, non ligone, parvam fossam excavans. Pro ἐπισκάπτων haud scio an melius legatur:

ὀπὴν, σκάπτων.

Piscatorem enim illum non solum exiguum pulveris munus reperto capiti tribuisse – quod esset ἐπισκάπτειν, *pulverem injicere* – sed in fossa illud posuisse, res ipsa docet. ὀπὴν de sepulcri fossa usurpavit *Posidippus* Ep. XVII. ἦλθ' ὑπὸ κοῖλον ὀπήν. — V. 5. δικαίας. Vat. Cod. male. — Praemia pietatem manere, multi veterum dixerunt, quorum loca, si libet, vide ap. *Rittershus.* ad *Oppian.* Hal L. II. 642.

II. Vat. Cod. p. 245. Εἴς τινα ἐν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ τελευτήσαντα. Καρφυλλίδου. Plan. p. 192. St. 279. W. ubi auctoris nomen uno λ Καρφύλιδου scribitur. Apte *Opse-*

poeus cum hoc carmine contulit ea, quae de Q. Metelli felicitate narrat *Valer. Max.* VII. 1. 1. cum quo comparandus *Vellejus Paterc.* L. I. 11. 6. ubi vide cl. *Krause.* Quamvis multa in *Carphylidis* Epigrammate cum iis, quae de Metello feruntur, conspirant, minime tamen in hunc virum compositum videri debet. Is, quem C. celebrat, tres filios reliquerit, Metellus quatuor, omnes summis honoribus functos. Hoc poëta non omisisset. — V. 1. *μὴ μέμψῃ.* ne fatum meum *queraris,* (vide *Lennep.* de verbo *μέμφεσθαι* in Etymol. p. 548.) nihil enim, ne moriens quidem, passus sum, quod lacrymis dignum esset. — *θρήνων.* *Hyperid.* ap. *Stobaeum* T. CXXIV. p. 615. *οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν.* Simili colore *Ennius* ap. *Ciceron.* Tusc. Disp. I. 15. *Nemo me lacrymis decoret, neque funera fletu Faxit. Cur? volito vivu' per ora virûm.* — V. 7. *κατὰ σπείσαντες.* Vat. Cod. Hi me, justis peractis, ad piorum loca miserunt, ubi dulcem illum defunctorum dormirem somnum.

PHILONIS DISTICHON.

Vat. Cod. p. 566: *Φίλωνος.* Ibidem sequitur distichon, cui initium, *Αἱ τρίχες ἦν ἐυγῆς,* auctoris nomine non apposito, unde factum, ut in Planud. p. 21. St. 33. W. cum *Philonis* versibus jungeretur. Vide ad *Luciani* Ep. VIII. T. II. P. II. p. 415. — Pro *αἰ γὰρ ἄτερ νοῦ,* mallim equidem:

εἰ γὰρ ἄτερ νοῦ.

ZENOBII GRAMMATICI DISTICHON.

¶. 402.] Vat. Cod. p. 476. Plan. p. 368. St. 507. W. In Victoris Grammatici imaginem. τὸν σκοπὸν ἔχω. finem, quem volui, assecutus sum. Victorem enim pingens, hominem artis suae peritissimum, ipsam Grammaticam sibi repraesentasse videbatur ille. τὸν σκοπὸν *Toupius* Em. ad *Suid.* p. 425. per τύπον interpretatur; cui non assentior. Ceterum *Victor*, in cujus laudem haec sunt composita, fortasse est *Sulpicius Victor*, cujus *Institutiones oratoriae* adhuc supersunt.

EUPITHII ATHENIENSIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 23. St. 35. W. Lemma ap. *Brunckium*, τοῦ στίξαντος τὴν καθόλου, est ex Vat. membr. στίζειν dicuntur grammatici libros, in quibus singulis vocibus accentus et spiritus adpingebant, verbaque interpunctione distinguebant, docente *Villoisonio* in Prolegg. ad Homer. p. IX. sq. Jam tibi Eupithium finge, labore in τῇ καθόλου peracto, opus suum admirantem. — Plures sunt antiquitatis libri, τῆς καθόλου titulo inscripti, inter eos autem unus, quem h. l. unice intelligendum puto, illis nimirum temporibus celeberrimus, Herodiani ἡ καθόλου sive καθολικὴ προσῳδία. Hic liber in canones descriptus erat, sive certe canones praefixos habuit, ut apparet ex ejus Epitome, quae in Bibliotheca Oxoniensi asservatur, hoc titulo: Κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφωτάτου Ἡρωδιανοῦ, οὓς περιέτεμε Θεοδόσιος. Laudat hanc Epitomen *Kusterus* ad *Suid.* T. II. p. 78. ubi plura de

hoc opere disputat. Eundem librum in compendium redegerunt etiam Aristodemus et Arcadius, de quibus vide *Villoison*. Prolegg. Homer. p. XI. sq. qui de Herodiano etiam egit p. XXXI. Hinc intelligitur *canonum* mentio in v. 1. Epigrammatis nostri. Ejusmodi autem librum notis grammaticis instruere, satis operosum fuisse, sponte intelligitur. Et vides, ut *Eupithius*, hoc labore ad finem perducto, quasi respiret! — V. 1. κανόνων vitiose impressum in ed. Lips. pro κανόνων. — V. 2. ξυσμάων (ἄς) λεπτὸς τάσδ' ἔχ. sic Vat. Cod. — ξυσμοὶ non sunt rasurae h. l. sed tenues notae, calami acumine membranae quasi insculptae. ξύσαι. χαράξαι. ἐπιγράψαι. *Hesych.* Idem: γράψαι. ξύσαι. χαράξαι. ἀμύξαι. — V. 4. τῆς καθόλου. Lusum verborum facete, ut solet, expressit *Grotius*:

Dorsum, oculos, humeros, nervos, cerebrumque fatisco!
Ac tota totum corpus ab arte dolet.

OENOMAI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 479. Εἰς Ἔρωτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον. Idem lemma in Plan. p. 351. St. 490. W. καύκιον est *patella. Glossae: cauca. patera.* Illustravit hoc vocabulum *Salmas.* ad Script. H. Aug. T. II. p. 382. Apte hoc distichon *Harduinus* admovit Plinianis L. XXXIII. 2. p. 600. *Didicit homo naturam provocare. Auxere et vitiorum irritamenta. In poculis libidines caelare juvit, ac per obscoenitates bibere.* Conf. *Rufini* Ep. XXIII.

JULIANI CAESARIS EPIGRAMMATA.

T. 403.] I. Vat. Cod. p. 419. sq. Planud. p. 83. St. 121. W. In cerevisiam, vini nomen temere sibi arrogantem, invehitur. Cum triplici versione hoc Ep. laudatur ap. *Meibomium* de Cerevisia c. XXV. in *Gronov.* Thes. T. IX. p. 609. De οἴνῳ κριθίνῳ, *vino hordeaceo*, veterum loca aliquot collegit *Trillerus* in Obss. crit. p. 197. Quid inter hanc potionem et zythum intersit, disputavit *Hadrianus Junius* Anim. II. 12. — V. 1. τίς, πόθεν εἶς. Solemnis ap. *Homerum* formula, qua peregre advenientes nomen et patriam interrogantur, a recentioribus ad contemtus significationem passim detorquetur, monente *Lennepio* ad *Phalar.* Epist. XXXV. p. 128. 57. — τὸν Διόνυσον, cujus tu tibi nomen temere arrogas. — V. 3. σὺ δὲ τράγου. ὄζειν ὥσπερ ὁ τράγος *Lucian.* Dial. Mar. I. 5. T. II. p. 93. quod etiam τραγίζειν dicitur; quam vocem illustravit *Brodaeus* Miscell. V. 22. Cf. *Lucillii* Ep. LXXXIX. — ἡ ῥά νύ σε K. Vat. Cod. Ceterum Osiridi hoc tribuit *Diodor. Sic.* L. I. p. 24. 3. quem narrat τὸν κοινὸν βίον τοῖς ἡμερωτάτοις καρποῖς εὐεργετῆσαι· εἰ δέ τις χώρα τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου μὴ προσδέχοιτο, διδάξαι τὸ ἐκ τῆς κριθῆς κατασκευαζόμενον πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ τὸν οἶνον εὐωδίας τε καὶ δυνάμεως. *Dion Academicus* ap. *Athen.* L. I. p. 34. B. Aegyptios φιλοίνους καὶ φιλοπότας appellat, εὑρεθῆναί τε παρ' αὐτοῖς βοήθημα, ὥστε τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν. — V. 6. πυρογενῆ, *e frumento natum*, non, ut illum, πυριγενῆ et πυρίσπορον (*Orpheus* Hym. XLIV.), *e flammis genitum.* Minus recte hunc locum interpretatus est *Casaubonus* ad *Strabon.* XIII. p. 932. D. ubi Geographus Βάκχον πυριγενῆ attigit; et *Diodor. Sic.* L. IV. p. 250. 97. Contra *Grotium*, ut erat perspicax harum venerum existimator,

poëtae acumen non fugit, quin id praeclare imitatus est, vertens:

Hinc Cerealis eras meliori jure vocandus,
Non satus ex Semela matre, sed ex simila.

— V. 6. „καὶ βρόμον οὐ βρόμιον. Sic vetus membr. cujus „lectionem illustrat *Salmasius* in Plin. p. 154. G." *Br.* In Goth. apogr. est βρόμον, ut vulgo legitur. Nec aliter *Julianum* scripsisse puto. Nam βρόμος non solum est *avena sativa*, (βρόμος, βοτάνη ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα. — καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς *Hesych.*) quo sensu hac vocabulum in nostro loco accipiendum putabat *Salmasius*, (qui βρόμον non ex Cod., sed ex conjectura protulit,) sed etiam *gravis odor*, ut τράγος, quam vocabuli significationem idem illustrat, *Juliani* immemor, in Plin. p. 255. Hinc βρωμῶδες, *brumosum*, quicquid in gustu diu vehementerque halat, graveolens, odore peregrino, acri et viroso molestum; quae *Reinesii* verba sunt in Var. Lect. L. III. 12. p. 435. Cf. *Albertum* ad *Hesych.* T. I. p. 769. 12.

II. Vat. Cod. p. 418. Plan. p. 118. St. 171. W. Elegans descriptio organi pneumatici, quod ex fistulis aëneis constabat, quae vento, ex folle immisso, sonum reddebant. Vix diversum hoc instrumentum fuit ab eo, quod hodie eximie organum vocatur. Cum *Juliano* conspirat *Theodoretus* Orat. III. de Provid. Ὀργάνῳ γὰρ τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσουμένῳ καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Instrumento haud absimili antiquissimis temporibus utebantur Hebraei, quod descripsit *Marpurg* in Histor. Music. p. 33. Diversum fuit organum hydraulicum, cujus multi mentionem fecerunt. Cf. *Barthium* ad *Claudian.* de Cos. Fl. Mallii Theod. 315. et *Isaac. Voss.* de viribus rhythmi p. 99. sq. — V. 1. δονάκων. tibiae aëneae junctim po-

sitae, ita ut calamorum speciem gerant. — V. 3. ὑφ' ἡμετέροισιν. non humano spiritu inflantur, ut tibiae tubae ve, sed vento, quem folles taurini emittunt. Haec est ταυρείη σπήλυγξ, follis, in quo ventus servatur, sicuti antro quodam Aeoli. — Pro ἀπὸ Cod. Vat. et Plan. ὑπὸ τ. exhibent. — νέρθεν. ventus ille ab inferiore parte in tibias intrat. — V. 6. ἀνὴρ ἀγέρωχος. *peritum* vertit *Gesner*. in Chrest. Plin. p. 404 minus recte. Est *vir audax*, qui, alter Cadmus sive Iason, portentosam hanc aeneorum calamorum messem tractare audeat. — V. 7. κανόνας συμφρ. αὐλ. regulas singulis tibiis respondentes (*Tasten*). — V. 8. οἱ δέ. κανόνες puta. Subsilientes illae regulae suavem cantum efficiunt et quodammodo elidunt.

T. III. p. 332.] *III.* Ex Cod. Bibl. regiae hoc Epigr. protulit *Salmas*. in Plin. p. 726. D. E. cum lemmate: Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς κοντοπαίκτην. Agitur de praestigiatorum quadam arte, quam describit *Chrysostomus* in loco appositissimo: τί ἄν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ κοντὸν ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐῤῥιζωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις. Hinc lux aenigmati. τὸ δένδρον est contus, quem homo in fronte gerit; hujus arboris viva et loquens *radix* est homo; *fructus*, καρποί, item viventes, sunt pueri in summa pertica collocati. Contus cum in fronte erigitur, puerisque oneratur, φυτεύεται μιᾷ ἐν ὥρᾳ, omnia simul et subito nascuntur, eadem simul auferuntur, τρυγᾶται, radicitus, dum praestigiator ille perticam de fronte demit. Supersunt verba ἀνακτόρεων μέσον, quae *Salmasius* sic interpretatur: Reliquae, quae vere sunt arbores, in mediis campis nascuntur, haec intra aedes ipsas erigitur. Haec vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tem-

pora erigitur. Tale quid *Julianum* in mente habuisse, nullus dubito. Jam vide, an *τὰ ἀνάκτορα aures* esse possint, quasi *sancti* capitis *recessus*, in quibus optima quaeque deponuntur.

LIBANII EPIGRAMMA.

T. 404.] Vat. Cod. p. 326. Λιβανίου. Sine auctoris nomine hoc distichon profert *Zosimus* L. III. 34. p. 274. ed. *Reitem.* qui *Juliani* tumulo hoc distichon insculptum esse prodit. In Anthol. Plan. p. 219. St. 319. W. *Juliano* ipsi inepte tribuitur. Posterior versus *Homeri* est Il. γ. 279. Hoc uno versu servato, cetera aliter profert *Zonaras* L. XIII. 13.:

Κύδνῳ ἐπ' ἀργυρόεντι ἀπ' Εὐφράταο ῥοάων
Περσίδος ἐκ γαίης ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ
Κινήσας στρατιήν, τόδ' Ἰουλιανὸς λάχε σῆμα·
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερὸς τ' αἰχμητής.

Iisdem verbis *Cedrenus*. Cf. *Banduri* Antiqq. Constant. T. II. p. 814.

THEMISTII EPIGRAMMA.

„Epigramma hoc Anthologiae libri Palladae tri-„buunt, cujus aetas congruit. Nam cum ultra LXXII. „aetatis annum carmina scripserit, inter quae unum in „Hypatiam, anno 362. quo praefectus urbis fuit The-„mistius sub Juliano, etiam hoc scribere potuit. Sed „probabilius est ipsius esse Themistii, ad cujus oratio-„nem XVIII. vide Harduini notam p. 488." *Br.* In Vat. Cod. hoc lemma additur p. 546. Εἰς τινα φιλόσοφον.

γενόμενον ὕπαρχον πόλεως ἐπὶ Βαλεντινιάνου καὶ Βάλεντος. Παλλαδᾶ. Planud. p. 188. St. 274. W. εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον. Insigni varietate Edit. Aldina operum *Themistii*: Θεμιστίου στίχοι εἰς ἑαυτὸν, ὅτε ὕπαρχον αὐτὸν ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανός. *Themistium* sub Juliano praefectum urbi fuisse, testatur etiam *Suidas* in Θεμίστιος T. II. p. 171. Saepius enim eodem munere functus est. Vide *Harlesium* ad *Fabr.* Bibl gr. T. VI. p. 793. Quod ad auctorem carminis attinet, non satis causae esse video, cur contra Cod. Vat. et Planudeae fidem *Palladae* abjudicetur, cujus ingenium redolet. Vide tamen *Muretum* in Not. ad Senecae Epist. LXVIII T. III p. 60. ed. *Ruhnk.* quem nimis magnifice de hoc carmine existimare censeo, et *Petavium* ad *Themistii* Or. XVIII. p. 488. — V. 1. ἄντυγος οὐρανίης. Vat. Cod. et Plan. Altiorem philosophi dignitatem dignitati magistratus anteponi apparet. Similis est antithesis in *Themistii* Orat. XXXI. p. 353. C. D. ἐμοὶ τῶν ἐπαργύρων ὀχημάτων, καὶ τῶν μεγαλοφώνων κηρύκων ὑψηλοτέρα ἀρχὴ ἡ ἀπὸ τῶν λόγων, ἣν οὔτε δοῦναι βασιλεῦσιν ἐστιν, οὔτε ἀφελέσθαι. ubi de carpento argenteo quaedam notavit *J. Harduinus* p. 547. fusius *D. Heraldus* ad *Martial.* p. 75. Argenteae carrucae mentio induxerat *Opsopoeum*, ut *Themistium* avaritiae insimulari putaret; cujus errorem aperuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 552. — Ceterum οὐρανίης ἐπερείμενος ex Cod. dedit *Bandinus*, qui hoc Ep. protulit in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 575. — V. 3. ἤσθά ποτε κρείσσων, αὖθις δ' ἐγένου πολὺ χ. Plan. et Vat. Cod. Vitiosius *Bandin.* ἦσθά ποτε κρ. νῦν δ' ἐγένου πολὺ χ. Nostram lectionem, quam vulgata longe elegantiorem esse sponte apparet, *Themistii* Codd. servarunt. — V. 4. ἄνω κατέβης. De sapientis otio disputans *Seneca* Ep. LXVIII. *Praeterea cum sapienti rempublicam ipso dignam dedimus, id est, mundum non est extra rempublicam, etiamsi secesserit. Imo, fortasse relicto uno angulo in majora atque ampliora trans-*

transit, et coelo impositus (ἄντυγος αἰθερίης ὑπερήμενος), *intelligit, cum sellam aut tribunal adscenderat, quam humili loco sederat.*

PANTELEI EPIGRAMMA.

Legitur post Appendicem Anth. Stephani et Wechel. ex *Stobaei* Flor. T. VII. p. 91. Gesn. 51. Grot. Fingitur unus Persarum, qui in proelio Marathonio pugnabant, verba facere ad regem incredibilemque Graecorum fortitudihem laudare. — V. 3. »Scr. τί μ' ἔπεμψας. Male »in Florilegio Grot. μ' ἔπεμπας.« *Br.* — V. 4. Haec referenda sunt ad Callimachum, Atheniensem, quem in memorabili illa pugna, multis licet undique confixum hastis et interemtum, tamen vestigio nixum stetisse, Sophistarum jactantia tradit. De eo *Herodotus* L. VI. p. 491. Καλλίμαχος διαφθείρεται, ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος. Reliqua adjecisse videtur *Pseudo-Plutarchus*, ex cujus parallelis minoribus et haec sumsit *Stobaeus*, et multa alia fabulosa fluxerunt. Vide *Valcken.* ad *Herod.* l. c. p. 492. De eodem heroë *Polemo* Orat. I. p. 2. ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἐδόκει ἑστάναι πεσεῖν μὴ δυνάμενος. *Himerius* Orat. II. 20. p. 400. fortasse respectu ad *Pentelei* versus habito: ἐμάχοντο δὲ οὐχ οἱ ζῶντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὧν προσαφῄρητο τὸν βίον ἡ μάχη. Callimachum et Cynegirum in Poecile pictos commemorat Idem Or. X. 2. p. 564. ibique Callimachum in tabula quoque πολεμοῦντι μᾶλλον ἐοικέναι ait ἢ τεθνεῶτι. Utrique Polyzelum addidit *Maxim. Tyr.* Diss. V. 9. p. 81. ed. R. τὴν Κυνεγείρου χεῖρα καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα. In illa autem de Callimacho fabula obversabatur Sophistis miraculum de Caeneo Elateïo, de quo *Ovidius* Metam. XII. 496. *Tela retusa cadunt; manet imperfossus ab omni*

Inque cruentatus Caeneus Elateius ictu. Fecerat attonitos nova res. Heu! dedecus ingens! Monychus exclamat: populus superamur ab uno. (μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν.) *Apollon. Rhod.* L. I. 59.:

Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσι.

THEONIS ALEXANDRINI

CARMINA.

Duo hujus poëtae carmina infra leguntur T. III. p. 4. (T. III. p. 225. ed. Lipf.) hoc loco inserenda; quod facere neglexerunt typographi.

¶. 405.] *I.* Vat. Cod. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. De scuto, dominum suum non in pugna tantum, verum etiam in undis servante. Vide *Dioclis* Ep. III. *Zosimi* Ep. IV. — V. 1. „In Planudeae codd. ἀντιπάλων „ἐπίκρανος, perperam pro ἐπιήρανος, quod cum non ad„vertisset primus editor, γε addidit ad fulciendum me„trum. Vat. membr. recte ἐπιήρανος. Nihil frequentius „permutatione literarum η et κ. Sic supra in Antip. „Thessal. XV. ex ἄρητον factum ἄρκτον, quod cum versus „modulo non magis conveniret, quam hic ἐπίκρανος, ut „hic γε, sic illic ἐς insertum.“ *Br.* — V. 2. κῦμα μόθου. Fortasse ductum ex *Tyrtaeo* El. III. 22. σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης. ubi similia collegit *Klotzius* p. 85. sq. — V. 4. ἀλιφθορίη. cum nautae in undis perirent. *Hesych.* ἀλιφθορῆσαι. ἀφανίσαι. ἀπολέσαι. Quod verbum generaliori sensu pro *pessumdare Sophronem* usurpasse docuit *G. Koen.*

ad *Gregor.* p. 158. ἀλιφθόρους *piratas* vocat *Leonid. Tar.* Ep. LXXXII. λῃϊσταὶ καὶ ἀλιφθόροι.

II. Vat. Cod. p. 250. »Distichi hujus festivam ver»sionem [*Leichii*, qui primus hoc distichon edidit in Se»pulcr. p. 26.] ridendam propinavit illustrissimus Dor»villius ad Charit. p. 251. In Cod. scriptum: μύρεθ' »ὑπὲρ κρυεροῦ [κρυεροῖο] μυρομένη σε τάφου, manifesta cor»ruptela. Emendabat Salmasius: κείρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ »[κενεοῦ in marg. ap. Guy. et Ruhnk.]. Verissimum est »κοπτομένη, *plangens*, proprium in tali luctu et usitatissi»mum verbum. Dicitur autem mater μύρεσθαι κωφὰ i. e. »κωφῶς, *inanes, inauditos fundere fletus*, quia ad ceno»taphium flebat.« *Br.* — V. 1. Ἀλκυόνων μέλεις. de naufrago, quem halcyones plangere videntur; ut *Leonid. Tar.* LXXIV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 129. et LXXXII. — Pro κωφά, quae membranarum est lectio, ap. Guy. et Ruhnk. κοῦφα praebet; male. — V. 2. ὑπὲρ κρυεροῖο μυρομένη σε (δὲ Leich.) τάφου. Vat. Cod. De veritate lectionis Brunckianae dubitare licet. Lenaei cadaver in undis periisse, intelligitur ex verbis Ἀλκυόνων, Λ. μέλεις τάχα; nec opus erat eandem rem denuo indigitare verbis κενεοῦ τάφου; quamvis per se satis elegans lectio, ut ap. *Quint. Smyrn.* L. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαύτεε τύμβῳ. Sed κρυεροῦ τάφου bene se habet. *Hesych.* κρυερόν. — ἐλεεινόν. οἰκτρόν. δεινόν. χαλεπόν. Nec haec lectio offensioni fuit acutissimo *van Eldick* in Suspic. p. 31. corrigenti: μύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ μυρία δή σε τάφου. Nisi δὴ ad explendum versum additum obstaret, μυρία μύρετο unice verum putarem. Sic enim loquuntur poëtae epigrammatarii et alii. Epigr. ἀδέσπ. DCCXIV. μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα — Μύρατο Καλλιόπα. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. μυρία τοι, Πτολέμαιε, πατήρ, ἔτι μυρία μάτηρ — ᾠκίσατο πλοκάμους. *Quintus Sm.* L. I. 299. — μυρομένη, πολλὰ μυρία δάκρυα χεύει. *Parthen.* Erotic. c. II. p. 367. κλαῖεν ἀηδονίδων ἀδινώτερον, αἵτ' ἐνὶ βήσσῃ Σιδονίῃ

κνύφω πέρι μυρία αἰάζουσιν. ut hos versus emendavit *Ruhnk.* in Epist. crit. II. p. 135. His igitur exemplis substructa *Eldickii* emendatio sese tueri posset, nisi δὴ minus opportunum videretur. Quare equidem unius literae levi mutatione corrigo:

κωφὰ δὲ μήτηρ
μύρεθ', ὑπὲρ κενεοῦ ΔΥΡΟΜΕΝΗ εἰ τάφου.

Hesych. δύρεσθαι. ὀδύρεσθαι. κλαίειν. θρηνεῖν. Hanc poëticam formam *Euripidi* restituit *Musgravius* in Hecub. v. 740. Etiam *Etymol. M.* δύρεσθαι. ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι. Voci δυρομένη cum aliquis ο praefixisset, vel superscripsisset, vulgaris formae indicandae causa, hinc orta lectio κενεροιοδυρομένη, postea etiam magis depravata.

T. III. p. 4. Edit. Lips. T. III. p. 225.] *III.* Hujus carminis v. 7. separatim legitur sub *Theonis* nomine in Planud. p. 125. St. 179. W. cum lemmate: μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 3. W. In *Stobaei* Ecl. Phys. p. 135. ed. *Gr.* Quum illum versum singularem *Br.* exhibuisset in Anal. T. II. p. 405., haec in Lect. p. 219. notavit: „Integrum carmen, ex „quo desumtus hic versus, edidit primum Aldus in „appendice primae quam vulgavit editionis Anthologiae, „e MS. cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi „hoc debemus, quod sciamus id carmen Theonis esse. „Repositum est infra T. III. p. 4. In posterum autem „versus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam si „solus per se epigramma constitueret, seorsim legendus „non erit. Sic e Nicandri Theriacis v. 741. excerpsit, „et in libri I. caput εἰς Ὄρνις, tanquam absolutum Epi„gramma retulit; quem versum, ut Theognidis disticha „duo, et alia quaedam consulto omisi. Hic Theonis ver„sus etiam omittendus erat, sed Planudis furtum serius „deprehendi.“ *Br.* Hoc quoque loco justo iniquius de Planude existimat cl. editor. Nam non hic primus hunc

versum ex integro *Theonis* carmine excerpsit, sed eum sic scriptum invenit in Anth. Cephalae (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate instructum verbisque eodem ordine positis: Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. quo ordine haec nomina ponuntur etiam ap. *Manethon.* L. V. 34. quare mihi quidem non tam certum videtur, ut *Brunckio*, totum hoc carmen (quod exhibuit etiam *J. Gronov.* ad *Manethon.* L. I. p. 266. sq.) *Theonis* esse. — Quae in eo de planetarum vi et virtute in rebus humanis traduntur, fusius persecuti sunt *Manilius*, *Manetho*, alii. Hos adeat, si quis res ipsas cognoscere cupiat. — V. 1. οὐδὲν vitiose Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum esse sponte vidit *Huetius*, qui comparat βηλὸν θεσπέσιον *Homeri*, et *Catull.* LXVIII. 115. *Pluribus ut coeli tereretur janua Divis.* — V. 3. νυκτιφαής. Vulg. — στυγνὸς Κρ. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. — V. 4. πατροφόρος. Cf. ad *Philipp.* Ep. LIV. 3. T. II. P. II. p. 186. — V. 6. ἔλαχον. His contigit, ut humanum genus regerent. Doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde sumserit, non indicavit cl. editor. Vulgo enim ἐλάουσι legitur; *Huetius* ἔλασαν corrigebat. — V. 8. οὕνεκ' ἄπ'. Vulgo. — V. 10. Ζεὺς δή. Vulgo. — V. 13. γελᾷ. *tibi rident aequora ponti, Placatumque nitet diffuso lumine coelum.* *Lucret.* L. I. 8.

IV. „Auctoris nomine vulgo caret. At dubio locus „non est, quin Theonis Alexandrini sit, cujus extant „commentaria in Ptolemaei magnam constructionem; „cum Ptolemaeo simul edita Basileae 1538. typis Jo. „Walderi, cura Simonis Grynaei, cujus in gratiam exem- „plar unicum in membranis impressum fuit, quod biblio- „theca mea possidet.“ *Br.* in Lect. p. 237. Hi quoque versus leguntur in Append. Plan. p. 494. St. *3. W. — Ptolemaeus propter opera astronomica laudatur, quibus editis ad immortalium deorum naturam accesserit. — V. 1. 2. Quamvis in terra adhuc moratus et mortalitatis

legibus obnoxius. — V. 3. Idem fere ſententiarum contextus in *Manilii* L. I. 13.:

jam nunc juvat ire per altum
Aëra. et immenſo ſpatiantem vivere coelo,
Signaque et adverſos ſignorum noſcere curſus.
Quod ſolum noviſſe parum eſt: impenſius ipſa
Scire juvat magni penitus praecordia mundi:
Quaque regat terrena ſuis animalia ſignis
Cernere.

— V. 3. ἄστρων ἀνάγκην. leges, quibus ſtellae moventur. *Manetho* L. IV. init. οὐρανίων ἄστρων ἀτραποὺς πλάστιγγας ἀνάγκης. Reſpicit poëta opus Ptolemaei longe nobiliſſimum, τὴν μεγάλην σύνταξιν τῆς ἀστρονομίας, in quo de motibus ſiderum et univerſae ſphaerae coeleſtis ratione egit. — V. 5. σημήϊα. Opus ſignificat, cui titulus τετράβιβλος σύνταξις μαθηματική, de apoteleſmatibus et aſtrorum judiciis. — V. 7. γήϊον. Vulgo. — V. 11. πόνοισι κάθηρας. Vulgo. His coeleſtibus laboribus mentem quodammodo purgaſti et carnem reliquiſti, et ex terrena caligine coenoque in ſuperiores regiones evolaſti. — ἐκτὸς σαρκός. σὰρξ pro *corpore*, cum contemtu quodam, reſpectu ſcilicet habito ad divinam animae naturam, etiam a bonis ſcriptoribus uſurpatum eſſe, docet *Gatacker.* de St. N. Inſtr. c. X. p. 66. ſq. — Animam coeleſtium rerum contemplationem purgare, dixit etiam *Antonin. Phil.* L. VII. 47. περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους, ὥσπερ συμπεριθέοντα — ἀποκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντασίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαὶ βίου. — ἀχλύς. tenebris et caligini ſimilis terrenarum rerum conditio. *Seneca* Epiſt. LXXIX. *Tunc animus noſter habebit, quod gratuletur ſibi, cum emiſſus his tenebris, in quibus volutatur, non tenui viſu clara proſpexerit, ſed totum diem admiſerit.* — V. 12. τελέσεις. res fatales, futuro aevo perficiendas praedixiſti.

PALLADAE ALEXANDRINI
EPIGRAMMATA.

¶. 406.] *I.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 558. W. Pamphilium, puella, Isidi capillos dedicat. Num fortasse sacerdos Isidis facta? Has enim crines deae deposuisse, tradidit *Plutarch.* T. II. p. 352. Apud Troezenios puellae nupturae comam dedicabant Hippolyto, secundum *Lucian.* de Dea Syr. §. 60. T. IX. p. 131. *Pausan.* II. 32. p. 186. — V. 1. χρυσέου ἀναθ. Similiter *Philostratus* Epist. XXVI. p. 925. ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες. — V. 3. γάννυται. Vat. Cod. et Plan. edd. vett. usque ad Ascens. — V. 4. τὸν Λυδὸς Κρ. ἔπεμπε. Vulgo. Eodem sensu, sed elegantius membr. ἐκ Λυδῶν Κρ. quam locutionem illustrat *G. Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 166. Respicitur inprimis donum τῶν χρυσέων πλίνθων, a Croeso Delphos missum, de quibus vid. *T. H.* ad *Lucian.* Contempl. §. 12. T. III. p. 390. Ex antiquiore poëta haec expressa esse, suspiceris ex *Horatio* L. II. Carm. XII. 21. ubi similiter: *Num tu, quae tenuit dives Achaemenes, Aut pinguis Phrygiae Mygdonias opes, Permutare velis crine Licymniae, Plenas aut Arabum domos?* ubi cl. *Mitscherlich.* nostrum carmen comparavit. — Pro ἔπεμψε Vat. Cod. ἔπεμπε.

II. Vat. Cod. p. 151. Plan. ibid. Ultimum distichon excitat *Suidas* in λιπαροκρήδεμνος T. II. p. 558. Novaculam, qua Pamphilii crines detonsi erant, ab ipsis Gratiis cusam esse narrat. — V. 1. πλοκαμῖδας. Vat. Cod. De longis capillis hac voce utitur *Theocrit.* Eid. XIII. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 5. Respicit *Homer.* Il. Σ. 382. ubi cum Thetis Vulcani intrasset officinam, τὴν ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Ceterum hac Pal-

N 4

ladae fictione nihil ineptius, qua novaculam, quia venustae puellae crines totonderat, ipsam venustam fingit.

III. Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 466. St. 607. W. Integrum est carmen, quamvis asteriscis a *Brunckio* notatum, qui in Lectt. nihil de lacuna monuit. Nec in membranis editisve ullum lacunae indicium. Quod autem nomen meretricis, cujus pulcritudo per comparationem cum heroinis antiquitatis illustratur, in his versibus non comparet, hoc ad mutilationis suspicionem non sufficit. — V. 1. νῦν καταγιγνώσκω. Male hoc vertit *Opsopoeus:* Nunc damno et Jovem. Sensus est: Jam et Jovem amare desiisse intelligo. *Propert.* L. II. 2. 56. *Cur haec in terris facies humana moratur? Jupiter, ignoro pristina furta tua.* Cf. *Leonidae Alex.* Ep. I. — V. 2. ἕνεκα. Vat. Cod. — V. 3. οὐ τῆς Δ. περὶ κάλλος. Plan. et Vat. Cod. In Ed. pr. tamen οὔτε Δ. quod sine metri periculo recipi poterat. At περὶ κάλλος retineri debebat. De Galli puella similiter *Propert.* L. I. XIII. 29. *Nec mirum, cum sit Jove digna, et proxima Ledae, Et Ledae partu, gratior una tribus. Illa sit Inachiis et blandior heroinis, Illa suis verbis cogat amare Jovem.* — V. 5. Fortasse tamen non, quia ἀνέραστος, *ab amore alienus*, est, sed quia meretrices aversatur, ab ista puella abstinuit; nam eum moechum esse, et regum filias vitiare solitum novi.

¶. 407.] *IV.* Cod. Vat. p. 515. Plan. p. 175. St. 255. W. Se non curare appropinquantem canitiem, sed conviviorum hilaritate molestas curas abigere. Expressum ex *Anacr.* Od. XI. — V. 1. λέγουσαι, *jubentes.* quam verbi λέγειν significationem illustravit *Perizon.* ad *Aelian.* XIV. 38. p. 302. ed. Lips. Haud aliter εἰπεῖν ponitur. Vide *Gatacker.* de St. N. T. c. XXVIII. p. 136. — λείψανον ἡλικίης. reliquias florentis aetatis, comas nigricantes praecipue. — V. 3. Vat. Cod. φέρω τρίχας.

»Scripserat forte: ἀλλ' ἐγὼ εἴτε φέρω λευκὰς τρίχας, εἴτε μελαίνας.« *Br.* Sic *Anacr.* l. c. ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν, Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον, Οὐκ οἶδα. Similiter *Plaut.* in Mercat. II. 2. 34. *Ly. Tune capite cano amas, senex nequissime? De. Seu canum, seu istuc rutilum, sive atrum est, amo.* — V. 4. βίοτον. *Anacreon* l. c. πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. — V. 5. μύροις. Vat. Cod. Simillimus sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 14. rosa *Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti. Dissipat Evius Curas edaces.* φροντίδας ἀργαλέας. Idem I. Carm. XVIII. 3. *Siccis omnia nam dura proposuit: neque Mordaces aliter diffugiunt sollicitudines.*

V. Cod. Vat. p. 497. Planud. p. 109. St. 160. W. omissis duobus distichis, quae *Br.* Lectt. p. 220. ex apogr. *Salmasii* exhibuit, nos in ed. Lips. ipsi Epigrammati subjecimus. Adscripserat *Salmasius: Quos versus omisit Planudes propter mendas, quas alibi tollimus.* Sed has emendationes aut invidit posteris, aut nondum in promtu habebat, cum haec scriberet. Totidem versibus, quot ap. *Planudem*, hoc carmen legitur ap. *Stobaeum* T. V. p. 64. Gesn. 41. Grot. Nullum ap. mulieres castitatis signum esse satis certum, neque deformitatem, neque severitatem, neque aetatem. — V. 2. ἐμπαιζομένοις. viris, quibus uxores illudunt, quos decipiunt. — V. 5. Sunt quaedam, quae pulcritudine sua confisae, nullis muneribus corrumpantur. — V. 7. Vulgatum ὁπλιζομένας in marg. *Stobaei* emendavit *Gesnerus;* ὀπυιομένας etiam *Scaligero* in mentem venit in not. msc. idque recepit et in versione secutus est *Grotius*, vertens: *Sunt et deformes, quibus insatiata libido est.* Hanc lectionem probavit *J. Pierson.* ad *Moer.* p. 278. ubi verbi ὀπυίεσθαι pro συγγίνεσθαι usum multis illustravit. — V. 9. εἴ τις συνάγει ὀφρύας, tristis et severa. — V. 11. τρόπος ἐχέγγυος. nec hic certus et non fallax castitatis mos est. Hic si pro τρόπος Codex offerret

τύπες hanc lectionem lubens amplecterer. — V. 15 – 18. Haec ex Cod. Vat. accesserunt. Prius distichon, quamvis foede corruptum, satis certa tamen emendatione mihi restituere posse videor, scribens:

ἡλικίᾳ τοίνυν διακρίνετε· ἀλλ' Ἀφροδίτης
οἴστρων εἰρήνην οὔτε τὸ γῆρας ἄγει.

Aetate igitur castam a lascivia distinguamus; ut vetulam ad castitatem, juvenem ad lasciviam proniorem putemus. Hoc criterio posito, se ipsum revocat: At nulla aetas, ne senectus quidem, vulnerum, quae Venus facit, immunis est; nullam aetatem quiescere patitur. — εἰρήνην ἄγειν recte me scripsisse puto. Sic dicitur ἄγειν ἡσυχίαν, ἐκεχειρίαν et similia; et hoc ipsum ap. *Lucian.* Abdic. §. 6. T. III. p. 8. εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος. Idem Icaromen. §. 21. T. VII. p. 31. οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι. Tale quid de amore dicit *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 30. ἁψάμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γήρασιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός. — Sequentis distichi sensum perspectum habeo, verba, quae reponenda sint, non item. Cum haec omnia, *Palladas* dicere videtur, fallacia sint, superest, ut in jurejurando mulieris acquiescamus. Post jusjurandum autem quaeras licet deos, qui injuriam tibi illatam curae habeant eamque ulciscantur. Hoc idem est, ac si dixerit: At impune illis pejerare licebit: dii enim perjuria non curant. Huic sensui ut verba poëtae adaptes, vide, an legi possit:

ὅρκοις λοιπὸν ἀεί τι πεποίθαμεν· ἀλλὰ μεθ' ὅρκον
ζητεῖν ἐστὶ θεοὺς δώδεκα καινοτρόπους.

deos novi moris, meliores illis antiquis duodecim diis, quos *amantium perjuria ridere* dixerunt poëtae. Nam haec *ridet – Venus ipsa, rident Simplices Nymphae, ferus et Cupido*, secundum *Horat.* II. Carm. VIII. 13. Simul

respicitur ad deorum furta et adulteria, unde eos moecharum poenas nihil curare probabile fit.

VI. Cod. Vat. p. 560. Plan. p. 139. St. 202. W. Expressum est hoc distichon ex choliambis *Hipponactis* ap. *Stobaeum* T. LXVI. p. 420. Gesn. 279. Gr. Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται· Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Unde etiam ducta quaedam in Ep. *Automedont.* X. — V. 1. χόλος. *Omnis mulier intra pectus celat virus pestilens, Dulce de labris loquuntur, corde vivunt noxio.* Anthol. Lat. T. I. p. 574. — δύω. *Steph.* sed omnes edd. vett. δύο.

¶. 408.] *VII.* Cod. Vat. p. 547. *Palladae* vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 131. St. 189. W. Insulsum carmen in mulierem nescio quam, quae divitum spe nuptiarum ex alia in aliam urbem commigrabat. — V. 1. εἰς Vat. Cod. — V. 2. Συρίαν. Ibid.

VIII. Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 141. St. 204. W. — ὁ τὴν γυν. δυσμ. δυστυχῶν. cui accidit, ut deformem mulierem duceret, quae mala fortuna est scilicet. — V. 2. λύχνον. Vat. Cod. — σκότος βλέπει. Argutatur poëta in hac locutione, quae de coecis, in tenebris versantibus, usurpatur, primum ap. *Sophocl.* Oed. T. 427. deinde ap. alios. Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. 380. p. 136.

IX. Vat. Cod. p. 383. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ἀνδρομάχην. Plan. p. 22. St. 34. W. Grammaticus se duplici malo laborare conqueritur, et arte, quam profiteatur, et uxore, quam duxerit. Simile carmen *Ausonii* CXXXVII.:

Arma virumque docens, atque arma virumque peritus,
Non duxi uxorem, sed magis arma domum.
Namque dies totos, totasque ex ordine noctes
Litibus oppugnat meque meumque larem.
Atque ut perpetuis dotata a Marte duellis,
Arma in me tollit, nec datur ulla quies.

Jamque repugnanti dedam me: ut denique victum
Jurget ob hoc solum, jurgia quod fugiam.

— V. 1. μῆνιν τ' οὐλομένην. Plan. τ' metri fulciendi causa insertum est, satis inepte. Vide *Br.* not. ad *Lucillii* Ep. XIV. — V. 2. μήνιδος. etiam ars grammatica me ab ira initium cogit facere. Primis Iliadis verbis uti solent Epigrammatarii ad designandam professionem grammaticam. Cf. *Lucian.* Ep. XII. XXIV. *Lucill.* Ep. XXVIII. et *Fabric.* ad *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. 6. p. 244. Hinc Graecos libenter audire narrationes malorum suorum dicit *Themistius* Or. XXII. p. 264. D. ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλέως, ὡς ταύτην οὖσαν ἱκανὴν παιδεύειν. —. V. 3. πολύμηνος et τριχόλωτον. Vat. Cod. — ἀνάγκη de malo urgente, de tormentis etc. explicuit *Wesseling.* ad *Diodor.* L. III. 14. — V. 4. γυναικός. Vat. Cod. μαχίμης. ut *Euripid.* in Oedipo ap. *Stob.* p. 431. 42. ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Matrimonium pacis et tranquillitatis plenum εὐνὰς ἀπολέμους appellat idem Medea v. 644. De Clodia Metelli conjuge *Cicero* II. ad Attic. Ep. I. *Ea enim est seditiosa: ea cum viro bellum gerit.* Suadam et Gratias adesse debere conjugibus docet *Plutarch.* T. II. p. 138. D. ἵνα πείθοντες διαπράττωνται παρ' ἀλλήλων ἃ βούλονται, μὴ μαχόμενοι, μηδὲ φιλονεικοῦντες.

X. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 24. St. 37. W. Quum Prometheus Jove invito ignem hominibus attulisset, Jupiter, ne tantum munus impune ferrent, mulieres iis dedit, igne longe infestiores. Ducta sunt haec ex *Hesiodi* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 55. ubi haec sunt Jovis ad Prometheum verba: Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας; Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι. Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες Τέρπωνται. quibus dictis, Vulcanum mulierem fingere jubet, quam mortalibus dono mittat. Eandem fabulam respexit *Euripides*, mulierum osor, in Hippol. καλυπτ. ap. *Clement.*

Alex. Strom. p. 622. et *Stob.* T. LXXI. p. 432. 29. ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστεῦμεν γυναῖκες καὶ πολὺ δυσμαχώτερον. quae ex lyricis petita videntur, nec in jambos redigi debebant a *Grotio* p. 309. Ejusdem poëtae sunt haec ap. *Stob.* T. LXXI. p. 431. 21.:

Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
δεινοὶ δὲ ποταμοὶ, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαὶ,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνὴ κακόν.

et in Andromache v. 268. δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα· Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω. — V. 3. Ordo verborum est: καὶ πῦρ μὲν δὴ —. — V. 4. πάντοθ' mallet *Br.* ex quavis materia accensum.

XI. Vat. Cod. p. 383. Anth. Plan. p. 23. St. 36. W. Omnem mulierem mariti sui tranquillitati adversari, Jovis exemplo docet. — V. 1. ὀργή. *Clemens Alex.* Paedag. L. II. p. 186. 37. Ὀργὴ δὲ μεγάλη γυνὴ μέθυσος· οἱονεὶ χόλος θεοῦ οἰναμάχλη γυνή. — V. 3. His versibus circumscribuntur ea, quae pressius leguntur ap. *Hesiodum* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 704. de prava muliere: τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν. — Pro ἠδὲ Vat. Cod. vitiose ἠέ. — V. 5. ἀμέριμνον Vat. Cod. a pr. man. — V. 6. ῥίψεν. Nisi *Palladas* Vulcani casum cum poena Junoni a Jove inflicta perperam confudit, eum sic scripsisse vix putaverim. Nec sequentia, ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον, cum lectione ῥίψεν satis conspirant. Respexit P. verba Jovis ad Junonem Il. XV. 16. ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν — σὺ δ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω. Quare vide, an scribendum sit:

πολλάκι γοῦν αὐτὴν ἧψεν ἐπ' ἀθανάτων —

alligavit eam ad deorum sedem. ἐπ' ἀθανάτων, ἕδους scil. sive οἴκου; qua omissione nihil vulgarius. *Valer. Flacc.*

L. II. 84. *Jupiter — Junonem volucri suspendit Olympo Horrendum chaos ostendens, poenasque barathri.* — ¶. 409.] V. 10. χρυσέῳ δαπέδῳ. intra aurea deorum tecta. Ex Il. Δ. 2.

XII. Vat. Cod. p. 283. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnem mulierem, castam non minus atque impudicam, viris perniciosam esse, ex Homero docet. Similiter ex veteri historia contra mulieres disputat Clinias ap. *Achillam Tat.* L. I. c. 8. p. 21. sqq. — V. 5. Ἰλιὰς non ipsum carmen h. l., sed argumentum Iliadis, pugnas illas et caedes, Helenae causa commissas, significare videtur. Omnia illa mala, P. ait, quae in Iliade narrantur, Helenae causa suscepta sunt; procorum autem in Odyssea caedes Penelopae debetur. *Plutarch.* T. II. p. 140. F. φιλόπλουτος ἡ Ἑλένη, φιλήδονος ὁ Πάρις· φρόνιμος Ὀδυσσεύς, σώφρων ἡ Πενελόπη. διὰ τοῦτο μακάριος γάμος ὁ τούτων καὶ ζηλωτός· ὁ δ' ἐκείνων, Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησε. — V. 6. Ὀδύσσεια Πηνελόπης. Vat. Cod. a pr. m.

XIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnes viros uxoribus suis parere contendit; alios modo severiori, alios mitiori dominationi subjectos esse. — V. 1. κομπάζεις. Vat. Cod. — V. 2. οὐ γάρ. nec tu unus humanitatis legibus non obnoxius es; quare te quoque commovebunt blanditiae, rixae, minae, et quae reliqua sunt mulierum artificia. *Eustath.* ad Odyss. χ. 290. τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναί τινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν παλαιοτάτην σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτέραμνον. Hoc tamen sensu illam locutionem a serioribus poëtis demum usurpatam esse, docet idem ad Od. τ. p. 687. 49. respiciens *Theocrit.* Eid. IV. 7. — V. 3. φησίν. Vat. Cod. et vett. edd. post Aldum. *Stephanus* revocavit lect. ed. pr. Flor. — V. 4. εἰ πάντες. Vat. Plan. Cod. Gudian. Rectissime cl. editor ἢ emendavit, quamvis nihil monens. — V. 5. οὐ σανδαλίῳ τύπτομαι. Vetus Epigr. in virum γυναικοκρατούμε-

νον, in Anth. Lat. T. I. p. 618. *Cur tua femineo caeduntur tempora* (sic lege ex Sched. Salm.) *socco, Infamique manu barbula vulsa cadet.* quod excitavit *Casaubon.* ad *Persii* Sat. V. 169. Parasitus ap. *Terentium* Eunuch. V. 7. 4. *Utinam commitigari tibi videam sandalio caput.* quod ex dramate satyrico, ubi Hercules ap. Omphalen serviens exhibebatur, petitum esse, dubitari nequit. Vide *Gatacker.* in Misc. Adv. II. 19. p. 374. — οὐδ' ἀμύσαντα φέρειν. nec ad conjugis flagitia mihi connivere opus est. Cf. not. ad *Rufini* Ep. XXVIII. 6. — V. 7. δουλεύειν. Servitutem matrimonium appellat ille mulierum osor ap. *Achill. Tat.* L. I. 8. p. 23. *Juvenal.* Sat. VI. 43. *Stulta maritali jam porrigit ora capistro.*

XIV. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 137. St. 199. W. Conqueritur, quod artem exercens minime quaestuosam, rixosae praeterea uxori obedire debeat. Cf. Ep. IX. — V. 2. „Vat. Cod. καὶ γαμετῆς ἀδίκου. quod verum „videtur, ob quandam alliterationis speciem in ἀπόρου „et ἀδίκου." *Br.* Vulgata lectio fortasse fluxit ex Ep. IX. τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης. ubi vide not. — V. 4. καὶ omissum in Vat. Cod. Planudes fortasse de suo addidit. Melius legas:

τὴν οὖν γραμματικὴν νῦν μόλις ἐξέφυγεν.

— V. 5. τῆς ἀνδρομάχης. Pro mulieris nomine acceperunt veteres Intrpp. etiam *Grotius*, qui vertit: *Non et ab Andromacha potui discedere;* fortasse etiam auctor lemmatis Ep. IX. huc respiciens: εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν ἀνδρομάχην. quamvis h. l. pro adjectivo habere licet. Et hanc *Palladae* mentem fuisse, verisimile est, cui haud scio an obversatum sit Ep. *Rufini* IX. ubi vide not. — V. 6. χάρτης. De tabulis obsignatis et pacto matrimoniali interpretatur *Brodaeus* et *Stephanus* in Thes. Gr. L. T. IV. p. 402. B. — νόμος Αὐσόνιος. Ad Constantini legem (in Cod. Theodos. L. III. tit. 16.) videtur respici, qua veti-

[illegible], ne quis uxorem repudiaret, nisi moecha esset, vel [illegible], vel lena. Vide *Selden.* in Uxor. Ebraic. c. [illegible] in Opp. p. 830.

[illegible] XV. Cod. Vat. p. 552. *Palladae* tribuit, [illegible] est in Plan. p. 142. St. 206. W. In Pantagathum [illegible]gonem, quem se nunquam videre ait, [illegible]catur consilii de Epigrammatis in posterum [illegible] scribendis saepius capti. — V. 4. στέρξαι. [illegible] et rett. editt. plurimae. στέξαι habet Ald. sec. [illegible] et Stephan. quae verissima est lectio. — [illegible] -bile — *scribendi cacoëthes. Juvenal.* VII. [illegible] *Morbum* carminum scribendorum studium ap[illegible] L. II. Trist. v. 16. — οὐ δύναμαι. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 87. St. 128. W. Coenando et bibendo luctum sedandum esse, ex Homero docet. Respicitur Il. τ. 225. ubi Ulysses Achillem hortatur, ne milites, ante corpora curata, in proelium educat: γαστέρι δ' οὔπως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. et Il. ω. 601. ubi haec sunt Achillis ad Priamum verba: νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου· Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου, Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.

XVII. Vat. Cod. p. 498. Planud. p. 87. St. 128. W. Defunctos, mortis timore solutos, plorandos non esse. — V. 2. τοῦτο. τὸ μὴ προσδοκᾶν τὸν Θ. sive τὸ μὴ ἀνιᾶσθαι τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θανάτου. — V. 3. ἀπερχόμενον. Vat. Cod. Ad sententiam facit *Epictet.* in Enchir. c. 10. ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα· οἷον θάνατος οὐδὲν δεινὸν — ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν ἐκεῖνο, τὸ δεινόν ἐστι. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 109. E.

XVIII. Vat. Cod. p. 441. Plan. p. 145. St. 211. W. Ubi legitur: τὴν πήραν τ. α. ἀποσφίγξας. quod nemo interpp. explicare potuit. Quum in membr. legatur: τὴν λιπα-

λαπαρὴν τὴν αὐτῆς ἀποφάξας α. *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 831. τὴν λαπάρην emendavit, intactam relinquens vulgatam, et, ut mihi videtur, veriorem lectionem ἀποσφίγξας. Ventriculus consutus describitur, quem carnibus minutatim sectis fartum appellabant *isicium*, σιτεύσιμον. Unde lemma in Vat. Παλλαδᾶ εἰς τὸ σιτεύσιμον. et in marg. Wechel. εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα. Conf. *Athen.* L. IX. p. 376. D. et *Casaubon.* p. 651. quosque laudat ad carmen de *Ansere farto Burmannus* Anth. Lat. V. 153. et 154. T. II. p. 446. et 447. In illa autem λαπάρῃ, quam *Palladas* ab amico dono acceperat, non fartum, sed ventum invenit.

XIX. Vat. Cod. p. 441. Planud. l. c. Etiam hoc in avem, vento pro farto inflatam. — V. 2. πόντου ἀπεπλείων. Vat. Cod. — ἦτει μέγα. Vat. Quantivis pretii hoc munus erat, cum Ulyssem a tempestatibus tutum praestaret. — V. 3. Vulgo ἀνέμων πλέον ἦτρον. In Vat. est ἀνεμώλιον ἦτορ. quod probavit magnus *Grotius*:

Aeolus at meus hic, vento cui, credo, tumet cor,
Ventorum tumidam dat mihi largus avem.

Mihi quoque haec lectio, codicis auctoritate munita, praestantior videtur ea, quam *Salmasius* protulit loco supra laudato, ἀνεμώλιον ἦτρον, i. e. λαπάρην, (vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 136.) quod cum sequentibus compositum tautologicum est. — ¶. 411.] V. 5. Pro καὶ πνεύματα corrigebam ναὶ πν. Idem notavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Gravius ulcus latere suspicatus *Casaubonus* tentabat: κοὐκ ὄρνεα πέμπεις.

XX. Vat. Cod. p. 559. *Palladae* inscribit, quod *Agathiae* nomen gerit in Plan. p. 156. St. 227. W. Sensus hujus carminis obscurior. Ad coenam invitato poëtae avis eaque macilenta apponitur, quam, dum comedit, a quatuor vulturibus ipse comeditur. Hos τέσσαρας αἰγυπιοὺς *Brodaeus* satis inepte de quatuor as-

fectibus interpretatur, alii de voracibus conviviis, quod probabilius. Quatuor illi voracissimi homines omnia, quae apposita erant, et tantum non ipsos convivas reliquos devoraverant. *Vulturii* ap. Latinos vocantur rapaces. Vide *Taubmann.* ad *Plautum* Trinum. I. 2. 63. χεῖρα ἰκτίνου κραταιοτέρην furi tribuit *Automedon* Ep. VIII, ubi vid. — V. 3. καὶ τὸν μέν. Ex *Homeri* Od. λ. 577. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον.

XXI. Vat. Cod. p. 421. *Palladae* tribuit, cujus inepto ingenio dignissimum esse judicat *Dorville* ad *Charit.* p. 174. In Plan. p. 178. St. 260. W. ἄδηλον est. Tantali mala parva fuisse docet prae iis, quae ipse in convivio perpessus sit, ubi ξηροφαγίαν (*Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 179. 5.) tolerans, minimum potionis ad salsos cibos acceperit. — V. 1. ὕπερθε. Vat. Cod. — V. 2. αὐτῶν. Vat. — V. 3. Sed fac, illos fructus comederit, hi tantam sitim excitare non poterant. Spectantur hoc quoque loco Homerica in Od. λ. 578. δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν, Ὄγχναι καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. — V. 5. βαρβίβλους. Vat. Cod. Deinde μῆλα τιληκόν, et in marg. γρ. τι λῆκον ὡρ' ἄνδρασι ν. — V. 7. κεκλημένοι. ut Ep. XX. 1. In Vat. Cod. κεκλιμένοι. — V. 8. χήνιον. ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον καὶ εἶδος ἰχθύος. *Hesychius.* Numerabatur inter vulgares aves, docente *Casaubono* ad *Athen.* L. IX. c. XI. p. 674. Adi etiam *Bochartum* in Hieroz. T. II. p. 107. et *Schneiderum* ad *Aelian.* H. A. p. 226. — χηνὸς ἁλιστὰ λίπη. *anseris salsam pinguedinem.* Idem ἁλιστὰ et ἁλίπαστα. Hoc tamen magis obvium. Vide *Athen.* L. XIV. p. 658. A. — V. 9. ὄρνια καὶ μόσχια. Ed. pr. Seqq. edd. μόσχεια. In Vat. membr. est ὄρβια καὶ μόσχια. Priorem vocem in ὄρνια pro φόρνεια, scilic. κρέατα, mutandam censebat *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. 227. T. II. p. 210. Aliud quid in ὄρβια videtur latere. — μίαν, scil. κύλικα.

XXII. „Post Lucillii Ep. CXVII. sequitur hoc in „membr. sine auctoris nomine. Margini exemplaris „Wechelianae adscripsit Salmasius, addita hac nota: „*Suspicor esse Palladae.* Hoc judicium secutus sum. Qua„re inter Lucianea retulerit novissimus editor, ipse dixe„rit.“ *Br.* Falsum est, quod cl. editor dixit, in membranis Vat. (p. 563.) hoc carmen sine auctoris nomine prostare, quod *Salmasius* cum forte omisisset, frustra deinde ex conjectura supplere conatus est. *Luciano* in membr. diserte tribuitur, et tutius erat *Dorvillium* sequi, a quo *Reizius* inedita *Luciani* Epigr. accepit, quam divinationem *Salmasii.* — Vini vappae munus, ab amico quodam acceptum, sibi in posterum deprecatur poëta. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CXVII. — V. 1. ἐμοὶ in Vat. Cod. omissum supplevit *Salmas.* in apogr. Guy. et Ruhnk. idque assensu suo probavit *Dorvillius.*

XXIII. Bis exstat in Vat. Cod. p. 441. et 549. utroque loco cum lemmate: εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας. Idem est in Plan. p. 145. St. 210. W. Sed primum Matho ille, quem *Palladas* hoc Ep. tangit, non miserat, sed apposuerat aliquid; deinde non ficos, sed aridos salsosque cibos comedendos apposuerat, quales porcellis ficubus saginandis objici solent. Magni aestimabatur caro suilla et inprimis jecur porcorum, qui aridis ficubus caricisve saginati erant. Commemorat *Pollux* L. VI. 49. ἤπατα σεσυκασμένα. ἤπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων. *Aristoph.* Acharn. v. 805. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων τοῖς χοιριδίοισιν. Hinc ejusmodi jecur συκωτόν. Quaedam huc facientia attigit *Salmas.* ad *Solin.* p. 743. F. Jecur constat ad insolitam amplitudinem augeri, dum arido pabulo objecto porci frequentius potare coguntur. Jam vides, cur ξηροὶ et διψαλέοι appellentur ejusmodi χοῖροι, qui perpetua siti cruciantur; hoc enim est ξηρός, quod qui du carne macilenta et exsucca interpretantur, errant.

Lucian. Tim. §. 18. T. I. p. 88. ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα. In insula Cypro autem porci frequentes pascebantur et saginabantur in Veneris honorem, cui, hac victima litabant. Hinc *Antiphanes* ap. *Athen.* L. III. p. 95. F. Venerem in Cypro adeo porcis delectari, ὥστε σκατοφαγεῖν ἀπεῖρξε τὸ ζῷον, τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν — ubi, quod sues a stercore et luto prohiberi dicuntur, ad siquum pastum et saginationem referendum videtur. — In Vat. Cod. loco pr. σιμαζομένων legitur, (quod quamvis sensum habet, vulgatae tamen praeferri non potest. In Ald. pr. et Ascens. σπιζομένων, unde verbum nihili σπίζεσθαι in quaedam Lexica venit.) Deinde προΐδωκας loco altero. — V. 2. γυψαλέων. Vat. Cod. loco pr. quod *Salmasius* in not. msc. se alibi explicaturum esse promittit. Utinam vir doctissimus datam fidem exsolvisset, explicato vocabulo, quod, nisi depravatum, certe obscurissimum est. διψαλέων contra, ut legitur in Plan. et in Vat. Cod. loco sec., optimum et expeditum sensum habet. Ceterum *Jos. Scaliger* in msc. not. emendavit: ξηρῷ, διψαλέῳ, (διψαλέῳ scripsit V. Doctissimus) Κυπρόθεν ἐρχομένῳ. quod ut non rejiciendum, ita nec insigniter probandum est. — [. 412.] V. 3. σιτισθέντα. Ald. pr. et Ascens. — μαθών. Vat. Cod. utroque loco, et Plan. nec urgentem emendationis necessitatem video. ἐμὲ σιτισθέντα μαθών, probe me saginatum videns. — Mox σβέσον ἐκ δίψης dure dictum, pro σβέσον τὴν ἐμοῦ δίψαν. Post sitim (ἐκ δίψης), quam mihi concitasti, Cyprium mihi laticem affunde, eoque sitim restingue. — Κυπρίῳ, respectu ad porcos Κυπρόθεν ἐρχομένους habito.

XXIV. Vat. Cod. p. 515. Planud. p. 175. St. 256. W. „Pentametrum, qui in Planudea legitur, ἠθρυγνυμένας καθαρεῖς αὐάλοις φιάλαις, non agnoscit Vat. Cod. qui illius loco hunc, quem dedi, meliorem habet.“ *Br.* Versum a cl. editore h. l. adscriptum habet

Ed. Flor. pr. Ald. pr. et Ascens. In lect. autem Aldus exhibet hunc:

αἶψα δ' ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

quem recepit Ald. 2, 3. et Ed. Nic. Sabiens.

XXV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 88. St. 129. W. In capite ὡς πατρίδα. qui insignis error, cum non de patriae, sed de *enchyti*, quod placentae genus est, amore agatur. τοῦ ἐγχύτου mentio ap. *Athenae.* L. XIV. p. 647. D. ἐκ τυροῦ δὲ φησι γίνεται πλακούντηρα τάδε· ἔγχυτος, σκριβλίτης, σουβίτιλλος. Conf. *Jungermann.* ad *Polluc.* VI. 77. et *Pierson.* ad *Moer.* p. 84. — V. 1. Post γλύκιον inseruit Planud. γ' ad metrum fulciendum, quod ejusmodi fulcro non indiget. γῆς πατρίδος emendabat *Jos. Scaliger* in not. msc. et *Huetius* p. 11. In fine versus et membr. et Plan. Ὅμηρος, quod *Br.* tacite in Ὀδυσσεὺς mutavit. In hac emendatione sibi praeeuntem habuit *Grotium*, qui totum sic vertit:

Dulcius ut patria nihil est, cum dixit Ulysses,
Enchyta Circeae non habuere dapes.
Cernere ex illis vel solum surgere fumum,
Penelopas posset flere jubere decem.

Spectatur autem locus in Od. illustris L. IX. 34.:

ὡς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

— V. 2. Memorabili glossae cum contextu confusione legitur in Lect. Aldin. pr. Κίρκης εἶδος ἔγχυτον γε. ubi mirare stuporem ejus, qui Aldin. 2. curavit, et hanc lectionem in textum immittere non dubitavit. ἔγχυτον omnes edd. vett. etiam Vat. Cod. — V. 3. Etiam h. l. παρωδεῖ *Palladas.* Quae de fumo de patriae solo exsilientem Homerus, haec de enchyti nidore *Palladas* dixit. Re-

ſpicitur Od. α. 57. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης θανέειν ἱμείρεται. — V. 4. Πυγνέλοπας. Vat. et Plan. Πυγελόπαις emendaverunt *Brodaeus* et *Stephan.* Mihi non ſatis tutum videtur, Palladae et aliorum iſtiusmodi farinae hominum orationem ad optimae aetatis normam exigere et emendare. Equidem latinismum (cf. *Horat.* I. Serm. X. 91.) in *Palladae* ſcriptis facile tulerim.

XXVI. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 87. W. Stomacho laborans *Palladas* conditum ſibi parari poſtulat. Conditum vinum eſt cum aromatibus ſacco percolatum: alii mulſum ſ. οἰνόμελι eſſe credunt. Vide *Foeſium* in Oec. Hipp. v. κονδῖτον, et *Salmaſium* ad *Simplic.* p. 21. ubi noſtrum carmen laudatur. De duobus conditi generibus disputat *Meibom.* de Cereviſ. vett. c. X. in *Gronov.* Theſ. IX. p. 572. ſq. Faſtidio laborantibus οἶνον ἡδέου παλαιὸν πίνειν καὶ κονδῖτον καὶ ὑδρόγαρον. *Theophanis Noni* verba ſunt c. CLVI. p. 12. Ap. recentiores medicos ſaepe commemoratur. — V. 4. ζωμαϊκώτατος ὤν. Vat. Cod. et Plan. quod tacite mutavit *Br.* praeter neceſſitatem. — V. 5. σκεύασον μοι οὖν μοι τ. Vat. Cod. — V. 6. χρήζει Vat. Cod.

XXVII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 186. St. 272. W. ubi ſine auctoris nomine proſtat. Ad avarum magnificum, qui convivis ſuis vaſa argentea ſplendidiſſima, ſed parum cibi apponebat. Cf. *Lucill.* Ep. XXVI. XXVII. — V. 1. Ne me invita tanquam teſtem famelicorum diſcorum tuorum, quos nonniſi peſſimis cibis imples. ἐπιδόξουρα. virum puta laudis cupidum, qualis ille eſt ap. *Lucian.* de Merc. Cond. §. 18. T. III. p. 237. qui novo convivae ἅπαντα ἐπιδείξασθαι τὰ αὐτοῦ βούλεται. — V. 2. „νηφώντων. Sic praeter Vat. Cod. duo etiam Planudeae. Ionica haec ſubſtantivorum forma, ſaepe a librariis obliterata, de qua inferius agam." *Br.* Hanc formam

(vulgo πυρῶν legitur) multis exemplis illustrat *Ruhnk.* Epist. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. — πολυπενθέας idem quod πολυπενθές, cujus amarus gustus in proverbium abiit. — V. 3. „Libri οὐ τετυγμένην. i. e. οὐ τεχνητήν. quod ferri potest." *Br.* — V. 4. In vulgata offendens *Huetius* p. 20. conjecit φορτίζων τοὺς κενεοὺς πίνακας quod ingeniosum. Nec tamen vulgatam temere mutaverim: λιμῷ κρητ. τοὺς μελ. πιν. miseras illas divitias, orbes scil. argenteos, cibo, ipsis quodammodo debito, defraudas, fame illos, non cibo, instruens. *Hesych.* κρητίζειν. ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν· ἔταττον δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τοὺς Κρῆτας ψεύστας εἶναι. Hinc κρητισμῷ χρήσασθαι, *fallaciis uti.* Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 8. p. 32. *Schottum* ad *Zenob.* IV. 62. *Plutarch.* in Vit. Aemil. T. I. p. 267. F. κρητίζων πρὸς Κρῆτας. Similiter dicebatur κιλικίζειν, καὶ αἰγυπτιάζειν, τὸ πονηρεύεσθαι. ap. *Eustath.* ad Il. ι. p. 637. 21. quod addendum ad ea, quae de Aegyptiorum dolis monuit *Valcken.* ad Adon. v. 47. — V. 5. „ἀργαλέην. mallem ἀργυρέην. Sic omnino scribendum videtur." *Br.* In eandem emendationem incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. Nihil verius. Voca tibi ad ostentationem illam (non ῥητορικήν, sed) ἀργυρέην, vasorum tuorum, convivas, quibus jejunium impositum est. — V. 6. θαμμάσεν Plan. edd. et θαυμάσῃ. In Vat. Cod. est θαυμάζῃ. Huic proximum erat θαυμάζοιν, quae *Brunckii* emendatio videtur. Nihil enim lectores monuit. — ἄσημον argentum opponitur τῷ ἐπισήμῳ; non cusum, quod in vasis et discis est, ei, quod in nummis habetur, *purum,* quod Latini appellant, *caelato.* Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 700. F. et p. 761. C. — κοῦφον. nullis cibis oneratum.

p. 413.] *XXVIII.* Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* T. X. p. 127. 41. Gesn. 75. Grot. „Operarum errore in Stephani editione titulus est τοῦ αὐτοῦ, i. e. *Macedonii,* cujus Epigramma praecedit; in

»omnibus aliis titulus est Παλλαδᾶ, excepta tamen Weche»liana, quae Stephanianae mendas omnes, multis insuper »additis, habet.« Br. τρώγειν pro edere simpliciter videtur positum. Eos veterum, qui sobrietati studerent, semel tantum per diem cibum sumsisse, nota res est. Salamini autem convivae domi denuo coenabant, cum apud illum famem potius quam cibos reperissent.

XXIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. ubi v. 5. τέρπεο καὶ σκίρτα ex frigida Planudis emendatione legitur. — V. 3. τοῦτο. *Martial.* VIII. 7. *Cras vives; hodie jam vivere, Postume, serum est. Ille sapit, quisquis, Postume, vixit heri.* — Hoc est τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκειν. *Carpe diem, quam minimum credula postero.* *Horat.* I. Carm. XI. 8. *Dona praesentis cape laetus horae.* Idem L. III. Carm. VIII. 27. — V. 6. τἄλλα. *Eurip.* Alcest. 791. εὔφραινε σαυτόν, πῖνε· τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης. quem locum noster manifeste expressit. Similia collegit, nostri etiam memor, *Mitscherlich.* ad *Horat.* I. Carm. IX. 9. p. 108.

XXX. Vat. Cod. p. 561. ad *Palladam* retulit. In Plan. p. 139. St. 201. W. ἄδηλον est. De asino grammatici male nutrito. — V. 2. Infaustum Saturni sidus bestiarum quoque natales temperat. *Lucill.* Ep. XLIII. ἀφροδιτεῖ σε Κρόνος. Hoc verbum ἀφροδιτεῖν hic adscripsit *Casaubon.* in not. msc. sive interpretamenti loco, sive quod sic etiam hoc in loco emendandum putaret. Prius verisimilius. — V. 3. ἔσχε. Vat. Cod. — V. 4. ἀλαβαρχείη. ex figuli taberna in grammatici domum venditus, infesti sideris vim expertus est asinus. — V. 5. κανθήλια. Vat. Cod. et Plan. quod cum κανθήλιε commutandum esse praeclare vidit *Grotius*, qui hoc distichon mira felicitate reddidit:

Restat, aselle, feras, quod sors jubet: omnia curant
Grammatici: dicunt, et, quoque, non comedo.

Ut Grammatici non κριθὴν, sed truncata voce κρῖ dicunt, tu quoque non plenam hordei mensuram, sed deminutam accipies. κρῖ passim ap. *Homerum* obvium. Vide *Hesych.* v. — Tacite hujus distichi scripturam immutavit cl. editor. Vulgo enim legitur: γραμματικῶς γὰρ οὐδὲ τέλος. Sic etiam Vat. Cod. ubi praeterea κριθῇ. — Quid *Casaubonus* h. l. emendaverit, haud facile cognosci potest ex schedis, ubi omnia confusa. Videtur tamen legisse τλ. φέρειν λιμὸν — γραμματικοῖς, et sequ. vers. τελέως. In his quaedam cum Brunckianis conspirant. ταῦθ' φέρειν λιμὸν, ut non ineptum, ita nec necessarium est.

XXXI. Vat. Cod. p. 495. sine auctoris nomine. Sed sequitur Ep. CXXII. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 63. St. 91. W. diserte tribuitur *Palladae.* Lusus in vocibus similibus δόμινε et δόμεναι. Quem elegantem jocum existimat *Rittershus.* ad *Oppian.* Cyneg. L. I. 4. p. 3. is mihi videtur longe frigidissimus. Sed in talibus diversa esse solent hominum judicia. — V. 2. λάβοι. Vat. Cod.

XXXII. Vat. Cod. p. 550. Planud. ibid. Monet amicum, ut sibi ab adulatoribus, una tantum litera a corvis diversis, caveat. Sumsit hoc *Palladas* ab Antisthene, qui ap. *Stob.* T. XIV. p. 149. 40. αἱρετώτερον εἶναι, ait, εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν ἢ εἰς κόλακας· οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντας τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντας τὴν ψυχὴν λυμαίνονται. Idem dictum ejusdem familiae philosopho Diogeni tribuit *Athen.* L. VI. p. 254. C. Nescio quis ap. *Stobaeum* l. c. ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυνῶν ἀπέθανεν· οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας καταλύουσι. ubi fortasse κατέδουσι legendum. Noster Ep. CXLV. πάντα φαγοῦσα βίον. *Homer.* Od. ι. 160. βίοτον νήποινον ἔδουσιν Ἀνέρος. *Incertus* ap. *Stob.* p. 481. Grot. Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκε. *Anaxilas* vermibus comparat adulatores ap. *Athen.* l. c. versibus leviter corrigendis: φησὶ γοῦν ὁ Ἀναξίλας·

Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες· εἰς τὸν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος.

ubi vide an corrigendum sit: Ἀναξίλας ἐν Νεοτ. (i. e. ἐν Νεοττίδι) Οἱ κόλακες. — In eadem *Athenaei* pagina *Diphili* de adulatoribus fragmentum in senarios digerere conatus *Casaubonus*, operam perdidit. Sunt enim tetrametri, sic levi negotio refingendi:

ὁ γὰρ κόλαξ
τὸν στρατηγὸν, καὶ δυνάστην, καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις
ἀνατρέπει, λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.
νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους,
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ.

— V. 1. κόλακάς τε διϊστῷ. Vulgo. Nostrum est in Vat. Comparandus inprimis *Aristoph.* Vesp. 45. sqq. — V. 2. οὐκοῦν ταὐτό. Plan. Etiam hoc ex membr. emendatum est et ex tribus Plan. codd. — βωμολόχος. parasitans et scurrans adulator. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 65. et *Pierson.* ad *Moer.* p. 105.

¶. 414.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 506. „Titulus in „Vat. Cod. Ῥάρου. Adnotavit Salmasius: *Quis ille Rharus* „*sit, nescio. Forte* Ῥιανοῦ. *Sed Palladae potius tribuendum* „*videtur.*" *Br.* Huic inscribitur in Plan. p. 63. St. 92. W. Apertas inimicitias simulatae amicitiae praeferendas esse. Comparaverunt haec Intrpp. ad *Lucian.* de Calumn. §. 24. T. VIII. p. 52. καὶ ὅλως ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι. *Theognis* v. 1169. Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι, Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾷν.

XXXIV. Vat. Cod. p. 561. Παλλαδᾶ. In Planud. p. 64. St. 92. W. auctoris nomine caret.

XXXV. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 103. St. 152. W. In parricidas Jovis exemplo tutos. Verisimile est, *Palla-*

dam ejusmodi facinoris, ubi quis *parentis – impia manu Senile guttur fregerat*, exemplum ante oculos habuisse. — V. 1. „Inepte legebatur: εἰ τοὺς ἀνδροφόνους. „contra Epigrammatis sensum; quod et vidit Vinc. „Opsopoeus, ut ex ejus versione patet." *Br.* — V. 2. τοῦ Διός. Jovis hoc munus, qui ipse patrem interemisset, si mortalis esset. *Lactant.* Instit. I. c. X. *Quid horum omnium pater Jupiter – nonne a prima sua pueritia impius ac paene parricida deprehenditur?* Solent autem veteres in flagitiorum suorum excusationem deorum exempla praetexere; ut ille ap. *Terentium*, et Byblis incestum fratris amorem fovens ap. *Ovidium* Metam. IX. 496. sqq. et v. 554. *sequimur magnorum exempla deorum.* — V. 5. Τιτυῷ, jota subscripto, vulgo; a quo errore sibi cavit Vat. Cod.

XXXVI. Vat. Cod. p. 422. Καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. ἄδηλον. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Bonos vexationibus omnium, etiam infirmissimorum, obnoxios esse docet; cum contra malis ne potentes quidem noceant. — V. 1. κἂν ὗς δάκνει. Vat. Cod. Hoc ab Aldo in Cod. repertum et in Lect. positum admisit Ald. 2. 3. Nic. Sabiens. μῦς revocavit Stephan. ex Badii ed. idque assensu suo comprobaverunt *Jos. Scaliger* in msc. not. et *Grotius* in versione. Hinc *Erasmus: Virum improbum vel mus mordeat.* ὗν et μῦν in alio quoque proverbio confusa docet *Lennep.* ad Phalar. p. 121. Simile est, et nonnisi nomine bestiae diversum, proverbium: κἂν αἲξ δάκῃ ἄνδρα πονηρόν. *Diogen.* V. 87. Ceterum ap. *Palladam* sive ὗς legas, sive μῦς, alterutra lectio et in v. 1. et in v. 3. servanda videtur; ut est in Vat. Cod. et in Stephani Planudea. Proverbium erroris arguit poëta: Vel murem (sive suem) malum virum mordere dicunt; quod falsissimum. Sic potius dicendum: Vel mus (s. sus) bonum virum mordeat; malum autem ne draco quidem. — V. 2. χρηστόν. Vat. — V. 3. ὗς. Idem.

T. 415.] XXXVII. Vat. Cod. p. 442. Plan. p. 54. St. 77. W. „Non bene congruit lemma. Factum mihi „videtur in editum infantem cum utroque sexu, et sta„tim post mortuum: sic recte dicitur ἄῤῥεν ἀρσενικόν, „θηλυκόν, οὐδέτερον.“ *Br.* Huic sententiae nonnihil patrocinatur Ep. in Hermaphroditum in Anth. Lat. T. I. p. 621. *Pes haesit ramis, caput incidit amne; tulique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.* Fortasse tamen poeta nihil aliud quaesivit quam jocum ἐκ τοῦ παραδόξου, in cujus gratiam τὸ οὐδέτερον inopinato addidit. Hujus generis est id, quod in *Rufum* Grammaticum fecit *Auson.* Ep. XLIX.:

Rufus vocatus rhetor olim ad nuptias,
Celebri ut fit convivio,
Grammaticae ut artis se peritum ostenderet,
Haec vota dixit nuptiis:
Et masculini et feminini gignite,
Generisque neutri filios.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 65. St. 93. W. (Ὁμήρου in Ed. Flor. et Ald. pr.) Expressum ex Ep. ἀδέσπ. CCXVII. in Justitiam. Victoriam non hilari, ut plerumque, sed tristi vultu conspicatus quidam, tristitiae caussam ab ea requirit: cui interroganti respondet, se dolere, quod Patricio sit tradita. Carminis argumentum non satis expeditum, nec de quo Patricios quave victoria, illi perperam adjudicata, agatur, satis constat. Notus quidem homo hujus nominis, qui vaticinandi artem professus, interfectus est a Valentiniano anno post Chr. 374. narrante *Zosimo* L. IV. 15. *Ammiano Marc.* XXIX. 1. Cf. *Suidam* in Πατρίκιος. Fuit etiam alius Patricius, quaestor, Constantinopoli anno p. Chr. 390. Vide *Fabric.* Bibl. gr. T. XII. p. 357. — V. 3. Colligit *Brodaeus* ex his verbis, Patricium pauperem aliquem in judicio oppressisse. Quod vix verum. Ille potius victo-

riam de hostibus, ab alio partam, sibi arrogasse videri possit. Forsasse etiam de re minoris momenti, de victoria in ludis Circensibus, agitur, qui quam cupide et ambitiose a Constantinopolitanis spectari sint soliti, neminem fugit. Hanc interpretationem reliquis veriorem puto. — V. 6. Victoriam ille, ut nauta ventum, rapuit.

XXXIX. Vat. Cod. p. 536. *Palladae* vindicat. In Planud. p. 142. St. 205. W. ἄδηλον est. In Maurum rhetorem. Cf. Ep. *Ammiani* V. — V. 2. „χείλεσι λιτραίοις. *labiis libralibus.* Sic recte Vat. membr. Sine „sensu antea legebatur τεττραίοις." *Br.* — Idem tamen Cod. male ἴοντα. — φόνον. Graviter dictum de sono vocis importuno et auditores tantum non enecante. Male haec accepit *Brodaeus.* Maurus cum declamabat, τὸν αὐτὸν erat Ἀπόλλων, ut Nicetas ille ap. *Ammian.* Ep. XXVII. Paulo diversa ratione *enecare* alios dicuntur, qui crebro eadem dicendo molesti sunt; ut ap. *Terent.* III. Eunuch. V. 6. — φόνον tamen pro depravato habebat *Casaubonus*, τόνον in schedis corrigens; et *Jos. Scaliger* quoque tentavit aliquid; sed φοβάς, ut in ap. Goettingensi habetur, verum esse nequit. Mihi in vulgata acquiescendum videtur, quae sensum habet bonum, et alliterationem efficit, a *Pallada* non uno loco studiose quaesitam.

XL. Vat. Cod. p. 555. Etiam hoc Ep. ἄδηλον est in Anthol. Plan. p. 142. St. 206. W. Scriptum in deformes Hermiones cujusdam liberos. Ut ex cycni cum Leda concubitu pulchra liberorum soboles enata est, sic probabile est, Hermionen, Hermolyci filiam, cum corvo rem habuisse, cum tam foedos liberos pepererit. Quis mulier illa Hermolyci filia erat, ejus filios, ab avi nomine vocatos, Ἑρμοπιθηκίδας, quasi *simias Hermolyci nepotes*, eorum *gregem* autem Ἑρμαγέλην eandem ob causam appellat. In posteriore vocabulo simul respicitur illa umbrarum et larvarum turba, quam Mercurius φο-

ψυχοπομπὸς ad inferos deducere solet. — *δαιμονίων.* Vide ad *Ammiani* Ep. V. 2. — Comparationem deformium cum simiis illustratam dedimus ad *Lucill.* Ep. XXXV. et *Rufin.* XIX. 6.

XLI. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 22. St. 34. W. Ex cod. protulit *Bandini* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 297. Artem grammaticam, ut famis et inopiae caussam, vituperat. Cf. Ep. IX. — V. 2. *οὐλομένης.* Respicitur ad initium versus 2. Iliadis. — V. 3. *δὲ* om. Vat. Cod. — V. 4. *ὀλέσαι.* Vat. Cod. — ¶. 416.] V. 5. *πρὶν* in marg. Wechel. male per *ἕως* explicatur. Quia Agamemnon olim Briseïda, Paris Helenam rapuit, i. e. propter bella ab Homero decantata, ego mendicus fio. — V. 6. *δ'* iterum omittit Vat. Cod.

XLII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 35. W. Caussam, cur Grammatici tantis cum malis conflictentur, poëta a quinque prioribus Iliadis versibus, male ominatis, repetit. Hos autem *ἀρχὴν γραμματικῆς* vocat, quia Grammaticae docendae initium ab Iliade solebat fieri. — V. 2. *πρῶτος, στίχος* scil. — V. 3. *πάλιν* om. Vat. Cod. — V. 7. *μετὰ πέντε κατ.* post quinque tam infausta omina. Alliteratio est in *πέντε* et *πένθος.* — V. 8. *πτώσεις.* Etiam in hoc *casuum* technico vocabulo malum est omen. Iterum in hoc vocabulo ludit Ep. XLIV. *ἤδη καὶ αὐτὰς Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.*

XLIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 34. W. Libris suis venditis Grammaticae valedicit, ad aliam artem transiturus. — V. 1. *τὰ παιδεύοντα β.* libri, non ipsi solum Grammatico, sed etiam pueris docendis multas aerumnas et dolores creantes. — V. 2. *τέχνας.* Vat. Cod. — V. 3. *λόγοι.* De arte oratoria accepit *Opsopoeus*, ad quam *Palladas*, Grammatica relicta, transierit; ejusque interpretationem amplexus est *Grotius*, qui etiam hoc loco verborum lusum egregie imitatus est:

Cyrrha vale atque Helicon, nam malo dicere causas,
Quam mortis causam dicere Grammaticam.

Sed quamvis tanti viri adsensu probatae explicationi quominus accedam, prohibet postremus versus, qui longe diversam interpretationem postulat. λόγοι sunt *literae* in universum, et h. l. synonymice cum *Grammatica* arte ponuntur. συντάττομαι ὑμῖν autem nova valedicendi formula: Valete Musae, valete literae, quae me ad famem et miseram mortem abripiunt. Hunc autem verbi συντάσσεσθαι usum, quo *valedicere* significat, post *Valesium* attigit *L. Kusterus* ad *Suidam* in συντακτικός T. III. p. 408. fusius illustravit *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 151. — In hoc autem verbo et sq. σύνταξις alliteratio in oculos incurrit; literis συντάττεται, *vale dicit*, quia ἡ σύνταξις, *Grammatica*, ipsum ad restim adigit.

XLIV. Vat. Cod. p. 384. primum distichon exhibet, p. 440. integrum carmen. Plan. p. 22. St. 35. W. Idem argumentum iterum, sed longe ineptius tractat.— V. 1. Καλλιμ. καὶ Πίνδαρον. Hos ut difficiles, et propterea Grammaticis inprimis caros poëtas de pluribus nominat. Ille etiam quasi tutelaris hujusmodi hominum videbatur deus. Cf. *Antiphan.* Ep. V. 4. — V. 2. πτῶσιν, ut Ep. XLII. 8. — V. 3. Dorotheus salarium, quod mihi praestare solebat, dare desiit. — Ludit *Palladas* in ambigua significatione vocabuli. σύνταξις, quod praeter eam, quam pueri norunt, aliam habet, minus notam, quam *Suidas* indicat T. III. p. 409. ἔλεγε δὲ καὶ τοὺς (sic lege pro ἑκάστους cum *Valcken.* ad *Herodot.* p. 153.) φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα. Apud seriores potissimum *salarii* notionem induebat; ut ap. *Appian.* in Syr. p. 87. ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών. quem locum laudat, de voce σύνταξις docte disputans, *Lennep.* ad *Phalar.* p. 306. sq. — V. 4. Hunc versum omittit Cod. ap.

Bandin. p. 99. editio pr. Flor. Ald. 1. 2. Junt. Primum, ni fallor, reperitur in Ald. 3. et ap. Nicol. Sab. In membr. Vat. autem plane aliter legitur:

πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ τελέσας.

quem versum a *Planude* omissum, et male suppletum, futurus Anthologiae editor in locum suum restituet. πρεσβεία, quam Dorotheus *Palladae* misit, nuntius fuisse videtur, quo illum dimisit; hanc ἀσεβῆ vocat, ut discipuli parum pii in magistrum peccatum, simul respectu ad Δωροθέου nomen habito, quod alia sperari jubebat. — Jam se ad alium, eumque melioris nominis virum, Theophilum convertit, rogatque, ut ne eum inopia perire patiatur. Vulgo θεῷ φίλε legitur, quod expressit *Grotius*; nec aliter Vat. Cod. ubi etiam μοι πρόφρονι legitur. — V. 6. συνδέσμῳ πενίης. paupertatis *copula* (et vinculis) implicitum et constrictum. Allusio ad συνδέσμους Grammaticorum.

XLV. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 23. St. 35. W. — V. 1. „λίτραν ἐτῶν. i. e. LXXII. annos. Totidem enim „aurei cudebantur e libra, Palladae aevo, qui sub pri„mis christianis imperatoribus vixit." *Br.* — βουλευτής. Senator ad inferos descendo. Ad senatorium igitur honorem, in municipio fortasse aut colonia, (vide *Casaubon.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 9.) *Palladas* adspirasse videtur; sed frustra. Ad Orcum autem remittuntur, quos spes per vitam fefellit. Laudat *Brodaeus Plutarchi* locum: τὴν δ' Ἰσοκράτους διατριβὴν ἐπισκώπτων γυρῶν φησὶ παρ' αὐτῷ τοὺς μαθητάς, ὡς ἐν ᾅδου χρησομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἐροῦντας. Simile est Theocriteum Eid. I. 62. τὺν γάρ κοιδὲν Οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

p. 417.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 384. „Quartum „distichon orae exemplaris Wechelianae adscripsit Sal„masius: duo reliqua protulit libro de modo usurar. „p. 65. Tria itaque prima in Planudea leguntur." *Br.*

Plan.

Plan. p. 29. St. 35. W. Haec quasi pro inscriptione ludi Grammatici habenda: Hic docent, quibus Serapis irascitur, miseri Grammatici. κεχόλωται. Vat. Cod. *Serapis* pro summo numine ponitur. Cf. *Tacit.* Hist. IV. 84. et *Palladae* Ep. CXXXIX. Formulam de miseris, quibus *Dii irati sunt*, satis illustravit *Lambinus* ad *Horat.* II. Serm. III. 8, et *D. Heinsius* ad *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 236. — V. 2. κατὰ μῆνα. Quovis mense igitur pactum magistris solvebatur salarium, quod ex *Horatii* I. Serm. VI. 75. *pueri – ibant octonis referentes idibus aera* – minus certe colligitur cum ab aliis, tum a *Laurentio* de Professor. c. I. in *Gronovii* Thes. X. p. 1169. — τροφός. puer Grammatico in disciplinam traditus. Sed mox haeremus in δηναρίνῃ, quod, cum τροφὸς conjunctum, *discipulas* nobis obtrudit. Quare saltem accentu mutato scribo τρόφον, *nutricem*. Unus omnium hic haesit *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. πενίη corrigit, quod tamen sensum expeditum non habet. Junxisse videtur: ἡ πενίη, τρόφος, paupertas, qua alimur; cogitans fortasse de Πενίᾳ *Aristophanis* in Plut. 469. ἀγαθῶν ἁπάντων αἰτίαν. Sed vereor, ut tum in reliquis interpretatio bene procedat. Fortasse tamen aliud quid voluit vir perspicacissimus, quod non assequor. Si scriptum foret τρόφος — δηνάμενος, paedagogum intelligas; de quo hominum genere similia praedicat *Juvenal.* VII. 216.:

Quis gremio Celadi, doctique Palaemonis affert
Quantum Grammaticus meruit labor? et tamen ex hoc
Quodcunque est – minus est autem, quam rhetoris aera –
Discipuli custos praemordet Acoenonoetus,
Et qui dispensat frangit sibi.

— Pro βύβλῳ vulgo βίβλῳ habetur. — V. 6. Pro φέρει, quam lectionem nec Planudea agnoscit, nec Vat. membr. τίθει reponendum est. θρόνος est magistri sella, sive cathedra, de qua multa collegit *Wouver.* de Polymath.

c. IV. p. 30. sq. — ὡς κάπνισμα. ut suffimentum, tumulo negligenter injectum, quo fames non lenitur. — τὸν μικρ. χάρτην. ipsa charta exigua, quae exiguam mercedem continet. — V. 7. 8. Hoc distichon addidit *Grotius* in versione, reliqua omittens. — κλέπτει. ἡ τρόφος scil. nec integram affert hanc mercedem, sed sibi aliquid inde sumit, plumbeos et adulterinos numos bonis immiscens. Hanc fraudem attigit *Themistius*, nimiam Sophistis in hisce rebus curam exprobrans, Or. XXI. p. 261. C. μισθὸν εἰσπράξεται ὁ διδάσκαλος — μεταστρέφων τοὺς στατῆρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν, μὴ παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς. — V. 8. τὸ ἔθος. Cod. Vat. quod depravatum. ἔτος *Brunckii* de annua mercede accipiendum, per hyperbolen positum: hac fraude parum abest, quin omnem illam mercedulam magistro subtrahat. — V. 9. εἰς ἐνιαυτόν. De strena accipe, quam magistri, anno absoluto, accipere solebant; de qua vide *Cresollium* in Theatro Rhet. V. 4. *Juvenal.* VII. 243. *Haec, inquit, cura: sed cum se verterit annus, Accipe, victori populus quod postulat, aurum.* ubi Scholiastes: *Haec exposcunt a magistris, et post omnia in annum unum solidum accipient.* Hujus solvendi ubi tempus venerit, undecimo anni mense transacto, parentes pueros ad alium mittunt, et miserum magistrum minervali defraudant. Egregie haec comparavit Vir doct. in Nova Bibl. Germ. T. L, nr. 1. p. 239. ad *Theophrastum* Char. XXII. cujus haec sunt de ἀνελευθέρῳ· καὶ τὰ παιδία δὲ δεινὸς μὴ πέμψαι ἐς διδασκάλου, ὅταν ᾖ ἀποδιδόναι καιρὸς τὰ παιδομουσεῖα, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλλωνται — prout hoc ex Vat. Cod. additum comma emendarunt VV. DD. *Schneiderus* et *Coray*. Comparandum aliud ex iisdem membranis recens erutum in cap. XXX. καὶ τῶν υἱῶν δὲ μὴ πορευομένων εἰς τὸ διδασκαλεῖον τὸν μῆνα ὅλον διὰ τὴν ἀρρωστίαν, ἀφαιρεῖν τοῦ μισθοῦ κατὰ λόγον· καὶ τὸν ἀνθεστηριῶνα μῆνα μὴ πέμπειν αὐτοὺς εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλάς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ. — Pro ἄγῃ in membr. est

ἔργοι. — πρὶν προφέρειν. priusquam bene profecerit. *Budaeus* Comm. Gr. p. 573. 40. — V. 11. Ibi autem rudis adhuc visus, priorem magistrum, praeterea quod eum minervali privavit, etiam in ignorantiae suspicionem adducit, sive potius omnem ignorantiae suae culpam in illum conjicit.

XLVII. Vat. Cod. p. 549. Plan. p. 145. St. 211. W. Grammatice jocatur de asino longe tardissimo. — V. 1. Ἀντίσπαστον. Ad pedem illum metricum, qui antispastus vocatur, respexit, significans asinum anterioribus pedibus non minus quam posterioribus claudicantem. — V. 2. ὅρμον ὁδοιπ. ut qui in portum venerunt, navigandi finem faciunt, sic qui hunc asinum inscendunt, tanquam itineris finem assecuti essent, quiescunt. Hinc ὅρμος ὁδοιπορίης quasi portus et meta totius itineris appellatur ipse asinus. Minus recte haec interpretatur *Brodaeus*, qui v. 3. ὄνου πόκον parum feliciter emendavit. πόνος quasi *merus labor*, vocatur asinus, qui utentibus eo molestias creat. ὄνειρος, vana asini species, ut somnii. Quae enim infirma sunt et debilia, ita ut nullum sui usum praebeant, ea ὀνείροις comparant veteres. Senio et aerumnis confectus Oedipus ap. *Euripid.* Phoen. p. 1713. procedit, ὡς ὄνειρος ἰσχὺν ἔχων. quam comparationem idem auxit in Aeolo fr. XVIII. senes ὀνείρων μιμήματα vocans, cum quo comparanda *Pindari* Pyth. VIII. 136. Phineus ap. *Apollon. Rhod.* II. 197. ἑρδωδεὶς εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον — ῥικνοῖς ποσὶν ἦιε θύραζε. Thetis corporis humani pondere deposito — πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος, βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο. ap. eundem L. IV. 877. Ad nostrum locum proxime accedit *Terentius* III. Adelph. III. 40. *Tu quantus quantus nil nisi sapientia es: Ille, somnium.* i. e. iners et focors. — V. 4. ὕστ. πρότερ. Ad figuram haec spectant, quae *Hysteron proteron* vocatur. Asinus ille, omnium postremus, primus fit et agmen ducit, ubi

reliqui revertuntur. ἀνακάμπτειν dicuntur, qui a meta ad carceres redeunt.

XLVIII. Vat. Cod. p. 545. Planud. p. 146. St. 212. W. In Demonicum, Chalcidensem, hominem rapacissimum, sed eorum, quos bonis exuerat, malis illacrymantem. — V. 2. Alliteratio est in ῥύμασιν et ῥεύμασιν. ῥεύματα παθέων, cupiditatum tuarum impetum. Sic τύχης ῥεύματα ap. Nostrum Ep. LXXIV. CXVII. CXXI. φιλίης ῥεύμασι μιγνύμενα *Irenaeus* Ep. I. — V. 3. ἐπὶ σοῦ. Vat. Cod. — V. 5. Novum vocabulum ἀποχαλκίζειν, urbem aere et bonis spoliare, alliterationis causa factum. Chalcidenses autem propter turpe lucri studium infames fuisse, docere videtur verbum χαλκιδίζειν. παροιμιακῶς τὸ γλισχρεύεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδεῖς, ut est ap. *Suidam.* cum quibus cf. glossam *Hesychii* in χαλκιδίζειν, ibique Intrpp. Fortasse hoc vocabulum, ut plura ei similia, a χαλκὸς fictum, et a Comicis ad Chalcidenses, sine ulla horum hominum culpa, translatum est. — Ceterum in verbo ἀπεχάλκισε transitum de secunda ad tertiam personam non ferens *Huetius* p. 15. tentavit: ἀπεχαλκίσω πόλιν ἡμῶν. Malim equidem hoc distichon pro peculiari Epigrammate habere et a praecedentibus sejungere. Nomen hominis omissum nihil obstat. Cf. Ep. L.

¶. 418.] *XLIX.* Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Hoc distichon cum sequente Ep. L. jungendum censebat *Huetius* p. 16. Mihi secus videtur. Demonicus h. l. Λυκάων vocatur, e λύκος, propter rapacitatem; quod *Brodaeus* bene monuit. Eidem vero Λωτοφάγων γῆν sensu proprio accipienti de Africa aliave lotum ferente terra, accedere nequeo. Chalcidensis enim erat Demonicus, qui his versibus perstringitur. Quod siquis quaerat, quo sensu *Palladas* illa verba posuerit, libenter fateor, me, quod acumen captaverit, non assequi. Nequitiam subesse

et turpis flagitii exprobrationem, ex v. 2, suspicor; ubi Demonicus ἀντιοχευόμενος, paederasta et cinaedus fuisse significatur; (conf. ἀντιμεταχευόμενοι ap. Straton. Ep. LXXVII.) respectu habito et ad etymologiam vocis, ab ὀχεύειν derivandae, et, ni fallor, ad corruptos Antiochensium mores, de quibus vide *Julian.* in Misopog. p. 342. C. D. et inprimis p. 359. D. Ad Antiochi nomen respici putabat *Grotius*, qui haec sic vertit:

Lotophagism de gente venit novus, ecce, Lycaon;
Chalcide qui natus se facit Antiochum.

L. Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Etiam hoc disticho rapacitas et flagitia Demonici perstringuntur. θηλυφανὴς πάθος ἄλλο. Pronus erat ad lacrymas, quod muliebre; sed etiam ἄλλο habebat muliebre πάθος, quod muliebria patiebatur scilicet. — V. 2. ὤικτειρεν. Vat. Cod. — V. 3. Quum praedabatur, probus videbatur esse, quia perquam humaniter spoliatis illacrymabat; sed hoc ipsum non prohibebat, quin gnaviter furta faceret. Ceterum μηδὲν εἶχε καθαρόν, nihil, i. e. nullam corporis partem puram habebat, quod de flagitiosis hominibus dici solet. — οὐδὲ τὸ σῶμα ῥύπου. Avari hominis sordes pingit, qui, ut dives ille et avarus Patroclus ap. *Aristoph.* in Plut. 85. οὐκ ἐλοῦσατ', ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο.

LI. Vat. Cod. p. 544. Plan. p. 149. St. 217. W. De Gennadio, chirurgo, cujus cultrum subire periculosius esse videbatur, quam latrocinii reum fieri. Judex enim latrones tantum ὀρθῶς, i. e. secundum leges, poena capitali afficit; Gennadius autem eos, a quibus mercedem accepit, ad inferos demittit. — V. 2. πελάμαις. Vat. Cod.

LII. Vat. Cod. p. 545. auctori suo reddidit; nam in Plan. p. 154. St. 224. W. ἄδηλον est. Tonsoris pessimi irridendi causa haec scripta, cujus novaculam sutoris

acu, instrumento barbae faciendae minime idoneo, superatum iri suspicatur. — V. 2. νικῆσειν τὸ ξ. Vat. Cod. νικῆσει pro futuro attico accipiendum, pro νικήσει, de qua contractione vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. T. 232. p. 138. *Pierson* ad *Moer.* p. 124. et collectanea *Fischeri* ad *Welleri* Gramm. P. II. p. 357. sq.

LIII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 154. St. 224. W. in capite εἰς κυβευτάς. Ineptus lusus, cujus sensum lemma a *Brunckio* adscriptum declarat. ταβλιόπη. aleae quasi praeses et patrona. *Suidas:* τάβλα, ὄνομα παιδιᾶς, ταύτην ἐφεῦρε Παλαμήδης etc. *Cedrenus* p. 125. οὗτός ἐστιν ὁ Παλαμήδης, ὁ καὶ τὴν ταύλαν ἐφευρών. Huic ludo qui operam dabant, ταβλίζειν sive ταυλίζειν (de permutatione literarum υ et β vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 131. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 45.) dicebantur. Cf. *Intrpp. Hesychii* in πεττείαις et πεττεῖ. *Tabulis ludere* pro *calculis*, illustravit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 851.

LIV. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 154. St. 225. W. Hujus distichi acumen vertitur in amphibolia locutionis κακῶς με λέγειν, quae h. l. de comoedo, *Menandri* versus in scena male pronuntiante, accipienda est. Hoc flagitium Menander ei per quietem exprobrat.

[T. 419.] *LV.* Vat. Cod. p. 556. *Palladae* inscribit; in Planud. p. 156. St. 227. W. *Agathiae* tribuitur. Pater et filius, tanquam certamine inito, omnia sua bona deglutiverant, ita ut nihil illis superesset, nisi ut se invicem devorarent. — V. 2. φάγη. Vat. Cod. κλῆρον φαγεῖν. Iis, quae obiter laudavimus ad Ep. XXXII. adde *Hegesandrum* sive potius *Hegesippum* ap. *Athen.* L. VII. p. 290. E. Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν μαγείρων, οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. *Catull.* XXIX. 22. *aut quid hic potest, nisi uncta devorare patrimonia?* *Cicero* Or. pro Dom. c. 23. *quum post meum discessum omnium locupletum fortunas, omnium provinciarum fructus, ac terra-*

diarum et regum bona spe et avaritia devorasses. Vide *Corte* ad *Sallust.* p. 1068.

LVI. Vat. Cod. p. 553, sine auctoris nomine, quod addit Planud. p. 160. St. 232. W. In Silvanum vino et somno unice deditum. — V. 2. φίλου. Vat. Cod. — V. 3. εὔῤῥοος. postquam surrexit, vinum, *ad ejus animum defluens*, illum mulcet et oblectat. Huc facit vinosi hominis ex *Lyconis* oratione descriptio ap. *Rutilium Lupum* VII. p. 105. *protinus ex cubiculari lectulo excitatus, in triclinium trahitur. Ibi praesto sunt quotidiani pauci eodem* (fort. *parasiti, eodemque*) *studio excitati convivae.* et paulo post p. 112. *novissime solus in triclinio relictus, non prius poculum ex manibus emittit, quam somnus oppressit bibentem, ac dissolutis artubus, ipsum poculum suapte natura dormienti excidit.* — V. 4. ἐς θαλάμους. Vat. Cod.

LVII. Bis legitur in membran. Vat. p. 541. et 568. Plan. p. 162. St. 334. W. Conf. *Lucill.* Ep. LXXXII. Qui hic Memphis appellatur, in Vat. Cod. loco sec. Πέτρος est. *Ausonius*, qui hoc distichon vertit, eundem in *Simium* vertit, Ep. LXXXV.:

Daphnen et Nioben saltavit Simius idem;
Ligneus ut Daphne, saxeus ut Niobe.

LVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 166. St. 242. W. In doctrinae ostentatorem; hominem vanum et indoctum, qui inter Grammaticos philosophiam, inter philosophos grammaticam profitebatur. — V. 2. τί βρενθύῃ. Quid te in tanta rerum ignorantia tam superbum geris? Verbum βρενθύεσθαι, Sophistis istorum temporum perquam familiare, illustravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. attigit etiam *D. Ruhnken.* ad *Tim.* p. 64. — V. 3. γραμματικοῖς ὁ Πλ. Vulgo et in Vat. Cod. Vel sic emendandum, ut *Br.* fecit, vel γραμματικοῖσι scribendum. — V. 4. ζητεῖ. Vat. Cod.

LIX. Vat. Cod. p. 556. »Distichon hoc, quod »vulgo tribus superioribus adhaeret, in Codd. etiam »Planudeae ab illis separatum est, immo longo dissitum »intervallo, multis interjectis, ut in Vat. Cod. In Flor. »editione a superiore distinctum est.« *Br.* — V. 2. οὐδὲν ἔχεις ἴδιον. nihil tibi proprium et peculiare reddidisti.

T. 420.] *LX.* Vat. Cod. p. 546. auctoritate *Palladae* tribuitur; ἄδηλον est in Plan. p. 165. St. 240. W. Scriptum in jambographum, qui mordaces suos versus magna pecunia vendebat.

LXI. In Vat. Cod. desideratur. Plan. p. 376. St. 514. W. In Gessium, rhetorem, ut videtur, sed tam taciturnum et verborum egentem, ut lapis potius quam homo esse videretur. Jam Phoebum P. rogat, ut hunc lapidem conspicatus, oraculo edat, cujusnam sit statua, et quem repraesentet.

LXII. Bis est in Vat. Cod. p. 314. sq. et p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Hoc Epigramma et sequentia usque ad LXVIII. scripta sunt in Gessium quendam, qui vanis hariolorum promissis adductus ad consulatum adspiraverat. Qua de spe, quam temere animo conceperat, misere dejectum *Palladas* acriter perstringit. De Gessio ipso non satis constat. *Opsopoeus* quidem eundem esse putat, quem *Suidas* T. I. p. 478. eximium medicum fuisse et ad honores pervenisse narrat. Verum is Zenone imperante floruit, quem constat regnasse inde ab anno 474 – 491. *Palladas* autem exeunte saeculo quarto, quinto ineunte scripsit. — V. 1. ὁ σοφώτερος. Vat. Cod. loco sec. Flor. pr. et Ald. 1. σοφώτατος. Vat. loco pr. et Ald. 2. 3. Solonem interpretantur, quem τὸν τῶν ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατον vocat *Plato* in Timaeo p. 20. D. T. IX. p. 287. ed. Bip. Chiloni idem adagium tribuunt alii. Cf. *Plinium* H. N. VII. 32. p. 393. et, qui scriptorum in hoc aliisque dictis diversis auctoribus tri-

buendis discrepantiam persequitur, *Clem. Alex.* Strom. L. I. p. 351. 20. — V. 2. ταῦτ' Vat. Cod. loco sec. — V. 3. More suo *Palladas* syllabas aucupans ludit in λόγιος et λογιώτατον, quorum illud *eruditum* significat (vide *Pierson.* ad *Moer.* p. 249. et *Wetsten.* ad N. T. II. p. 578.) et hominem prudentem. — οὐρανίη ἄνοδος, amplissimi honores. Augusti amicos *Deos prope attingere* dicebant Romani ap. *Horat.* II. Serm. VI. 52. et summa dignitate fungentes *Attingunt solium Jovis et coelestia tentant*, ibid. I. Epist. XVII. 34. *Themistius* supra p. 404. ἔντυχος οὐρανίης ὑπερήμενος, de philosophi dignitate. — V. 5. Πήγασος. *exemplum grave praebet ales Pegasus, terrenum equitem gravatus Bellerophontem, Semper ut te digna sequare, et ultra Quam licet sperare nefas putando Disparem vites. Horat.* IV. Carm. XI. 26–32. Fabulam de Bellerophonte noster de astrologiae studio interpretatur, quod Gessius astrologorum commentis deceptus fuerat. Praeivit ei auctor opusculi inter Lucianea de Astrolog. §. 13. T. V. p. 222. ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω. πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἀστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι. — κανόνες ἀστρόθετοι. leges et normae, quibus constellationes dijudicantur. — V. 7. ἵππον ἔχων. equestris ordinis homo. In sqq. alliterationem in χάσιν et γέασιν recte notavit *Opsopoeus.* σύντονον ἦτορ de fortitudine illustravit *Wetsten.* ad Luc. c. XXIII. 10.

LXIII. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. „Huic Epigrammati in Planudea „subjungitur disthichon, quod Vat. membr. ad finem „Ep. LXV. reponit, quo revera pertinet." *Br.* Vide not. ad Ep. LXV. Gessii exemplum hominibus proponit, ne conditionis suae humilitatis obliti, divinos honores appetant. — V. 1. μηδεὶς ζητείτω – θεὸς εἶναι. *Pindari* sententia, victorem monentis, μὴ ματεύειν θεὸς γενέσθαι

Olymp. V. 56. ubi similia comparavit *Heynius*. Huc referenda vox illa Laconis, *qui, cum Rhodius Diagoras, Olympionices nobilis, uno die duo filios victores Olympiae vidisset, accessit ad senem et gratulatus, Morere, Diagora, inquit, non enim in coelum adscensurus es.* ut est ap. *Ciceron.* Tusc. Qu. L. I. 46. — V. 2. ἀρχὴν μεγάλην. Vat. Cod. utroque loco; quod non temere spernendum. —

V. 4. θνητοῖς — ἀνασχόμενος. Vat. Cod. μηδὲν Plan. — Ixion apud deos γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον. *Pindar.* Pyth. II. 47. Idem Olymp. I. 87. de Tantalo; ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. — κατηνέχθη ἐπαρθείς. *Lucian.* de Astrol. §. 15. p. 222. ἐς πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηίης — καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη.

LXIV. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Gessii cum Baucalo quodam ap. inferos colloquium. — V. 2. χωλεύοντα. Vat. Cod. loco sec. Claudum fuisse Gessium, intelligitur etiam ex Ep. LXVII. Tum vero magis claudicabat ab ingenti illo casu, quem de spe sua dejectus fecerat. Obversabatur *Palladae* historia de Bellerophonte (ut Ep. LXII.), de quo haec sunt *Scholiastae* ad *Pindar*. Ol. XIII. 130. φασὶ γὰρ, ὅτι βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι τὸν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρηθέντος τοῦ ἵππου κατὰ τοῦ Διὸς, πίπτει καὶ χωλοῦται — καὶ ἐπλανᾶτο κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. — V. 3. δόμου. ἄιδος εἴσω. Vat. Cod. loco pr. — V. 4. καινοτάφῳ. Vat. Cod. loco pr. eamque lectionem assensu suo probavit *Salmas.* in not. msc. Vox κενοτάφιον sive κενοτάφιον h. l. non vulgari significatione de sepulcri imagine accipienda videtur, sed ea, qua *pupam* notat, cadaveris loco in feretro positam, cujusmodi καινοτάφιον Davidi subjecit Michal, I. Sam. XIX. 13. 16. Vide *Alberti* ad *Hesych.* in κενοτάφια T. II. p. 109. Ejusmodi μορφώματι cum justa non fiant, Gessio autem, capitis, ut videtur, damnato, postquam

sibi ipse mortem consciverat, supremi honores habiti non essent, Bauçalus illum σχήματι κενοτάφῳ descendisse ait. — T. 421.] V. 5. προσφώνει. est ex Planud. In Vat. Cod. loco pr. προσέφη καὶ Γ. altero προσέφη Γ. — V. 6. τὸ στρῆνος. Hesychius: στρηνιῶντες· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν καὶ βαρέως φέρειν. Per τρυφᾶν interpretatur, et novae comoediae peculiare esse contendit *Phrynichus* p. 168.

LXV. Vat. Cod. p. 315. integrum; prius tantum distichon p. 545. Loco priore hoc lemma adscriptum: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον· οὗτος ὁ Γέσσιος ἄρχων ἦν ἐν μέρει τινὶ Ἀλεξανδρείας. Plan. p. 181. St. 265. W. prius distichon exhibet. — V. 1. οἱ δύο Καλχ. Duo harioli sive astrologi, qui Gessio consulatum promiserant. Vide ad Ep. LXII. — V. 3. 4. In Planud. hoc distichon legitur junctum Epigrammati LXIII. et sic etiam in Vat. Cod. p. 544. — αὐτοχόλωτον. Qui *suapte sponte iracundum* interpretantur, contextum non satis perpenderunt. Sunt potius homines sibi ipsi infesti, sua stultitia nimirum in mala et praecipitia acti.

LXVI. Vat. Cod. p. 315. et 545. Plan. p. 181. St. 265. W. — Vana oracula, quibus Gessius deceptus fuit, τὴν Ἀμμωνιακὴν ἀπάτην cum *Palladas* vocet, suspicari licet, Gessium praeter alios etiam Jovis Ammonis sacerdotes consuluisse. — V. 2. τοῦ ξεινοῦ θαν. sive in *terra peregrina* illatam mortem (cf. Ep. LXVII.), sive *odiosam* significat. De hac significatione vocabuli ξενικός vid. *Casaubon.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 827. — V. 3. ἴδμεν. Vat. Cod. loco sec. τόν ἐμέμφετο. Vat. Cod. loco pr. — τὸ μάθημα. astrologiam. — V. 4. πενθούμενος ἀ. ἀλγεῖς. Vat. Cod. loco pr. ἀλγύνεις est etiam in Plan. idque verius puto propter allitterationem a *Pallada* studiose quaesitam. Ch. editoris lectio petita est ex Vat. Cod. loco sec.

LXVII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. Iter instituerat Gessius, honoris illius, quem spe et ani-

mo conceperat, appetendi caussa. Sed hoc ipsum iter ei perniciem attulit. — V. 3. Μοιρῶν. quasi sibi fatum etiam invitis Parcis accelerasset: verba sunt *Huetii* p. 21. — V. 4. ἧς. Plan. quod etiam probum. — ἐξεκόπης. deletus, quasi excisus et exemtus est e vita. ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων. *Lucian.* T. IV. p. 311.

LXVIII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. De voluntaria Gessii morte.

LXIX. Cod. Vat. p. 502. Plan. p. 50. St. 72. W. Inter magnas gravesque Graeciae calamitates scriptum videtur. — V. 1. μόνον. Vulgo. ἄρα μή. Vat. Cod. et τὸ δοκεῖν. Nondum licet mortui, non nisi opinione tamen vivimus. Somnium est, quod vivimus; nam vita periit. ὄνειρον de vana specie, ipsi rei opposita. Vide ad Ep. XLVII. 3. *Maxim. Tyr.* XVI. 1. p. 286. ὁ ἐν γῇ βίος ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ὀνείρατι ἔοικε μακρῷ καὶ πολυετεῖ — ἐνύπνιον γάρ τι ἐστὶν ἀτεχνῶς οὑτοσὶ ὁ δεῦρο βίος. — Verba sic jungenda: ἔζωμεν ὄνειρον, ὃν βίον εἶναι εἰκάζομεν. Sed parum commodum tempus imperfectum in ἔζωμεν, quod *Br.* in textum intulit, pro εἰ ζῶμεν Vat. Cod. et Planud. Quare vide, an scribendum sit:

ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον·
οὐ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότος.

ubi participium εἰκάζοντες a verbo v. 1. ζῶμεν pendet, sicuti τεθνηκότες. Quod revera somnium est, nos temere pro vita habemus; nec sane vivimus, vitâ ipsâ mortuâ. Simile oxymoron, sed longe magis sobrium et sanum, in *Euripid.* Alcest. v. 805. ubi Hercules tristium hominum βίον, ἀληθῶς οὐ βίον, ἀλλὰ συμφοράν — esse pronuntiat. *Martial.* L. VI. 70. *Non est vivere, sed valere, vita.* Cf. not. ad *Antiphanis* Ep. III. T. II. P. II. p. 121.

¶. 422.] *LXX.* Vat. Cod. p. 503. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. Gesn. 153. Grot. In verbis planissimis contextum sententiarum non perspi-

tus perspicio. Etiam hoc Ep. Graecorum calamitates deplorat, quas *Palladas* ab invidorum machinationibus derivare videtur. — V. 2. Pro τις, γὰρ a Cod. oblatum non repudiarem: Heu, quanta est invidiae malitia! nam, quem dii amant, eum invidus odit; eo usque amentiae invidiâ progredimur! — V. 5. ἐσποδωμένοι. in cinerem et pulverem redacti. *Schol.* in marg. Wechel. vitiose: εἰς φύδὴν ἤδη ὄντες, ἠφανισμένοι, ἀπὸ τῆς σποδῆς. Lege: ὡς ὀδδὲν — σποδοῦ. — τεθαμμένων tacite in textum admisit cl. editor, pro τεθαμμένας, quae est Plan. et Vat. Cod. lectio. τεθαμμένοι νεκροὶ comparandi *Manibus sepultis Virgil.* Aen. IV. 34. Sed novator *Palladas* τεθαμμένας ἐλπίδας scripsisse videtur: *spes simul cum corpore sepultas.* h. e. non magis nobis sperare licet, quam iis, qui nihil omnino sperant, defunctis. — V. 7. ἀνεστράφη. Ep. LXXIII. ἀνεστράφησαν, ὡς ὁρῶ, τὰ πράγματα. Prospera scil. fortuna progredi, adversa retro ire videtur. Hinc *Virgil.* II. 159. *Ex illo fluere ac retro sublapsa referri Spes Danaûm.* et multi alii, quos vide ap. *Mitscherl.* ad *Horat.* L. III. Od. X. 10. p. 130.

LXXI. Vat. Cod. p. 503. Planud. l. c. *Stob.* l. c. — Invidorum insaniam exagitat. — V. 3. κορύσσεται. manifeste cum deo pugnat, cum eos infestet, quos ille amat, et beneficiis ornat.

LXXII. Vat. Cod. p. 385. Plan. p. 111. St. 161. W. Epigrammatis hujus et trium sequentium argumentum videtur petitum ex templo Fortunae, quod vetustate collapsum in cauponam mutatum est. Verba sunt *Huetii* p. 13. cum quo conspirat *Salmasius* in not. msc. — V. 1. καπηλεύουσα τὸν βίον. nundinationem rerum humanarum exercens. Sic *Philostrat.* Vit. Apoll. V. 36. p. 221. ἐκαπήλευε τὰς Μούσας dixit; et λόγοι καπηλεύειν plures, quos vide ap. *Spanh.* ad *Juliani* Or. I. p. 141. et *Valcken.* in Annot. crit. ad loca quaedam N. T. p. 409. sqq.

— V. 2. ἀσυγκέραστον, συγκυκᾷν et μεταντλεῖν vocabula sunt καπηλικά, quae P. studiose de Fortuna, in copam mutata, usurpavit. ἀσυγκέραστος, si recte intelligo, h. l. idem est, quod ἄμικτος, saevamque Fortunae indolem notat; τὸ συγκυκᾷν autem ad turbas, quas efficit, tempestatesque, quas in hoc, quod navigamus, mari excitat, referendum est. Hac imagine utitur *Clitomachus* ap. *Stob.* T. CIII. p. 560. 17. τοῖς εὖ παθοῦσιν ἀντιπνεύσασ' ἡ τύχη, Ἅπαντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. — V. 4. αὐτή. Vulgo.

LXXIII. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Omnia conversa et ipsam Fortunam infortunatam esse pronuntiat.

LXXIV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Jam ipsam Fortunam mala illa experiri, quae aliis infligere sit solita. Idem color in Ep. *Meleagri* XLII. in Amorem amantem: ὡς μόλις, εἶτ' ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες. ubi vide not. p. 61. — ¶. 423.] V. 3. ῥεύματα. vicissitudines, quas in vita mortalium efficis. Saepe hoc vocabulo de Fortuna utitur *Palladas* Ep. CXVII. CXIX. CXXI. praeeunte *Menandro* ap. *Stob*. T. CIII. p. 560. 17. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. *Plutarch*. T. II. p. 167. F. τὰ δὲ ἀνθρώπινα πάθη καὶ πράγματα μέμικται συντυχίαις ἄλλοτε ἄλλως ῥεούσαις. Apud eundem p. 168. B. ῥεῦμα δαιμόνιον ἄτης *impetum* infortunii significat. Cf. *Mitscherlich*. ad *Horat*. II. p. 287. — διδάσκου est in Plan. δίδαξον in Vat. Cod. quod in

δίδαξο

mutandum videtur. — V. 4. τὰς ἀτυχεῖς. Vat. Cod. — πτώσεις. Cf. Ep. XLII. 8.

LXXV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. — V. 2. μὴ δὲ. Vett. edd. ante Steph. — V. 4. θερμοδότις. calidam vendens, pro *copa*; vino enim calidam admiscebant veteres. *Pollux* IX. 69. *Athen*. L. III. p. 123. Hinc *thermopolium*, ubi calda venalis erat, et *thermopotare* ap. *Plautum* in Trinumm. IV. Act. III. 6. *Ecce, hominum*,

te, Stasime, nihili! satin' in thermopolio Condalium es oblitus, postquam thermopotasti gutturem. ubi *Taubmannus* multa laudavit. adde *A. Schottum* in Obss. Phil. L. V. 28. p. 240. Temere Anonym. Bibl. Bodl. θερμωδόνος corrigendum putabat. — V. 5. σθένει vitiose exscriptum in Analect. et Ed. Lips. pro σπίνε. — V. 6. μεταγουσα, i. e. ἀλλάσσουσα.

LXXVI. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 107. St. 157. W. Imperiti hominis esse tacere, ut tacendo saltem videatur prudens. — πάθος. verba inepta et stolida, quae, ut turpem aliquem morbum, celare prodest. Huc facit dictum *Apollonii* ap. *Stob.* T. XXXIII. p. 214. 29. παντελῶς γὰρ ἀπαιδεύτου τινός ἐστι τὸ μὴ δύνασθαι σιωπᾷν, ἀλλ' ἐκλαλεῖν τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα.

LXXVII. Cod. Vat. p. 496. Plan. l. c. Silentium commendatur Pythagorae exemplo, qui discipulos tacere docuerit. Argute *Philostratus* Pythagoram διδάσκαλον εὑρεῖν σιωπῆς λόγον dixit in Vit. Apollon. VI. 11. p. 245. — V. 3. νέτερους. Sic libri; at scribendum „videtur ἑτάρους. *socios. discipulos.* Vide Suidam in „ἑταῖρε." *Br.* — φάρμακον ἡσυχίης. efficacissimum ad tranquillitatem remedium invenit. Ap. *Lucian.* in Vit. Auct. §. 3. T. III. p. 83. Pythagoras hanc disciplinae suae rationem reddit: Τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίη μακρή, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. — In fine vulgo εὑράμενος, in Cod. Vat. εὑρόμενος legitur. Vulgata forma rarior et exquisitior.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 182. St. 266. W. ubi hoc distichon cum quinque sequentibus continua serie eodemque ordine legitur.

LXXIX. Ad rhetorem fortasse; fortasse ad homines in universum. — χαμαὶ τίθη. de sepultura accipiendum. Male *Brodaeus: summisse te gere.* — μελέτα. Vita mortis meditatio esse debet. Anima secundum *Platonem*

in Phaedone p. 80. E. corporeis vinculis soluta, sese colligit, ἅτε μελετῶσα καὶ τοῦτο. τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστιν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως· ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Ibid. p. 67. E. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν.

¶. 424.] *LXXX.* Contra superbos et arrogantes. Se ne lucem quidem desideraturum esse, poëta ait, si Sol, luminis fons, sese superbum gerat.

LXXXI. Cf. *Theognid.* v. 521. sqq. Similiter in re ludicra *Ovidius* II. A. A. 277. *Aurea nunc vere sunt secula: plurimus auro Venit honos: auro conciliatur amor. Ipse licet Musis venias comitatus, Homere; Si nihil attuleris, ibis, Homere, foras.* — καὶ αὐτός. Vat. Cod.

LXXXII. Paupertatem non esse flagitium. τί πάθω; Vide ad *Lucillii* Ep. LIII. T. II. P. II. p. 475. Ad sensum facit *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 717. μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 552. Plan. p. 182. St. 266. W. — ὁ δὲ ψόγος. *Obsequium amicos, veritas odium parit. Terent.* Andr. I. 1. 41. — „κακῶς. sic omnino „scribendum, ut ex sensu manifestum est: et sic legitur „in codd. et duabus primariis edd. Aldus in sec. καλῶς, „quam lectionem ab aliis spretam revocavit perperam „Stephan." *Br.* Nihil hominibus dulcius, quam aliis maledicere. Mel Atticum omnium praestantissimum. Similis comparatio ap. *Theocritum* Eid. III. 53. κεισεῦμαι δὲ πεσὼν καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. *Hoc juvat et melli est. Horat.* II. Serm. VI. 32.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 561. Plan. p. 189. St. 275. W. Ludit in μοναχοὶ et μόνους. — V. 1. νῦν δέ τε. Vulgo. In Ed. pr. et Ald. 1. νῦν δέ τε. Nostrum est in membr. Vat. ubi et πάλιν, et v. 2. πληθεὺς legitur. Ad rem

rem comparandum Epigr. Gregor. Naz. CCXII. Murat. Anecd. p. 197.

LXXXV. Vat. Cod. p. 554. Plan. p. 182. St. 266. W. Historia de homine quodam, cui poëta coenaculum in domo sua locaverat. — V. 1. πτισάνην. κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν, ut explicatur ap. Athen. L. X. p. 455. E. Vide Casaubon. p. 768. 63. et Foesium in Oecon. Hipp. v. — κέλλιον. Vocem semibarbaram fuse illustratam vide ap. Du Cange. — V. 3. εὖ τις εἶ; Vide ad Juliani Imper. Ep. I. — V. 5. ψύττα. ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hesych. ubi D. Heinsius nostri versus meminit. Lucian Epist. Saturn. 35. T. III. p. 415. καὶ ὄρνις ψύττων κατατείνασαι — παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lexiphan. §. 3. p. 79. ἐγρόμενος ᾠχόμην ψύττων κατατείνας. — V. 6. τὸν πτισάνην. vulgo. πτισάναν. Vat. Cod. quod Br. accentu mutato recepit. Nec ptisanarum pugil mihi placet, nec forma dorica communibus immixta; nisi forte substantivum fuit πτισανᾶς, ptisanae venditor. Haesit in his Jos. Scaliger, qui πτιστὴν emendavit, quod propter alliterationem inprimis videtur amplectendum. Ut πτισάνη a πτίσσειν derivatur, sic ab eodem vocabulo πτιστὴς descendit, bordeum tundens et pinsens. — V. 7. αὐτοῖς. Vat. Cod. — ¶. 425.] V. 9. πύκτης χόλος. rabies illa, qua incensus pugnis in me furis. πύκτης adjective est positum; qualia multa ap. poëtas inprimis occurrunt. Vide Alberti ad Hesych. T. I. p. 143. nr. 1. Abresch. Anim. in Aesch. T. II. p. 71. — V. 10. μηνὸς ἐπ. Non potero singulis calendis de mercede tecum digladiari. Quovis mense debitores debitam pecuniam repraesentare debebant.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 184. St. 269. W. Stob. Tit. X. p. 128. 5. Gesn. 71. Gr. Hoc et sq. epigramma scriptum in foeneratorem subita morte exstinctum. — V. 2. τῶν χρόνων τόκους. foenus, temporis progressu exortum, auctum. τόκους γλάφειν dicuntur

foeneratores, qui pecuniam in tabulas referunt, stilo imprimunt. Hinc τοκογλύφοι vocantur. *Plutarch.* T. II. p. 18. E. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 102. et quae notavimus ad *Philodemi* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 245. — V. 3. εὑρέτης κ. Vat. Cod. — V. 4. σφίγγων. quia digiti in computando *curvantur*, σφίγγονται. Nostrum locum, de arte veterum per digitos computandi agens, illustravit *Wouver.* de Polymath. VII. 48. comparato inter alia *Apoll. Sidon.* L. IX. 9. p. 552. *Chrysippus digitis propter numerorum indicia constrictis.* ubi vide *Savaron.* *Martian. Capell* de Nupt. Phil. L. VII. *Septingentos decem et septem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem salutabunda subrexit.* Hinc Auctor Ep. ἀδεσπ. CCCCXXXVII. foeneratorum calculos ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον appellavit; quem locum apte comparavit *Berglerus* ad *Alciphr.* L. I. p. 108. ubi adde *Plutarch.* T. II. p. 141. δεῖ μὴ τοῖς ὄμμασι γαμεῖν, μηδὲ τοῖς δακτύλοις, ὥσπερ ἔνιοι ψηφίσαντες, πόσα φέρουσαν λαμβάνουσιν, οὐ κρίναντες, πῶς συμβιωσομένην.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 546. Plan. l. c. Ludit *Palladas* in duplici significatione vocabuli ψῆφος, quod priore loco de calculo in computationibus adhibito, altero de calculo in suffragiis sumitur. — V. 1. περὶ scribendum puto, verbis sic junctis: ἔχων τις τὰ δάκτυλα χειρῶν περὶ τὴν δακτυλικὴν ψῆφον. *Foenerator manus in calculis ponendis occupatus.* — V. 2. προὔλαβεν εἰς Ἀ. ut Ep. LXVIII. Sed h. l. est simpliciter *abiit*, *descendit ad inferos*; illo *antecedendi* significationem habet. — V. 3. ζῇ ἡ ψῆφος. valet illud suffragium. Etiam h. l. ψῆφος ambigue dictum. In fine versus pro ἑταίρη Vat. Cod. ἐρήμη exhibet. Utrumque elegans, sed Vat. membr. lectio contextui videtur nonnihil accommodatior. Calculus supervixit computanti, et nunc est sine eo (ἐρήμη), postquam rapax et avara foeneratoris anima hinc abacta est.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 543. sine auctoris nomine, quod Planudea supplet p. 189. St. 276. W. In

hominem claudum et ineptum. — V. 2. εἰλύνας Vat. Cod. et in fine ἄξια φέρει.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 547. Plan. l. c. Ad fabrum claudicantem, qui formosam uxorem et pulchrum filium habens, ex omni parte Vulcano erat similis.

XC. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 129. St. 186. W. In hominem gloriosum et meticulosum, qui alios vitia, quibus laborabat, celare non poterat. — V. 3. οὐδὲν φαίνει. Vat. Cod. — V. 5. Tu animae quasi januam aperis, per quam ignavia tua et jactantia omnibus appareat. Ducta haec videri possunt ex *Luciano* in Hermot. §. 20. T. IV. p. 26. ubi, homine facto, Vulcanum reprehendisse dicitur Momus, *ὅτι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν, ἃ βούλεται καὶ ἐννοεῖ.*

V. 426.] *XCI.* Vat. Cod. p. 553. sq. Plan. p. 132. St. 191. W. Ad astronomos, qui, dum coeli immensitatem metiri conantur, ne corpus quidem suum penitus cognoscunt. Totum carminis acumen vertitur in verborum lusibus et alliterationibus. Sequitur in eo sententiam Socratis in *Xenoph.* Memor. IV. 7. 5. — V. 1. κόσμου. *Te maris et terrae numeroque carentis arenae mensorem.* *Horat.* I. Carm. XXVIII. 1. — V. 3. ἀρίθμησον σεαυτόν, te ipsum quasi in numerato habeas, omnia tua accurate noscas. — V. 4. οὐ καταριθμεῖς. Plan.

XCII. Vat. Cod. p. 157. ἀνάθημα Παλλάδι πεπαιγμένον. Plan. p. 443. St. 576. W. Ludit poëta in rarioribus verborum formis, ap. poëtas et grammaticos obviis (cf. *Strabon.* L. VIII. p. 560. A. B.); fortasse etiam barbarum nobis militem et balbutientem exhibere voluit, qui verba graeca detruncat et mutilat, Scythae illi ap. *Aristophanem* in Thesmophoriazusis similem; Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 425. In Vat. Cod. adscriptum scholion: ἤγουν θώρακα καὶ κνημῖδα, ἀσπίδα; δόρυ καὶ κράνος.

Cf. *Euvolmium* Ep. I. Tom. III. p. 8. — Γορδιοπριλάριος pro nomine proprio habebat *Brodaeus*; idem tamen suspicabatur γοργονοπηγράριος, *scutorum auctor*; quia Gorgonis caput in scutis solebant gerere. Militis officium significari putabam idque ipsum barbare desiguratum. An fuit: Γοργοπριλάριος, ex πριμιπιλάριος contractum, et voce adjecta γοργὸς, ad hominis jactantiam notandam, auctum? Si sana est lectio, nec in Τιμοθέου vitium haeret — (vett. enim edd. omnes praeter Ascens. et Steph. Τιμοθέω sive Τιμοθέῳ legunt; posterius est in Vat. Cod. idque expressit *Grotius*:

Tib et tbo clypeumque simul cum casside, cum gal,
Gordioprilarius consecro Timotheo.)

— Γορδιοπριλάριος hominis nomen est, ridicule a *Pallada* fictum, et ejus quidem *Timothei* cujusdam filii. Sed haec aliis expedienda relinquimus; mihi in *Palladae* nugis diu morari non libet.

XCIII. Vat. Cod. omittit. Plan. p. 357. St. 496. W. *Du Cangius* in CPoli christiana L. II. p. 175. hoc carmen conscriptum existimat in Victoriarum statuas, quae in Νίκαις, Constantinopoli, collocatae fuerint. Merito dubites, an v. ἔγραψεν v. 3. hanc interpretationem admittat. — V. 1. αἱ γελῶσαι. *Himer.* Or. XIX. 3. p. 716. Νίκη χρυσοπτέρυγε· Νίκη, Διὸς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐκατέρατε καὶ φιλόγελως. ubi *Wernsdorfius laetam* Horatii *victoriam* minus apte comparavit. — V. 2. „Planudeae codd. male φιλοχρίστῳ, frequenti adeo literarum η et ι permutatione. Christianus non fuit Palladas, nec hic opportuna „christianismi mentio." *Br.* *Reiskius*, qui in *Reimari* etiam codice φιλοχρίστῳ invenerat, huic lectioni patrocinatur in Notis ad *Constantin. Porphyr.* Cerem. p. 1. *Palladam* christianum fuisse contendens. Imperatoribus CPolitanis τὸ φιλόχριστον tituli loco tribuebatur; et Italia ἡ φιλόχριστος χώρα est in loco ap. *Du Cangium* v. ἔξαρχος.

"Polis autem prae ceteris ἡ φιλόχριστος πόλις vocari poterat a *Pallada*, sive christianus hic fuerit, sive paganus."

XCIV. Plan. p. 332. St. 471. W. In Amorem nudum, manibus delphinum et florem tenentem, quo maris et terrae imperium significaret. Numum cum Amore, Delphino insidente, flabellumque tenente manu exhibuit *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 228. Cf. *Agostini* Gemm. nr. 209. et 210. Ad hoc Epigramma, certe ad imaginem Amoris, in eo descriptam, respexit *Tzetzes* in Chiliadibus, loco a *Brodaeo* laudato. — V. 1. γυμνός. non armatus, et propterea ridens et miti pectore.

XCV. Vat. Cod. p. 482. *Palladae* vindicat; in Plan. p. 379. St. 517. W. ἀδέσποτον est. Argumentum est, ut in Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXI. quod fortasse ejusdem auctoris. — V. 1. ἔπρησεν. vulgo. — In fine Vat. Cod. ὅτι δὴ καὶ αὐτὸ φλεγέθει. De πήγανον vide ad *Loll. Bassum* Ep. III.

T. 427.] *XCVI.* Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 109. St. 159. W. *Stob.* T. V. p. 64. 42. Gesn. 41. Grot. Ventris impudentiam ratione coërcere et castigare conatur. — V. 1. νηδὺν ἀναισχυντον. Linus ap. *Stob.* *Grotii* p. 37. νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων Ἠν ἐπιθυμίας ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit similia comparans *Valcken.* in Diatr. p. 281. sq. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* Cyneg. IV. 99. p. 133. et ad Hal. II. 199. p. 234. — ἐρύθηνα. *pudorem et ruborem incutere conor ventri* nimis ineptum videbatur *Jos. Scaligero*, qui in not. msc. conjecit ἰσχναίνω. quod quis comparaverit cum *Aeschyl.* Prometh. Vinct. v. 379. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Mihi tamen vulgata lectio vera et *Palladae* ingenio digna videtur. — V. 2. ἀργέννοι. Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. τὴν ὑποταυρουμένην. De helluonibus et in libidinem pronis *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 187. 22. καὶ γὰρ οὖν κἂν τούτοις τὸ λόγιον

μὴν ἵδρυται οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλ' ἐν ταῖς ὑποστιβάσι κάθηται, ἐπιθυμίᾳ τε καὶ θυμῷ δεδουλωμένον.

XCVII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 109. St. 106. W. Stob. T. XVII. p. 154. 15. Gesn. 95. Grot. — V. 2. οὕνεκα. Vulgo. εὐφροσύνα. Vat. Cod.

XCVIII. Vat. Cod. p. 384. sq. Plan. p. 110. St. 161. W. Amico, a quo ad coenam invitatus fuerat, se excusat. — V. 2. ἀπέχω. honorem aufero, honore mihi destinato fruor. Ep. ἀδέσπ. CCCXC. καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει μόχθος ὀφειλόμενον. Comicus Incert. in Excerpt. ap. Grot. p. 911. εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν, φιλεῖς τέ με, Ἀπέχω πάλαι, φίλη, παρὰ σοῦ τὴν χάριν. Laudat Thom. M. Synesium Ep. XIV. p. 172. C. ἀπέχω τὴν χάριν. — V. 4. αἰθομένη γέγηθεν. Vat. Cod. librario ad praecedentem versum oculis aberrante.

XCIX. Vat. Cod. p. 240. in margine, et p. 426. Plan. p. 6. St. 10. W. Historia de muliere Spartana, quae filio e pugna aufugienti mortem intentat. Vide Tymn. Ep. IV. Sed multi idem argumentum exornarunt, quos vide in Indice Argumentor. v. Lacedaemonia. — V. 1. laudat Suidas in ἄρεις T. I. p. 548. totum distichon in ἄος T. I. p. 241. — V. 2. 3. excitat idem in ζώειν T. II. p. 14. — V. 3. ματρί. Vat. Cod. — V. 4. κατατερῆς. Vat. Cod. utroque loco. Σπάρτης. Ibid. loco sec. — πάτρια θεσμὰ λύεις. quantum in te est, patriae leges solvis et evertis. Leges personatae ap. Platon. in Criton. p. 50. A. ad Socratem: τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοῇ τούς τε νόμους ἀπολέσαι, καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν, τὸ σὸν μέρος. — V. 5. μήτηρ. Vat. Cod. — V. 6. σωζομένη. Ibid. Mater quidem infelix vocabor, sed patria mea servata, et ipsa servabor; i. e. ut matrem, infelicem me putabo, ut Spartanam, beatam.

C. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 17. St. 28. W. Stob. T. XCVI. p. 531. 3. Gesn. 431. Grot. Vitam eam scenam

comparans lectores monet, ut aut ludere discant, aut veros dolores perferre non recusent. Epigramma nostrum adduxit *Grangaeus* ad *Juvenal.* XIV. 263. *ergo omnia Florae, Et Cereris licet, et Cybeles aulaea relinquas: Tanto majores humani negotia ludi,* in quibus poëtae obversabatur *Horat.* II. Epist. I. 197. sq. Vitam *majorem scenam* appellat *Neoptolemus* Tragicus ap. *Stob.* T. XCVI. p. 532. 28. Comparatio saepius obvia. Elegans inprimis locus est *Luciani* in Necyom. §. 16. T. III. p. 19. Icaromen. §. 17. T. VII. p. 26. *Synesius* de Provid. p. 106. Si plura cupis, adi *Gatack.* ad *Antonin.* L. XI. p. 321.

T. III. p. 332.] Cl^a. Vat. Cod. p. 503. *Palladae* tribuit. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Sine auctoris nomine laudatur ap. *Zenob.* Proverb. III. 23. p. 60. διπλοῦς autem ἀνὴρ non sunt, ut *Zenobius* existimabat, τὰ διαβάλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα, sed opponitur τῷ ἁπλῷ, *duplex simplici.* Auctor Rhesi v. 395. φιλῶ λέγειν τ' ἀληθὲς αἰεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Vide inprimis *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 87. et *Bentlej.* ad *Horat.* I. Carm. VI. 7. — V. 2. χρηστὸν λέγουσι. *Jul. Capitol.* in Vit. Pertin. c. 13. *Omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur, Chrestologum eum appellantes, qui bene loqueretur, et male faceret,* ubi vide *Salmasium* T. I. p. 566. Alia hujus generis, nostro loco non omisso, congessit *Wetsten.* ad dictum Apostoli ad Rom. XVI. 18. διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

T. 428.] Cl^b. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 18. St. 29. W. Fortunam ferendam esse docet. *Stob.* T. XCVI. p. 531. Gesn. 413. Grot. Similia collegit *Gataker.* ad *Anton.* L. III. 4. p. 72. et *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Halieut. 8. p. 223. Maxime huc facit *Sophocl.* Oedip. C. v. 1694. τὸ φέρειν ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. τὰ φέρειν idem esse, quod ἡ ἀνάγκη, docuit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I.

p. 171. ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ὑπομένειν ἡμᾶς τὰ δοκοῦντα τῷ δαιμονίῳ. τοῦτο δ' ἂν μὲν ἐθελονταὶ ποιῶμεν, οὐ λυπησόμεθα· ἂν δὲ ἀκόντως, οὐδὲ ἐκφευξόμεθά τι τῶν πεπρωμένων, καὶ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν προσεπικτησόμεθα, τὸ μάτην λυπεῖσθαι. qui locus est appositissimus. Cf. *Burgess.* in Append. ad Misc. crit. *Dawesii* p. 506.

CII. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. *Stob.* l. c. In *Grotii* editione haec disticha sejunctim leguntur. Ad sensum facit *Seneca* ad *Polybium* c. 23. *Non vides, qualem vitam nobis rerum natura promiserit, quae primum nascentium omen fletum esse voluit? Plinius* L. VII. T. I. p. 369. 10. *Hominem tantum nudum et in nuda humo natali die abjicit ad vagitus statim et ploratum, nullumque tot animalium aliud ad lacrymas et has protinus vitae principio. Auctor* Axiochi c. 7. p. 97. ed. Cler. ποῖον μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει, τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον.

CIII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 17. St. 28. W. *Stob.* p. 530. Gesn. 411. Grot. Similia collegit *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 3. 35. p. 514.:

Haud ullas portabis opes Acheruntis ad undas:
Nudus ab inferna, stulte, vehere rate.

Conf. *Wetsten.* ad N. T. II. p. 349.

CIV. Vat. Cod. p. 499. Plan. l. c. *Stob.* l. c. Vita cum navigatione comparatur; varia quidem in eâ homines fortuna utuntur; sed omnes ad eundem portum deferuntur. Ex optimis est *Palladae* carminibus. In argumenti exornatione multos sibi praeeuntes habuit, qui dicendi formulas, de re nautica petitas, ad fortunae vicissitudines significandas transtulerunt. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 87. sq. Eadem comparatione usus *Juncus* ap. *Stobaeum* T. CXII. p. 586. fin. librarios sibi infestos expertus est, Graviora vitia aliis relinquens tollenda,

natum eniῑtere conabor in verbis: ὁ δ' ἕτερος ἐν μέσῳ τῷ πόρῳ τῆς θαλάττης διεφθάρη, μὴ ἐλθὼν τὸν προκείμενον αὐτῷ πλοῦν, ὑπὲρ οὗ πολλάκις εὔξατο. Hic si scribatur — μηδὲ ἰδὼν τὸ πρ. αὐτῷ τέλος, sensus bonus erit. Praeclare Antonin. Philos. L. III. 3. p. 67. ἐνέβης, ἔπλευσας, κατήχθης, ἔκβηθι. — V. 2. οἰκτότερα. Sic duo regii Planudeae codd. „Scripturam hanc damnat Jac. Gronov. ad Herodot. „p. 971." Br. Vulgo et in membr. Vat. οἰκτρότερα. — V. 3. Τύχην κυβερνήτειραν. Fortunae attributa interpretatus Dio Chrysost. Or. LXIII. p. 327. R. τὸ πηδάλιον, inquit, δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Duplex gubernaculum eidem tribuit Pindarus ap. Plutarch. T. II. p. 318. Ex poëta expressa sunt, quae sub Hermolai sive Hermolochi nomine leguntur ap. Stobaeum T. XCVI. p. 532. 11. θεὸς δὲ πάντας ἐν κινδύνοις θνατοὺς κυβερνᾷ· ἀντιπνεῖ δὲ πολλάκις δεινή τις αὔρα. — V. 4. πελάγευς. Vulg. — V. 5. εὔπλοιην. Vat. Cod.

CV. Cod. Vat. p. 358. ad Palladam refert; ἄδηλον est in Plan. p. 27. St. 42. W. ubi ineptum lemma, εἰς ἐναδενδράδα, optime emendavit Jos. Scaliger, εἰς ἀχράδα, ut recte legitur in membr. Vat. ad praecedens Cyllenii Ep. I. T. II. p. 282. quod conferendum. — V. 1. ἴχνη — ἣ μὲν Vat. Cod. ἡ μὲν Plan. — V. 2. φλοιῷ φλοιὸν Plan. quod verum puto; nam in insitione surculus arbori ita inseritur, ut cortex corticem arctissime tangat. Vat. membr. φύλλον pro φλοιὸν habet, quae non diversa est lectio, sed scribentis error ex prava pronuntiatione ortus. — στέρξαι in proximis emendavit Huetius p. 6. pro vulgato στέρξον. — V. 3. ῥιζόθεν · ἀ. δὲ τομῇ κ. quod sane expeditius est Brunckiana lectione, partim ex membr. Vat. petita: ῥιζόθεις ἀδρίου τομῇ καὶ κ. ἠμείψατο. Nostra lectio sic explicanda: surculus, radicibus in pyri sylvestris cortice actis, etiam fructus hujus arboris immutavit, ἀλλὰ τῇ τομῇ τοῦ δένδρου ἄλλον καρπόν. — V. 4. ἄρτι ἔφην. Vat. Cod.

R. 429.] CVI. Vat. Cod. p. 358. Edidit *Jensius* nr. 45. *Reisk.* Anthol. nr. 695. p. 132. cujus prudentiam in vitiis Vat. Cod. non attingendis imitari satius erat, quam novum versum procudere, ut fecit cl. editor, apographi sui interpolata lectione in errorem inductus. Membranae sic habent: Ἀχρὰς ἦν σὺ χερσὶ μυρίπνοον ἔχειν ἔδωκας. Δένδρῳ πτόρθον ἐρεῖς σὴν χάριν ε. σ. φ. In marg. ap. Guyeti *Salmasius* emendavit: ἀχρὰς ἦν ἐγχύμῃ σὺ χερσὶ μυρίπνοον ἦκα. *Reiskius* ἀχράδος (cum δένδρῳ jungendum) suspicabatur; et in v. 2. πτόρθος ἐρεῖ, reliqua non expediens. Temere hic in textum grassati sunt viri doctissimi, qui hoc certe loco Divae Criticae non litarunt. Leniori medicina rem procurare conabimur, scribentes:

> ἀχρὰς ἦν· σὺ χερσὶ μυρίπνοον ὄγκον ἔδωκας,
> δένδρῳ πτόρθον ἐνείς· σὴν χάριν εἴς σε φέρω.

In his, si reliqua minus certa videbuntur peritis harum elegantiarum arbitris, minoris tamen versiculi emendationem iis probatum iri confido. ὄγκον ἔδωκας firmaveris verbis *Cyllenii* in Epigr. ejusdem argumenti:

> ἀγρίοις ὄζοισι μεταλλάξαντος ἥμερα Θάλλει,
> οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.

Sed ut verum fatear, ἔχειν in Vat. Cod. ex glossemate irrepsisse videtur potius, nec fortasse cum substantivo commutandum est. Nam si legeretur:

μυρίπνοον αὐτὸς ἔδωκας,

et hoc bene se haberet. Jam fac, omissa posteriore syllaba infecti vocabuli, in archetypo Codicis Vat. fuisse sic scriptum: μυρίπνοον ην ἔδωκας, superscripto glossemate ἔχειν (sic enim membr. exhibent) nonne putas, metri imperitum librarium praeclare se de textu mereri existimasse, si hiatum versus illo vocabulo expleret? Sed utut haec sese habeant, utram harum lectionum admiseris, sensum habebis expeditissimum. Pyrus ad hortulanum loquitur,

cujus operâ dulcem (μυρίπνουν) fructum nacta, sive in mitem et fragrantem arborem mutata erat, surculo cortici ejus immisso. Huic jam gratiam refert, τὴν χάριν εἰς σε φέρω. beneficium a te acceptum tibi reddo. Firmicus Epist. XV. ap. Muratori Anecd. p. 429. ἐκάθισα μὲν τοῖς προσφέρειν δῶρ — ἐπίγραμμα ... In Codd. simillima sibi sunt verba ἄγειν et ἰναι, litera γ minimo apice a ν distincta.

CVII. Vat. Cod. p. 503. ubi ipsi disticho haec praefatio praefigitur:

τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἄρχοντα.
Ἐκεὶ διαλέξεις καὶ σοφιστικοὺς λόγους,
κἀγὼ φέρω σοι τῆς ἐμῆς ἐνδείας
ἐπίγραμμα σεμνόν, ἄξιον παρρησίας,
οὐ γάρ σε μέλλειν τῆς δίκης ὕπνους ἔχειν

τὸ Ἐπίγραμμα·

Βέλτερον — — —

Postremum horum versuum acutioribus expediendum relinquo; sed v. 1. λόγους legendum videtur. — Ipsum distichon legitur in Plan. p. 15. St. 26. W. unde θλιβομένης receptum; sed in membr. Vat. est θλιβομένοις, quod cum *Salmasio* not. ined. in θλιβομένους mutandum est.

CVIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 15. St. 25. W. Reiske hoc melioribus *Palladae* carminibus annumerandum, ubi se tandem eo pervenisse dicit, ut paupertate sua contentus nihil amplius speret, neque quidquam a Fortunae benignitate exspectet. — V. 1. μέλλει Vat. — V. 2. Veteres quaedam edd. post λοιπὸν distinguunt. — V. 3. ἐπιφθόνιον Vat. Cod. Athenienses laudat *Nigrinus* ap. *Lucian.* T. I. p. 37. ed. Bip. ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τὸν ἀστόν, οὔτε τὸν ξένον οὐδένα τίμησιν ἐθέλουσιν, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται.

CIX. Vat. Cod. p. 449. Plan. p. 66. St. 86. W. In hoc carmine constituendo secutus est cl. editor emendationes *Jo. Toupii* in Em. ad Suid. P. II. p. 242. nam vulgo v. 1. ἐν διζέφοις et v. 2. διζεφον ἐν χρ. legitur. Huic corruptelae primus succurrere conatus est *Bapt. Pius* in Annot. Poster. Syll. III. 37. (Lamp. crit. T. I. p. 442.), qui ἐν ζιζύφοις corrigit; eique emendationi calculum adjecit *Bod. a Stapel* ad *Theophr.* L. IV. p. 329. et cujus haud paulo major auctoritas, *Jos. Scaliger*, qui sic etiam in marg. exemplaris sui emendavit. Sed ζίζυφον arborem, de qua vid. *Salmas.* ad *Solin.* p. 730. vim arcanam habere ad febrim curandam, nemo veterum, quod sciam, prodidit. Non autem de emplastro agi, cujus usu *Palladas* sanitatem receperit, ut *Pius* censebat, sed de amuleto, ex verbo περιῆψα abunde prodit. Quod si, cum *Toupio*, comparaveris *Dioscoridem* de Mater. Med. L. III. 13. οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κύστιδα ἐνδεδεμένοι καὶ περιαπτόμενοι τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἱστοροῦνται τεταρταίους θεραπεύειν — cum *Suidae* verbis in κρότωνος ὑγιέστερος· — κρότων δέ ἐστι ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον — vix facere poteris, quin *Toupii* emendationem, a *Brunckio* receptam, aut veram, aut verisimillimam judices. — V. 4. „Vat. Cod. καὶ γέγονα. Interpolatum „videtur a librariis hoc epigramma, in cujus v. 3. ἠπιάλῳ κάμνων — περιῆψα olim lectum fuisse probabile est. „Addita caetera ad supplendam lacunam. Epiala enim „febris species est a quartana diversa; et illud γέγονα „indicio est, Palladam de se ipso febri sic sanato loqui." *Br.* *Dioscoridis* tamen locus lectioni τεταρταίῳ patrocinatur; nec incredibile est, *Palladam* ἠπίαλον pro *febri* simpliciter posuisse, aut, artis medicae ignorantia, febrium genera non recte distinxisse. Ceterum [illegible] legitur in contextu; in margine Cod. καὶ [illegible]

CX. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 89. St. 131. W. — Platanum [illegible] appellatam novissimus *[illegible]* edi-

tor comparavit ad L. III. Carm. XVI. 17. *Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* — V. 2. [illegible] *Juvenal.* X. 19. *Pauca licet portes argenti vascula puri, Nocte iter ingressus gladium contumque timebis, Et motae ad lunam trepidabis arundinis umbram: Cantabit vacuus coram latrone viator.* *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. [illegible] (ὁ πλοῦτος) [illegible] In insigni hoc *Teletis* fragmento, cujus et alia quaedam huc faciunt, p. 510. 2. emendandum videtur: [illegible] (pro [illegible]) [illegible]. et infra l. 35. [illegible] (pro [illegible]) γίνεται φθόνος κ. τ. λ. — In fine v. 2. membr. Vat. [illegible] μὴ ἔχειν ἐν λόγῳ, metro repugnante.

CXI. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 90. St. 131. W. Stultos esse docet, qui divitias, quasi iis semper fructuri, congerant, eique colligendi studio intenti tempus inaniter consumant, cujus non, ut pecuniae, copias nobis comparare possimus. — ζωῆς μέτρα [illegible] vitae tempus ultra terminos suos extendere et porrigere.

[T. 430.] CXII. Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c.

CXIII. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 103. St. 293. W. Fabulam de Circe sic interpretatur, ut eam meretricem fuisse dicat, quae juvenes, ipsam amantes, bonis suis et ratione privaverit, eosque sic spoliatos domi, ut bestias, nutriverit: Ulyssem vero ejus illecebris, non herbae cujusdam, ut ap. *Homerum* est, virtute, sed rationis vi et virtute restitisse. Similem interpretationem sequitur *Horatius* I. Epist. II. 23. *Sirenum scopulos et Circae pocula nosti: Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset, Sub domina meretrice fuisset turpis et excors.* Cf. *Dio Chrysost.* Or. VIII. T. I. p. 289. ed. R. — V. 8. [illegible]

[illegible] Vat. Cod. Posterius, in Planudea quoque lectum, *Opsopoeus* emendavit. — V. 9. [illegible] δ' ἰδίας [illegible] λυγισμῶν. Sic recte edidit Stephanus; male ante eum consentientibus codd. ἔμφρονα λυγισμὸν legebatur." *Br.* ἐνδέργμα *Brodaeo* debetur, qui sic emendavit in Notis. Hac tamen conjectura, quamvis optimum sensum fundente, nihil incertius. *Jos. Scaligero* in mentem venerat φρονήματα, cujus glossema ἔμφρονα esse possit. Sed aliud quid latere puto; fortasse ἐμφάργματα, [illegible] quod *Palladae* ingenio accommodatum. *Eustath.* in explicatione hujus fabulae, ad Odyss. κ. p. 397. 18. ἀντιθείσας γὰρ τῇ καθ' ἡδονὴν Κίρκῃ ξίφος, τὸν ἀμβριθῆ καὶ τμητικὸν τῆς παιδείας λόγον· ἡ δὲ [illegible], καὶ ἀμείνω μηδὲν πάθημα [illegible] αὐτῷ, [illegible] καὶ [illegible] ἄλλως ἔστιν.

CXIV. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 106. St. 157. W. Pauperem, quia nunquam vixerit, i. e. vitae bonis fructus sit, hoc praestare diviti, quod nec mori videatur, cum divites nonnisi iniquissimo animo a congestis thesauris discedunt. — V. 2. ζῇν δοκέων. Cf. Ep. LXIX. — ὡς νεκρός. De avaro, vita non utente, *Antiphanes* Ep. III. οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν ἀνήρ· νῦν ἐστιν δὲ παρέργως νεκρόν. ubi vide not.

CXV. Vat. Cod. p. 426. εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα. τοῦ αὐτοῦ Παλλαδᾶ. Auctoris nomen omisit Planud. p. 108. St. 159. W. „Narrationem indignissimae Hypatiae caedis ab Alexandrinis christianis, instinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli episcopi perpetratae, vide ap. *Socratem* l. VII. 15. Contigit anno 415. Inde definiri potest Palladae aetas, quem ex multis illius carminibus christianum non fuisse admodum verisimile est." *Br.* Multa de Hypatia, ex *Damascio*, ut *Kustero* videtur, petita, narrat *Suidas* T. III. p. 533. Conf. *Menagium* de Mulier. philos. p. 495. — V. 1. Ad λόγους ex verbo βλέπω, per zeugma addito,

verbum *βλέπω* assumendum est. *ὁ οἶκος ἀστρῷος τῆς παρθένου*, si recte intelligo, est domicilium signi, quod *virgo* vocatur. Cum hoc igitur signo virginis, quam alii Astraeam putabant, alii Apollinis filiam, (v. *Hygin*. Fab. Astr. XXV.) Hypatiam comparat, hanc quasi vivam illius imaginem veneratur. — V. 3. *εἰς οὐρανόν*, pro *ἐν οὐρανῷ* sive *οὐράνια*, nam omnia tua plane sunt coelestia. — V. 4. *λόγων εὐμορφία*, quasi *eloquentiae venerem* dicas, sive *ornamentum*, *ἄγαλμα*, *literarum*. Faciunt huc *Suidae* verba l. c. *πρὸς δὲ τῷ διδασκαλικῷ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀναβᾶσα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς, δικαία τε καὶ σώφρων γεγονυῖα, διετέλει παρθένος — σφόδρα καλή τε οὖσα καὶ εὐειδής*.

¶. 431.] *CXVI*. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 110. St. 161. W. Causam reddit, nescio cui, cur ab ejus amicitia alienatus fuerit. — V. 1. *ἐξέτησας τήν*. Vat. In marg. Wechel. *ἴσως γραπτέον ἐξήτασα*. Horum nihil verum; sed marginalis lectio manu ad meliorem lectionem ducit. Scripsit ille, ni fallor:

πολλάκις ἐξήτασσα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν.

Saepe expendi et exploravi, comparatione instituta, amicitiam et superbiam tuam. Metaphoram petitam esse a trutina, apparet ex vocabulis *κουφοτέρην* et *βαρύνουσαν*, quae omnia eodem spectant. *Ἐξετάζειν* autem de examine, per trutinam facto, usurpatur et cum *βαστάζειν* jungitur ap. *Aristoph*. Thesm. v. 443. *πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί*. ubi vide *Kusterum*. Maxime huc facit locus *Luciani* Qu. Hist. scr. sit §. 10. T. IV. p. 170. ubi Historicis suadet, *ἀργυραμοιβικῶς τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἐκβάλλειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον*. — Verborum autem *ἐξήτασε* et *ἐξήτασα* commutatorum exempla dedit *Wesseling*. ad *Diodor*. L. III. p. 187. et *Dorville* ad *Charit*. p. 57.

CXVII. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 113. St. 164. W. Vitae vicissitudines pro ludo, Fortunam pro

meretrice habendam, nec aegre ferendum esse, si pessimos optimis melius tractatos videamus. Cf. Ep. C. — V. 2. πόρνης. Sic iterum Ep. CXXI. τύχης — πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης. — ῥεόμενον. Cf. ad Ep. LXXIV. 3.

CXVIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 112. St. 163. W. Menandrum laudat, quod Tempus deum vocaverit. Ad hoc vel simile dictum respexit *Philodemus* Ep. XXIX. 4. ubi vide not. *Menandri* haec sunt in *Stobaei* Eclog. p. 137. Gr. ταὐτόματόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, που θεός. ὁ καιρὸς παντὸς ἔχει κορυφὰν *Pindari* est sententia in Pyth. IX. 135. — V. 3. Casus, opportune accidens, saepe meliora gignit iis, quae multo labore et studio efficere conabamur. — In fine hujus versus comma delendum.

CXIX. Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c. Fortuna in rebus humanis dominatur, rationis legisque expers; improbis magis quam probis favet, quo eam a ratione alienam esse manifestius fiat. In hunc sensum *Menander* in Eclog. Stob. p. 139. οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ὧν ποιεῖ τύχη. — V. 4. ἐπιδεικνυμένη — δύναμιν. *Herodot.* L. VII. 24. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα αὐτὸ Ξέρξης ὀρύσσειν ἐκέλευε, ἐθέλων δὲ δύναμιν ἀποδείκνυσθαι καὶ μνημόσυνα λιπέσθαι.

CXX. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 113. St. 164. W. Vita humana Fortunae ludibrium praebet. — V. 1. παίγνιον. *Lucian.* Nigrin. §. 20. T. I. p. 44. μαρτυρουμένης τῆς τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον. *Fortuna — ludum insolentem ludere pertinax.* *Horat.* III. Carm. 29. 50. *Aristotel.* ap. *Stob.* XCVI. p. 531. 43. Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον. — V. 3. σφαιρηδόν. *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent.* *Plaut.* in Prologo Captiv. 22. ubi vide *Taubmann.* *Palladae* versus adumbrati videntur ex *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 5. ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει· ῥεῖα δ' ἀρίζη-

λον

λον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. Plura in hanc ſententiam dicta collegit *Muret.* in Var. Lect. XVI. 15. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. I. p. 309. T. II. p. 291.

¶. 432.] *CXXI.* Vat. Cod. p. 503. ſq. *Palladae* vindicat; ἄδηλον eſt in Plan. p. 113. St. 165. W. Inconſtanti fortunae natura, quam nemo ratione aſſequi poſſit, ſe aegritudine et tanquam vertigine corripi declarat. — V. 2. τοῦ βίου μεταστροφάς. Vulgo. — V. 8. ποίῳ τρόπῳ corrigebat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 9. ἀδήλου τῷ βίῳ φανερουμένης. Vulgo. — V. 10. πόρνης. Cf. Epigr. CXVII. 2. Quae in hoc Epigrammate a Planudeae lectionibus diſcrepant, ex membr. Vat. a clar. editore in textu ſunt poſita.

CXXII. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 114. St. 166. W. Faſtus et ſuperbia hominum, ex inani de divina origine ſua perſuaſione orta, imminuitur, ſi quis, quomodo genitus ſit, apud animum ſuum reputaverit. — V. 1. μνήμης. Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 3. ἐν ἔφυσεν. Vat. Cod. — V. 4. φυτὸν οὐράνιον. Ad *Alexidis* εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν *Platonis* dictum, ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον, attigit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. III. 36. p. 237. 38. noſtri loci non memor, quem comparavit *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. v. 630. p. 234. A. *Philo* ap. *Euſebium* Praep. Evang. VIII. cap. ult. μόνη γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἀψευδῶς ἀνθρωπογονεῖ, φυτὸν οὐράνιον καὶ βλάστημα θεῖον ἠκριβωμένον. — V. 5. ἐκ πηλοῦ. Prometheus ap. *Lucian.* §. 13. T. I. p. 148. κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ [illegible] ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους — καὶ — ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα. *Callimach.* Fr. CXXXIII. εἴ σε Προμηθεὺς ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας. quem locum expreſſit *Juvenal.* XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto finxit praecordia Titan* – notante *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 183. Adde, quae collegit *Gataker.* ad *M. Anton.* L. VII. 68. p. 233. — V. 6. κοσμῶν. (male Vat. Cod. [illegible]) Sic

dixerit aliquis, qui rem turpem honestiore vocabulo velare velit. λόγοι σεμνοὶ vocantur *honestiores* illae dicendi *formulae*, quibus ad naturae quaedam officia significanda utimur, ut docuit *Gatacker*. de N. I. St. c. XI. p. 70. — V. 7. τὸν omittit Vat. Cod. — μικρᾶς ῥαβδος. τὴν ἀπόκτυστον ῥάβδον vocat *Aristoph*. Eqq. 1285.

CXXIII. Vat. Cod. p. 500. sq. Plan. p. 114. St. 166. W. Etiam hoc Epigrammate superbiam mortalium deprimere conatur poëta, vitam a parva aura pendere docens. — V. 3. ὄργανα. De organis pneumaticis cogitasse videtur. Cf. *Julian. Caes*. Ep. II. — V. 5. παλάμῃ ὀλίγην. Vat. Cod. — V. 6. ψυχὴν συλήσας. Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXIII. ζωὴν συλήσας. — »κατάγει. sic omnes, sed »mendose. Scribendum κατάγοι.« *Br*. — ¶. 433.] V. 7. τρεφόμεσθα. Vat. Cod. — V. 8. πρὸς βορᾶ. paroemiacum; ut ap. *Automedont*. Ep. IX. 8.

CXXIV. Cod. Vat. p. 496. sq. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob*. T. XXXVIII. p. 221. 23. Gesn. 153. Grot. Se neque ob eximiam felicitatem invidiae, neque ob mala misericordiae obnoxium esse optat. Sententia, ut ap. *Sodatem* in *Stob*. Flor. p. 427. Grot. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος δίκαιός ἐστιν. αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία. — V. 1. φθόνος. Locus *Pindari* est Pyth. I. 164. — V. 5. ἡ μεσότης. In Sched. Krohn. αἱ μεσότητες ἄρισται. — πέφυκε κινδυνεύειν. summa enim adducere solent pericula. Elegantem hunc dicendi usum attigit *Toup*. ad *Longin*. p. 274. *Zeune* ad Viger. de Idiotism. p. 313. 71.

CXXV. Cod. Vat. p. 426. Ἄδηλον. εἰς ἐπιστολήν. a rec. manu additum: καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. In Plan. p. 119. St. 171. W. ἄδηλον. — V. 2. ὄργανα. instrumenta, quibus absentes inter se congrediantur. συντυχία h. l. colloquium.

CXXVI. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 120. St. 174. W. Inutiles esse docet hominum curas et sollicitudines, cum

dii pro nobis curam gerant et omnia cogitata nostra dirigant. Ineptum Epigramma, quod in putidis allitterationibus versatur.

CXXVII. Vat. Cod. p. 501. Plan. l. c. Sideribus, sub quibus nascimur, omnem hominum vitam dirigentibus, mortalium conatus et studia vanissima sunt. Sapientis est, his omissis, tranquillo laetoque animo vitam transigere, si fieri possit, vel fatis invitis. — V. 2. κλῆρος – κατὰ τὴν γένεσιν. *genitura*, i. e. sors, quae nascentibus obtingit, quam vocis significationem tetigit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 778. — V. 5. In hunc sensum *Horatius* I. Epist. 18. 106. *Haec est satis est orare Jovem, qui donat et aufert: Det vitam, det opes; aequum mi animum ipse parabo.*

¶. 434.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 121. St. 175. W. Homines quovis die denuo nascuntur, et omne praeteritum tempus periit. Nemo igitur senex potest vocari. — V. 2. προτέρου β. μ. ἰόντες. Vat. Cod. — V. 6. οὐ μετέχεις. Aliter judicavit *Seneca* de Vitae Brev. c. X. *In tria tempora vita dividitur: quod est, quod fuit, quodque futurum est. Ex his, quod agimus, breve est: quod acturi sumus, dubium: quod egimus, certum. Hoc est enim, in quod fortuna jus perdidit, quod in nullius arbitrium reduci potest.* — *Atqui haec est pars temporis nostri sacra ac dedicata, extra regnum fortunae subducta — Haec nec turbari, nec eripi potest: perpetua ejus et intrepida possessio est.* Cf. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 503.

CXXIX. Vat. Cod. p. 502. Planud. l. c. De fuga vitae conqueritur. — V. 3. καθεζόμεθα. Vat. Cod. Est in hoc vocabulo ignavi otii significatio. *Quibusdam nihil, quo cursum dirigant, placet, sed marcentes oscitantesque fata deprehendunt. Seneca* de Vitae Brev. c. II.

CXXX. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 51. St. 74. W. Omnes ut victimas Proserpinae mactandas vivere. *Visi-*

ma nil miserantis Orci ex *Horatio* nota II. Carm. III. 23. Nostrum autem distichon novissimus interpres admovit ad I. Carm. XXVIII. 20. *nullum saeva caput Proserpina fugit.*

CXXXI. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. Anima, corporeis vinculis constricta, in vita, ut in carcere, tenetur; hinc liberata ad deos tendit. Dicta sunt haec ad sententiam Platonicorum, qui animam corporis affectibus affici et corrumpi putabant; de qua opinione vide *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 35. — V. 2. δῆμος vulgo et in membr. Vat. quod in δεσμὸς mutavit *Brodaeus.* Secundum Empedoclis sententiam αἱ ψυχαὶ — ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι σώμασιν ἐνδέδενται (ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B.) inque eo ὀστρέου δίκην ἐνδεδεμέναι εἰσὶν, quae *Platonis* est comparatio. Solent autem *Platonici* corpus carcerem animae vocare; ut ille in *Phaedone* p. 82. D. E. unde *Cicero* Tusc. Qu. I. 30. *vincula carceris rumpere*, et *Maxim. Tyr.* Diss. XIII. 5. p. 239. φαίην δ' ἂν ἔγωγε, οὐδὲ ἄκουσαν εἶναι τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰν σώματος· οἷον εἰ καὶ δεσμώτην ἐννοήσαις ὁρῶντα σηπόμενον καὶ διαῤῥέον τὸ τειχίον τοῦ δεσμωτηρίου, ἀναμένοντα τὴν ἔκδυσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἱργμοῦ. σαρκὸς δεσμώτας mortales vocat *Gregor. Naz.* Epigr. CCXVI. in *Murat.* Anecd. p. 201. Apollonius juvenem quendam animae immortalitatem post fata docens: ψυχὴ — μετὰ σῶμα μαρανθὲν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὸς ἵππος Ῥηΐδίως προθοροῦσα, κεράννυται ἀέρι κούφῳ. *Philostrat.* Vit. Apoll. VIII. 31. p. 371. Ad *Brodaei* conjecturam firmandam nonnihil facit etiam oraculum ap. *Porphyrium* in Vit. Plot. c. XXII. ὅτ' ἐλύσαο δεσμὸν ἀνάγκης ἀνδρομέης. — V. 4. πρὸς θεὸν. *Plato* in Cratylo p. 263. *Maxim. Tyr.* XV. 6. p. 278. Cf. *Speusippi* Ep. in Platonem T. I. p. 176.

CXXXII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 54. St. 78. W. Non phthisin tantum homines enecare, sed etiam pin-

guedinem, Dionysii, tyranni, exemplo docet. De hoc homine insignique ejus obesitate vide *Athenaeum* ex *Nymphide Heracleota* multa tradentem L. XII. p. 549. ex quo fonte sua etiam hausit *Aelian.* V. H. IX. 13. Memorabile de illo tyranno fragmentum ex Piscatoribus *Menandri*, ab *Athenaeo* servatum (ap. *Cleric.* p. 10.), sed mendose, in hunc fere modum restituendum suspicor:

Πόλλ' ἐπισκοποῦντι μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔδοντα πολλὰ καὶ χολάδας κεῖσθαι παχύν,
παῦρα καὶ μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

— V. 1. »φθίσις. Sic verissime Salmasius emendavit. »Opposita sunt ἡ φθίσις et ἡ παχύτης. Corrupte in mem»branis etiam legitur ἡ φύσις.« *Br.* Hanc emendationem expressit *Grotius*:

Non tantum vitae finem facit arida tabes;
Quin etiam nimium pingue necare potest.

— ¶. 435.] V. 3. τοῦτ' ὅ τι Vat. Cod.

CXXXIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 57. St. 81. W. De Herculis statua, a Christianis, ut videtur, in trivio eversa. — V. 1. ἐν τριόδοισι. ubi Hercules coli solebat. ἐν εὐχωλαῖς εἶναι autem dictum, ut ἐν τιμῇ εἶναι. qui precibus et divinis honoribus colebatur, nunc contemtus jacet. — V. 3. τριεσπέρου. Ad honorem dei, tribus noctibus continuis a Jove elaborati, facit. Hoc ridens *Lucian.* D. D. X. 1. T. II. p. 32. τεχθῆναί τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. τριέσπερον λέοντα eum aenigmatice vocat *Lycophron* v. 33; et *Dosiadas* in Ara II. v. 11. unde *Lucianus* in Somn. §. 17. T. I. p. 16. ὄνειρος τ τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. ubi vide *T. H.* p. 200. — V. 5. πρὸς ἔειπε. Vat. Cod. — V. 6. καιρῷ δουλεύειν. rebus se et temporibus accommodare. καιρῷ δουλεύειν illustrat *Budaeus* in Comm. Gr. L. p. 457. 28.

CXXXIV. Vat. Cod. p. 375. cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ (Βυζαντίνου, cujus Ep. praecedit) ἐπί τινι ἄρχοντι παραίνεσις φεύγειν τοὺς κόλακας. non in margine autem, sed intus additum: Παλλαδᾶ. Βυζαντίνου inscribitur in Planud. p. 63. St. 91. W. — V. 2. πολλούς. Princeps adulatores ferens calumniandi et criminandi occasionem praebet, probosque homines impuris adulatorum linguis objicit.

CXXXV. Cod. Vat. p. 425. Plan. p. 64. St. 93. W. Provinciis praefecti aut rapaces aut superbi esse solent; probum, qui et mitis, mitem, qui etiam probus sit, nusquam inter eos reperias. — V. 1. καθαρός. a furtis purus; ut infra ἁγνός. καθαρὰς τὰς χεῖρας sic dixit Pericles ap. *Plutarch*. T. I. p. 156. B. οὐ μόνον τὰς χεῖρας, ὦ Σοφόκλεις, καθαρὰς δεῖ τὸν στρατηγὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. ut apparet ex versione *Ciceronis* Off. L. I. 40. *At enim praetorem, Sophocle, decet non solum manus, sed etiam oculos abstinentes habere.* De praefecto quodam Incertus in Epigr. edito a cl. *Huschkio* p. 275. ὃς γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατήρ τε Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας. — V. 2. δόγματος. a philosophis traductum; ut *vitae secta* pro ratione et conditione dicitur. — V. 3. τὸ γλυκὺ τὸ μείλιχον. Suavitas morum cum rapacitate, integritas cum superbia conjuncta esse solet. — V. 4. »Provinciae, quas vidit in Aegypto, Praesides feroces et rapaces innuit, quae animi vitia vocat *instrumenta imperii*, »ὄργανα τῆς ἀρχῆς. Quod vulgo legitur τῆς ἀρετῆς ineptum est.« *Br.* ἀρετῆς legitur etiam in Vat. Cod.

CXXXVI. Vat. Cod. p. 503. Plan. l. c. Deos quoque philosophos videri, cum hominum conviciis primum quidem non irascantur, tempore interjecto autem gravissimas poenas a miseris mortalibus sumant. De lenta deorum ira hoc est *Euripidis* in Ione 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. *Ut sit magna, ta-*

men certe lenta ira deorum est. Juvenal. XIII. 10. Caeterum haec non in laudem philosophorum scripta esse, sponte apparet.

¶. 436.] *CXXXVII.* Vat. Cod. p. 496. Plan. l. c. Caussidicum justum judicem fieri posse negat. — V. 2. τῶδέ τ' Vat. Cod. τῷδ' ἔθ' vulgo. — V. 4. cl. editor exhibuit lectionem Planud. sed in membranis est: μηδ' ὅτ' ἂν Ἰσοκράτους. Primam syllabam *Isocrates* producit in *Christodori* Ecphr. v. 256. Epigr. incert. DLIV. DLV. — V. 5. πᾶς γὰρ et ἠθισμένος. Vat. Cod. In sequentibus ἐν abundare pronuntiat *Brodaeus*, satis pro lubitu; nam in aliis locis hujus abundantiae longe diversa est ratio. Si sincera est lectio, ἐν ἑταίρᾳ per brachylogiam positum videri debet pro ἐν ἑταίρου δίκῃ. Hunc locum quomodo acceperit *Grotius*, difficile dictu est. Vertit enim:

Nam solitus causas venali dicere lingua,
Non et judicium vendere non poterit.

Ingeniose haec tentavit *Is. Casaubonus* in not. msc. οὐδὲν ἑταίρας σεμνότερον δικάσαι τῆς ῥυπαρᾶς δύναται. Mercede conductus non magis judicis dignitatem servabit, quam sordida meretrix, quae se omnibus vendere solet.

CXXXVIII. Vat. Cod. p. 502. sq. Plan. p. 115. St. 166. W. Calamitas quaedam, sive rumor de calamitate, in quam Graecia inciderat, huic Epigrammati occasionem dedisse videtur. — V. 1. Etiam Fama, si dea est, sicuti reliqui dii, Graecis infesta, falsis rumoribus fallit. — V. 3. „Edd. omnes absque Codicum dissensu „φήμη δ' ἀντιπαθής, quod emendat Dorvill. ad Char. „p. 217." *Br.* ἀντιπαθής. Vat. Cod. Comparat *Dorvillius Terentium* V. Andr. VI. 4. *More hominum evenit, ut, quod sim nactus mali, Prius rescisceres tu, quam ego illud, quod tibi evenit boni.* — Postrema adjiciuntur per ὑπερβολήν: nonnunquam facti notitia celeritate ipsam Famam antevertit; satis inepte, ut multa in his *Palladae* Epigrammatis.

CXXXIX. Vat. Cod. p. 421. sq. auctoritate Nostro tribuitur; nam in Planud. p. 30. St. 46. W. et ap. *Stob.* T. IX. p. 99. 8. Gesn. 57. Grot. ἄδηλον est. Historia de homicida, qui, a Serapide per somnum monitus, facilem mortem vitaverat, ne supplicium effugeret. — V. 1. στείχιον. Vat. Cod. — ἐπιστῆναι proprium de deorum apparitionibus. Vide *Wetsten.* ad N. Test. T. I. p. 661. — Σάραπι Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. κατακείμενον οὗτος ἀνιστᾶ. Vat. Cod. a man. sec. — V. 7. ἔθυεν: Vat. Cod. — V. 9. ἀπέχρησε. Vat. Cod. — V. 11. ἄλυπος conjecit *Jos. Scaliger* in not. msc. vix vere. Bene sensum expressit *Grotius*:

Non est ista salus, facili quod morte negatum
Defungi: crux est poena parata tibi.

— V. 12. δ' εὖ ἴσθι. Vat. Cod.

T. 437.] CXL. Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: ἀδέσποτον. νομίζω δέ, ὅτι Παλλαδᾶ ἐστιν τοῦ Ἀλέξ. Tanquam ἄδηλον exhibetur in Planud. p. 33. St. 50. W. Expressum videtur ex Ep. ἀδεσπ. DCXXXIX. quod sepulcrale est; unde nostrum quoque carmen sepulcralibus accensendum puto. Defunctus sibi gratulatur, quod Fortunae et Spei ludibriis non amplius expositus sit. — V. 1. τὴν ὁδὸν εὗρον. Sic Ep. CVIII. Ἐλπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα. — V. 2. σφετέροις, ἔργοις, πράγμασι subaudi; quamvis dura ellipsis. — V. 3. μερόπεσι. Vat. Cod. — V. 4. Ut in somno, sic nobis videntibus et vigilantibus phantasmata objicite, quae nunquam exitum habitura sunt. Obversabatur poëtae fortasse locus *Platonis* de Republ. L. I. p. 330. Ὁ μὲν οὖν — ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. — V. 5. ἐν omittitur in Vat. Cod. — V. 6. ἔῤῥε κακὴ γλήνη. Ex Homero Il. Θ. 164. — παλυάδιν. Vat. — V. 7. παίζοντι. Hoc proprium de Spe et Fortuna. Vide ad Ep. CXX. *Macc-*

don. Ep. XXXIX. εἰ βίον ἐν μερόπεσσι τύχης παίζουσιν ἑταῖραι 'Ελπίδες. Ep. ἄδεσπ. DCXXXIX. παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ. Quod sequitur στρέφοιτε, ex Planudis emendatione videtur positum; nam in membranis mendosissime ἴετε θέλοιτε οὓς ἡμῶν. quod eo ducit, ut legamus:

παίζοιτ', εἴ γε θέλοιτε, ὅσους — —

CXLI. Vat. Cod. p. 377. junctim cum praecedente. Diversum carmen Brunckio esse videtur. Fateor, me verborum, per se quidem satis expeditorum, sensum non assequi; tertius praesertim versus quo pertineat, obscurissimum. Non videtur ab eodem profectus esse, qui praecedentes scripsit.

CXLII. In Vat. Cod. p. 494. ἄδηλον; etiam in Plan. p. 35. St. 52. W. Unde Brunckius sciverit, Palladae esse, non dixit. — V. 1. καί. Vat. Cod. qui mox δὲ omittit.

CXLIII. Vat. Cod. p. 444. Παλλαδᾶ. In Plan. p. 39. St. 57. W. ἄδηλον. De amici cujusdam occursu et absentia; illum pro re bene ominata habendum esse; hanc contra tristem reddere. — V. 1. ἡμέρην καλήν. καλημέρους Graeci festos et festi diei homines, festivos et hilares, appellabant; qui contra erant, κακημέρους et μισοκαλημέρους. Vide Salmas. ad Scr. H. Aug. T. II. p. 415. et Stephani Thes. Gr. L. T. I. p. 1463. A. — V. 3. θέλοι. Vat. Cod. — V. 4. κακήμερος. Ibid.

CXLIV. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 87. St. 128. W. Monentur homines, ut, luctu et querelis omissis, vitam hilariter agant, neque se ante fata excrucient. — V. 1. μίμνων. Vat. Cod. — πρὸς ἐκεῖνον. ad illud tempus comparatum, quod apud inferos morabimur. ἐπεὶ πλείων χρόνος, Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. Sophocl. Antig. v. 74. — Pro ὅλον Jos. Scaliger tentabat ἴδιον, quod non necessarium. — V. 3. σκώληκα φαλεῖν Vat. Cod. et Plan. quod tacite immutavit cl. edi-

tor, sensu optimo, sed mutatione nimis violenta. — V. 4. κρινομένην, i. e. ὡς κριν. ne poenas ab anima sumas, quasi jam supremo judicio condemnatâ, idque vivus, ζῶν ἔτι. Fortasse tamen legendum:

ἅτε κρινομένην.

Verbum κρίνειν *damnandi* sensu ap. seriores scriptores passim occurrit.

¶. 438.] *CXLV.* Vat. Cod. p. 303. Παλλαδᾶ Ἀλεξ. Εἰς Ψυλλ' τὴν γραῦν πάντα καταφαγοῦσαν καὶ οὕτως τελευτήσασαν. Plan. p. 230. St. 335. W. — V. 1. Ψύλλα. Vulgo, et in membr. a man. sec. — V. 4. ζῶν. veteres quaedam edd. Praeclare sensum expressit *Grotius:*

Et subito saltu descendit ad infera regna,
Ut ratio vitae sumtibus aequa foret.

εὑραμένη vulgo. Fortasse rectius. — V. 5. φαγοῦσα βίον. Vide ad Ep. XXXII. et LV. — V. 6. ἀπεργμάτισεν. Nummis ad ultimum usque absumtis. In hoc verbo, ut in multis aliis, ἀπὸ finem alicui rei impositum esse indicat; de quo usu vide *Valcken.* ad *Herodot.* p. 123. *Pierson.* ad *Moer.* p. 400. — ἥλατο εἰς ἀΐδην. Cf. *Callim.* Ep. LX. 4.

CXLVI. Vat. Cod. p. 303. Plan. p. 231. St. 336. W. Historia de nuptiis, in quibus, ut in illo ap. Scopam convivio, thalamo, ut videtur, ruente, magnus hominum numerus periit. — V. 1. ἥρπασε. Hoc vocabulum male intellectum *Opsopoeum* in errorem induxit, ut totum carmen male acciperet. *Rapi simulatur virgo e gremio matris — quum ad virum trahitur;* *Festi* verba sunt. Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* LXI. 3. — V. 4. νεκρῶν. Vulgo et in Vat. Cod. Quum genitivus non habeat, unde regatur, cl. editor accentum mutavit, νεκρῶν scribens; lectoribus non monitis. Alibi non obvium vocabulum fictum est ad analogiam τοῦ κευθμών, νυμφών, παρθενών, aliorumque, quae receptaculum significant. —

V. 5. In nominibus Πενθεὺς et Πενθεσίλεια ad etymologiam respicitur, ut ap. *Euripid.* Bacch. 367. Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις. — πλούσιος ἐν θανάτοις. *Sophocl.* Oed. T. 30. ᾅδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

CXLVII. Vat. Cod. p. 315. Edidit *Jensius* nr. 131. *Reisk.* Anth. nr. 782. p. 167. Scriptum est in Gessium, de quo vide supra Ep. LXII. Insignia honoris post mortem accepisse hoc carmine narratur; quod contumeliae et ludibrii causa factum esse suspicari licet, comparatis iis, quae *Palladas* de eodem homine in aliis carminibus dixit. — V. 1. ἐξεῦρεν. Cod. quod *Jens.* emendavit. — V. 2. ζητήσας. Vat. Cod. τῆς ζωῆς *Br.* recepit ex *Reiskii* conjectura, quam veram non puto. Saltem ἐρχόμενος legendum.

Palladae tribuuntur praeterea in Vat. Cod. Ep. in Heroïcis ἐπιτ. XXVI. p. 148. Ep. *Themistii* p. 404. *Lucillii* Ep. XCVI. Incertor. CCCCXLII.

HELLADII DISTICHON.

Helladio hoc distichon vindicavit *Br.* ex Vat. Cod. p. 567. In Planud. p. 90. St. 132. W. ἄδηλον est. Jejunum carmen in tinctorem, qui, ut reliqua omnia, sic paupertatem quoque infucans, dives evaserat. Lusus est in locutione βάπτειν τὴν πενίην, cui similem nondum inveni.

POLLIANI EPIGRAMMATA.

¶. 439.] *I.* Vat. Cod. p. 526. Plan. p. 163. St. 236. W. Cyclicos poëtas, vetustiores musicae artis antistites, Homerum inprimis compilantes, cum elegiacis

comparat, quibus non eadem furandi poteſtas concedatur. Conf. *Callimach.* Ep. I. ubi vide not. Peſſime noſtrum interpretatur *Opſopoeus;* et *Huetius* quoque p. 17. a vero aberravit. Meliora de cyclicis attulit *Salmaſius* ad Solin. p. 595. F. quam materiam noſtra demum aetate in clariſſima luce collocavit perſpicaciſſimus *Heynius.* Quod ex hoc Epigrammate *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 17. effici putabat, ut omnes epici poëtae, qui integrum argumentum tractaſſent, cyclici vocarentur, id minime inde prodit. Recte vero idem obſervat, cyclicos illos poëtas, cum perpetua carmina ſcriberent, in quibus magna rerum varietas oratione connectenda eſſet, crebro uſos eſſe vocabulis αὐτὰρ ἔπειτα et ſimilibus; idque ne Homerum quidem potuiſſe vitare, qui uno Iliadis primo libro illis particulis decies et ſexies uſus ſit. — V. 2. λωποδύτας. fures et praedones. λωποδύτᾳ. κλέπτῃ. *Heſych.* Generaliori hac ſignificatione verbo λωποδυτεῖν utitur *Demoſthen.* Philipp. III. p. 116. 19. καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περιϊέναι καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις. — V. 4. *Parthenium* elegographum cum *Callimacho* junxit etiam *Lucian.* Quom. Hiſt. ſcrib. ſit §. 57. addito *Euphorione,* cum quo eundem laudet *Sueton.* in Vit. Tib. c. 70. — V. 5. θηρὶ οὐατόεντι *Callimachi* verba ſunt, ut diſcimus ex *Euſtathio* Il. λ. p. 817. et ψ. p. 1412. Hinc fortaſſe *auritus aſellus* ap. *Ovidium* II. Amor. VIII. 15. et Faſtor. VI. 469. *auritulus* ap. *Phaedrum* L. I. XI. Quum in Analectis voces θηρὶ οὐατόεντι iisdem typis, quibus reliqua, exſcriptae eſſent, haec notavit *Br.*: „Voces θηρὶ οὐ. debuiſ„ſent etiam majoribus characteribus excudi. Sunt enim „e Callimacho petitae, ut, quae ſequuntur, e Parthe„nio deſumtae videntur, quos hic deridet Pollianus. „Vide inter Callimachi fragm. a Bentlejo collecta „CCCXX.“ Parthenium a *Polliano* derideri, quod *Br.* putat, mihi non ſatis liquet. De *chelidonio,* quo tincto-

res utebantur ad luteum colorem efficiendum, vide *Salmas.* de Hom. H. Iatr. c. XXVI. p. 26. — In antiquis edd. tantum non omnibus et in membr. Vat. χελιδόνια legitur.

II. Vat. Cod. p. 525. Plan. p. 162. St. 236. W. Malo poëtae *Pollianus* imprecatur, ut magis magisque versus pangendi rabie exstimuletur. — V. 1. ποιοῦσιν. Vat. Cod. — Ἐριννύες. quae ineptos homines quasi in furorem adigunt eosque compellunt, ut natura recusante versus faciant.

III. Vat. Cod. p. 525. sq. Planud. l. c. In Florum quendam, qui in musico certamine, non suo, ut videtur, merito, sed alieno favore nactus erat victoriam. Obscurum carmen. — V. 1. Florus Polliano exprobrasse videtur, quod maligno animo ejus victoriam spectaverit. Ad hanc exprobrationem ita respondet noster, ut Florum etiam acrius mordeat. Nisi gaudeam, fiam unus ex pedibus illis, quos misere tendens et torquens numeris aptas. Versus Flori justo longiores fuisse, hinc minus recte eliciebat *Brodaeus*; verius *Casaubonus* ad *Persii* in Sat. Prolog. p. 41. pedes *misere tortos* interpretatur; nam difficili opera versus minime bonos fecisse videtur ille. — V. 4. »ὡς περὶ χοιρείης. Sic e »membr. Vat. scripsi. Quod editum erat περὶ χειρίας, »sensu plane cassum est. Illud autem sic explicari potest: »Florus ob adeptam in agone musico coronam celebra»to convivio, Polliano, qui invitatus non adfuerat, »frustum suillae carnis miserat. Hoc vocat poëta χοιρείην »μερίδα τοῦ στεφάνου, νὴ τὸν κλῆρον. *per ipsum victoriae tuae* »*praemium*, seu, *per victoriam tuam*. Sic vocem κλῆρος »adhibuit Antigon. Caryst. c. I. καὶ περὶ τοῦ κλήρου πρὸς »ἑαυτοὺς εἰς ἀντιλογίαν ἐλθόντων. Ultimo disticho innuit »favore judicum decretam ei coronam. Aliter Casau»bonus explicat in commentario ad Persium p. 14. ser-

„vata vulgata lectione. Sed mihi folium Sibyllae est illius „interpretatio." *Br.* In Cod. Aldi *χειρείας* erat, quam lectionem Aldina 2. exhibet. In membr. Vat. *χοιρείας*. Idem *Jos. Scaliger*, quem Vat. Cod. lectiones a Salmasio accepisse constat, margini exemplaris sui adscripsit. *κλῆρον* *Pollianus* non in universum appellat *victoriae praemium*, sed tale, quod quasi sortito, fortunae casu, contigerit illi. Vulgatae patrocinium suscipiens *Casaubonus*, *χηρείαν τοῦ στεφάνου μερίδα* sic interpretatur: „*χηρεία* „*μερὶς* Polliano dicitur pars, quae sortito evenit e paren„tum hereditate: non est enim, ut quidam putarunt, „substantivum *χηρεία*, sed est a *χηρεῖος*, unde apud poë„tam vox *χειρήϊος*: proprie *χηρεῖος* de viduo aut vidua, „sed et de orbis dicitur, ut et Hesychius adnotat." Hac vero interpretatione admissa, tautologia existit plane intolerabilis: Per sortem illam, quae tibi in certaminibus obtigit, gaudeo coronâ, quae tibi sortito obtigit. *Grotius* haec ita expressit, ut, quid de singulorum verborum scriptura et sensu judicaverit, minime appareat:

Ipse ego pes unus fiam, vel dactylus horum,
In longum quos tu tendere, Flore, soles:
Ni tibi de tali certamine gratulor, etsi
Contigerit meritis nulla corona tuis.

— V. 5. post *γὰρ* in Vat. Cod. superscriptum *τοι*; ibidem *πάλιν* vitiose legitur. — *εὔθυμος π. γίνου.* ne mihi amplius succenseas. — V. 6. *οὕτω.* quamvis poëta, non stadiodromus, facile tamen cursus victoriam haud secus adipiscaris, quam hanc in poëtico certamine palmam nactus es.

440.] *IV.* Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. X. p. 128. 9. Gesn. 71. Grot. Ad foeneratorem, qui, numis suis foenore occupatis, ipse pauperrimus videri debebat. Cf. Ep. *ἀδέσπ.* CCCCXLIX.

V. Planud. p. 320. St. 459. W. Παμμηνεν inscriptum. Verum auctoris nomen restitutum in Aldina 3. quam seriores non secutae sunt. Polyxenam Polycleti laudat et cum Junone ejusdem artificis comparat. De hoc Epigrammate sic scribit *Heynius* in Comment. T. X. p. 115. »Quid huic carmini faciam, non habeo. Tabulam edit »Polycleti, qui sculptor fuit. Suspiceris, Polygnotum re»fingendum esse: at cum Junone comparatur, nobili »isto Polycleti signo. Tum vero mirum, quod tabulam »cum statua comparat. Non multum absum, quin poë»tam parum doctum, cum ante oculos haberet praecla»ram illam tabulam, audito nomine Polygnoti confu»disse putem pictorem cum sculptore. At Polygnoti »excidium Ilii, quod in Lesches pariete Delphis pictum »fuisse, ex Pausania novimus, Simonidis distichon cele»brat I. p. 142.« Hoc quoque *Polliani* Epigramma, ut plurima hujus generis, in quibus artium opera describuntur, mere ἐπιδεικτικὸν esse, et tabulam a poëta non visam, sed fictam celebrare videtur. Imperiti hominis esse, sponte apparet. — V. 3. ἀδελφόν. opus huic geminum atque simillimum. Hunc vocis ἀδελφὸς usum illustravit *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 269, et *Ruhnk.* ad *Timaei* Praef. p. 3. — V. 3. ἴδ' ὡς. In hac Polyxenae imagine, quae — *jam moriens, ne non procumbat honesta, Respicit,* (*Ovid.* II. Fast. 833.) sibi praeeuntem habuit *Euripidem* in Hecub. 555. sq. cui similia adhibuimus in Exercitt. crit. T. I. p. 22. Plura vide congesta ap. *Magium* L. II. Miscell. c. 21. in Lampade Art. Gruteri T. II. p. 1354. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 643. Tragici dignitas et amoenitas vehementer imminuta ab Epigrammatographo. In fine pentametri v. πέπλῳ post πέπλοιο offendit *Brunckium*, qui χερὶ tentat. At totum carmen tam ineptum est, ut hoc quidem naevo non admodum offendat. — Recte monuit *Heynius*, nec extremi versus acumen probandum esse, ἐν βλεφάροις — πόλε-

μος. i. e. terror, metus, dolor captorum civium, patria expugnata, in hujus unius oculis conspicitur.

GAURADAE EPIGRAMMA.

Inscriptum prioribus Vat. Cod. paginis a man. rec. Plan. p. 320. St. 460. W. cum lemmate: ὡς παρὰ τοῦ Πανός, quod falsum. In ejusmodi lusibus componendis plures veterum elaborasse, apparet ex *Martial.* L. II. 86. ubi inter *difficiles nugas*, quibus bonum poëtam operam dare negat, etiam illa carmina recenset, quae *Graeca nusquam recantet Echo.* quem locum illustrans *Angel. Politianus* in Obss. Syll. I. 22. hoc *Gauradae* carmen excitat; cf. *Raderum* p. 236. et *Scaligerum* Poët. L. II. c. 29. — V. 2. μοῦ φιλεῖ. Vat. Cod. — V. 5. Meo nomine ei promitte pretium.

PROCLI LYCII

HYMNI.

¶. 441.] De Procli pietate multa tradens *Marinus* in Vita ejus c. XIX. δηλοῖ δὲ, ait, ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία, οὐ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνων τιμηθέντων ἐγκώμια περιέχουσα, ἀλλὰ καὶ Μάρναν Γαζαῖον ὑμνοῦσα καὶ Ἀσκληπιὸν Λεοντοῦχον Ἀσκαλωνίτην κ. τ. λ. καὶ τῶν ἄλλων ἁπλῶς πάντων. Ex his tam multis Hymnis pauci aetatem tulisse videntur. Horum quatuor illi, quos *Brunckius* Analectis inseruit, subjecti sunt Hymnis Orphei in edit. Aldin. 1517. 8. Eosdem cum *Olearii* et *Grotii* versione metrica repetivit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 508. sqq. Hymnos duo in Venerem servavit etiam *Stobaeus* in Flori-

Florileg. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. His autem mysticae poëseos reliquiis duos ejusdem poëtae hymnos addidit, in Cod. Matritensi a se repertos, Vir clariss. *Tychsen* in Bibl. Liter. et Art. Tom. I. p. 5. quos in secundo ejusdem Bibliothecae fasciculo erudito commentario illustravit vir doctissimus *Mitscherlich*. Quatuor illos et unum in Minervam cum versione metrica iterum exhibuit mysticae philosophiae apud Britannos praeco et vindex flagrantissimus *Taylor* ad calcem Versionis *Sallustii on the Gods and the World*, *London* 1793. 8. Hymnum in Minervam alius Britannus G. *Wakefield* in Silv. crit. T. IV. p. 249. simul cum Hymno in Hecatea p. 251. Ex Procli Hymno in Dionysum versum profert *Olympiodorus* in Vita Plat. p. 5.

I.

Hymnus in Solem.

V. 1. Solem poëta invocat regem πυρὸς νοεροῦ, i. e. ignis intelligentia praediti, quo epitheto Solis, tanquam summi numinis, natura a vulgari et materiali igne distinguitur. Demiurgum, postquam Lunam et Solem suo loco collocasset, *Proclus* tradit in Theolog. Plat. VI. 13. p. 380. lumen accendisse οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἐοικός, οὐδὲ ἐκ τῆς ὕλης τοῦτο τῆς ὑποκειμένης λαβεῖν — ἐνέβαλεν προτείνας τῶν νοερῶν τοῖς ἐγκοσμίοις οὐσιῶν, καὶ τὸ ἀμύθητον τῶν ὑπὲρ τὸν κόσμον θεῶν ἐκφῆναι τῷ παντί. et L. VI. 12. p. 378. ubi Apollinis facultates recenset: ὁ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ νοεροῦ φωτὸς πληρώσεως ὄντος ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Hunc versum cum sq. proferens *Barthius* ad *Claudian.* p. 4. sq. apte comparat Vettium Valentem: *Sol omnium rerum inspector est igneus et lumen intellectuale sensuumque animi instrumentum.* et *Martianum Capellam*;

Ignoti vis celsa Patris, vel prima propago,
Fomes sensificus, Mentis fons, lucis origo,
Regnum naturae, decus atque assertio Divûm.

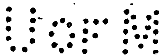
— χρυσήνιε Τιτάν. *Orpheus* Hymn. VIII. 2. — V. 2. πηγῆς. vide ad Hymn. in Venerem — V. 3. ἔχων κληῖδα. qui vitae fontem regis ac temperas. Sic *Orpheus* de Proteo Hymn. XXIV. πάντων κληῖδας ἔχοντα. de Amore LVII. πάντων κληῖδας ἔχοντα. De Genio idem LXXII. 6. ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς τε κληῖδες ὀχοῦνται. Cf. Hymn. in Musas v. 18. *Jamblichus* de Myster. VII. 2. p. 151. ὥσπερ οὖν ὁ κυβερνήτης — οὕτω — ὁ ἥλιος τὰς ἡνίας τοῦ κόσμου παντὸς ἐπιβέβηκεν. — ὑλαίοις κόσμοις. Mundus ὑλαῖος opponitur τῷ νοητῷ, materialis intelligibili. Ex Chaldaeorum theologia hunc locum interpretatur *Taylor* in nota huic versui adspersa, septem illos corporeos mundos statuisse dicens, quorum unus esset empyreus, tres aetherii, tres materiales, ὑλαῖοι. Posteriores illos complecti solem, planetas et regionem sublunarem. — Ad hos igitur mundos Sol ex superiore illo loco (ὑψόθεν), in quo collocatus est, largum harmoniae fluvium transfundit — ἁρμονίης ῥεῦμα πολύολβον ἐξοχετεύων: quibus verbis ad Pythagoricum de musica coelesti respicitur placitum. *Orpheus* H. in Solem VII. 9. χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων. *Proclus* Theolog. Platon. p. 378. de Apolline, τῇ μὲν ὁμοκλήσει significat τὴν ἕνωσιν τῶν ὅλων κίνησιν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν συνουσίαν — καὶ συνδοῦσαν τὰ πάντα συμφωνίαν. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 666. ὁ Ἥλιος — μέσος τῶν ἄλλων πλανητῶν τεταγμένος, τοῖς τε ὑπὲρ αὐτόν, τοῖς θ' ὑφ' αὐτόν, κατά τινα θείαν μουσικὴν ἐνδίδωσι τοῦ φωτός. Eleganter *Maximus Tyrius* Diss. XIX. 3. p. 363. universum hunc mundum cum instrumento musico comparat: ἡγοῦ τὸ πᾶν τοῦτο ἁρμονίαν τινὰ εἶναι ὀργάνου μουσικοῦ, καὶ τεχνίτην μὲν τὸν θεόν, τὴν δὲ ἁρμονίαν αὐτὴν ἐξημμένην παρ' αὐτοῦ, δι' ἧς — ἐξοχετεύων. Similiter de Sole *Themistius* Or. IV. p. 51. A. τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ, εἰ καὶ πάμμεγας, ἀλλ' οὖν πανταχοῦ. ἡ δύναμις δὲ πανταχοῦ καὶ αἱ ἀκτῖνες, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ — πᾶσι γὰρ τοῖς ἐκεῖθεν ἀπορρέουσιν ἡ σωτηρία. Deus mundum ζωο-

παντὶ κινεῖν καὶ ἀποχετεύων αὐτῷ τὴν ζωήν, secundum *Julianum* Orat. IV, p. 137. D. — V. 5. ἰών. Fabr. et Tayl. ἔχων *Brunckius* fortasse sumsit a *Maittairio*, qui hos Hymnos edidit in Misc. Gr. carminibus. Hujus mihi libri inspiciendi copia non erat. Sol supra aetherem in medio mundo collocatus est, i. e. *Tayloro* interprete, in postrema regione aetherea, quae media est inter septem mundos. — V. 6. καρδιαῖον. *Plutarch.* T. II. p. 928. B. ἥλιος δὲ καρδίας ἔχων δύναμιν, ὥσπερ αἷμα καὶ πνεῦμα διαπέμπει καὶ διασκεδάννυσιν ἐξ ἑαυτοῦ θερμότητα καὶ φῶς. Ut noster, sic *Jamblichus* quoque de Myster. VII. 3. p. 152. omnes per universum vires a Sole emanare docet; et *Macrob.* Saturn. I. 18. *mundi mentem Solem esse opinantur auctores, a quo in homines manat intelligendi principium.* — V. 8. ζωσάμενοι. Tuos radios planetae cingunt aeternis choreis. *Proclus* Theol. Platon. p. 380. διὸ καὶ ἐξέπληξεν αὐτοὺς ὁ Ἥλιος φανείς, καὶ πάντες περὶ ἐκεῖνον χορεύειν ἐθέλουσι καὶ πληροῦσθαι τοῦ φωτός. Ex Platonicorum sententia disputans *Julianus* Orat. IV. p. 135. A. ᾧ πᾶς μὲν ὑπείκει χορὸς ἀστέρων, ἕπεται δὲ ἡ γένεσις ὑπὸ τῆς τούτου κυβερνωμένη προμηθείας. οἱ μὲν γὰρ πλάνητες, ὅτι περὶ αὐτὸν ὥσπερ βασιλέα χορεύοντες, ἔν τισιν ὡρισμένοις πρὸς αὐτὸν διαστήμασιν ἁρμοδιώτατα φέρονται κύκλῳ. Caeterum de his astrorum choreis notavimus quaedam ad *Dionysii* Hymn. XVII. Tom. II. P. II. p. 249. — V. 10. ζωογόνους — ψαθάμιγγας. Hanc omnia animantem vim ipsi Soli, ut vitae auctori, tribuit *Julian.* Or. IV. p. 151. C. — V. 11. παλινδίνοισι. Fabr. et Tayl. Apud eosdem distinguitur post ὡρῶν, sensu, quem sic reddidit *Olearius*: *Vestris perpetuo repetitis motibus omnis, Aeternas juxta leges, hic nascitur Hora.* et *Taylor*: *By thy perpetual and repeated course The hours and seasons in succession rise.* Huic sensui patrocinari videtur etiam *Julian.* Orat. IV. p. 147. D. Sol τὰς τροπὰς ἐργαζόμενος, ὥσπερ ἴσμεν, πατὴρ ὡρῶν ἐστιν. Pronior tamen sum in Brunckianam lectio-

nem, qua ſenſus efficitur gravior: Per tuos in orbem redeuntes curſus omnia rerum genera ſecundum Horarum naſcuntur leges. Sol autem Horas temperat. Ad hunc vſ. et ſqq. comparandae antiquiſſimorum hominum querelae ap. *Plutarchum* T. II. p. 993. D. E. ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀήρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυστακτοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων· οὐδέπω δὲ ὁ ἥλιος ἵδρυτο ἀπλανῆ καὶ βέβαιον ἔχων δρόμον, ᾧ καὶ δύσει ἔκρινε, περὶ δὲ ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω καρποφόροισιν ἐπιστέψας κάλυκας στεφάνοισιν Ὥρας. — V. 13. Te ab ineffabili tuo parente exorto omnis elementorum ceſſavit pugna et confuſio. Inter alias Solis facultates eſt etiam ἡ ἀναιρετικὴ παντὸς τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀφανιστικὴ πάσης τῆς ἀταξίας, ſecundum *Proclum* in Theol. Plat. p. 379. De confuſione omnium rerum a deo ſublata *Plato* in loco illuſtri in Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν, οὐχ ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. A mente divina (τῷ Νῷ) omnes res primitus temere congeſtas et confuſas in ordinem fuiſſe diſpoſitas, primus philoſophorum Anaxagoras tradidit, cujus placita illuſtrat *Valcken.* in Diatr. p. 40. — ἀπ' ἀῤῥήτου γενετῆρος. Deus Solem αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ παρήγαγε καὶ ἐγέννησε, docente *Proclo* in Theol. Plat. p. 380. *Julian.* Or. IV. p. 141. D. Ἐξ ἑνὸς προῆλθε τοῦ θεοῦ εἷς ἀφ' ἑνὸς τοῦ νοητοῦ κόσμου βασιλεὺς Ἥλιος τῶν νοερῶν θεῶν μέσος ἐν μέσοις τεταγμένος. Demiurgos autem ἄῤῥητος, ineffabilis nec nomine appellandus. Vide *Th. Gale* ad *Jamblich.* de Myſter. p. 290. ſq. — V. 15. Tibi Parcarum cedit collegium, et, ſi jubeas, neceſſitatis fila retro volvunt. De ſummo numine *Orpheus* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 724. Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος· Ὧι Μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι. Arcto vinculo Parcae cum Apolline conjunctae putabantur. Ut enim hic ordinis et harmoniae in mundo auctor

est, sic Parcae quoque harmoniam per rerum naturam efficiunt. *Proclus* Theol. Plat. VI. 23. p. 410. Καὶ γὰρ τὰς τῶν Σειρήνων ᾠδὰς καὶ τὰς εὐρύθμους κινήσεις τοῦ οὐρανοῦ τελειοῦσιν αἱ Μοῖραι καὶ πάντα πληροῦσιν, τοῖς ἑαυτῶν ὕμνοις προκαλούμεναι μὲν τὴν τῆς μητρὸς ποίησιν εἰς τὸ πᾶν διὰ τῶν νοερῶν ὕμνων, ἐπιστρέφουσαι δὲ πάντα πρὸς αὐτὰς διὰ τῆς ἐναρμονίου τῶν ὅλων κινήσεως. Quae hoc loco de Sirenum cantibus traduntur, ea ducta sunt ex *Platon.* de Rep. X. p. 617. B. Fortasse tamen *Proclus*, cum Parcas Apollini parere traderet, non tam de harmoniae inter utrumque numen conjunctione, sed de alio quodam cogitavit vinculo. Anima ab adspectu deorum in terrestrem hanc vitam detrusa, necessitatis et fati vinculis constringitur, διὰ τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἀνάγκης καὶ Εἱμαρμένης ἐγένετο δεσμῷ, unde melioris apud deos vitae recordatio et contemplatio in ea extinguitur. *Jamblich.* de Myst. X. 5. p. 176. Jam cum illa recordatio per Solis πῦρ νοερὸν efficiatur, apparet, cur Apolline jubente Parcae dicantur fila Necessitatis (ἀναγκαίης λίνον αἴσης) retro volvere. — V. 17. αὖτε θέλεις. Vulgo. Elegantius putabat *Br.* εὖτ' ἐθέλεις. — V. 18. Phoebum, cantus et citharae deum, a Sole diversum fingit, in quo omnes scilicet musicae vires. — σειρῆς. Rerum omnium inter se conjunctionem *catenae* nomine indicabant Platonici, respectu habito ad locum *Homeri* Il. 9. 17. sqq. ut apparet ex *Aristide* Or. in Jovem T. I. p. 4-5. δημιουργὸς αὐτὸς καὶ οἰκιστὴς τοῦ παντός, οὐσίας τε καὶ δυνάμεις ἔχων. ὡς δὲ καὶ θεῶν ὅσα φῦλα, ἀπορροὴν τῆς Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς δυνάμεως ἕκαστα ἔχει καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὴν Ὁμήρου σειρὰν, ἅπαντα εἰς αὐτὸν ἀνήρτηται καὶ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἐξῆπται. quem locum, Platonicorum catenam explicans, attulit cl. *Mitscherlich.* l. c. p. 26. sq. Ut ex Jove omnium rerum, sic ex aliis diis peculiares quaedam catenae pendent, (f. e. vires emanant,) quae item σειραὶ vocantur. Jam ad Solis σειρὰν pertinet Phoebus, Aesculapius, Dionysus. Noster Hymno IV. 1. ὑμνέομεν

σειρὴν πολυώνυμον Ἀφρογενείης. — V. 20. εὐνάζοι μέγα κῦμα. cantu rerum terrestrium et humanarum fluctus compescit. Similiter sapientiam ait παθέων εὐνάζειν γενέθλην Hymn. in Min. 17. ubi vide *Mitscherl.* p. 33. γενέθλης κύματα iterum dixit Hymn. in Mus. 27. Ad sensum facit *Plato* in Tim. p. 47. D. (T. IX. p. 339. ed. Bip.) Ἡ δὲ ἁρμονία συγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις, οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθάπερ νῦν εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον· εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ξύμμαχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται· καὶ ῥυθμὸς αὖ, διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ Χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν, ἐπίκουρος ἐπὶ ταὐτὰ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Pythagoram constat musicae viribus affectus sedasse cantibusque διακαθῆραι συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσύχους τε ἀπεργάζεσθαι, tradente *Jamblicho* in Vita Pyth. 65. p. 51. — ¶. 442.] V. 21. Sol Paeoni, sanitatis deo, originem dedit. Apollo ἀλεξίκακος, *malorum averruncus*, ap. Athenienses colebatur, quod ejus nomen *Macrobius* Saturn. I. 17. ad pestilentiam ab eo depulsam refert. — Παιήων βλάστησε. Vis salubris et animos purgans Soli propria, secundum *Proclum* in Theol. Plat. VI. 12. p. 379. Ὡσαύτως καὶ ἐπιλάμπει τοῖς ἀναγομένοις τὸ τέλειον καὶ νοερὸν μέτρον τῆς εὐδαίμονος ζωῆς, ταῖς καθαρτικαῖς καὶ παιωνίοις τοῦ βασιλέως Ἀπόλλωνος δυνάμεσιν. Hinc Paeon sive Aesculapius Apollinis filius. *Est enim Aesculapius vis salubris de substantia Solis, subveniens animis corporibusque;* ut ait *Macrobius* I. Saturn. 20. *Julian.* Or. IV. p. 144. A. B. ἐπεὶ δὲ (Ἥλιος) ὅλην ἡμῶν τὴν τῆς εὐταξίας ζωὴν συμπληροῖ, γεννᾷ μὲν ἐν κόσμῳ τὸν Ἀσκληπιόν. Idem p. 153. A. B. ἔτι σοι λέγω, πῶς τῆς ὑγιείας καὶ σωτηρίας πάντων προὐνόησε, τὸν σωτῆρα τῶν ὅλων ἀπογεννήσας Ἀσκληπιόν. — V. 24. Διωνύσοιο. Fabr. et Tayl. — Secundum *Platonem* dii, hominum miserti, Bacchum et Musas iis dederunt συγχορευτάς, ἔφαμεν δὲ ἡμῖν ὅλως τούτων κοινῆς ἐμμελοῦς

[illegible] δὲ Μουσῶν. quae verba sunt *Juliani* Or. IV. p. 152. C. Idem Bacchum cum Sole communem regnum obtinere ait p. 148. D. Orphici Bacchum et Solem unum eundemque esse deum dicebant. *Macrob.* I. Sat. 18. *Solem Liberum esse manifeste pronunciavit Orpheus hoc versu:* Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν. *Et is quidem versus absolutior, ille vero ejusdem vatis operosior:* εἷς Ζεύς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος. — V. 25. Fabricius ex Oleario edidit εὔιον Ἄτην, Maittaire Ἄτιν versu claudicante. Scribendum Ἄττιν. Est autem Solis nomen, de quo videndi *Salmasius* ad Histor. Aug. p. 180. et 349. et Reinesius Inscript. p. 73. *Br.* Verba [illegible] βένθεσι lucem lucrantur ex *Julian.* Or. V. 165. qui Attiden vim opificem esse docet. Haec ad infimam materiae partem descendens, in speluncam sese abdidisse dicitur, ibique cum Nympha congressa esse. Nympha autem τὸ δίυλον τῆς ὕλης significabat. Eandem rem [illegible] βένθεσιν indicat *Proclus.* — V. 26. ἐπευφήμει. Babr. Tayl. — Adonis idem cum Sole. *Macrob.* I. Saturn. 21. — V. 27. Te tuamque potentiam (quam poëta *flagello* significat) daemones timent mortalibus infesti. Sunt enim noxii quidam daemones, qui animabus multa mala inferunt, ut semper in profunda vitae voragine versari, nec unquam Jovis arcem respicere cupiant. *Minutius Felix* in Octav. c. 27. *Daemones a caelo deorsum gravant et a deo vero ad materiam avocant vitamque turbant.* Similia de Daemonibus eorumque cum animabus commercio tradit *Jamblich.* de Myster. III. 31. et *Proclus* de Anima p. 24. a. ed. Aldin. — [illegible] λαίτμα βένθεσι. Significatur materia, cum qua animae conjunctae, tanquam in gurgitem immersae, vehementer agitantur. *Plato* in Tim. T. IX. p. 329. sq. Cf. Phaedr. p. 248. sq. — Pro δειλοῖς, quod qua auctoritate nitatur, ignoro, vulgo δυσμαῖς, *miseris*, legitur; et [illegible], quod syntaxis flagitabat, [illegible]. — [illegible]

γόδεσμα animae, cum corporibus junctae, quasi sub jugo et in vinculis laborant. Cf. ad Hymn. in Mus. 29. — V. 32. Minervam *Proclus* rogat in Hymno a *Tychsenio* edito v. 34. μένος δ' ἔμπνευσον ἔρωτι Τοσσάτιον καὶ τοῖον, ὅσον χθονίων ἀπὸ κόλπων Αὖ ἐρύσει πρὸς Ὄλυμπον, ἐς ἤθεα πατρὸς ἑῆος. — λάθοιντο. Cf. not. ad Hymn. in Mus. v. 6. — πατρὸς αὐλῆς. ut ap. *Aeschyl.* Prom. 122. πᾶσι θεοῖς — Ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. — V. 33. θεῶν ἄριστα. Vulgo. — V. 34. εἰκὼν παγγ. θεοῦ. Sol summi dei splendida imago. *Plutarchus* T. II. p. 781. F. θεὸς — ἥλιον ἐν οὐρανῷ μίμημα τὸ περικαλλὲς αὐτοῦ δι' ἐσόπτρου εἴδωλον ἀναφαίνεται, τοῖς ἐκεῖνον ὁρᾶν δι' αὐτοῦ δυνατοῖς — *Platonem* secutus de Rep. L. VI. p. 508. B. C. quem expressit *Julian.* Or. IV. p. 133. A. *Proclus* Theol. Plat. p. 378. m. et alii plurimi, quos laudat *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 27. — ψυχῶν ἀναγωγεῦ. Sol animas in materiae voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum dii exercent in animas mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἕλκειν. Cf. Hymn. in Mus. 1. 14. 15. 18. H. in Hecat. 4. τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο πορείην, βριθομένην ἀγαθοῖσι· κακὰς δ' ἀπελαύνετε νούσους Ἐκ ῥεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Anima purgata et defaecata μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῇ ἀγαθῇ θελήσει χαίρουσα. *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. *Julian.* Or. V. p. 172. A. B. docet, τὰς ἀναγωγοὺς ἀκτῖνας ἡλίου indicare illam θείαν καὶ καθαρὰν ἐν ταῖς ἀκτῖσιν ἱδρυμένην οὐσίαν, ἣ ἕλκει καὶ ἀνάγει τὰς εὐτυχεῖς ψυχάς. Sed imprimis huc facit Idem Or. IV. p. 152. A. τὰ μὲν οὖν θειότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν (Ἥλιος) ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἐπανάγων ἐπὶ τὴν τοῦ θεοῦ συγγενοῦς οὐσίαν, καὶ τὸ λεπτὸν καὶ εὔτονον τῆς θείας αὐγῆς οἷον ὄχημα, τῆς εἰς τὴν γένεσιν ἀσφαλοῦς διδόμενον καθόδου ταῖς ψυχαῖς, ὑμνείσθω ἄλλως ἀξίως. — V. 35. κάθαρμα. Inter plurima alia bona, quae animae praestat Sol, etiam hoc est, quod [illegible]

αὐτῇ προςεῖναι, καὶ ὅλως κατευθύνει, καὶ ἀνακαθαίρει λαμπρύνων, quae Juliani verba sunt Or. IV. p. 151. C. — V. 37. κηλίδων. Praeclarus est Virgilii de animabus locus Aen. VI. 730.:

Igneus est ollis vigor et coelestis origo
Seminibus, quantum non noxia corpora tardant,
Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.
Hinc metuunt cupiuntque; dolent gaudentque, neque auras
Dispiciunt clausae tenebris et carcere caeco.
Quin et supremo cum lumine vita reliquit,
Non tamen omne malum miseris, nec funditus omnes
Corporeae excedunt pestes.

Quas *corporeas pestes Virgilius* appellat, κῆρας vocant nonnulli philosophi; cf. *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 283. B. κηλῖδας idem per *concretam labem* expressisse videtur v. 745. *Donec longa dies, perfecto temporis orbe, Concretam exemit labem, purumque relinquit Aetherium sensum.* Vitia, quibus homines per vitam maculantur, labem in anima relinquunt, auctore *Platone* in Gorgia p. 312. G. quem multi sequuti sunt. Cf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 121. et *Moshem.* ad *Cudworth.* Syst. Intell. T. II. p. 1009. σπίλως ἐν τοῖς στήθεσιν ἁμῶν συγκεκλαμμένως has maculas appellat *Lysis* Pythagoreus in Epistola ap. *Jamblich.* V. Pyth. c. 76. p. 63. — V. 37. Ποινῆς. Idem noster Minervam rogat in Hymn. v. 40. μηδέ μ' ἄτηῃ Ψυχολέτῃς Ποιναῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Nam quae animae faece corporea obrutae sunt, eae *exercentur poenis, veterumque malorum Supplicia expendunt. Virgil.* l. c. 739. ex *Platonis* Gorgia T. IV. p. 168. ed. Bip. quem, ut solet, secutus est *Julian.* Or. II. p. 90. B. — V. 40. Animae meae purum lumen ministra, tenebris pestiferis ab ea depulsis. Horum quoque fons *Plato* est, ad quem provocat *Proclus* Theol. Plat. VI. 12. p. 377. ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὸν Ἥλιον ἀνάλογον τῷ ἀγαθῷ τάττων, καὶ τὸ αἰσθητὸν φῶς, τῷ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νοητὸν προϊόντι, καὶ τὸ

[illegible] προσαγορευομένη κ. τ. λ. Idem de Anima p. 27. a. *Intellectus noster est numinis Apollinei proles.* — ἀχλὺν tenebras animae a materia sive a corpore objectas. *Julian.* Or. IV. p. 142. D. homo, ait, διττή ἐστι μιχθεῖσα φύσις εἰς ἓν συγκεκραμένη, ψυχῆς καὶ σώματος· τῆς μὲν θείας, τοῦ δὲ [illegible] καὶ ζοφώδους. Cf. Hymn. in Mus. 23. sq. Ceterum similis argumenti preces ad Solem fundit *Julian.* Or. IV. p. 158. B. ad matrem deûm Or. V. p. 180. B. C. — V. 42. σώματι ἀρτεμίην. Hymn. in Minerv. 43. Δὸς γυίοις μελέων σταθερὴν καὶ ἀπήμον' ὑγείην, [illegible] δ' [illegible] ἀγλαΐσμασι [illegible], [illegible], καὶ ἀμβροσίῃ σέο χειρὶ Παιῶνος [illegible] ὀδυνάων. — [illegible] προγόνων. majorum meorum more Musarum mihi munera curae sint. Haec fortasse ad vetustum Apollinis Lycii cultum referri debent. Facit huc *Marinus* in Vita Procli c. 6. ἄγουσι δὲ αὐτὸν [illegible] εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος [illegible] καὶ ταύτην κατὰ θείαν [illegible] πατρίδα αὐτοῦ [illegible] [illegible] Μουσηγέτῃ θεῷ τροφὴ [illegible] καὶ [illegible] [illegible] — V. [illegible] [illegible] γὰρ ἔχεις. Vulgo. — V. 48. Mala fato nobis immissa depellas et avertas. [illegible] quia *stellarum cursus ordinem rerum humanarum pro potestate disponunt, vel, ut Plotino constat placuisse, significant.* *Macrob.* I. Saturn. 17. — V. 50. μεγάλῃ [illegible]. De sagittarum Apollinis impetu interpretatur *Taylor.* Huic interpretationi favet *Sophocl.* in Oed. Tyr. 203. ubi Thebanorum chorus deos, ut pestem depellant, precatur: Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι ἀρωγὰ προσταθέντα. *Timotheus* ap. *Macrobium* I. Saturn. 17. σύ τ' ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον λαμπραῖς ἀκτῖσιν ἅλιε βάλλων, πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ Παιάν.

II.

Hymnus in Musas.

T. 443.] V. 1. ἀναγώγιον φῶς lumen mentem illustrans et animam ad deorum revocans sedes. Vide ad Hymn. in Sol. 35. — V. 3. κατὰ βένθος, per terram et in materiae quasi voragine vagantes. Cf. ad Hymn. in Sol. 25. ἀλᾶσθαι dicitur ψυχή, quae a rerum divinarum contemplatione aversa, humana tantum curat iisque cogitatione inhaeret; verba sunt *Mitscherlichii* ad Hymn. in Min. 32. p. 37. Infra v. 28. ψυχὴν οὐκ ἐθέλουσαν ἐμὴν ἐπὶ δηρὸν ἀλᾶσθαι. Quod *Proclus* de Musis in universum praedicat, uni ex toto choro tribuit *Plutarchus* T. II. p. 1029. D. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι Μούσας παρέδωκαν ἡμῖν ἐννέα· τὰς μὲν ὀκτώ, καθάπερ ὁ Πλάτων, περὶ τὰ οὐράνια· τὴν δὲ ἐννάτην τὰ περίγεια κηλεῖν, ἀνακαλουμένην καὶ καθιστᾶσαν ἐκ πλάνης καὶ διαφορᾶς ἀνωμαλίαν καὶ ταραχὴν ἔχοντα. — V. 4. τελετῇσιν. Lustrationibus mysticis anima a sordibus, quae ei ex conjunctione cum corpore adhaerent, purgatur. Hymn. in Hecat. v. 7. ψυχὴν δὲ περὶ χθονὸς μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Notus *Platonis* locus in Phaedone p. 69. C. (T. I. p. 157. Bip.) καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. *Plato* ut ipse hoc loco expressit Sophoclem (ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E.), ita ipse multos imitatores invenit. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Hipp. p. 163. *Orpheus* Hymn. in Mus. LXXV. 4. τίκτουσαι παιδείας ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον· Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι, Καὶ νοῦ ἀδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους. — V. 5. γηγενέων ὀδυνάων. dolorum illorum, quibus anima, dum in terris versatur, obnoxia est. Omnia mala, ut ex materia proficiscentia,

γηγενῆ. Hymn. in Vener. I. 15. γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοίιον οἶστρον ἔρωτος. Minervam cum Gigantibus comparans *Aristides* Or. II. p. 11. horumque naturam illius indoli prorsus contrariam esse docens; οἱ μὲν γάρ, ait, τῶν κοίλων τῆς γῆς ἐξεφάνησαν, καὶ τῶν ἀλογωτάτων· ἡ δὲ ἐκ τοῦ καθαρωτάτου τῶν ἐν τῷ αἰθέρι. — V. 6. Musae animas sapientia imbuentes, eas docent sese extollere supra regiones *Oblivionis* et ad astra festinare. Eadem *Proclus* repetit infra v. 25. — Amoris caussas et originem explicans *Plato* in Phaedro p. 250. A. (T. X. p. 328.) Καθάπερ γὰρ εἴρηται, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα — ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα, οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ, οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ, οὔθ' αἳ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν· ὥστε ὑπό τινων ὁμιλιῶν ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι, λήθην ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔχειν κ. τ. λ. cum quo loco comparandus *Plutarch.* T. II. p. 745. D. E. fabulam de Sirenibus ad mentem *Platonis* explicans. Varia vocabula, quibus Platonici animae, corpori alligatae, exilium significabant, conjungit *Jamblichus* de Myster. III. 20. p. 86. 20. ἡ γὰρ ἀνθρωπίνη ψυχὴ κατέχεται ὑφ' ἑνὸς εἴδους καὶ ὑπὸ τοῦ σώματος πανταχόθεν ἐπισκοτεῖται· ἥνπερ εἴτε Ἀμέλητα ποταμόν, εἴτε Λήθης ὕδωρ, εἴτε ἄγνοιαν καὶ παραφροσύνην, εἴτε διὰ παθῶν δεσμόν, εἴτε ζωῆς στέρησιν ἤ ἄλλο τι τῶν κακῶν ἀποκαλέσειεν, οὐκ ἄν πω ἐπαξίως εὕροι τὴν ἀτοπίαν αὐτοῦ προσονομάσαι. — V. 7. Anima post mortem purgata ad astra ascendet, inter quae versabitur σύμπαις. — V. 8. γενεθλήιον ἀκτήν. in regiones materiae. De gravi illo animarum ex superioribus et divinis regionibus casu notus mythus in Phaedro *Platonis*. Cf. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 113. — ὁλοτραφέεσσι περὶ κλήρεσσι μιγεῖσαι. Hymn. in Hecat. 6. ψυχὴν περὶ χθονὸς μαργαίνουσαν. Attinis fabulam explicans *Julianus* Or. V. p. 179. C. illum ἄφρονα fingi ait, ὅτι τὴν ὕλην εἵλετο καὶ τὴν γένεσιν ἐπετρόπευσε· σοφὸς δέ, ὅτι τὸ ἐκβάλλον τοῦτο (materiam) εἰς κάλλος ἐκόσμησε. — V. 10. ἐρωήν. Illum furorem, quo

viliores animae versus materiam feruntur, in me restinguite et intelligentibus sapientum vocibus sanctum enthusiasmum in pectore meo accendite. Similia Minervam rogat in Hymn. v. 33. ἐρωὴν eodem sensu usurpavit Hymno in Vener. I. 15. et II. 21. Haud scio, an *Proclus* respexerit *Platonem* in Phaedro p. 245. A. τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχή τε καὶ μανία, λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχήν, ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα τοὺς ἐπιγιγνομένους παιδεύει. — V. 14. γενέθλης, absolute cum notione pravitatis ponitur. Hymn. in Hecat. 10. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω, Κυανέης ὅθεν ἐστὶ φυγεῖν κακότητα γενέθλης. — V. 15. ἕλκετε. Idem h. l. ἕλκειν, quod ἀνάγειν et ἀναίρειν. Vide *Mitscherl.* l. c. p. 19. — βρίθουσαν. multa ex libris vestris sapientia instructum. — V. 18 – 32. Hos vss. cum inscriptione ὕμνος κοινὸς tanquam peculiarem Hymnum edidit *G. Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 252. lectionibus nonnihil a vulgata discrepantibus. Recte haec particula a praecedentibus sejungitur. Hymnus in Musas finem habet v. 17. In iis, quae sequuntur, preces ad deos in universum diriguntur. Non enim verisimile est, poëtam easdem res in eodem carmine bis posuisse. Jam confer v. 19. cum v. 1., v. 20. cum v. 15., v. 21. cum v. 4., v. 25. cum v. 6. et facile intelliges, haec ejusdem Hymni non esse. — V. 18. σοφίης οἴηκας ἔχοντες. *Orpheus* H. in Amor. LVII. 8. μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις. Lex (ὁ νόμος) ap. eundem Hymn. LXIII. 8. μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει. Hymn. in Mort. LXXXVI. κλῦθί μου, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις. — V. 19. In Cod. Wakefield. ἑλκυστῆς — ψυχὰς — λιπούσας. quod vir cl., cum non meminisset, haec jam sincerius edita esse, sic emendavit: ψυχαῖς — ὁλκτῆς ἀθανάτων — λιπούσαις. — V. 20. σκότιον κευθμῶνα. materiae vorago. βένθεος βιότοιο supra v. 3. χθονίους κόλπους vocat in Hymn. in Minerv. 35. — V. 21. καθηραμένας. Vulgo et in Cod.

Wakef. qui emendavit: ὑμῶν (ὕμνων) ἀρρήκτοισι καθαρμοῖσι. — V. 22. δ' αὖτε ἀπὸ omittit *Wakef.* — V. 23. φάος. Cf. Hymn. ad Solem v. 40. Sequentia ducta sunt ex *Homeri* Il. E. 127. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. — Pro εὖ γνοίην vulgo γνοίην legebatur. Illud rectius. — V. 25. ἀλιθαίοις κεύμασι. Cf. ad v. 6. et ad H. in Sol. 29. sq. — V. 27. Cf. H. in Sol. 20. 25. 30. — [. 444.] V. 28. Pro ἀλᾶσθαι cl. *Wakefied* ἀλᾶσθαι scripsit, cum in Cod. suo sequentem versum non reperisset. ἀλᾶσθαι et πλανᾶσθαι dicuntur animae, quas inhaerens materiae desiderium a reditu ad deos prohibet. *Plato* in Phaedone p. 81. D. (T. I. p. 185. sq.) καὶ οὔτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν (ψυχὰς) ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οὔσης, καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται, ἕως ἂν τῇ ξυνακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. *Sallustius* de Diis c. 19. p. 278. animae κολάζονται — αἱ μὲν ἐνταῦθα πλανώμεναι — αἱ δὲ ὑπὸ δαιμόνων ταραττόμεναι. Huc pertinet locus *Empedoclis* servatus a *Plutarcho* T. II. p. 607. C. ἔστι τ' ἀνάγκης χρῆμα —

Εὖτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ,
Δαίμονες οἵτε μακραίωνες λελόγχασι βίοιο,
τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι.

— V. 29. ποινή. Cf. ad Hymn. in Sol. 35. Hymn. in Min. 41. — δεσμοῖσι. iis, quae notavimus ad *Palladae* Ep. CXXXI., adde *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. 14. ψυχαὶ δίκην τίνουσαι σώμασιν ἐνδέδενται. *Empedocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B. — V. 30. pro ἐριλαμπέος Cod. Wakef. ἐπιλαμπέος. male. — V. 31. ἀταρπόν. *Orpheus* ap. *Justin. Mart.* de Monarch. p. 156. εὖτ' ἐπίβαινε Ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα. — V. 32. ὀργιακαί Cod. Wakef. qui ὀργιακῆς edidit.

III.

Hymnus in Venerem.

Habetur in *Stobaei* Floril. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 2. Venerem peculiari honore apud Lycios cultam esse, an aliunde constet, ignoro equidem; nec, quibus rebus de priscis Lyciis bene meruerit dea, scio. — Notanda locutio κεραννῦσθαι ἀρωγῆς, de iis, quibus plurimum auxilii contigerat. — V. 4. ἐλελίξαο *Stob.* Perperam ap. Fabr. et Tayl. [illegible]. V. 5. In antiquo illo simulacro expressa erant symbola matrimonii Veneris et Vulcani. νοερὸς γάμος is est, qui non inter corpora, sed intelligentias contrahitur, neque sensibus, sed mente percipitur. Hac ratione τὰ νοερὰ et τὰ αἰσθητὰ copulantur ap. *Proclum* in Theol. Plat. L. VIII. p. 17. et passim. — V. 7. Ὀλύμπιον. Veneris Olympiae templum, ab Epimenide, ut tradebant, exstructum, Spartae fuit; teste *Pausania* L. III. 12. p. 237. — Ὀλυμπίαν *Stob.* Gesn. — V. 7. ἐκ δὲ [illegible]. Veneris vi factum est, ut illi saepe mortem effugerent et virtutem colerent; eadem effecit, ut ex eorum conjugiis praeclara exoriretur progenies. — V. 11. βιότοιο γαλήνη. Hymn. in Minerv. 47. δὸς βιότῳ κλονέοντι γαληνιόωντας [illegible]. — V. 14. ἐκ' αἴσχεος. Animam a turpi materiae amore ad contemplationem aeternae pulchritudinis extolle. Pulchritudo ipsa in diis est; animae autem θεῖον κάλλους μεταλαγχάνειν αἰεὶ φύονται. *Jamblich.* de Myst. I. 7. p. 12. *Proclus* de Anima p. 23. b. *Omnis amatorius ordo conversionis est rebus omnibus ad divinam pulchritudinem in se unam*, et mox: *Exercitus heroum una cum daemonibus et angelis circa pulchritudinem debacchantur. — Jam vero animae hominum inspiratione ejusmodi tractae ex naturaliter cognatae Deo, circa pulchrum moventur assidue.* In pulchro enim Platonici humanitatis quasi fastigium ponunt, nihilque praestantius esse tradunt enthu-

siasmo eo, quo anima ad pulchritudinem fertur. Hoc autem ut fiat, anima τελεταῖς purgata sit, necesse est. *Plato* in Phaedro p. 251. A. (T. X. p. 330. sq.) — γηγενέος ἔρωτος. turpis materiae et rerum terrestrium cupiditas. Vide ad H. in Mus. v. 10. Ad sententiam facit *Proclus* de Theol. Plat. VI. 22. p. 404. ἡ δὲ Ἀφροδίτη τῆς δι᾽ ὅλων διηκούσης ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας ἐστὶν αἰτία πρωτουργὸς καὶ πρὸς τὸ καλὸν οἰκειοῖ τὰς ἀναγομένας ὑφ᾽ ἑαυτῆς ζωάς. *Orpheus* H. in Amor. LVIII. καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου, φαύλους δ᾽ ἐκτοπίους ἔρωτας ἀπὸ τῶνδ᾽ ἀπόπεμπε.

IV.

Hymnus in Venerem.

P. 445.] Etiam hic Hymnus exstat ap. *Stob.* Flor. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 1. σειρήν. Ordinem deorum (sive virium) a Venere procedentium et ab ea pendentium. Vide ad Hymn. in Sol. 18. — V. 2. πηγήν. ipsam Venerem, unde, tanquam ex fonte, amatoriae quaedam vires (Amores) profluunt. Summus omnium rerum auctor et δημιουργὸς princeps πηγή; ab hoc orti dii suos quisque rivulos emittunt; quorum respectu ipsi quoque πηγαὶ esse videntur. Cf. *Mitscherl.* ad Hymn. in Minerv. I. p. 25. sq. et *Gale* ad *Jamblich.* Myst. p. 299. — V. 3. πτερόεντες. Non sine causa hoc epitheton additur. Respicitur enim ad vim Amoris animam incitandi et extollendi, quod *Platonem* alis animae subnascentibus significasse, satis constat. *Plato* in Phaedro p. 251. B. C. (T. X. p. 331.) — V. 4. νοεροῖς βελ. Non de vulgari amore, sed de eo agitur, quo anima ad summam perfectionem tendit; hinc Amoribus νοερὰ βέλεμνα tribuuntur. His instructum est primum et nobilissimum Amorum genus, qui coelestium rerum desiderium animae inspirant. — ἀναγώγια κέντρα. Vide ad H. in Mus. v. 1. — ἰδεῖν πυρὸς. πάλλας. Hymn. in Sol. 32.

ὑψίστ-

ὀφιτευοῦς δὲ λάθοιντο πατρὸς πολυφεγγέος αὐλῆς. — V. 7. Aliud Amorum genus est, qui generis humani conservandi causa vitae terrestris cupiditatem animabus injiciunt. Hoc ad Venerem ipsam refert *Julianus* Or. IV. p. 150. B. ἐνδίδωσι δὲ τὸ γόνιμον τῇ γῇ προμηθευμένη καὶ αὐτὴ τῆς ἀειγενεσίας τῶν ζώων. Conspirat Oraculum Chaldaicum:

> Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος
> πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος,
> ὄφρα τὰ πάντα μένῃ, χρόνον εἰς ἀπέραντον ἐρῶντα.

— V. 10. Tertium et infimum Amorum genus connubio praeest. — ἐγγαμίων ὀάρων. Pro veneris fructu dixit *Leontius* Ep. XIV. ἁγνὸς ἐὼν Κυπριδίων ὀάρων. et alii. — V. 11. ἐποπτεύουσιν. Omnes codd. et edd. quas vidi. — V. 12. θνητῆς ἀθάνατον. *Aristides* Or. I. p. 6. Jovi, ait, cum reliqua omnia debentur, tum, quod τὸ θνητὸν ὂν ἡμῶν γένος κατὰ μέρος ἀθάνατόν ἐστι τῇ διαδοχῇ, et Or. in Aescul. T. I. p. 37. μεγίστην δὲ καὶ κοινοτάτην εὐεργεσίαν εἰς ἅπαντας κατέθετο, ἀθάνατον ποιήσας τὸ γένος τῇ διαδοχῇ. — V. 16. ψυχήν. Hinc intelligitur, fuisse, qui a Venere animam mundi proficisci statuerent; alii autem Venerem in aethere supra septem mundorum circulos collocabant, et materiae (σειραῖς ἡμετέραις) vires insuperabiles tribuere putabant. Haec, fateor, mihi satis expedita non sunt, aliisque ea ex interiori philosophiae mysticae scientia explicanda relinquo.

MARINI NEAPOLITANI
DISTICHON.

¶. 446.] Vat. Cod. p. 388. Edidit *Jensius* nr. 101. Reisk. Anthol. p. 155. nr. 753. Vitae Procli a Marino conscriptae praefixum. — V. 2. apogr. Guyeti [illegible]

habet: τὰδ' ἔτευξε Θέοντι. In marg. notata vera lectio, quam membranae exhibent.

Marino tribuitur etiam Epigr. inter ἀδέσπ. DXCIV.

CLAUDIANI
EPIGRAMMATA.

T. 447.] *I.* Vat. Cod. p. 100. Hoc Epigr. et duo sequentia edidit *Heinsius*, a *Leone Allatio* accepta; post illum ea inter *Claudiani* carmina exhibuit *Gesnerus* nr. LXV — LXVII. p. 632. sqq. *Reisk.* in Miscell. Lipf. IX. p. 192. nr. 311. — V. 1. εὖ γὰρ Θοῖ. Vat. Cod. quod lectioni apographorum quorundam, quam *Br.* recepit, merito praetulit *Reiskius*. γὰρ referendum ad ἵλαθι. Veniam des, Phoebe, ejus, quod dicturus sum. Nam apparet, te, celerum sagittarum moderatorem, Amoris spiculis vulneratum esse. — V. 2. ὑπ' Ἔρ. ὑπ' ὠκυπ. Vat. Cod. — ἐν' Ἔρωτος ὑπ' dedit *Heins.* et *Gesn.* Ille etiam διστροῖς.

II. Vat. Cod. p. 378. Εἰς μιμάδα γυμνάσασαν καὶ καλλωπιζομένην. Primum vers. excitat *Salmas.* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 822. Integrum, post *Heinsium*, edidit *Jensius* nr. 47. — *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 697. primus aliquid deesse animadvertens, post tertium versum hunc inserendum censebat: κτύπε βάπτει, μόλιβον παῖς· ἤδη δ' ἀχλυόεσσα —. — V. 1. ἀνευάζουσα. Lasciviam et laetitiam, quam crotalistria nostra in saltando prae se ferebat, simpliciter indicat, χορεῖαι εὔκροταλοι, saltationes ad crotalorum strepitum editae. Illud instrumentum, quod duabus virgulis aut laminis aëneis constabat, δίζυγα χαλκὸν vocat *Claudianus* v. 2. Comparat *Salmasius* *Nonnum* in Dionys. L. XLVI. χεῖρα δὲ δισσὴν θηλύγων ἐλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ, οἷα γυνὴ παίζουσα χορόκτυπος. *Virgilius* in

Copa v. 2. — *crispum sub crotalo docta movere latus Ebria fumosa saltat lasciva taberna.* — V. 3. Cum verbum desit, quo ὑποκλέπτων referatur, dubitari nequit, quin unus aut alter versus interciderit. Rem minime salvam praestat *Gesneri* conjectura κτεὶς μὲν ὑποκλέπτων —. Canos crines γείτονα μοίρης vocat, aetatem nimirum indicantes in Orcum pronam. — V. 4. Male Vat. Cod. αὔρη. *Gesnerus* αὐγὴν legens, totum versum inepte exposuit. De oculorum ὑπογραφῇ accipiendus videtur, quo efficitur, ut majores et splendidiores appareant oculi. De hoc veterum more vide, praeter *Casaubonum* ad *Athen.* XII. p. 840., *Trillerum* in Obss. crit. p. 401. sqq. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 53. Pro χηράσσεται *Salmasius* tentabat κορύσσεται, quod, ut non ineptum, ita nec necessarium est. — V. 5. ἄχρεος αἰδώς. *impudentiam* interpretatur *Reiskius*; quod verum puto. Proprium est pudori erubescere. Quod cum jamdudum facere desiisset vetula meretrix, falsum et mentitum sibi ruborem affricuit. Ut hic impudentia mentitum, sic pudor verum ruborem inducit vultui in *Chaeremonis* fragm. ap. *Athen.* XIII. p. 608. D. cum meis, tum *Hermanni* (ad Euripid. Hecub. p. 130.) emendationibus sic refingendo:

καὶ σώματος μὲν ὄψανα κατηυγάζετο,
στίλβοντα, λευκοχρώματ', εἴδει διαπρεπῆ·
αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν, ἠπιώτατον
ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι.

— V. 6. μῆλα κεκαλ. papillas sub strophio conditas, quippe quae nudae virorum oculos non amplius attrahant. νόθη ἀγλαΐη. De cerussa accipio, quibus illa sinum illinebat. στέφειν pro *ornare* passim obvium.

III. Vat. Cod. p. 378. Praeter *Heinsium* edidit *Du Cange* in Gloss. gr. med. aevi v. Σέλλιον. *Jensius* nr. 48. *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 698. Mutilum esse in fine monuit *Gesnerus.* — V. 1. χαλκοβάρεζαν. *Jens.* *Vestibu-*

lum Heliconis Gesnerus interpretatur de auditorio, in quo acroasis esset. Cui interpretationi licet color conciliari possit ex Epigr. in Anath. Byz. XIII. T. III. p. 134. ubi Bibliotheca οἶκος Ἑλικῶνος vocatur, *Ruhnkenius* tamen in Epist. crit. p. 120. sine haesitatione corrigit: ἐνὶ προθύροις Στελιχῶνος, *in patroni mei, Stilichonis, vestibulo.* Idem *Piersono* in mentem venerat, et *Medenbachio* in Amoen. p. 10. — V. 3. Ad μεγίοντι cum *Reiskio* ἐμοὶ intellige. Idem ἀοιδῆς mutavit in ἀοιδῷ, quod *Gesnerus* recepit citra necessitatem. Obscurior codicis lectio a *Claudiano* videtur posita, ut aenigmaticum acumen efficeret; hinc sellam, qua poëta recitans utebatur, *recitationis fulcimentum*, ἐπίβαθρον ἀοιδῆς, vocat. — V. 4. θάρυξε νόον eleganter emendavit *Reiskius*. Ceterum errasse lemmatis auctorem, qui *Claudianum* servum illum verberasse ait, intelligitur ex πολύμητις, unde eum dolosum esse et consilio verisimilius videtur.

IV. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 350. St. 489. W. unde hos versus *Raphelengius* in Syllogen carminum *Claudiani* recepit. Crystallinam sphaeram, quae aquam continebat, mundi imaginem esse ait, coelo mare tanquam ulnis amplectente. Ad *Euripidis* dictum (in Incert. fr. I.) fortasse respexit: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις. *Hoc circum supraque, quod omnem Continet amplexu terram. Lucret.* V. 319. quae exposuit *Valcken.* in Diatr. p. 47. sqq. — ¶. 448.] V. 3. ἔχουσα. Ed. Ald. ἔχοντα pendet ab οὐρανὸν, hoc a δεῖξεν.

V. Cod. Vat. p. 479. Planud. l. c. — λίθῳ πεπ. ὕδωρ. i. e. εἰς λίθον. Persuadebant sibi veteres, crystallum glaciem esse consolidatam. Vide *Barthium* ad *Claudiani* Ep. LVI. *Possedit glacies naturae signa prioris: Et fit parte lapis, frigora parte negat. Sollers lusit hiemi, imperfectoque rigore Nobilior, vivis gemma tumescit aquis.*

AMMONII EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 535. Ἀμμωνίδου. Plan. p. 141. St. 204. W.

II. Vat. Cod. p. 488. cujus auctoritate *Ammonio* nunc tribuitur. In Plan. p. 339. St. 479. W. ad *Platonem* refertur, cujus conf. Ep. XV.

SYNESII PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

T. 449.] *I.* »Synesii Epigramma de astrolabio in »ejus operibus legitur ed. Petavii p. 311.« *Br.* Append. Anth. Plan. p. 532. St. *28. W. Scriptum videtur in Sphaeram κρικωτὴν sive ἐκ καλάμων, de qua nonnulla dedit *Th. Marcilius* ad *Propert.* IV. 1. 77. p. 721. ed. *Burm.* — V. 1. στίβον ἐς οὐρανόν. viam mortalibus antea negatam. Conf. loca veterum ap. *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. IV. 38. — ἃ μέγα θ. Vulgo. — V. 2. καὶ νόος. Et prudentia divina, supernis illis sedibus relictis, ad mortales descendit. Sic haec explicari possunt, nec opus emendatione *Huetii* p. 81. qui commode affert *Ovidium* I. Fastor. 297. de astronomia agentem: *Felices animas! quibus haec cognoscere primis, Inque domos superas scandere cura fuit. – Admovere oculis distantia sidera nostris; Aetheraque ingenio supposuere suo. Sic petitur coelum; non ut ferat Ossan Olympus; Summaque Peliacus sidera tangat apex.* Adde *Manilium* L. I. 13. *Jam nunc juvat ire per altum Aëra, et immenso spatiantem vivere coelo.* Ad secundi versus lectionem tuendam facit ejusdem poëtae v. 25. *Quem primum interius licuit cognoscere coelum Munere coelestum? Quis enim, nolenti-*

bus illis, *Cepisset furto mundum, quo cuncta regun-tur? Quis foret humano conatus pectore tantum, Invitis ut Dîs cuperet Deus ipse videri?* — V. 3. ἐπετάσσατο. Vulgo. *Sapientia rotundam sphaerae superficiem ordinavit*, descripsit, circulis in ea notatis. — κύκλα ἴσα, circuli meridiani, quos vocant, aequatorem rectis angulis secantes, atque adeo omnes ejusdem magnitudinis, ἴσα. Hos secant τομαὶ οὐχ ὁμαλαὶ, circuli tropici et polares, inaequalibus intervallis distantes. — V. 5. ἄντυξ h. l. gyrus esse videtur, in quo collocatus Phoebus noctis et diei horas exaequat, i. e. linea aequinoctialis. ταλαντεύει. Convenit *Columella* L. X. 42. *Cum paribus Titan orbem libraverit horis.* νυκτὶ καὶ φάος. *Virgil.* Georg. 209. *Libra — medium luci atque umbris jam dividit orbem.* — V. 7. δέξο. Malim δέρκεο. Pro ζωδιακοῦ vulgo ζωοφόρου legitur, quod, quamvis insolentius, non tamen temere damnandum videtur. Sic certe Latini *signiferum orbem* sive *circulum* pro *zodiaco* dicere solent. *Vitruv.* L. VI. 1. et *Cicero* de Divin. II. §. 89. λοξώσιες. *Proclus* de Sphaera c. X. λοξὸς δέ ἐστι κύκλος ὁ τῶν ιβ ζωδίων. *Obliquus signorum ordo* ap. *Firmicum* I. 4. — V. 8. σύνηλύσιος vulgo. — In μεσημβρίνης notanda penultimae productio, cujus etiam alia exempla profert *Ruhnk.* Epist. crit. p. 165. sq. — κέντρα συνηλύσεως sunt polus uterque, quod in iis omnes circuli meridiani concurrunt.

II. Plan. p. 300. St. 440. W. Ex *Synesii* Epistola LV. ad Nicandrum: Τοὐπίγραμμά μου τὸ κλεινὸν, πῶς γὰρ οὐ κλεινὸν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπῄνεσε Νίκανδρος; Τῆς χρυσῆς . . . . . ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε. Hinc sculptor quidam ineptus operi anaglypho, feminam sedentem exhibenti, adscripsit: Ἡ Κύπριδος, ἡ Στρατονίκης. Vide *Maffei* Ars Crit. Lapid. p. 74.

III. Planud. p. 300. St. 440. W.

TROILI GRAMMATICI
DISTICHON.

V. 450.] Plan. p. 296. St. 435. W. In Lyronis athletae statuam, publicis sumtibus ipsi positam. Lyronem aliunde cognitum non habemus.

THEODORETI GRAMMATICI
DISTICHON.

Plan. p. 291. St. 430. W. Philadelpheae, Lydiae urbis, cives Philippo munera miserunt, justitiae ejus memores. Hoc ex ipsis poëtae verbis prodit. Si lemmati fides, Philippus, cum ei haec munera mitterentur, Smyrnae praetor fuit.

THEOSEBIAE EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 295. Anth. Plan. p. 240. St. 348. W. In mortem Ablabii, medici, Hippocrati et Galeno comparandi. — V. 1. Ἀκεσορίῃ, quae et Ἀκεσὼ vocatur, Aesculapii et Epiones filia. Vide *Suid.* in Ἠπιόνῃ T. II. p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 291. A. — V. 4. μετὰ κείνων. Vulgo. — Pudet illam post Ablabii fata inter homines conspici, quod nimirum tantum artis suae antistitem perire siverit.

ABLABII ILLUSTRII EPIGRAMMA.

¶. 451.] Vat. Cod. p. 480. In Plan. p. 379. St. 517. W. Ἀσκληπιάδου nomen inſcriptum habet. In diſcum, eximio opere elaboratum. Hunc, Homeri exemplo, a diis ad homines perveniſſe fingit. — V. 1. Κρόνῳ corrigit *Huetius* p. 36. ſine cauſa et contra poëtae mentem. — Κυθείρῃ, omnes veteres ante Steph. et Vat. Cod. — V. 3. ἔπορεν. Vat. — V. 4. Αἰνεάδαις. apud Romanos, ad quos illud κειμήλιον per Aeneam venerat.

TRYPHONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 441. Planud. p. 54. St. 77. W. In membr. lemma eſt: Τρύφωνος εἰς τέρπην τὴν κιθαρῳδὸν τελευτήσασαν ὑπὸ πληγῆς σύκου. Ineptum hoc lemma, quod, ut plurima alia, a recentiore homine profectum eſt, *Salmaſium* mire turbavit. Quum enim ejus auctori crederet, de femina cithariſtria agi, Τέρπης mutavit in Τέρπη, et participia κρέκων et πληγείς per enallagen de muliere dicta interpretabatur. Nos poëtae verba magis, quam lemmatis auctorem moramur. Quae apud illum de Terpis morte narrantur, in memoriam nobis revocant *Suidae* locum T. I. p. 486. γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντος καὶ κεχηνότες πρὸς τὴν ᾠδήν, ἐμβαλόντες εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε. Haec ſimilitudo et mortis et nominis efficit, ut de eodem homine agi ap. *Tryphonem* et *Suidam* putem, ſive idem fuerit nomen Τέρπου et Τερπάνδρου, ſive librarii errore ap. *Suidam* illuſtrius *Terpandri* nomen pro Τέρπου temere ſcriptum ſit. — V. 1. Τέρπην — σκιάδεσσιν ἀείδων. Vat. Cod. Τέρπης — σκιάδεσιν ἀείδων. Plan.

τέρεν emendabat *Salmasius* in not. msc. Hoc ipsi merito reliquit cl. editor, recte recipiens ejusdem conjecturam ἀοιδάν. κρέκειν ἀοιδὰν dictum, ut κρέκειν μέλος ap. *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. *Mnasalc.* Ep. X. et *percutere lyrae carmen* ap. *Propertium* L. II. 1. 9. Vide *Huschk.* in Ep. crit. p. 8. sq. In σκιάδεσσιν interpretando idem a vero aberrat, de urbe Arcadiae Sciade agi arbitratus, quae etiam *Brodaei* fuit opinio, et *L. Holstenii*, qui hoc Epigramma laudat ad *Stephan. Byz.* v. Σκιὰς p. 297. Verum sensum paucis verbis indicavit cl. editor: „σκιάδεσσιν. „Sic recte Vat. membr. i. e. ἐν τοῖς Καρνείοις. Vide Meur-„sii Graeciam feriatam in Κάρνεια.“ Hoc festo, quod Spartae in Apollinis honorem actum esse constat, σκιάδες, *umbracula*, exstruebantur, sub quibus Lacedaemonii conveniebant. Erat etiam Spartae in foro σκιάς, ubi conventus agebantur *Pausaniae* tempore, quem vide L. III. 12. p. 383. ed. *Fac.* In Carneïs musica certamina instituebantur, de quibus post *Meursium* collegit quaedam *Barnesius* ad *Euripid.* Alcest. 450. — V. 2. Memorabilis Vat. Cod. lectio κάτθαν' ἐνοστήσας ἐν Α. quam nemo notavit. Si fuit κάτθανε νοστήσας, significatur, eum a festo *redeuntem* periisse. Sed hoc neque cum praecedentibus congruit, ubi inter canendum, κρέκων ἀοιδάν, periisse indicatur, neque cum *Suida*. Doctior itaque lectio latere videtur, quam aliis investigandam relinquo. Nam ἐξαπίνης non *Tryphonis* lectionem esse, sed *Planudis* emendationem, nullus equidem dubito. — V. 3. πληγεὶς ἐν βέλει. In his praepositio abundat, ut saepe. Vide multa similia suppeditantem *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 523. ed. Bip.

ZOSIMI THASII

EPIGRAMMATA.

¶. 452.] *I.* Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. Hoc et duo sqq. Epigrammata versantur in notissimo et usque ad fastidium tractato argumento de tribus fratribus, Pani dona ferentibus. — V. 2. κυνηγεσίης. Vulgo. — V. 3. πτηνῶν. Vulg. — V. 6. cum parte praecedentis laudat *Suidas* in Ἥρας ὄγμοι T. II. p. 48. ubi male τῆσδε δίδου exhibetur. Vocem εὔαγρον illustrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 159.

II. Vat. Cod. p. 173. Plan. l. c. — V. 2. τέχνας. Vat. Cod. — V. 3. πτηνοῖσιν vulgo. Doricam formam exhibent membranae Vat. et *Suidas*, qui hoc distichon laudat in βολίς T. I. p. 440. — V. 4. κλίτορ. *Suid.* — θηρσὶν Vat. — V. 5. τὸν μέν τι δί. Vulgo.

III. Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 433. St. 567. W.

¶. 453.] *IV.* Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. In Anaximenis scutum, quod herum suum non in pugna tantum, sed etiam in maris fluctibus servaverat. Cf. *Dioclis* Ep. III. Tom. II. p. 182. — V. 2. Ἀνιξαμένους. Vat. — V. 3. ἔσχισε. naufragio facto. — V. 4. νηξαμένης. Vat. Cod. pessime. — V. 6. θάνατον. Vat. Cod.

EUGENIS

EPIGRAMMA.

° Anth. Plan. p. 368. St. 507. W. In Anacreontis ebrii statuam. Expressum carmen ex *Leonid. Tarent.* Ep. XXXVIII. ubi vide not. — V. 1. ἱμερίοι. Ed. Flor.

In marg. Wechel. γϱ. καὶ πᾶις. — V. 2. „Λυαῖ', Ἀνακρέοντα. Sic recte exhibet unus Planudeae regiorum „codd. Alius, ut Flor. ed. Λυαῖον." *Br.* Vulgo Λυαῖος, quod Aldus in Lectt. notavit. In Λυαῖ' sponte incidit *Jos. Scaliger* in not. msc. — Τήϊος κύκνας est ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXVI. Cf. *Mitscherl.* ad *Horat.* IV. Carm. II. 25. — V. 3. ὑγϱῷ ν. μελιηδόνι. pro ὑγϱῷ νέκταϱι. supplantasti eum dulci latice, cui deditus erat. — V. 4. περὶ σφυϱοῖς. talos ambit ora sive limbus vestis, pallio non collecto, quod ebriorum est, *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. ἄχϱι καὶ ἀστϱαγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν. — V. 5. μονοζυγὲς σάνδαλον, pro μόνον, ut οἰόζωνος ἀνὴϱ eodem sensu ap. *Sophocl.* Oedip. T. 866. et μονόστολον δόϱυ ap. *Eurip.* Phoen. 749. — βιφθεῖσα. Vulgo. — V. 7. ἀθϱοΐζεται. In marg. Wech. γϱ. καὶ ἀγλαΐζεται. Prius verius puto propter quaesitum orationis genus in hoc carmine. Lyra, carmina amatoria resonans, eorum particulas et singulas voces *sibi* quasi *colligere* dicitur, integrum sibi carmen, a poëta paulo ante recitatum, revocare et iterare cupiens. *Jos. Scaliger* in not. msc. αὖ θϱοΐζεται; et certe ejusmodi lectio vulgata longe foret commodior. Sed primum αὖ mire languet, nec forma θϱοΐζεται ulla auctoritate nititur.

CYRI EPIGRAMMATA.

T. 454.] I. Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: Κύϱου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἡνίκα ἔμελλε ἐξοϱίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, θϱῆνος, ὃν εἶπε πϱὸς αὐτῇ τῇ πόλῃ τῆς ἀκϱοπόλεως. In Planudea ἄδηλον est p. 110. St. 161. W. De Cyri exilio dicemus in Historia Poët. Anthol. v. Κῦϱος. — V. 3. τέϱπεσκον ἀνίας. ut curas fallerem, aegritudinem cantando lenirem. — V. 6. κηφῆνες. Cf. notata ad *Dioscorid.* Ep.

XXX. 2. T. I. P. II. p. 401. quibus adde *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 158. qui multa hujus generis collegit.

II. Vat. Cod. p. 667. Κύρου ποιητοῦ ἐγκώμιον εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα. Edidit *Reisk.* in Anthol. nr. 633. p. 102. et ante eum *Wolf.* in Fr. Poëtr. Gr. p. 18. Theodosium cum praestantissimis Homeri heroïbus comparans, eum egregias eorum virtutes nullis vitiis inquinare praedicat. — V. 1. ἀριδίκετα. Vat. Cod. — V. 2. λοχαίου καὶ ἔρωτος. Cod. λοχαῖος Achillis ἔρως, *amor clandestinus*, is esse videtur, cui Achilles ap. Lycomedem indulgebat. — V. 3. νόθον ἦμαρ. spuria origo, *conditio* nothi; secundum Homericum δούλιον ἦμαρ. — μορφήν. Respicitur ad Il. β. 477. sq. Il. γ. 166. sq. — οἶνος propter epitheton τοῦ οἰνοβαρέος, quod Achilles ei tribuit. — V. 5. πινυτόν. *Reisk.* πινυτή. σύνεσις. φρόνησις. πινυτήν. σωφροσύνην. *Hesych.* In fine vers. πᾶν σε ἔισκω Cod. et *Reisk.* — V. 6. πολιοῦ δὲ γ. *Reisk.* — V. 8. πρὶν χρ. ἀθρήσεις. Cod. In marg. ap. Lips. -πλήν. — Pro τριτάτης *Wolfius* oscitanter τετράτης exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 229. St. 334. W. „Lemma in Cod. Vat. Εἰς Μαύην τινα γυναῖκα τριάκοντα „καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν. et v. 1. Μαύης. Mulieris hujus, „quae XXXIII. vixit annos, χρόνος enim annum signifi„cat, nomen fuit forte Μαρίη, quod depravatum in „Μαύη." *Br.* — V. 1. Μαίης. Plan. — δεκάδας Edit. pr. — τρία, ἔτεα scil. Quod Plutoni βέλος tribuitur, id ex poëtica dicendi ratione videtur derivatum, qua mortales Apollinis Dianaeve sagittis configi dicuntur. — V. 3. ἤρπαξεν. Vat. Cod. — V. 4. Texendi solertia Penelopae similis. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα. Artifices, qui alicujus formam et vultum ad vivum exprimunt, eum ἀπομάξασθαι dicuntur. Lysippus Alexandri ὅλαν ἀπεμάξατο μορφάν, ap. *Archelaum* Ep. T. II. p. 58. οὐ χρηστόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Hinc imitandi

et exprimendi notio in hoc verbo obtinuit. Aratus Hesiodi ἔπος τὸ μελιχρότατον ἀπεμάξατο ap. *Callimach.* Ep. XXXV. discipulus magistrum ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο. *Alciphr.* L. III. Ep. LXIV. p. 434.

T. 455.] *IV.* Cod. Vat. p. 462. Plan. p. 353. St. 493. W. — V. 2. χάριν. amoenitatem, qua illud balneum erat conspicuum. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCXXIV. CCCXLIII.

V. Vat. Cod. p. 487. sine auctoris nomine. „In uno „e Planudeae regiis codd. distichon hoc reperi, in cujus „pentametro scriptum ἔπρεπε τὴν σοφίην. Est autem in „libri IV. cap. εἰς εἰκόνας γυναικῶν post Synesii monosti„chon in sororis suae imaginem.“ *Br.* Scriptum in statuam Sophiae cujusdam, ante Justitiae templum vel dicasterium aliquod collocatam. — V. 2. ἔπρεπε τὴν σοφίην. Vat. Cod. omisso εἶναι.

VI. Vat. Cod. p. 486. Plan. p. 361. St. 500. W. De Maximini domo, CPoli ad maris litus magnifice exstructa. Fallitur *Du Cangius* in CPoli Christ. P. I. II. p. 174. qui Maximinum putat esse eum, qui sub Justiniano praefectus praetorio Italiae fuit. Is, quem Cyrus significat, sub Theodosio juniore quaestor palatii fuit, in codice Justinianeo commemoratus. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. XII. p. 341. — V. 1. In marg. Wech. γρ. καὶ Μαξιμῖνος, ἀνθ' οὗ ἐγὼ Μαξιμῖνος γραπτέον ἡγοῦμαι. In nominibus propriis seriores illi poëtae multum sibi licere putaverunt. — V. 3. ἀπειρεσίη Vat. Cod. — V. 7. ἡμετέρως et ἐρθωνίσει. Vat. Cod. — Ad ipsum Bosporum illa domus exstructa erat, et quidem ita, ut fundamenta ejus mare, cui superstructa erant, transmitterent. Sic *Grotius* quoque haec intellexit:

Subter opus nostrum securo tramite labens
Pontus in aequoreas reditum tamen invenit undas.

Simplicius tamen de undis Bospori, domus fundamenta alluentibus, dum sese in Propontidem effundunt, acce-

peria. — Sequentem versum non satis intelligo. Fortasse χθονὸς in ποδὸς mutandum: Tantum aqua alluit, quantum sufficit ad extremos pedes meos, (i. e. fundamenta) madefaciendos. — V. 9. ἐξεμίθην. Vulgo.

VII. Cod. Vat. p. 487. Plan. p. 367. St. 506. W. — V. 1. Κῦρος ἔχει. versu mutilo, Vat. Cod. Praesentis forma ἐγείρει, huic loco non satis apta. Fortasse ἔγειρεν antiquitus fuit.

CHRISTODORI COPTITAE

EPIGRAMMATA.

I.

Ecphrasis.

I. 456.] Vat. Cod. p. 64 – 76. cum lemmate: Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου Κοπτίτου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου. Plan. p. 383. St. 521. W. unde eam repetivit *Banduri* in Antiqq. Constantinop. L. VII. cum ceteris Epigrammatis ad Historiam Byzantinam spectantibus. His omnibus *Brodaei* notas addidit T. II. p. 862. sqq. Describuntur hoc carmine statuae, quibus Zeuxippus, balnei publici id nomen fuit, erat ornatus. Zeuxippi, a Severo conditi, magnificentia laudatur a *Cedreno*, anno quinto Justiniani, quo anno, seditione orta, igne consumtus est: τότε ἐνεπρήσθη τὸ λεγόμενον Ζεύξιππος, ἐν ᾧ ποικίλη τις ἦν θεωρία καὶ λαμπρότης τεχνῶν, τῶν τε μαρμάρων καὶ λίθων, καὶ ψηφίδων καὶ εἰκόνων διὰ χαλκοῦ πεποιημένων, τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος ἀνδρῶν ἔργα, μόνον τὸ μὴ παρεῖναι αὐταῖς ψυχὰς τῶν ὡς οὗς ἐγένοντο. Deinde addit: Στῆλαι δὲ ἦσαν ἐκ χαλκοῦ πεποιημέναι τῶν σοφῶν ἁπάντων, τῶν ὑψηλῶν καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων, καὶ ὅσοι ἐπ᾽ ἀνδρείᾳ ἐγένοντο διαβόητοι. Vide *Du Cange* in

CPoli christ. L. I. p. 89. sq. In *Christodori* autem carmine non tam artis notationes deprehendas, quam potius versificatoris studium ornandi singula poëtica licentia; ordo narrandi nihil habet certae rationis; videri itaque potest adumbratus ex ipso statuarum ordine in Zeuxippo; *Heynii* verba sunt in Comment. Soc. reg. T. XI. p. 7. — „Poëma hoc malo consilio auctor fuit „Aldus in particulas discerpendi, singulis praefigendo „titulos, quos absque ulla necessitate librarii in codicis „ora apposuerant, tamquam si singulae hae partes di„versa constituerent Epigrammata. Hinc orta prava „distinctio, quae plurimorum locorum sensum turbat, „aliquot versuum hemistichiis finalibus, quibus nova in„cipit descriptio, praecedentibus contributis. Quod ra„tio et poëmatis natura suadebant, feci, Florentini edi„toris exemplum secutus. Multa in praestanti hoc poë„mate e Vat. membr. emendavi, paucula quaedam, „eaque levioris momenti, absque codicis auctoritate.“ *Br.* — V. 1. In ipso Zeuxippi introitu, ut videtur, Deïphobi statua collocata erat in basi anaglyphis ornata, ἐν βωμῷ εὐγλύπτῳ. Hanc vocis βωμὸς significationem illustravit *Vauvilliers* ad *Sophocl.* Oedip. T. 16. Status corporis erat talis, ut Menelao, Troja capta Deïphobi domum impugnanti, obviam fieri existimari posset ad defendendam Helenam. Vide not. ad *Tzetzae* Posthom. v. 601. et 729. Progredienti similis, corpore in obliquum inclinato, oculos circumferebat, hostilem impetum vitans. Hunc Deïphobi statum aliquam similitudinem habere cum Gladiatoris Borghesii statu, monuit *Heynius*, simul diversitatem, quae inter utrumque opus erat, significans. — V. 3. ἐπ' ὀρνυμένῳ vulgo. — V. 4. ξόν. Vat. Cod. — V. 6. δόχμιος ἦν. ut Amycus ap. *Theocrit.* Id. XXII. 120. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. Ex eodem poëta fortasse sequentia adumbrata. Id. XXV. 245. de leone, impetum faciente in hostem: κυρτὴ δὲ

βάχις γένετ' ἠύτε τόξον, Πάντοθεν εἱλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. — V. 11. ἀντιβίου. Vulgo. In marg. Wechel. ἀντιβίοιο. quod et *Jos. Scaliger* in exemplo suo notavit. ἀντιβίοιο — ἐλάσσαι. Vat. Cod. vulgo ἐλάσσειν. — V. 12. Furore percitus vulneraret Menelaum, si natura aeris id permitteret. — V. 13. Proxime adstabat *Aeschines*, rhetor, verba facientis specie; hoc contractae genae significant. οἷα ἀεθλεύων. de victoria contendere videbatur in foro. πολυτρόχαλον ab oratore ad locum, ubi dicit, translatum. *Verbosi garrula verba fori* dixit *Ovid.* III. Trist. XII. 18. — Post Κεκροπίδης abest δ' in Vat. Cod. unde ἄνθεμα recepit cl. editor, pro vulgato ἄνθεα. Formam ἄνθεμον exemplis illustrat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 717. Nostro loco similis est versus ap. *Philodemum* Ep. XXXI. σαββακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. ubi vide T. II. P. I. p. 242. Aeschinem πειθοῦς ἄνθεμα vocat, ut *Ennius* Cethegum *florem delibatum populi suadaeque medullam*, ap. *Ciceron.* in Brut. c. XV. — V. 17. Prope Aeschinem *Aristoteles* erat, meditabundus, manibusque complicatis. Vulgo Aristotelem *brachio exserto* fictum esse, *Heynius* docet p. 19. ex *Sidonio Apollin.* IV. Ep. 9. loco memorabili: *per gymnasia pinguntur areopagitica vel prytaneum: Speusippus cervice curva, Aratus pandu, Zenon fronte contracta, Epicurus cute distenta, Diogenes barba comante, Socrates coma candente, Aristoteles brachio exserto, Xenocrates crure collecto, Heraclitus fletu oculis clausis, Democritus risu labris apertis, Chrysippus digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclides propter mensurarum spatia laxatis, Cleanthes propter utrumque corrosis.* — ¶. 457.] V. 20. συνιστάμεναι. genae contractae, sive etiam placide compositae, immobiles. — ἀμφιέλισσαν. Vulgo et in Vat. Cod. Nota antithesin inter vultum tranquillum et mentem irrequietam philosophi. — V. 21. τροχαλαὶ ὦπαι. pro epitheto ornante cum *Heynio* accipe, quatenus omnes oculi *mobiles* sunt. Alias enim

τροχα-

τροχάλοὶ oculi cogitantis conditioni non satis conveniunt. — V. 24. Juxta Aeschinem *Demosthenes* stabat, eo habitu, ut orationem adversus Macedonas meditari videretur. — σάλπιγξ. Pindarum σάλπιγγα Πιερικὰν appellat *Antip. Sidon.* LXXIX. De eloquentia *Symmach.* L. IV. Ep. 3. p. 228. *Tuam tubam totus qua patuit orbis venerabitur.* ubi vide *Savaron.* p. 233. — V. 28. τεθοωμένος. Cerberus ap. *Hermesian.* v. 11. ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένος. ubi vide *Ruhnken.* p. 287. Crasinus ap. Nostrum infra V. 359. θυμοδακεῖς ἔθοωσεν ἀκοντιστῆρας ἰάμβους. — V. 29. Et sane vocem editurus esset, nisi aes ipsi silentium imponeret. — τέχνη. artis natura eum cohibet. — ὑπὸ σφρηγῖδι. Vulg. — V. 32. *Euripides* nomen ab Euripo duxisse putabatur. Vid. *Barnes.* in Vit. Eurip. §. VII. — V. 34. διανεύμενος, a διανέω, versans in casto aliquo et pudico opere; ut dicitur ap. poëtas ἔρχεσθαι, βαίνειν δι' ἀδόνης et similia, quae illustravit *Valcken.* ad Phoeniss. 1554. p. 525. sq. Respiciuntur autem casti *Euripidis* mores, quos in tragoediis suis adumbrans, scenam sanctimoniae et pudicitiae disciplinam reddidit. ἔργα σωφροσύνης per periphrasin dictum, ut multa hujus generis, quae vide ap. *Rittershus.* Oppian. I. Halieut. 107. — V. 35. θύρσα. Putes θύσθλα poëtam scripsisse. Euripides, ut Bacchi antistes, in scena thyrsum concutere fingitur. — V. 36. *Palaephatus*, vates, lauro coronatus, vaticinium reddenti similis. Vide de eo *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 182. — V. 37. στεψάμενος. Vat. Cod. — V. 38. *Hesiodus* conspicitur quasi cum Musis colloquens. Referenda sunt haec ad initium Theogoniae. — χαλκὸν δὲ βιάζετο. Vat. Cod. Furore poëtico inflammatus aeris naturae vim facere videtur, ut divinum carmen edat. — V. 40. Prope Hesiodum erat *Polyidus*, in fabulis satis notus. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* p. 544. sqq. — V. 458.] V. 45. *Simonides*, cum lyra, cantus, ut videtur, etiamnum cupidus. ἐύνεας. fortasse ductum ex

Simonidis Ep. LV. in Anacreontem: μολπῆς δ' οὐ λήθει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ. — Σιμωνίδῃ vulgo legitur et in membr. Vat. Hoc cur mutaverit cl. editor, non exputo. — V. 46. οὐ χερσίν. Nec tamen tibi manibus lyram pulsare conceditur. Digitis in lyram intentis fictus fuisse videtur, fere ut Amphion ap. *Philostratum* I. Icon. X. p. 778. ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. — V. 47. πλήξας. Vat. Cod. — Mox iterum et codd. et edd. Σιμωνίδες exhibent. — V. 47. Nam vel mutum aes, te reveritum, ad lyrae sonum cantum editurum esset. Recte h. l. cl. editor ἀνίαχεν, quod edd. habent et Vat. Cod., in ἀντίαχεν mutavit. — ἀναιδὴς αὐδόμενος. Vat. Cod. — V. 50. *Anaximenes* philosophus, meditantis habitu. Diversus hic ab historico, cujus imaginem Olympiae vidit *Pausan.* VI. 18. p. 495. — V. 52. *Calchas* Thestorides, diviso inter misericordiam et metum animo. Respicitur locus ap. *Homerum* Il. α. 68. sqq. ubi Calchas, metu Agamemnonis, oraculum, quod animo tenet, κεύθει, edere veretur. Hic, si vers. 54. abesset, multo melior oratio procederet. Nunc Calchas responsum animo celare sive tenere dicitur, aut misericordia Graecorum commotus, aut regis timore; quod sensum idoneum non habet. Deletis verbis,

ἢ στρατὸν οἰκτείρων Ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ,

nihil difficultatis supererit. Tum Calchas similis est vaticinium edituro; sed id animo condit et celat, δειμαίνων βασιλῆα. — V. 56. *Pyrrhus*, Achillis filius, inermis, sed armorum tractandorum cupiditate flagrans. — V. 58. μιν Cod. Vat. a pr. man. — ὑψόσε. oculis in altum directis Trojam, quam expugnare debebat secundum oraculorum effata (vide not. ad *Tzetzae* Posthom. v. 523.), spectare visus. Comparanda similis imago Capanei in *Euripid.* Phoeniss. 184. χρυσοβάφεις τεκμαίρεται πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. *Philostr.* I. Icon. IV.

p. 767. Καλοὺς δὲ τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐκπλήξεις, ὡς ἄλιμενος ἀλωτός. — V. 61. *Amymone* et *Neptunus*. Stabat illa capite non velato, coma a tergo revincta, oculis in deum adstantem conjectis; Neptunus contra capillis demissis, delphinum manibus gerens, ut munus sponsae offerendum. Acute *Brodaeus* monuit, delphinum a Neptuno tanquam μνηστῆρα (sive potius μαστῆρα) ad Amphitriten fuisse missum, qui ei persuaderet, ut in dei amplexum veniret. Hinc factum, ut Neptunus delphinum manu gerere soleret, tradente *Eratosthene* in Catast. c. 31. ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι χαρίεσθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα. τῆς εὐεργεσίας μεγίστην δόξαν αὐτῷ ἐπινέμοντες. *Hyginus* Poët. Astron. VI. *Qui Neptuno simulacra faciunt, delphinum aut in manu, aut sub pede ejus constituere videmus, quod Neptuno gratissimum esse arbitrantur.* — V. 63 — 64. omittit Vat. Cod. — V. 66. πλόκαμος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 68. δῶρα. Ineptam poëtae interpretationem judicat *Heynius*. — V. 69. *Sappho* cogitabunda sedens, quasi carmen meditaretur. — V. 70. ἐννέπει. Vulgo — μέλος ὑφαίνειν. Infra similiter v. 350. Homerus Πιερικῆς ἐπέεσσιν ἐριῶον ἔργον ὑφαίνων. Alcaeus Messen. Ep. VII. παῖδες — ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι. Similiter Philostorgius historiam dicitur contexuisse Ep. DLXXXVII. πρῆγμα ἀληθείας ποικίλ' ὑφηνάμενος. — In Vat. Cod. est vitiose ὑφαίνειν — ἐναλίγκιον. — Μούσαις. tota mente in Musas defixa. — ¶. 459.] V. 72. *Phoebus* coma retro vincta, libere tamen per tergum vagante. — χαίτην. Vat. Cod. a man. sec. — σφίγξας, vitta, puta, crines cohibente. — Nudus erat, cujus rei duplicem caussam poëta affert, sive quod omnibus nudam veritatem oraculis indicat, sive quod sol omnium oculis purum splendorem ostendit. — τριποδιλάλος vulgo. — V. 75. δίνα. Vat. Cod. — V. 77. τηλέσκοπον. Vat. Cod. — V. 78. *Venus* pectore nudo; inferior pars corporis veste tecta; capilli velo (καλύπτρῃ

vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 9.) constricti. χάρις. ab aere venustas videbatur destillare. Eadem metaphora *Philodem.* Ep. XVIII. καὶ χροὸς ἀμφοτέρωθεν ... ἔτι παιδί, Πᾶσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. — ἄντυξ μηρῶν nove dictum de femoribus formoso tumore surgentibus et sese rotundantibus. — V. 82. *Alcibiades* pulchritudine conspicuus, in concione verba facienti similis. — ἐν ἔπλετο. Vat. Cod. — Alcibiades (proprie artifex dicendus erat) splendorem pulcritudinis conjunxit cum aere. Similiter supra v. 47. ἄφελε χαλκῷ συγκεράσαι μέλος ... — V. 84. μητέρι μύθων quia vera eloquentia Athenis et nata et educata esse putabatur. Obversabatur Christodoro Homericum μήτερα μήλων. — V. 85. ἀγείρων Vulgo et in Vat. Cod. Hoc sine causa idonea in ἀγορῇ mutavit *Brunckius.* Ad οἷός περ subaudi ἦν, qualis erat, cum Atheniensibus consilia daret. — V. 86. *Chryses* sacerdos eo habitu, quo ad Graecorum castra accessit, Il. α. 14. statura elatiore, ut heros, supplicanti similis, barba demissa, cincinnis caput obumbrantibus. — ... ... Vulgo. — V. 91. ἄπλατος vulgo. In marg. Wechel. ἀπλάστος. Idem exhibet Vat. Cod. — βότρυς ἐθείρης. εὐπλέκτου βότρυν ἔθειρε ... *Agathias* Ep. XXI. In descriptione Apollinis *Apoll. Rhod.* L. II. 676. χρύσεοι δὲ παρειῶν ἑκάτερθε πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι. — In fine versus vett. edd. ante Ascens. ... legunt, unde *Brodaeus* ... fecit. — V. 92. *Julius Caesar,* Jovis habitu repraesentatus, cum aegide et fulmine. — ἔλαμψεν. *Horatium* I. Carm. XII. 46. *micat inter omnes Julium sidus* comparavit *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 424. idque ad stellam crinitam refert, quae, post Caesaris mortem visa, pro illius anima est habita. Hanc interpretationem, doctiorem procul dubio, quam veriorem, *Tristano* debebat in *Comment. Histor.* T. I. p. 35. et 36. — V. 93. ἀσπίσι. scutis, spoliis, hostium ornavit. — ἀπειρεσίοισιν, *innumerabilibus*, ut passim. *Theocrit.*

XV. 45. μόρμακας ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. — V. 94. ἀγείρων. Vat. Cod. — V. 96. νέος om. Vat. Cod. in contextu, νέος Ζεύς. Vide *Meleagri* Ep. XXIII. ubi *Reiskius* Ζεὺς νέος non sine probabilitatis specie emendavit. Cf. *Ruhnk.* ad *Wellej. Paterc.* II. 82. 4. — V. 97. *Plato*, qui Atheniensibus secretum virtutis divinae tramitem demonstravit. — T. 460.] V. 99. Aliud *Veneris* simulacrum, idque nudum. Memorabilis cesti commemoratio, de quo poëtam tam obscure locutum esse, doleas. A cervice, sive ab humeris, in pectus descendebat versus femina, sicuti lorum, unde milites gladium suspensum gerunt. — V. 102. *Hermaphroditus* muliebrem pulchritudinem in corpore virili ostendens, papillis turgescentibus, genitalibus viri instructus. In hunc modum veterum ars Hermaphroditos repraesentare solet, neque usquam inventa est statua sive anaglyphum, quod utriusque sexus genitalia ostenderet. *Ovid.* Metam. IV. 377. *Sic ubi complexu coierunt membra tenaci, Nec duo sunt et forma duplex, nec femina dici Nec puer ut possint, neutrumque et utrumque videntur.* — V. 106. ἐφαίνετο. Vat. Cod. — V. 107. κεκερασμένη — φαίνων. Vat. Cod. Posterius verum puto; participium enim non referri debet ad σχῆμα, sed ad Hermaphroditum: Et cum virilis et muliebris (ξυνῆς) pulcritudinis signa commixta haberet (φαίνων), formam (σχῆμα) virilium pudendorum ostendebat. Ejusdem verbi intra duos versus repetitio, a qua nec meliores poëtae abstinuerunt, in *Christodoro* non debet offendere. — V. 108. *Erinna* sedens, non muliebri opere, sed poësi occupata. Similis color in Epigrammate *Antip. Sid.* LXXXII. 1. 2. — V. 110. ῥαδάμιγγας. Vat. Cod. ἀποσταλάουσα. Ibid. a pr. man. — V. 111. *Terpander* canenti similis. Hunc poëtam, quem barbiton excogitasse ferunt, magno apud Lacedaemonios honore floruisse constat. Primus in Carneorum certamine vicit, tradente *Athen.* XIV. p. 635. E. Eum ad seditionem

musices ope sedandam a Lacedaemoniis advocatum esse, narrat *Plutarch.* T. II. p. 1146. B. et *Diodorus Sic.* ap. *Tzetz.* Chil. I. XVI. T. II. p. 639. 16. ed. *Wessel.* Cf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 50. Amyclaeenses novas res molitos esse, et inde seditionem exortam, ex hoc *Christodori* loco suspicari licet, quem nemo, quod sciam, animadvertit. — μή με Vat. Cod. — V. 112. εὔπνοον. Edd. quaedam veteres. — V. 113. κινουμένοις. Vat. Cod. — ἀνέπλεκε. ut supra v. 70. μέλος εὔυμνον ὑφαίνειν. — μύστιδα, quam a diis commota mente acceperat; ut mox μυστιπόλῳ (μυστοπόλῳ Ed. pr. et Ald. 1.) φόρμιγγι, pro ἱερᾷ. — V. 116. Ἀμυκλαίων. Vat. Cod. — V. 117. *Pericles*, oratoris habitu, ut eum Atheniensibus sive legem aliquam, sive bellum contra Peloponnesiacos suscipiendum suadere existimes. — ἐνέπνευς. tanta tua est eloquentia, ut eam vel cum muto aere communicare posse videaris. Plane sic supra v. 48. σὺ δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδὴς Αἰδόμενος ῥυθμοῖσι λύρης ἀντήχεε μολπήν. — V. 120. οὐ μόθον. Vulgo, quam lectionem prava hujus loci interpretatio peperit. ἐντύνων μόθον h. l. non est de bellatore accipiendum, qui res bellicas parat, sed de oratore, qui audientium animos ad bellum gerendum excitat. ἢ μόθον igitur recte ex Vat. membr. revocatum est. Hoc vidit etiam auctor scholii in edit. Wechel. quod male relatum ad v. 121. et proinde depravatum est: ἢ γραπτέον ἀντὶ τοῦ οὐ (sic lege pro ἀλλ')· οὗτος γὰρ σχεδὸν ἦν αἴτιος τῶν Πελοποννησιακῶν, ὡς δῆλον τοῖς μετιοῦσι τὰ Θουκυδίδου. — V. 120. *Pythagoras*, gravissimarum curarum plenus, nec in terra, sed in Olympo versari visus. ἀχράντοισιν ὀπωπαῖς ad mentis et corporis puritatem referendum videtur, quam Pythagorae disciplina commendabat. — V. 122. ἰδόκευε. Vulgo et in Vat. Cod. — ¶. 461.] V. 125. *Stesichorus*, Siculus, quem Apollinem in ipso matris utero poësin docuisse apparuit inde, quod in infantis recens nati ore luscinia consedit. *Plinius* H. N. X.

43. de luſciniae cantu agens — *omnia tam parvulis in faucibus, quae exquiſitis tibiarum tormentis ars hominum excogitavit: ut non ſit dubium hanc ſuavitatem praemonſtratam efficaci auſpicio, cum in ore Steſichori cecinit infantis.* — V. 126. λίγησα ἐδίδαξεν. Vat. Cod. Poſterius eſt etiam in Planud. — V. 128. τικτόμενοι. Vat. Cod. — V. 129. ἱερόφοιτος. Vulgo. quod ex membr. emendatum eſt. ἱερόφοιτος vocatur luſcinia, quae noctu cantat. — V. 131. *Democritus*, Abderita, propter ſtudium naturae rerum impenſum laudandus. λεπτὰ ὄργια ad tenuiſſimas illas atomos, a Democrito primum excogitatas, refert *Brodaeus*; perperam. ὄργια Μούσης ipſum philoſophiae ſtudium eſſe videtur, niſi accipere malis de iis artibus, quas veteres *muſicas* appellare ſolebant. Democritum τοὺς ἐγκυκλίους λόγους calluiſſe, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν ἐμπειρίαν ἔχειν narrat *Diogen. Laërt.* IX. 37. idemque inter ejus opera librum refert περὶ ῥυθμῶν, περὶ ποιήσεως, περὶ ῥημάτων, et alios hujus generis, de quibus cf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 638. Ad haec cum ſubtili opus ſit ingenio, λεπτὰ ὄργια dixit. λεπτοσύνη φρενῶν ſophiſtis tribuitur et philoſophis. — V. 134. ἐγέλαις. Vat. Cod. — Vana et inania ridebas hominum ſtudia, ea, tanquam certa bona, appetentium, quae quam maxime incerta et mutabilia eſſe cerneres. — γέρων ſic adjective poſitum illuſtrat *Valcken.* ad Phoen. p. 38. ὁ γηράσκων χρόνος eſt ap. *Aeſchylum* Prom. 981. et τάχιστα γηράσκει χρόνος *Incertus* ap. *Stob.* in Ecl. phyſ. T. I. p. 228. nr. 11. — V. 136. *Hercules* imberbis, mala manu gerens, et juxta eum *Auge*, Minervae ſacerdos, manibus ſublatis preces ad Minervam, ut videtur, faciens. Augen ab Hercule vitiatam Telephum peperiſſe, eumque in Minervae luco occultaſſe, mythographi narrant. Vide *Apollodor.* III. 9. 1. et quae nos de hac fabula collegimus ad Anaglypha Cyzicena in Exercitt. crit. T. II. p. 148. — V. 137. μῆλα χερ. Herculem, poma manu gerentem,

passim obvium, etiam in numis, illustrat *Tristan.* Comment. Histor. T. I. p. 487. — V. 138. Λιβυτίδος. Vett. edd. et Vat. Cod. — V. 140. ὑποστείλασα corrigit *Hermann.* ad *Euripid.* Hecub. 1056. p. 165. At Auge pallam non collegisse, sed *demisisse* videtur; cui significationi neutra lectio satis apta videtur. Male hunc locum accepit *H. Stephanus* in Thes. Gr. L. T. III. p. 1004. A. — οὐ γὰρ ἐθείρας. Vat. Cod. οὐ γὰρ etiam Plan. Et palla, et crinibus solutis adstabat, qui supplicantium habitus. — V. 143. δειράδος. Vat. Cod. — Τεγέης. Notum Minervae Aleae templum ap. Tegeatas. *Pausan.* VIII. 45. p. 693. — V. 143. *Aeneas,* in cujus oculis verecundia cum dignitate mixta originem a Venere significabat. αἰδὼς περιλείβεται. ut supra v. 78. Venus ἔλειβε ἀγλαΐης ῥαθάμιγγας. — V. 148. *Creusa,* Aeneae conjux, tristitia consumta, velo in utramque genam deducto, instita ad pedes usque demissa, patriam expugnatam lugere videbatur. — V. 150. ἀφελκύσασα. Vat. Cod. — κρήδεμνον. fascia lata, qua complicata comam religabant, sive explicuissent, totus vultus velari poterat; *Heynii* verba sunt p. 24. laudantis Odyss. α. 334. Il. ξ. 184. Hymn. in Cerer. 41, 42. His adde nostrum v. 199. — ¶. 462.] V. 153. ἐμαντεύοντο, *significabant.* Quid fuerit in hac imagine, quod Creusam potius, quam aliam quandam ex Trojanis mulieribus indicaret, ex *Christodori* descriptione intelligi nequit. Ipse secutus est nomina in basi adscripta. — V. 155. *Helenus,* Priami filius, pateram manu tenens, Graecis fausta et secunda vaticinari deosque, ut imminens Trojae excidium signo aliquo portendant, precari videtur. Loca veterum de Heleni vaticiniis cum Graecis communicatis collegi ad *Tzetzae* Posthom. 571. De ejusdem cum Priamo simultate an alius tradiderit, nunc quidem ignoro. — V. 158. καλλεϊ θήνης. Vat. Cod. — V. 155. ἐπεπαύετο. Vulg. et in Vat. Cod. — V. 160. *Andromache*

ante Hectoris, ut videtur, interitum Trojaeque expugnationem repraesentata, quare nullum in ejus habitu luctus vestigium. — V. 164. ἐλῄσαντο. Vat. Cod. — V. 165. *Menelaus* victoria elatus, stans prope *Helenam*, cujus pulchritudo ipso metallo venustatem conciliare videbatur. Illum post expugnatam Deiphobi domum Helenamque receptam ab artifice fictum esse, interpretatur *Christodorus*; nisi νίκην malis accipere de victoria, quam Menelaus in Helenae petitione de reliquis procis retulerat. — V. 169. ἀγλαΐη. Idem fere h. l. quod ἄγαλμα, conjuncta notione venustatis. — V. 171. *Ulysses* callidum ingenium vultu prodens, tacito gaudio laetus, quod Trojam dolo everterit. — κόσμον σεπτῆς φρενὸς vertit *Grotius: se monstrat in ore Majestas animi* — minus recte, nec Ulyssis convenienter ingenio. Est simpliciter: *prudentia, quae hunc virum ornabat.* — V. 174. ἐγέγηθεν. Vat. Cod. — V. 175. *Hecuba* prope adstans, capite palla velato, stola usque ad talos defluente. — τίς δάκρυα. qui fit, ut in muta imagine (ἀφωνήτῳ ἐνὶ κόσμῳ) lacrymas fundas? — τέχνη οἰκτείρουσα. Similia passim occurrunt. Cf. Epigr. *Glauci* V. ἀδέσποτ. CCXCIV. — λύσσης. de vehementissimo dolore, quo quae abripiuntur, cum Bacchis et Maenadibus comparantur, ut Andromache ap. *Homer.* Il. χ. 460. Cf. *Mitscherl.* ad H. in Cerer. v. 386. p. 201. sq. — Vulgatum ἀπευθέος ex membr. Vat. emendatum est. — T. 463.] V. 180. Neque Hectoris mortem, ut in Iliade, neque Andromachae, Astyanacte suo privatae, mala, ut in Tragoediis, sed patriam a Graecis expugnatam ploras. — V. 182. πατρίδα. Vat. Cod. — V. 187. ἔσβεσε. Statuarium laudare videtur, quod, cum toto vultus habitu Hecubam plorare indicasset, ipsas tamen lacrymas non expresserit. — αὐχμὸς ἀνίης. squalor lugentium. — V. 189. *Cassandra*, jam sancti furoris plena, Trojae interitum vaticinari videtur. — μεμφομένη γονα-

νίξα. Fato Trojano imperio instante, Priamus Cassandram, ut furibundam, in carcerem conjici jussit. Vide *Tzetzam* ad *Lycophr.* v. 350. In Tabula Iliaca nr. 99. Priamus ipse Cassandram, Trojanos, ne fatalem machinam in urbem reciperent, dehortantem, retrahit. — V. 192. *Pyrrhi* alia statua (cf. v. 57.), neque galea tecti, neque ense armati: manum attollit, ut *Christodorus* interpretatur, sibi ipse victoriae testimonium dicens; ut *Heynius* censet, puellae inferiis destinatae fatum denuntians. *Tristanus* Comment. histor. T. I. p. 75. Augusti, manus extendentis effigiem in numis comparans, δεξιτερὴν ἀνέτεινεν de manu projecta et versus populum protensa interpretatur. — Vulgo ἀνέτεινεν ἐήν. Vat. Cod. ἐὴν omittit. — V. 196. ὄμμασι vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 197. *Polyxena*, lacrymas fundens, sed vultu velato, quasi dolorem pudore occultans. Tantam autem ejus in aere pulchritudinem esse ait, ut, si talem vidisset Neoptolemus, eam procul dubio in matrimonium duxisset. — εἰς τοι ἀνάγκη. ut v. 176. — V. 199. Explicato κρηδέμνῳ genas velabat. Cf. ad v. 150. — V. 201. Nonne potius scribendum — μή δή σε — πάϊδα Πύῤῥος ἔχοι φθ. οὐ δέ σε μορφή — — luges animo et times, ne te Pyrrhus, ut praedam, domum ducat. At te pulchritudo tua non servavit, nec tetigisti Neoptolemi animum, ut olim Achillis. — τοῦ φονῆος. Neoptolemus eam in Achillis tumulo immolavit. — V. 205. εἰς λίνον — ὀλέθρου. in mortis laqueos. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. de fato fatali: τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι θνητοῖσι: πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. De insidiis agitur, quibus oppressus Achilles in Apollinis templo periit. — V. 207. ξυνήϊον λέκτρων. Vat. Cod. — ¶. 464.] V. 208. προλιπών: omni paternae caedis memoria omissa, cujus nempe ulciscendae causa Polyxena immolata est. — V. 209. *Ajax*, Oilei filius, inermis quidem, sed fortitudine pollens. — ἀτάρμυκτος. Vat. Cod. unde ἀταλάφρων est editum

pro πελώριος. — V. 211. Nondum lanugo ejus genas obumbrabat. De Ajace in veteribus monimentis modo barbato, modo imberbi, vide *Boettigerum* in Differt. de Olla vetere Caffandrae raptum exhibente p. 52. not. 46. — V. 214. ὀκέλλιζε. Bellicofum et proelia fpirantem vultum fignificari, fponte apparet; fed metaphoram poëtae non fatis expedio. — V. 215. *Paris* cum *Oenone*. Ille peccati fibi confcius priorem conjugem adfpicere veretur, oculosque avertit; haec autem zelotypiae ftimulis percuffa, obliquis oculis Alexandrum intuetur, minanti fimilis et conjugem dextra repellenti. — V. 215 — 217. in Vat. Cod. poft v. 221. ponuntur. — V. 218. ἔζεν. Ed. pr. et Aldinae tres. — V. 219. δ' ἐκέλευε vulgo et in Vat. Cod. cujus lectionis vitium primus intellexit *Huetius*, qui p. 37. δέ γ' ἔλεγεν five δ' ἐκέλευσε emendavit; elegantius *Br.* ἐπέλευσε. — V. 220. ἀπειλήν. Hoc referendum ad ea tempora, cum Paris, morti proximus, Oenones auxilium fruftra implorabat. Vide not. ad *Tzetzae* Pofthom. v. 596. et *Meziriac* Comm. fur les Epitres d'Ovide T. I. p. 456. fq. Jam fignificabat igitur (ἤγγειλεν) obfcuris nutibus iram et *minas*. Sic haec verba commode explicari poffunt, in quibus haud fcio quid offenderit *Bernardum*, qui in Epift. ad Reisk. p. 343. κρυφίην ἤγγειλεν ἐπ' εὐνήν, five κρυφίη ἠ: ἀπειλῇ tentavit. In vett. edd. omnibus ἀπειλῆν habetur; in Steph. vitiofe ἀπειλή. — V. 222. *Dares* et *Entellus* valido caeftu decernentes; ille martialem ardorem fpirans, hic minacibus oculis adverfarium intuens. Notus uterque peritia caeftu pugnandi ex *Virgil.* Aen. V. 369. 387. ubi de Entello, Siciliae heroë, vid. *Heynius* in Exc. III. p. 651. — Volgo v. 222 — 227. poftponuntur v. 240. In Cod. Vat. v. 222 — 224. omittuntur. — ἀθαλέα. *Apollon. Rhod.* II. 52. in defcriptione pugnae Amyci et Pollucis: Λυκωρεὺς θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας ὠμούς, ἀζαλέους, περὶ δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες. —

V. 223. κήρυκα. Eodem sensu ἄγγελον frequentius ponunt poëtae, tragici inprimis. Cf. *Abresch.* Anim. ad Aesch. T. II. p. 146. κῆρυξ tamen sic metaphorice usurpavit *Pindar.* Nem. VIII. 1. ὥρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. — V. 224. ἔπνεε — ὀπωπαῖς. Haec seculi, quo *Christodorus* scripsit, vitium redolent. Optime aliquis dicitur Ἄρη, θυμόν, ὀργὴν πνεῖν, in quibus ad concitatiorem spiritum, quo pectus agitatur, videtur respici; sed qui ὀπωπαῖς iram spirasse dixerit, veterum novi neminem. — V. 225. Pro Ἔντελλος Vat. Cod. αὐχένι exhibet, librarii oculis ad vers. 222. initium aberrantibus. — V. 226. μύρμηκας. ἔξω τοῦ ζώου καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. *Hesych.* De πυγμαχίᾳ agens *Pollux* L. III. 150. καὶ μύρμηκες δὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἱμάντες. Cf. not. ad *Lucill.* Ep. XVIII. T. II. P. II. p. 451. — V. 227. ὤδινε. Etiam haec verba tumor orationis corrupit. Verbum ὠδίνειν in simili re adhibuit *Heliodor.* L. X. p. 504. pugil τὸ ὅλον σῶμα σφηνώσας, εἰργάζετο τὰς λαβὰς τῶν παλαισμάτων ὠδίνων. Idem L. II. p. 95. ὠδίνω δὲ οὕτω πρός τινας ἐξειπεῖν. — Vulgo φόνου διψῶσαν. In Vat. Cod. φόνον διψώουσαν. Nihil erat, quod *Br.* vulgatam φόνου immutaret. — V. 228. Sequebatur ordine *pugilis* statua, cui *Philonis*, an *Philammonis*, an *Milonis* denique tribuendum sit nomen, se fluctuare testatur poëta. Nomen basi statuae insculptum obscurum fuisse puta. Barbam habebat in pectus demissam, capillos horridos, musculos in brachiis praesertim et in tergo eminentes. — V. 228. ἰδέ. Vulgo. — V. 233. ἠνορέην et εἵλκετο. Vulgo. Posterius habet etiam Vat. Cod. — [p. 465.] V. 237. Manibus in pugnum compactis, brachiorum musculi surgebant, rigidi sicut lapides. Derivata sunt haec ex *Theocrito* Eid. XXII. 48. ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον ἕστασαν, ἠύτε πέτροι ὀλοίτροχοι. ἐσφήκωντο igitur de contractis et exstantibus musculis. — V. 240. συγγνάμπτοιτο. Vulgo. — πλαστὴν κύκλον αὐχένος. cervicis circumscriptio. κύκλος enim

de angusto tramite usurpatur. — In antiquis quibusdam edd. ἐνέπων legitur. — Caeterum *Philon*, Corcyrensis, pugil, commemoratur in Epigrammate *Simonidis* LXXII. ubi vide not. *Philammon* illustris pugil, de quo praeclarus locus ap. *Demosthen.* pro Coron. p. 331. r. ed. R. Atheniensem vocat eum *Eustath.* Il. ψ. p. 1324. et *Suidas* in Φιλάμμων. Cf. *Themistium* Or. XXI. p. 249. Nostri loci *Corsinus* si memor fuisset, plura de hoc pugile ex *Brodaei* notis potuisset dare. — V. 241. *Charidemus*, orator et dux Atheniensium, unus eorum, quos Alexander, ut faces belli, sibi tradendos poposcerat. Vide *Arrian.* de Alex. Exped. I. 10. 8. et 11. *Wessling.* ad *Diodor.* T. II. p. 181. 6. — V. 243. *Melampus* oracula reddenti similis. — μαντίπολον. Vulgo. — V. 245. θεοπρόπον ἀοιδήν. divinam oraculorum vocem. — τιταίνων. Vat. Cod. — V. 246. *Panthus*, Trojanus, et quidem primoribus Trojanorum annumeratus, simul cum *Thymoete* commemoratur ap. *Homer.* Il. γ. 146. — V. 247. Ἀλγυνέων. Vat. Cod. — V. 249. ἐμ φρεσὶν ἀπαλέγουσιν ἐελμένος. *Alta virum mersere silentia*, eleganter *Grotius*, tumorem Graeci poëtae nonnihil compescens et constringens. — Videbatur *Thymoetes* consilium contexere, quibus res Trojanas adjuvaret: ἔτι, etiamtum, quamvis aëneus. Sic haec fortasse expediri debent, *Christodori* ingenio convenienter; quamvis ἔτι et jejunum nec satis perspicuum. *Heynius* comparans *Virgil.* Aen. II. 30. ubi Thymoetes Trojanos, ut equum durateum intra urbem ducerent, primus hortatur, verba *Christodori* sic explicat: adversus Trojanos consilia animo volvens; suspicatus praeterea, ἐνὶ Τρ. fuisse lectum. Ceterum idem Thymoetes phrygiae poëseos inventor fuisse dicitur ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 237. — V. 251. 252, vulgo leguntur post v. 255. *Clytius* et *Lampus* principes Trojanorum. Il. γ. 147. Hic manus constringebat, quo dolorem ob urbem captam

significaret. *Lampus* tristitia affectus videbatur, quod nullum amplius Trojanis servandis reperiret consilium. Λάμπος legendum esse vidit *Brodaeus*, cum in Vat. Cod. et in edd. Λάμπων legatur, in quo non haesit *Bapt. Pius* in Annot. Poster. Syll. III. c. 192. (*Gruter*. Lamp. crit. T. I. p. 571.) Caeterum v. 253 – 255 leguntur in Vat. Cod. post v. 258. — V. 256. *Isocrates*, dicentis habitu. Obscuriora sunt verba ἀφωνήτῳ τέχνῃ, pro ἀφώνητον. Quamvis te mutum finxit ars, tamen loqui videris. — T. 466.] V. 259. *Amphiaraus* vates, coronatus, subtristis, praedicere videtur Argivis, neminem eorum ex bello Thebano rediturum esse. — V. 261. βιβῶντος Vat. Cod. — Quid *Christodorum* commoverit, ut vocem ἀνδράσι bis poneret, sine ulla gravitate, non satis intelligo. Fortasse alterum depravatum est. — V. 262. ἐπέτρεπεν Vat. Cod. — V. 263. *Aglaus*, vates, Polyïdi, et item vatis, pater habitus. Hunc tamen omnes *Coeranum* appellare solent. Vide *Heynium* in Not. ad Apollodor. p. 546. Quare *Christodorum* in nomine peccasse, ita ut epitheton pro nomine proprio haberet, suspicatur *Heynius* in Commentat. l. c. p. 15. — φαιδὴ μαντιπόλον — Πολυείδου. Vat. Cod. — Pro χρυσομιγέες, quod ex membr. receptum est, vulgo χρυσομελόγες legitur. — V. 266. *Apollo*, cincinnis in humeros defluentibus conspicuus. — ἐκκρεμαμένη. Vulgo. — V. 267. ἀδμήτοισι – χαίτην. Vat. Cod. posterius etiam in edd. habetur. Male. Ipsi enim capilli cum floribus comparantur. Similiter *Theocrit.* Eid. XIX. 23. χαίταις δ' αἶα σέλινα περὶ κροτάφοισι πέχυντο. — V. 270. πλήματι. Vat. Cod. — V. 271. *Ajax*, Telamonis filius, imberbis, comas mitra revinctus, patris formam et fortitudinem referens. Falsum nomen aeri adscriptum fuisse, suspicatur *Heynius* p. 15. — V. 276. ἀνέφαινε ἄγηρον. Vat. Cod. — V. 277. *Sarpedon*, Lyciorum dux, insigni robore conspicuus, genis prima lanugine florentibus, nudo corpore, nisi quod galea tegeba-

tur caput, ἄκρα χόρυσος γυμνάδες ut v. 221 [illegible] λεγομένη τι γυμνάδες, ἄκρα κορύμβας. — V. 282. [illegible] Vat. Cod. ut etiam v. 294. μέθου δ' [illegible] pro [illegible] — V. 283. Tertia *Apollinis* statua. Adstabat deus, cincinnis humeros circumfluentibus. [illegible] Vulgo. Cf. v. 72. De Apollinis coma multi dixerunt, etiam h. l. laudans *Tristanus* Comment. Histor. T. I. p. 79. — [p. 467.] V. 289. Tertium *Veneris* simulacrum; vestis obumbrabat sinum, et cestus ambibat papillas. Ex hoc loco *Heynius* judicat p. 29. diversum fuisse cestum a cingulo, quo vestis circum femora constringebatur. — V. 291. Achilles imberbis, sine galea; dextra hastam, laeva scutum attollere visus, audaciam spirans et in oculis Aeacidarum virtutem ostendens. — V. 292. „In hoc uno loco liberiori conjectura usus sum. „Vulgo legitur:

„ γυμνὸς ἐὼν [illegible], ἀλλά μιν ἔγχος ἀείρειν

„ [illegible] δὲ σάκος χάλκειον ἀείρειν.

„Quae absurda et sibi contraria sunt. Nam si Achillem „aes exhibebat κενεὸν γυμνόν, altero versu dici non potuit „[illegible] σάκος χάλκειον ἀείρειν. Repraesentaverat eum arti„fex nudo capite „γυμνὸν κάρηθεν„, ut heroum omnium „pulcherrimi venusti oris decor, nullo imminutus tegmi„ne, magis appareret. Caetera armatus erat." *Br.* Audax haec conjectura certe non in textum recipi debuit. Fortasse ne depravata quidem vulgata lectio, sed acumen habet non probandum illud quidem, sed *Christodori* aevo et indoli condonandum. Nudum artifex Achillem repraesentaverat, sed in toto ejus habitu tam expressa erat fortitudinis et bellicae virtutis imago, ut spectantium oculos falleret, qui arma gerere et hastam vibrare putarent eum, qui inermis adstabat. — V. 294. [illegible], Vat. Cod. ut supra v. 282. — V. 295. τεθηγμένος, audacia incitatus. *Aeschyl.* VII. c. Theb. 721. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Cf. *Valckenar.* ad

Hippol. p. 239. E. — Pro *εἰ γὰρ* Vat. Cod. *εἰ γὰρ* legit. — V. 297. *Mercurius* ad exsequenda patris mandata sese accingens, oculis in altum conversis, quasi ad Jovis verba attendens; dextra manu calcei alati vincula adstringebat, laevam tendebat versus dextrum pedem, genu inflexo. Status itaque, si recte assequor, videtur fuisse hic, ut dextro pedi inflexo talaria adaptaret, dextra manu admota, laeva versus eam protenta: fere eo habitu, quo Iasonem videmus, ante Qu. Cincinnatum vulgo dictum, et quo Aen. L. IV. 239. *et primum pedibus talaria nectit aurea*. *Heynii* verba sunt l. c. p. 8. — V. 301. *χειρὶ πεδῖλον ἐν* Vulgo. — V. 302. *ἀντιπροτείνοντα* Vulg. — V. 303. *Appulejus*, cujus magna fuit cum eloquentiae tum multo magis artis fama. Ad magiae scientiam referebat *Brodaeus* *ὄργια ἀφθεγκτα*, quae equidem de eloquentia et poëtica facultate accipere malim. De Musarum sacris *Propert*. III. 1. 4. *Primus ego ingredior puro de fonte sacerdos Itala per Grajos orgia ferre choros*. De Democriti sapientia noster v. 135. *λαοῖς διακρίνων πολυίδμονας ὄργια Μούσης*. Epitheton *ἄφθεγκτα* aut simpliciter ornat, quatenus omnia orgia *ἄφθεγκτα* sunt et *ἄῤῥητα*; aut eo referendum, quod de statua agitur. Similiter supra v. 71. *μιλὸς δ' εὔυμνον ὑφαίνειν Σιγαλέῃ διδάσκειν ἀναψάμενος φρένα Μούσαις*. et v. 109. Erinna *ἐν σιγῇ Πιερικὴν μελίφθογγον ἀποστάζουσα μελίσσης*. — V. 304. *Ἀπολλίνι*. Vat. Cod. — *ἣν τινα*. quem latina Seiren (eloquentia) initiavit ineffabili sapientiae. *Σειρῆνες* pro facultate persuadendi passim in hoc carmine et alibi. Cf. *Abresch*. Lectt. Aristaen. p. 5. *Bergler* ad *Alciphron*. p. 179. — V. 306. Diana neque arcu neque sagitta instructa, vestis ad genua usque adducta, crines nullo vinculo cohibiti, sed libere vagantes. — V. 308. *ἰοδόκην*. Vat. Cod. — V. 309. *λεγνωτόν*. Ducta sunt haec ex *Callimachi* H. in Dian. v. 11. *ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω*. ubi multa de

χιτῶνι

χιτῶνι λεγνωτῷ disputavit *Spanhem.* p. 173. sqq. Adde *Interpp. Hesych.* v. λέγνα. Non fimbriata vestis erat, sed virgata potius, virgulis aureis aut purpureis utrimque in veste adsutis aut intextis. Vide *Polluc.* VII. 14. — V. 310. ἀναιμένη πλοκάμων, α. Vat. Cod. — ¶. 468.] V. 311 – 350. *Homeri* statua fuse et paulo elatiore spiritu describitur; quare adscripsit nescio quis in marg. Vat. Cod. v. 320. ἠράσθης, ὦ φίλος, τοῦ κάλλους καὶ τῶν λόγων Ὁμήρου καὶ τοῦτον πατέρα σὸν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν εὐφυΐαν καὶ, ναὶ μὰ τοὺς λόγους, οὐ μακρὰν ἦς τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. Fere eodem modo Homeri imaginem delineasse *Cedrenum* Hist. Comp. p. 369. sq. monet *Heynius* p. 19. qui eum *Christodori* versus ante oculos habuisse suspicatur. — V. 311. „Omnino scribendum „ἔμφρονα χαλκὸς Ὅμηρον ἐδείκνυεν, et sic scripseram, quod „nescio quo casu, aut qua oscitantia inter corrigendum „folium mutatum fuit.“ *Br.* Felici igitur casu typothetae non obtemperarunt viro clarissimo, qui sanam scripturam tentavit, poëtae mentem minime adsecutus. Vulgaris quidem dicendi ratio ita tulisset, ut diceretur, metallum Homerum ostendere quasi animatum, neque quidquam ei deesse praeter vocem; sed *Christodorus* communia mutavit et argutius extulit, Homerum dicens a sculptore fictum ipsi metallo animam mentemque tribuere. Plane eodem acumine v. 117. Pericles καὶ αὐτῷ χαλκῷ ἀναυδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτειν dicitur, et v. 168. Helena καὶ αὐτῷ χαλκῷ κόσμον ἔδειξε πανίμερον. Haec vulgatae lectionis sinceritatem abunde adstruunt. — V. 313. θειὰς τέχνη, facultas poëtica; quia male sani poëtae. V. 39. de Hesiodo, χαλκὸν ἐβιάζετο θυιάδι λύσσῃ. — V. 314. ὁμῇ. Vat. Cod. — Deus hoc signum simul cum ipse Homeri corpore finxit; mortalis enim viri opus esse nequit. — V. 316. θάσσων. Vat. Cod. — V. 317. Minerva, simul cum Apolline in Homero habitans, et divinos illos cantus edens, illum manibus suis finxit. —

V. 318. ἐπισταμένη τόκις εἶκεν. Vat. Cod. — V. 320. δ' post πατὴρ omittit Vat. Cod. — V. 322. τοῦτο. Senectus ipsa ei venustatem aliquam et amoenitatem conciliabat, cum grata dignitate commixtam. Pro κεκέραστο Vat. Cod. solemni errore καὶ κέραστο. — V. 325. Cervix paululum incurvata erat, sive ut desuper spectantis, sive ut senis annorum pondere gravati. — βότρυς χαίτης. Similia comparavit *Lennep.* ad *Coluth.* p. 42. — V. 329. ἐπαύετο ex ed. Ascens. assumsit Stephan. In antiquioribus edd. ἀνεπαύετο, quod ex optimo Vatic. emendatum est. — V. 332. σαοφροσύνη κουροτρ. Ad sapientiae praecepta referendum videtur, quibus pueri Homericorum carminum lectione imbuebantur. — ὀφρῦς. Supercilia valde prominentia finxerat statuarius, ut caecos viri oculos celaret. Hinc factum, ut non caecus esse videretur, sed cavis oculorum sedibus venustas quaedam insideret. In membr. ora scripta haec nota: τυφλὸς ἦν ὁ πλάσας αὐτόν, ἐπεὶ Ὅμηρος πολλῶν ἀνδρῶν ἔβλεπε κρεῖττω. Memineris verborum *Velleji* L. I. 5. 4. de Homero: *Quem si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* — V. 337. τοῦτο τέλεσσε. Vat. Cod. et vulg. — T. 469.] V. 341. Αἰδώς. Hanc cum Virtute junxit Timotheus ap. *Plutarch.* T. II. p. 323. B. αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου. — V. 343. ἀδίνουσα. Cogitasse nostrum puto de fabula illa, quae de Pindaro puero circumferebatur, apes in ejus ore mellificasse. Vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. et quae notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 101. — V. 344. Baculo nititur senex, manu manui imposita. — ἀλλήλῃσι. Vulgo. — V. 345. Caput ad dextrum latus nonnihil inclinatum, eum Apollinem dictantem audire Musarumve aliquam prope adstantem, videtur significare. — V. 348. νόος πεφόρητο. Ad varias res convertit mentem ex penetralibus pectoris quasi emissam et solutam. Similiter *Aristoph.* Nub. 759. ἀπόχαλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός. —

V. 351. *Pherecydes*, coelum spectans, tanquam sedem sapientiae. Mira locutio, σοφίης κέντρῳ νομεύειν, de viro in philosophia regnante. Ducta videtur imago ab agricola sive auriga, stimulo, κέντρῳ, armato et jumenta regente. νομεύειν h. l. idem quod νωμᾶν. — V. 354. *Heraclitus* Ephesius, generis humani imbecillitatem plorans et miseriam. Cf. *Lucian.* Vitar. Auct. §. 14. T. III. p. 96. — V. 357. *Cratinus*, veteris comoediae auctor, qui mordaces jambos in improbos Atheniensium demagogos acuere solebat. Ἴωνας Athenienses ab eorum origine vocat. ἰθύνεσιν. Vide ad v. 28. — θυμοδακεῖς ἰάμβους. Cf. ad *Meleagr.* CXIX. T. I. P. I. p. 132. et ad *Hadriani* Ep. V. T. II. P. II. p. 326. — V. 360. κῶμον. comoediam exornans et ad altiorem laudem evehens. — V. 361. Juxta eum, ut videtur, *Menander* erat positus, novae comoediae auctor et quasi sidus. — ἔρωτας παρθενικῶν. quod praecipuum comoediae novae argumentum. — V. 364. Jambos venustissimos indotatae virginitatis raptores vocans, suo more rem vulgarem exornare cupiens, obscurus evasit. Num etiam haec verba ad Menandreae comoediae argumentum referenda sunt, cujus haud contemnenda pars erant vitiatae virgines et furta amoris; an potius ipsum novae comoediae inventum κουρίης vocabulo significavit, ut jambi Menandri Comoediam virginem sibi vindicasse, eamque ἀέδνωτον, a nullo alio poëta dotatam (i. e. cultam et exornatam) primi duxisse dicantur? Durum hoc, fateor, sed a *Christodori* ingenio fortasse non alienum. — T. 470.] V. 367. *Amphitryon* laurea coronatus et propterea vati similis; sed laurus, poëta interprete, victoriam de Taphiis reportatam significabat. — V. 370. ἐφάρμοσεν. Vat. Cod. — V. 372. *Thucydides* conspiciebatur meditabundus eoque habitu, qui oratoriam facultatem, in ejus historia conspicuam, significaret. δημηγόρον ἦθος ἱστορίης, genus est historiae eloquens, sive quod ei in-

textae sint orationes, sive quod narratio oratorium colorem habeat. — V. 374. Manum attollebat, etiamnum bellum inter Spartanos et Athenienses recitare visus. Carmini epico Thucydidis historiam poëta comparat, cum propter argumentum, tum propter rerum contextum; magis tamen ob prius. Manus sublata et rhapsodo et oratori convenit. — V. 375. sequenti postponit Ed. pr. Flor. quem errorem sqq. edd. correxerunt. — Κουροτόκων. Ed. pr. Flor. — ἀμητῆρα lyrice de bello, qui pugnantes metit. (Cf. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* X. 146. et *Burmann.* ad *Valer. Flacc.* III. 670.) *Incertus* in Heroic. ἀδεσπ. XXI. 25. (T. III. p. 147.) Ἑλλάδος ἀμῶν ἄγημαν στάχυν. *Philostratus* Heroic. p. 690. de Ajace: τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. Plura hujus generis collegit, *Aeschyli* versum eximie corrigens, *Valcken.* in Diatr. p. 225. Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾷν στρατοῦ. — V. 377. *Herodotus*, qui priscorum virorum gloriam, cum eorum, qui in Asia, tum, qui in Europa floruerunt, novem libris conditam Musis dedicavit. — Ἁλικαρνασοῦ, uno σ, plurimae edd. veteres; *Stephanus* Ἁλικαρνασσοῦ. — In fine versus Vat. Cod. θέσπις ἀηδών, cui in posterum vulgata lectio ἀοιδὸς cedet. — V. 379. ἀοιδός. Vat. Cod. — Ionicae dialecti suavitatem cum facundia conjunxit. — V. 382. *Pindarus* ab ipso Apolline artem musicam edoctus. — V. 384. Βοιώτιος. Vat. Cod. — V. 386. λιγυρῇσι et mox ἐπεκλήσαντο Vat. Cod. De fabula vide *Pausan.* IX. 23. p. 755. et not. ad vers. 342. — 388. *Xenophon*, auctor historiae de Cyro, Platonicae eloquentiae aemulus. De Anabasi hunc locum accepit *Brodaeus*; fortasse recte: nec tamen male Cyropaediam intellexeris. — λιγαίνων. Vat. Cod. — φιλάγρυπνος μελέτη sapientiae studium esse videtur. Philosophiae igitur cum historia conjunctionem miratur in *Xenophontis* opere. — V. 393. Prope Xenophontem adstabat signum, cui *Alcmaeonis* vatis nomen appositum erat;

cum tamen ei laurea corona deesset, *Christodorus* suspicabatur, *Alcmanis* nomen reponendum esse. Cui suspicioni obloquitur *Brodaeus*, non vatem, sed alium quendam Alcmaeonem, Atheniensem, illa statua repraesentatum esse existimans. Hic enim suorum civium primus Olympiae vicerat, teste *Herodoto* VI. 125. Sed mentem *Christodori* non recte percepisse *Brodaeum*, bene monuit *Huetius* p. 37. qui post *Salmasium* ad *Solin*. p. 580. D. E. notavit, idem esse nomen Ἀλκμαίων et Ἀλκμάν, nec igitur *Christodorum* nomen basi insculptum mutare, sed interpretari. Unice huc facit *Eustath*. ad Il. α. p. 1379. 12. de verbo παιάων agens, γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ παιάν, ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν, καὶ Ἀμυθάων Ἀμυθὰν παρὰ Πινδάρῳ. Notandum, membranas Vat. non Ἀλκμαίων exhibere ap. nostrum, sed Ἀλκμάων, plane ut ap. *Eustathium*. Hunc Doriensium metaplasmum attigit *Valckenar*. ad *Eurip*. Phoeniss. p. 65. — T. 471.] V. 394. ὁ βοώμενος. illustris ille vates, Amphiarai filius, cujus pietatem et furorem tragoedia repraesentavit. — Pro σὺ δ' Vat. Cod. σὺ legit. — V. 398 – 406. In his poëta *Pompeji Magni* laudem cum laude Anastasii imperatoris connectit. Fictus erat ille gladios pedibus calcans, quod de victoria de Isauris interpretatur noster, ut inde occasionem caperet laudandi Anastasii, qui de Isauria triumphaverat. Attingebat Isaurica regio Pamphyliam et Ciliciam, cujus provinciae partem Isauri, gens bello et latrociniis dedita, invaserant. Jam cum Pompejus de piratis Cilicibus triumphaverit, idem h. l. victoriam de Isauris reportasse dicitur. De latrociniis Isaurorum et bellis Romanorum cum hac gente vide *Fabric*. ad *Dion*. *Cass*. L. LV. p. 880. 51. — V. 403. Anastasium a Pompejo descendisse, commentum sive poëtae, sive aulicorum. Obscura enim hujus Imperatoris origo, de qua vide *Du Cangium* de Famil. Byz. 85. De ejusdem conditione, antequam solium Caesarum ascendit, egregie

disputavit *Villoison.* in Anecd. T. II. p. 30. sq. not. 2. — V. 406. διφέας. Vat. Cod. et ἔθεα γαίης. ἔνθεα Ald. 1. et Asc. — V. 407. *Homeri* altera statua; at non antiqui illius, sed recentioris imaginem esse suspicatur Noster. Erat hic Myrûs, Byzantinae, filius, qui sub Ptolemaei Philadelphi regno tragoediae operam dedit. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* IX. 113. — V. 410. Μοιρώ. Vat. Cod. solemni circa hoc nomen errore. — πεδινήν. Vat. Cod. et antiq. edd. usque ad Stephan. — V. 412. κεῖνος γάρ. Vat. Cod. et Plan. — V. 414. Ultimum locum occupat *Virgilius*, alter Homerus. — θυμβρίδος ἠχώ. Lingua Latina. — Nomen poëtae Βεργίλλιος effert Vat. Cod. ut etiam ap. alios Byzantinos scriptores reperitur. Vide *Fabric.* Bibl. Lat. T. I. p. 305. ed. *Ernest.*

¶. 472.] *II.* Cod. Vat. p. 317. „Hoc Epigramma „edidit Berkelius ad Stephan. p. 347. — Factum est, „ut et sequens etiam Epigr. in Joannem praefectum „Illyrici sub Anastasio, qui et consul fuit, ut alterum „testatur Epigramma, cujusque consulatus ad annum D. „refertur a Du Cange in Famil. Byzant. p. 86." *Br.* Post *Berkelium* edidit *Jensius* nr. 117. *Reiske* in Anthol. p. 161. nr. 768. — V. 1. „Cod. αὐτός, pro quo κλεινὸς „melius videtur: *Reiskius* contra metrum κλυτὸς: at „κεῖμαι recte in κεῖται mutavit. Ab eo etiam v. 2. ἐριφα„νέων sumsi; cod. ἀειφανέων." *Br.* Optima *Reiskii* emendatio in versus exitu; nam urbs Epidamnus loquitur; at initio αὐτὸς neutiquam sollicitandum erat. Fefellit clar. editorem verbum κεῖμαι, quod h. l. non de cadavere in terra posito, sed de statua Joannis accipiendum est. Hoc sensu *Euripid.* in Hecub. v. 16. γῆς ὀρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα, *stabant.* quam lectionem a quibusdam sollicitatam tuetur *Markland.* ad Suppl. v. 665. p. 163. κεῖμαι idem quod εἶναι significare judicans; non satis subtiliter. *Ponendi* significatio in eo obtinet, cum θρόνος, τράπεζα

κώλυθω dicitur; de quo vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 453. Jam cum de statua h. l. agatur, sponte apparet, verissimum esse αὐτὸς Ἰωάννης, quibus, ut multis aliis in locis, expressa signi cum homine similitudo indicatur. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. αὐτὴν Θειοδότην ὁ ζωγράφος. In Stat. Athlet. Ep. VIII. αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ Ὁ πλάστης. Cf. Ep. ἀδέσπ. DXIV. — V. 3. Μουσέων. Vat. Cod. Liberalitatem Joannis erga poëtas his verbis laudari existimo, qui Epidamnum addncti ipsam urbem praesentia et carminibus suis illustrarunt. — ὅς πλέον. Vat. Cod. ὃ emendatum in marg. ap. Guyet. ξένιος δαίμων, *hospitalitas;* similiter ut *Euripid.* Hecub. 345. πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία, pro, *supplicationem.* εὐρύνας, i. e. αὐξήσας. Insigniter itaque hospitalitatem exercebat ille. Sic mihi haec commode explicari posse videntur. Aliter tamen *Reiskius:* »Joannes civitate Epidamnius erat, non ori»gine; Lychnide enim, urbe Illyrii, oriundus erat. »Propterea urbs, loqui ficta, eum ait erga se amplificasse »beneficentiam hospitalis alicujus numinis, i. e. amplissi»mis beneficentiae modis excepisse Epidamnum, velut »peregrinum ad se venientem, quibus ullum numen »hospitale peregrinos ad se venientes excipere queat.« Mihi haec interpretatio obscura et contorta videtur. — V. 5. παμφόρβην. pascentem manum et alentem. — ἥγτινα μούνην. Sensus est: cum in omnibus aliis rebus modum sibi statuisset vir insignis temperantiae, in una beneficentia modum et fines non noverat; nullos manui suae beneficae fines praescripserat. — Versus brevior in membr. nonnihil depravatus: μέτριον ὁριζόμενον. μέτρον emendavit *Salmasius.* *Reiskius* scribebat: ἥτινι μούνῃ οὐκ ἦδε δ. μέτρον ὁριζόμενον. Brunckiana lectio doctior est et *Christodori* ingenio accommodatior. (In ed. Lips. omissum colon in fine versus.) — V. 7. Post ηὔξησε lacuna est in Vat. Cod. quam sagaciter implevit *Reiskius,* qui etiam ὑπήνην in ἀπήνην mutavit. ἀπήνη, *carruca,* supre-

mae dignitatis insigne. — V. 11. ἱκέσας apogr. Goth. non ἱκέσσας, ut *Br.* in Vat. Cod. extare ait. In fine carminis autem γινομένων ibi legitur. Joannes Musarum antistites amore plus quam paterno amplectebatur. Cf. ad vers. 3. — Caeterum *Reiskius Du Cangio* oblocutus hunc Joannem Anastasii Dicori generum fuisse putat. Ejus sententiae rationes ap. ipsum vide. Cf. *Br.* ad *Julian. Aeg.* Ep. LXIX.

III. Vat. Cod. p. 316. sq. Plan. p. 191. St. 279. W. Inficete poëta in nomine patriae ejusdem Joannis ludit. — V. 1. Ἐπιδάμνου ἄστρον. propter honores magna cum laude in illa urbe gestos. — ἦν πρὶν Vat. Cod. Ab Heraclidis conditam esse Epidamnum, auctor est *Thucydid.* L. I. 24. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους. quem locum cum nostro contendit *L. Holstenius* ad *Stephan. Byz.* p. 115. — μέρμερος ἥρως de Hercule interpretatur *Brodaeus*, quod sensum idoneum non facit. De ipso Joanne accipe, qui improborum audaciam contudit, secutus exemplum Herculis, cujus tota vita perpetuum contra improbos bellum fuit. — μέρμερον. Vat. Cod. — V. 5. εὐσεβῶν. Vat. Cod. — V. 6. Λυχνιδῶν vulgo; sed vera est lectio membr. Λυχνιδῶν. Cf. *L. Holsten.* ad *Stephan.* p. 194. Quae *Christodorus* h. l. de hujus urbis originibus tradit, aliunde cognita non habemus. — V. 7. λύχνος, lychnus, Joannes Heliconis, quia Lychnide ortus. Merito hunc lusum *Brodaeus* frigidum vocat; nec, quae sequuntur, minus inepta sunt: Quia Cadmus Graecos literas docuit, Joannes autem ex urbe a Cadmo exstructa originem ducebat, doctissimus hic erat et Heliconis ornamentum! — V. 8. ἀμέλαμψε. Vat. Cod. Fortasse:

ἄμ' ἔλαμψε.

ISIDORI AEGEATAE EPIGRAMMATA.

T. 473.] I. Vat. Cod. p. 371. Εἰς πολύποδν καὶ λαγωόν. — Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. In Plan. p. 61. St. 88. W. gentile varie exhibetur. γιωδότου Ed. pr. Flor. Ald. 1. 3. αἰγεώτου. Ald. 2. et Nic. Sab. αἰγειωδότου Ascens. et Steph. — Idem argumentum tractavit *Antiphil. Byz.* Ep. XXIII. et *Bianor* Ep. II. — V. 1. Τύννιχος. Sic ultro emendavit *G. Koen.* ad *Gregor.* de D. p. 135. quod Laconicum nomen occurrit ap. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. et ap. *Polyaen.* V. 23. Emendationem Vat. Cod. confirmat. Vulgo γύννιχος. — εἰς γῆν man. rec. in Vat. Cod. addidit. — V. 3. ὃ δ' ἐφ', et ἐνέδησε vulgo. — V. 5. Tynnichus polypum in mare conjecit, qui se, leporis munere, quasi redemerat. — δ' post ἀγρευθεὶς omittit Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 248. Plan. p. 246. St. 357. W. cum lemmate: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεωργόν. quod tamen desideratur in Ed. pr. Flor. Cautius is, qui lemma scripsit in Vat. Cod. εἰς τάφον ὑπὸ χώρας κείμενον ἀροτρευομένης. nam naufragum hic loqui, ex ipso quidem Epigrammate non cognoscitur. Serius alius in iisdem membr. versui primo appinxit haec: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεωργόν. Expressum est ex *Heraclid. Sinop.* III. T. II. p. 261. — V. 1. τῷδε β. Vat. Cod. — V. ξυνεωμένων. Vat. Cod. — De ἄνεως vide ad *Philippi* Ep. XIV. T. II. P. II. p. 157.

III. Vat. Cod. p. 291. Ἰσ. αἰγεάτου εἰς Ἐτεοκλέα ναυηγὸν ἐν τῷ τυῤῥηνικῷ πελάγει ναυηγήσαντα. Plan. p. 257. St. 372. W. Eteocles, cujus naufragium hoc carmine memoratur, antequam mercaturam exercere instituisset, agrum coluit. Elegans Epigramma et nativa venustate commendabile. — V. 1. ἐκ γαιηφορίης vulgo. Hic pronomen μι desiderari, acute intelligens *Scaliger*, in not.

msc. ἐλλυχνί μ', ἔθηκε — tentavit. — Ὀθνείη ἐμπορίη, peregrinarum mercium permutandarum et comparandarum negotium. — V. 3. ἁλλάμενοι. Vat. Cod. — V. 4. κείνης ὕδασιν. maris Tyrrheni undis. Paulo jejunius pronomen κείνης. — V. 5. ἐκβρίσαντες. Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Steph. ἐμβρίσαντος probabat etiam *Scalig.* in not. msc. — V. 6. αὐτός. Vat. Cod. Vaeh ventus, qui aream perflat, nimium diversus ab eo, qui vela implet! Venustum hoc. Agricolae ingemiscentis et novam inexpectatamque rem mirantis vocem nobis audire videmur. — ἁλωάς. in ventilatione puta.

¶. 474.] *IV.* Vat. Cod. p. 250. Ἰσιδ. Αἰγεάτου εἰς Νικόφημον ναυαγήσαντα ὑπὸ δίψους ἐν τῇ θαλάσσῃ. In Plan. p. 247. St. 358. W. *Isidori* nomini gentile non additum. Ex cod. emendatum protulit hoc carmen *Dorvillius* ad haec *Charitonis* L. III. p. 46. de piratis; θαλαττεύοντες πολὺν χρόνον, ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα τοῦ ποτοῦ καὶ — διψῶντες ἀπέθνησκον ἐν χρυσῷ. — V. 2. κύματος vulgo et in Vat. Cod. ubi praeterea κατέκλυσεν. Enotavit *Dorvill.* l. c. p. 272. lectionem in Cod. marg. κύματ' οὐ, quam certe in Vat. Cod. non reperit. Huic conjecturae – nam Viri Docti conjecturam esse vix dubito – ille praeferebat, et recte quidem, ut mihi videtur, emendationem *Huetii* p. 23. οὐδὲ Λιβύσσης κύματιν κατέκλυσεν. Nec tempestas, nec siderum occasus Nicophemum Libyci maris fluctibus merserunt. — V. 4. πλόῳ. Vulgo et in Vat. Cod. quod a cl. editore mutari non debebat. ἀνηνέμῳ πλόῳ idem est, quod νηνεμίᾳ, qua quasi vinctus et impeditus ille periit. — Mox vulgatum δίψης cum lectione membr. δίψευς commutavit *Dorvillius.* Facit huc etiam alius *Charitonis* locus L. III. p. 48. ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν· εἶτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀνῃρέθησαν. — V. 6. venti nautis perniciosi et flantes et cum silent.

V. Vat. Cod. p. 229. Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. Sine gentili in Plan. p. 240. St. 349. W. In Eumelum aucupem, qui tenui victu contentus libertatem servabat, neque unquam ad serviles artes descendere necesse habebat. — V. 3. ἔκυσεν χέρα. De parasitorum humilitate in patronorum manibus osculandis vide, praeter ea, quae *Brodaeus* collegit ad h. l., *Barthii* Not. ad *Statii* IV. Silv. I. 3. et ad *Claudian.* Rufin. II. 443. Ad nostrum inprimis facit Ep. Anthol. Lat. L. III. LXI. p. 498. *Parvula securo tegitur mihi culmine sedes — Si vero alitibus fraudem contexere * * * Seu magis imbelles libuit circumdare cervos, Aut tereti lino pavidum subducere piscem: Hos tantum novere dolos mea sordida rura. I nunc, et vitae fugientis tempora vende Divitibus coenis.* — V. 6. In voce πτερὰ explicanda fluctuat *Brodaeus.* Primum noctuas esse putat, quarum pellibus, foeno impletis, aucupes utantur ad alliciendas aves; deinde retium genus esse suspicatur, perperam laudans *Gregorium:* καὶ ἰξευτὴς καλάμους οἰκοδομεῖ, καὶ ὑποβλέπει πτέρθους καὶ περιεργάζεται πτερὸν ὄρνιθος — ubi ipsa avis, cujus plumas auceps visco tangere conatur, intelligenda est. Alia igitur anquirenda interpretatio. Sunt πτερὰ aves, quibus aucupes ad decipiendas aves utebantur. *Eurecnius* de Aucup. L. III. c. I. p. 193. varias aucupii rationes recensens, aucupem, ait, uti ἰξῷ, ἢ θριξὶν ἱππείαις, ἢ λίνοις κ. τ. λ. deinde etiam συμφύλοις ὄρνισι. Conf. *Simmiae Rhod.* Ep. IV. T. I. p. 204. et *Wernsdorf.* ad Poëtas min. Tom. I. p. 126. seq.

ISIDORI SCHOLASTICI
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 151. Ἰσιδ. σχολ. βολβυθιώτου. Plan. p. 417. St. 553. W. Gentile in Vat. Cod. additum *Salmas.* in not. msc. in βαλβυτινήτου mutandum censebat. Βαλβυτίνη urbs Aegypti. Idem postea βολβαιώτης emendabat, a Bolbis, urbe Cariae. Fingit Epigrammatis auctor, Endymionem, senem factum, Lunae torum et stragulam vestem, qua ille torus instratus erat, dedicare. — μάτην μίμνοντα. frustra adventum tuum expectantem. ἀπρήκτου. otiosi lecti. In re amatoria passim hujus verbi usus. *Philodem.* Ep. V. τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα. *Strato* Ep. LXXIX. ὄρχεις ἄπρηκτοι. — V. 2. σοὶ φίλος. Vulgo. σὸς ex Cod. Vat. emendavit *Salmasius.* — V. 4. σώζει. Vat. Cod. et Ed. pr. Flor. Vulgo male σάζει.

DAMASCII PHILOSOPHI
DISTICHON.

T. 475.] Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 235. St. 341. W. In Zosimam, servam ingenuae indolis, morte servili conditione liberatam. — μόνῳ τῷ σώματι. ut ap. *Sophoclem* in *Stob.* Tit. LX. p. 384. τὸ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος. et *Euripides* ibidem: πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρὸν, ἡ δὲ φρὴν τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρα. Quod autem Zosima dicitur morte etiam corporis libertatem adepta esse, id ad liberum sepulchrum referendum est, quo domini bonos servos honorare solebant. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXXV. *Martial.* L. I. Ep. CII. de servo Demetrio: *Ne tamen ad Stygias famulus descenderet umbras, Ureret implicitum cum scelerata lues, Cavimus, et domini jus*

omnia remisimus aegro: Munere dignus erat convaluisse meo. Sensit deficiens sua praemia, meque patronum Dixit, ad infernas liber iturus aquas.

QUINTI SMYRNAEI

EPIGRAMMA.

„Extat in Planud. p. 308. St. 448. W. absque „auctoris nomine, qui e Joanne Tzetza notus Chil. II. „38. [et II. 490.] Edit. Basil. anni 1546. p. 31. ubi „hi versus leguntur, fere uti hic eos exhibui. Totidem „sunt, quot certamina. Ex ultimo male nescio quis duos „concinnavit. In uno Regiorum codd. titulus est: *εἰς* „*τὸ αὐτὸ Κοΐντου Σμυρναίου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.*" *Br.* Ex hoc fortasse Epigrammate expressi sunt pessimi versus, quibus item Herculis labores recensentur ap. *Reinesium* Inscr. p. 344. et *Donium* p. 36. ubi v. 7. fortasse supplendum *Θρήϊκος ἔξελ.* et versu ultimo: *Γηρυόνην ἔκτεινεν ἐλῶν ταύρους ἀγελάτας.* Ejusdem farinae est, quod in eodem argumento versatur carmen, editum á *Gaëtano Marini* Iscrizioni Antiche delle Ville e de' Palazzi Albani. Roma. 1785. p. 154. In eo primus versus ex hoc carmine mutuo sumtus. — V. 1. *Νεμέῃ.* Vulgo. — V. 2. „Planudeae lectionem *ἔλασεν ὕδραν*, quae melior est, praetulissem, ni vidissem, *ἔκτανεν* scriptum etiam esse in veteri „cod. Bibliothecae Laurentianae, Catal. T. II. p. 74." *Br.* — V. 4. *ὑψίκερον δ' ἕλ.* Idem Cod. Laur. — V. 5. *στυμφηλίδας.* Ald. 1. 2. Ascens. *στυμφαλίδας.* Aldin. 3. — V. 8. *ὄγδοον ἐκ Θρήκης Διομήδεος ἤλασεν ἵππους, Ἔννατον ἐκ Κρήτης πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.* Cod. Laur. — V. 10. *βόας ἤγαγεν.* Vulgo. — V. 11. *Κέρβερον ἑνδέκατον, κύν' ἀνηγ.* Vulgo. *δωδέκατον δ' ἀνάγαγε (ἀνήγαγε) κύνα Κέρβερον ἐξ ἀΐδαο.*

Cod. Laurent. — V. 12. ὁ. δ' ἐκόμισσεν ἐς 'Ελλ. Vulgo. — V. 13. Planudes sic habet:

Τὸ τρισκαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον
Μεννονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούραις.

Pro Θεστίου Cod. Laur. Θυστίου.

METRODORI EPIGRAMMATA.

¶. 476.] „Epigrammatis primi et problematum „arithmeticorum plerorumque auctor esse potest Metro„dorus Scepsius, qui Mithridatis aetate vixit. At Epigr. „II. et problematum quaedam aliis cognominibus tri„buenda sunt. Varios Metrodoros recenset Jonsius de „Scr. Hist. Phil. I. 20." *Br.* — *I.* Vat. Cod. p. 416. Plan. p. 17. St. 28. W. *Metrodorus* sibi *Posidippi* Ep. XVI. hoc carmine refutandum sumsit, in omni vitae genere et conditione propria quaedam bona inesse docens. — V. 2. κήδεα, quod poëtae menti adversatur, in Steph. ed. operarum vitio legitur, pro κύδεα, quod omnes edd. vett. habent. Opponuntur haec verbis *Posidippi:* εἰν ἀγορῇ μὲν Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες. Κύδεϊ ap. nostrum in Ep. *Juliani Aegypt.* XLIII., quod inprimis comparandum, respondet εὖχος: ἀστοῖ μέσσφ Εὖχος, ἑταιρείῃ. — V. 9. Non igitur opus est, alterum ex duobus optare, ut aut nunquam natus sis, aut cito moriaris: omnes enim vitae partes habent, quo se commendent. — βίος Vat. Cod. quod vulgatae praetulerim.

II. Vat. Cod. p. 476. Μητροδώρου γραμματικοῦ ἐν Βυζ. In Plan. p. 294. St. 434. W. *Metrodoro* simpliciter inscribitur. In Joannem quendam juris consultum magnae sapientiae et alterum Solonem. ὁ γέρων Θεσμός. Leges antiquitus scriptae ubi Joannem acceperant, i. e. ubi Joan-

nes ad magistratus honorem evectus est, dixerunt, quasi renovatae et juvenili denuo robore instructae: Solonem iterum nacti sumus.

PROBLEMATA ARITHMETICA

QUORUM PLURIMA METRODORI.

¶. 477.] Haec problemata tantum non omnia primus ex *Salmasii* codice edidit *Bachet de Meziriac* in *Diophanti* Arithm. Tolosae 1670. Libro V. p. 261. sq. cum versione latina et solutionibus. Quas solutiones hic reperient docti lectores, eas debent doctrinae et acumini Viri Cl. *Friderici Kries*, collegae mihi conjunctissimi, qui *Xylandri*, *Meziriaci*, et paucorum aliorum vestigia secutus, humaniores literas cum mathematicis studiis felicissime conjunxit. Leguntur autem priora horum problematum in Cod. Vat. p. 615. praemissis verbis: *γυμνασίας χάριν καὶ ταῦτα τοῖς φιλοπόνοις προτίθημι, ἵνα γνῷς* (f. *γνῶσι*), *τί μὲν παλαιῶν παῖδες, τί δὲ νέων. Σωκράτους.* Haec si vera est nominis inscriptio, hoc problema et plura fortasse alia referri debent ad *Socratem* illum, quem *ἐπιγραμμάτων ποιητὴν* appellat *Diogen. Laërt.* L. I. 47. p. 109. hominem aliunde penitus ignotum. Haud paucis horum Epigrammatum in membranis adscriptae sunt solutiones, modo literis appictis breviter indicatae, modo uberius explicatae. Has ne hoc loco repetam, facit obscura et intricata veterum arithmeticorum in talibus solvendis ratio, unde ad lectores, elegantiori recentiorum temporum methodo adsuetos, parum sive fructus sive utilitatis redundaturum esse, mihi persuasum habeo.

I. Vat. Cod. p. 615. Polycrates, Sami tyrannus, (vide *Diog. Laërt.* Vit. Pyth. VIII. 3. p. 489.) Pythagoram de discipulorum numero interrogasse fingitur. Hic

respondet, dimidiam eorum partem mathematicis studiis operam dare; quartam in naturae arcanis perscrutandis studium ponere; septimam silentem sedere magistrique praecepta repetentem; esse autem praeterea tres mulieres, interque eas *Theano*, omnium praestantissimam. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laert.* VIII. 43. p. 374. *Fabricii* Bibl. Gr. T. I. p. 884.) — Sit numerus discipulorum = x.

$$\frac{1}{2}x + \frac{1}{4}x + \frac{1}{7}x + 3 = x$$

seu, fractionibus ad eandem denominationem redactis:

$$\frac{14}{28}x + \frac{7}{28}x + \frac{4}{28}x + 3 = x$$

Summa fractionum est $= \frac{25}{28}$; erunt ergo

$$\frac{25}{28}x + 3 = x$$

$$3 = x - \frac{25}{28}x = \frac{3}{28}x$$

Jam cum $\frac{1}{28}$ totius numeri = 3, totus discipulorum numerus = 28; unde sequitur, fuisse

14 mathematices studiosos.
7 physices cultores.
4 silentio adstrictos; quibus omnibus accedebant
3 mulieres.

28.

II. Vat. Cod. p. 615. qui v. 6. αὐτὰς vitiose; v. 12. κουφοτέραισιν habet. — V. 9. »Meziriacus τριηκόντων, quod imprudens mutavi [in τριήκοντα]. Ionicum »est: vide Etymol. M. p. 290. in ὄνοι, ubi ex Alcaeo »τὸν δυοκαιδέκαον profert, et e Callimacho τῶν τριηκόντων, »pro τῶν τριάκοντα. Callimachi locus est inter fragmenta »a Bentlejo collecta LXVII. τριηκόντων est etiam ap. Hesiodum

„siodum ἔργ. 694. Recurrit infra Problem. XVII. 13. „τριηκόντων, ubi prava itidem sedulitate scripsi τριήκοντα, „metro quidem in neutro loco repugnante, sed absque „necessitate ulla, quum bona sit codicis scriptura, utro-„bique restituenda.“ *Br.* Aliud exemplum vocis τριήκοντα κλινομένης fuit supra in Ep. *Philodemi* XIV. T. II. p. 86. ἑπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες. Eadem fere, quae *Brunckius*, ex Grammaticis protulit *Fischerus* in Animadv. ad Welleri Gramm. Gr. T. II. p. 153. sq. — Amor apud matrem conqueritur, quod Musae ipsi magnam partem malorum, quae ex Helicone decerpserit, eripuissent. Quintam ei partem abstulerat Clio; duodecimam Euterpe; octavam Thalia; vicesimam Melpomene; quartam Terpsichore; septimam Erato; Polyhymnia triginta mala rapuerat; Urania centum et viginti; Calliope trecenta; ita ut spoliato nonnisi quinquaginta relinquerentur. Quaeritur, quantus malorum numerus fuerit. Ponatur ille $= x$; erit

$$\left(\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{12}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{20}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{7}\right)x+30+120+300+50=x,$$

id est: $$\frac{168+70+105+42+210+120}{840}x+500=x$$

sive $\dfrac{715}{840}x+500=x$. ergo $500=x-\dfrac{715}{840}x$ $=\dfrac{125}{840}x$. Quare pars centesima vicesima quarta numeri 500 (i. e. $\dfrac{500}{125}=4$) erit $\dfrac{1}{840}x$; ergo $x=4\cdot 840=3360$. Hinc apparet, sumsisse sibi

Clio	672	mala;
Euterpen	280.	
Thaliam	420.	
Melpomenen	168.	
Terpsichoren	840.	
Erato	480.	
Polyhymniam	30.	
Uraniam	120.	
Calliopen	300.	His adde mala, quae Amor servavit
	50	
Summa	3360.	

¶. 478.] *III.* Vat. Cod. p. 622. — V. 1. „Meziriacus, *μήλων καλάθοις φέρον, ἐν δὲ ἑκάστῃ* – mendose." *Br.* In Cod. est *ἑκάστῃ.* et sic v. 4. Trium Gratiarum unaquaeque aequalia poma habebat in calatho, et Musis obviam factis quaelibet aequalem numerum tribuit; quo facto tres Gratiae et novem Musae totidem poma habuisse reperiuntur. Est hoc problema ex numero indeterminatorum, i. e. eorum, quorum innumerae solutiones reperiri possunt. Omnis enim res eo redit, ut, cum unaquaeque Gratiarum ante pomorum distributionem aequalem eorum numerum habuerit, post illam cuilibet Gratiarum et Musarum par pomorum assignetur numerus. Jam cum *tres* sint Charites, *ter ternae* Musae, sponte apparet, quamlibet Gratiam ter tantum malorum distribuisse, quantum ipsa retinuerit. — Sit igitur numerus pomorum, quae unaquaeque sibi servat, $= x$; ea, quae distribuit, erunt $= 3x$; ergo ea, quae ante distributionem habuerunt, $= 4x$. Jam nihil prohibet *τῷ* x numerum, quemcunque libuerit, substituere. Ponamus $x = 1$; quaelibet Gratia principio 4 mala habuit, et omnes conjunctim 12.

$x = 2$;	—	—	—	8	—	—	24.
$x = 3$;	—	—	—	12	—	—	36.

et sic porro.

IV. Vat. Cod. p. 622. — V. 1. τεῦξόν μοι Cod. et Mez. — V. 2. τ' ἅμα. — V. 5. ἄμ' ἠδὲ σιδ. — V. 6. κεράσαι. Corona sexaginta minarum ex auro, aere, stanno et ferro facienda proponitur. Aes et aurum duos totius ponderis trientes efficiat; aurum stanno mixtum ternos quadrantes; idem cum ferro temperatum totidem πεμπτημόρια. Quaeritur, quantum de unoquoque metallo huic coronae adhibendum sit. Signentur quatuor metalla ex ordine literis a, b, c, d, quae conjunctim 60 minas pendunt; et quidem

$a + b$ $\frac{2}{3}$ totius massae i. e. 40 minas.
$a + c$ $\frac{3}{4}$ — — i. e. 45 —
$a + d$ $\frac{3}{5}$ — — i. e. 36 —

ergo summa $3a + b + c + d = 121$ minis. Ab his auferantur $a + b + c + d = 60$ minis.

$2a = 61$ minis. Hinc efficitur, esse

$a = \frac{61}{2} = 30\frac{1}{2}$ min. Erat autem $a + b = 40$ min.
ergo $b = 9\frac{1}{2}$ — Porro $a + c = 45$ —
— $c = 14\frac{1}{2}$ — Postremo $a + d = 36$ —
— $d = 5\frac{1}{2}$ —

Sum. $a + b + c + d = 60$ minis.

V. Vat. Cod. p. 623. Hoc carmen sic vertit *Meziriacus:*

Sume tibi phialae, faber ingeniose, trientem,
Quartamque, et partem sume duodecimam.
Injice fornaci simul omnia mixta; sed inde
Prodeat unam aequans pondere massa minam.

Deinde problema sic solvit: »Quaeritur numerus, cu»jus $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{12}$ simul conficiant 1. Esto is 1 N. ergo $\frac{1}{3}$ N. »$\frac{1}{4}$ N. $\frac{1}{12}$. simul, hoc est $\frac{2}{3}$ N. aequantur unitati, unde »fit 1 N. $1\frac{1}{2}$. quot minas pendebat phiala.« Alio sensu

hoc problema accipiendum esse censebat cl. *Kries*. Sibi poëtam postulare videri, ut pars tertia, quarta et duodecima *uni*, i. e. *totius phialae* ponderi adjiciantur. Secundum hanc interpretationem, pondere phialae = x posito, problema sic solvendum:

$$x + (\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{12})\, x = 1 \text{ minae, id est}$$

$$x + \tfrac{2}{3}\, x \text{ seu, conjunctim, } \tfrac{5}{3}\, x = 1 \text{ minae.}$$

Ergo $x = 1 : \frac{5}{3} = \frac{3}{5}$ unius minae.

¶. 479.] *VI.* Vat. Cod. p. 623. Tres hic ex ordine loquuntur. Primus se tantum pecuniae habere ait, quantum secundus, et praeterea partem tertiam ejus, quod tertius habeat; secundus tantum, quantum tertius et insuper tertiam partem ejus summae, quam primus possideat; tertius denique decem minas se habere gloriatur et tertiam partem ejus, quo primus gaudeat. Sint interlocutores A, B, C, et summa, quam quisque habet, a, b, c; erit ex hypothesi

$$1)\ a = b + \tfrac{1}{3}\, c.$$
$$2)\ b = c + \tfrac{1}{3}\, a.$$
$$3)\ c = 10 + \tfrac{1}{3}\, a.$$

Hinc sequitur, esse

$$b = 10 + \tfrac{1}{3}\, a + \tfrac{1}{3}\, a = 10 + \tfrac{2}{3}\, a.$$

His addatur $c = 10 + \frac{1}{3}\, a$

$b + c = 20 + a$. Hinc si auferas summam, quam A habet: $b + \frac{1}{3} c = a$ sequitur, esse

$$\tfrac{2}{3} c = 20. \text{ ergo } \tfrac{1}{3} c = 10. \text{ ergo } c = 30.$$

Jam cum c sit $= 10 + \frac{1}{3} a$, sequitur $\frac{1}{3}$ a esse $= 20$; $a = 60$; b autem, compositum ex $c + \frac{1}{3}$ a est $= 50$. Itaque habebat

A 60 minas
B 50 —
C 30 —.

Sic hoc problema ſolvendum erat ſecundum lectionem, quam *Brunckius* ex *Meziriaci* exemplo protulit. Sed in membranis v. 3. non τὸ τοῦ πρώτου legitur, ſed τὸ τοῦ μέσου; unde tota res inſigniter mutatur. Tum tertia aequatio erit $c = 10 + \frac{1}{3} b$; et totius ſolutio:

$$A = 45.$$
$$B = 37 \tfrac{1}{2}$$
$$C = 22 \tfrac{1}{2}.$$

VII. Vat. Cod. p. 619. Senſum carminis ſic explicat Diophanti editor: Volo legitimum filium de mille numis tot accipere, ut eorum quinta pars ſuperet numero 10 quadrantem eorum, quos nothus ſumet. Mille ſtateres igitur in duas partes dividendi, ita ut quinta pars unius quadrantem alterius denario ſuperet. Sit altera pars $= x$, erit altera $= 1000 - x$. et ex hypotheſi:

$$\tfrac{1}{5} x = \tfrac{1}{4} (1000 - x) + 10.$$
$$= 250 - \tfrac{1}{4} x \quad + 10.$$
$$= 260 - \tfrac{1}{4} x.$$
$$\text{ergo } \tfrac{1}{5} x + \tfrac{1}{4} x = 260.$$
$$\text{i. e. } \tfrac{9}{20} x = 260.$$
$$\text{ergo } x = 260 : \tfrac{9}{20} = \frac{5200}{9} = 577 \tfrac{7}{9}.$$

Quum haec ſit filii legitimi portio, nothus (ſubtrahendo $577 \frac{7}{9}$ a 1000) accipiet $422 \frac{2}{9}$.

VIII. Vat. Cod. p. 619. qui v. 2. τὴν ἑτέρην et ἑτέρας ſuperſcripto η exhibet. Croeſus dedicat ſex pateras, junctim ſex minas pendentes, ſed ita factas, ut in tota earum ſerie proxima antecedentem drachmae pondere ſuperet. Jam uniuscujusque paterae pondus quaeritur. Ponamus pondus

minimae paterae $= x$,

Erit igitur pondus ſequentis $= x + 1.$
tertiae $= x + 2.$
quartae $= x + 3.$
quintae $= x + 4.$
ſextae $= x + 5.$

pondus omnium $= 6x + 15 = 600$ drachmis, cum ſex minae ſexcentas drachmas pendeant. Sunt ergo

$$6x = 600 - 15,$$

$$\text{ergo } x = \frac{585}{6} = 97\tfrac{3}{6} = 97\tfrac{1}{2}.$$

Fuit igitur pondus primae paterae $= 97\frac{1}{2}$ drachm,
ſecundae $= 98\frac{1}{2}$
tertiae $= 99\frac{1}{2}$
quartae $= 100\frac{1}{2}$
quintae $= 101\frac{1}{2}$
ſextae $= 102\frac{1}{2}$

Summa 600 drachm. ſive 6 min.

IX. Vat. Cod. p. 617. ubi πόσας et v. 2. τόσσα exhibetur. Quaerenti, quota pars diei praeterlapſa ſit, reſpondetur, ſupereſſe adhuc bis geminos trientes ejus partis, quae jam peracta ſit. Pars diei peracta ſit $= x$; pars, quae ſupereſt, erit $=$ bis $\frac{2}{3}x$, i. e. $\frac{4}{3}x$; dies integer $= x + \frac{4}{3}x$ ſive $\frac{7}{3}x$. Jam cum dies apud Graecos in duodecim horas divideretur, ſequitur, eſſe

$$\tfrac{7}{3}x = 12 \text{ horis.}$$

$$\text{ergo } x = 12 : \tfrac{7}{3} = \frac{36}{7} = 5\tfrac{1}{7} \text{ horis.}$$

Transierant itaque horae $5\frac{1}{7}$; ſupererant $6\frac{6}{7}$. Nam duo trientes horarum $5\frac{1}{7} = 3\frac{3}{7}$, quod duplicatum $= 6\frac{6}{7}$.

X. Vat. Cod. p. 632. in margine: Μητροδώρου ἐπιγράμματα ἀριθμητικά. Sequuntur problemata triginta (X – LX) eodem ordine, quo ap. *Brunckium* habentur, nisi quod uno auctiores sunt membranae (p. 636.), quod nuper edidit cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 299. Omnibus solutiones sunt additae. Haec igitur problemata in posterum *Metrodoro* optimo jure et Vat. Cod. auctoritate tribui poterunt. — In nostro carmine septem puellae puero nuces ad matrem ferendas eripuerant, easque ita inter se diviserant, ut prima septimam earum partem bis sumeret; altera duodecimam; tertia sextam; quarta tertiam; quinta viginti nuces; sexta duodecim; septima undecim sibi sumserat; una autem puero nux supererat. — Sit numerus quaesitus = x, erit

$$\left(\frac{2}{7} + \frac{1}{12} + \frac{1}{6} + \frac{1}{3}\right) x + 20 + 12 + 11 + 1 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{73}{84} x + 44 = x$$

$$\text{ergo } 44 = x - \frac{73}{84} x = \frac{11}{84} x$$

$$\text{ergo } x = 44 : \frac{11}{84} = 336.$$

Habuit igitur prima puella	$\frac{2}{7}$	numeri 336, i. e.	96.
secunda	$\frac{1}{12}$	=	28.
tertia	$\frac{1}{6}$	=	56.
quarta	$\frac{1}{3}$	=	112.
reliquae conjunctim			44.
		Summa	336.

Ceterum in membranis v. 4. ἔχουσαν legitur, et v. 7. ἤνορα καὶ δ' ἐγέλα γλαύκη. v. 8. καρύων.

¶. 480.] XI. Vat. Cod. p. 633. ubi v. 4. εἶχεν legitur. V. 3. non ἀγανή, sed retracto accentu Ἀγάνη

ſcribendum. Nota de nominibus propriis regula, quam expoſuit *Reizius* de Accent. inclin. p. 116. ſq. Problema antecedenti ſimillimum. Quatuor Cadmi filiae puero poma abstulerunt, et quidem a $\frac{2}{6}$, b $\frac{1}{8}$, c $\frac{1}{4}$, d $\frac{1}{5}$ totius numeri; ipſi puero undecim mala ſupererant, quorum unum ſibi ſervat, reliqua matri affert. Summa pomorum eſt

$$\left(\frac{2}{6} + \frac{1}{8} + \frac{1}{4} + \frac{1}{5}\right) x + 11 = x.$$

id eſt: $$\frac{109}{120} x + 11 = x$$

ergo $$11 = x - \frac{109}{120} x = \frac{11}{120} x$$

ergo $$x = 11 : \frac{11}{120} = 120.$$

Quum igitur ſumma pomorum ſit $= 120$, acceperat

prima	40.
ſecunda	15.
tertia	30.
quarta	24.
adde reliqua	11.
	120.

XII. Vat. Cod. p. 633. ſine varietate lectionis. Myrto poma inter ſex amicas dividens primae tribuit $\frac{1}{5}$, ſecundae $\frac{1}{4}$, tertiae $\frac{1}{19}$, quartae $\frac{1}{10}$, quintae $\frac{1}{20}$, ſextae duodecim poma, ipſa ſibi eorum 120 ſervans. Hae fractiones conficiunt ſummam $= \frac{248}{380}$; his ſi addideris $\frac{132}{380}$, unitatem implebis. Jam cum numerus reliquorum pomorum ſit $= 120 + 12$, i. e. 132, numerus pomorum, qui quaeritur, eſt $= 380$. Distributio igitur facta eſt hunc in modum: accepit

prima	76.
secunda	95.
tertia	20.
quarta	38.
quinta	19.
sexta	12.
adde quae Myrto retinuit	120.
	380.

XIII. Vat. Cod. p. 633. sine lectionis varietate. Ino et Semele inter duodecim puellas poma distribuunt; haec parem, illa imparem numerum. Ino tribus dat $\frac{3}{7}$, duabus $\frac{1}{5}$, sextae puellae 11 poma dividit, sibi ipsi duo servavit. Sit igitur numerus pomorum, quae Ino habuit, $= x$, erit

$$\left(\tfrac{3}{7} + \tfrac{1}{5}\right) x + 13 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{22}{35} x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{35} x = 13$$

$$\text{ergo } x = 35,$$

Ino ergo distribuit $\frac{3}{7} x = 15.$

porro $\frac{1}{5} x = 7.$

11

adde reliqua 2

$35.$

Semele contra dedit quatuor puellis $\frac{2}{4}$, quintae $\frac{1}{6}$, i. e. dimidiam et insuper sextam partem totius numeri; sextae quatuor poma dedit, totidemque sibi servavit. Sit igitur totus numerus $= y$, erit

$$\left(\tfrac{1}{2}+\tfrac{1}{6}\right)y+8=y$$

i. e. $\tfrac{2}{3}y+8=y$

erit ergo $\tfrac{1}{3}y=8$

$$y=24.$$

¶. 481.] *XIV.* Vat. Cod. p. 634 ubi v. 5. ὠρίθυια. v. 6. Εὐρυνομείη ἱ. μοίρην. — Versu 2. scribendum:

νῦν δέ τις ἐξαπίνης νιν ἀπέθρισεν.

nulla interrogandi nota addita. Sic quoque membranae. Problema hoc est: Dividuntur nuces inter quinque puellas, tres Gratias, novem Musas, ita ut prima accipiat $\tfrac{1}{5}$, secunda $\tfrac{1}{8}$, tertia $\tfrac{1}{4}$, quarta $\tfrac{1}{7}$, quinta $\tfrac{1}{6}$; Gratiae conjunctim 106; Musae novies novem = 81. Supersunt in arbore 7 nuces. Sit numerus omnium = x.

$$\left(\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{7}+\tfrac{1}{6}\right)x+106+81+7=x.$$

id est: $\dfrac{743}{840}x+194=x.$

ergo $\dfrac{97}{840}x=194.$

ergo $x=194:\dfrac{97}{840}=\dfrac{162960}{97}=1680.$

Hunc numerum 1680 si diviseris per denominatores fractionum supra expositarum, i. e. 5, 8, 4, 7, 6; nucum, quas quaelibet puella acceperit, numerum invenies.

XV. Vat. Cod. p. 634. Describitur hoc carmine via peregrinanti Gadibus inde usque Romam perficienda. — V. 2. Baetis fluvius, unde Baetica nomen habet, propter ovium in illa regione praestantiam illustris. *Martialis* XII. 99, *Baetis olivifera crinem redimite corona, Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.* Cf. VIII. 28. 5. 6. — V. 3. ἢ Ταύρη χθών, i. e. Vaccaei, Hispaniae populus.

„An alibi reperiatur, Pyladem eo coloniam deduxisse, „non succurrit.“ *Br.* Notanda vox εὐετίη, pro *felici abundantia;* ejusdem originis ac εὐετεὶ (i. e. εὐεστώ) et εὐεστώς. In Cod. Vat. tamen est εὐεκίη, quo nihil absurdius. — V. 5. Πυρήνη. Usitatius τὰ Πυρηναῖα. Verum illud quoque occurrit. Vide *Berkel.* ad Steph. Byz. v. Πυρήνη. Epitheton ὀρθόκραιρος a tauris ad montes translatum: *altos tollentes vertices.* — V. 9. ἀρχομένους Vat. Cod. inepte. ἠλέκτρα Ἠρ. pro ipso Eridano i. e. Pado, ob antiquam fabulam de electro ibi invento. — V. 12. Ταρταίη. Cod. Vat. De hoc problemate sic disputat doctissimus *Kriesius:* Auctor carminis Romam a Gadibus 2500 stadia abesse dicit, addita sexta, quinta, octava, vicesima centesima, quarta et duodecima parte totius distantiae. Sic *Meziriacus* quidem poëtae verba interpretatur; nec male. Sed difficultas inest verbis v. 6.: ἡ δὲ μιῆς δυωδεκάτου δεκάδος. i. e. illa vero (Pyrene, sive via per montes Pyrenaeos) duodecima pars est unius *decadis.* Quid h. l. δεκὰς significat? Quum paulo inferius χιλιὰς et ἑκατοντὰς mille stadia et centum stadia significet, vocem δεκὰς pro *numero decem stadiorum* accipiendam esse dixeris; tunc duodecima pars unius decadis foret duodecima pars decem stadiorum, seu $\frac{10}{12}$ unius stadii. Jam cum stadium 120 passibus constet, $\frac{10}{12}$ unius stadii sunt = 100 passibus; quod spatium longe minus est quam ille viae tractus requirit. Quare Diophanti editor verba μιῆς δυωδεκάτου δεκάδος de vicesima centesima totius distantiae parte explicat, quandoquidem duodecima pars decimae partis = $\frac{1}{120}$. Et sane haec interpretatio optime ad totum problema quadrat. Num vero v. δεκὰς illo sensu accipi potest? Minime. Igitur nullus dubito, quin pro δεκάδος legendum sit δεκάτης, i. e. μερίδος, *decimae totius distantiae partis.* Quo admisso, expedita erit computatio et praecedenti similis. Sit distantia Romae a Gadibus = x.

$$\left(\tfrac{1}{6}+\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{20}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{12}\right)x+2500=x.$$

$$\text{i. e. } \frac{100}{120}x+2500=x.$$

$$\text{ergo } \frac{20}{120}x \text{ seu } \tfrac{1}{6}x=2500.$$

$$\text{ergo } x=6.\ 2500=15000.$$

¶. 482.] *XVI.* Vat. Cod. p. 635. ubi v. 4. ἀκάδος vitiose. Improbus quidam, magna sibi re familiari fraudibus et dolo conquisita, nihil sibi superesse conqueritur, cum 40 talenta perfidis amicis dederit, inimicus autem dimidiam, tertiam et octavam ejus partem possideat. Quaeritur, quanta totius summa fuerit. Sit haec $= x$; erit

$$\left(\tfrac{1}{2}+\tfrac{1}{3}+\tfrac{1}{8}\right)x+40=x.$$

$$\text{i. e. } \frac{23}{24}+40=x.$$

$$\text{ergo } \tfrac{1}{24}x=40.$$

$$\text{ergo } x=24.\ 40=960.$$

XVII. Vat. Cod. p. 635. sq. ubi v. 4. ἕκτος ἔχει. quod optime emendatum est. — V. 5. „Meziriacus „[ex membr.] ἀνεψιοὶ δύο, manifesta menda. Duo ultima „disticha protulit Salmas. ad Histor. Aug. p. 348. ubi „recte legitur ἐκ δὲ τριηκόντων [non τριήκοντα], quod re„ponendum jam monui." *Br.* Vide ad Ep. II. 9. — V. 6. εὔβολος. Vat. Cod. — V. 9. ὧδε. v. 10. δοιὲς. idem. Acute *Davi* nomen reposuit sive *Salmasius*, sive *Meziriacus*. — V. 11. συνετή. Vat. Cod. male. Vide ad Ep. XI. 3. — Mox idem τίμιος. — V. 13. Is, qui hoc Epigrammate sive testamento potius bona sua inter cognatos et familiares distribuit, monumentum sibi triginta talentis exstrui et Jovi οὐδαίῳ sacrum fieri jubet. (Ζεὺς

οὐδαῖος est Pluto. *Cyrill.* in Gloss. οὐδαίων. τῶν καταχθονίων δαιμόνων. *Hesych.* κατουδαῖοι. νεκροί, κατάγειοι.) Idem duo talenta vult impendi rogo, fasciis et dapibus; totidem εἰς εἰκαίην χάριν σώματος. Posteriora haec *Salmasius* ad Plin. p. 745. G. de unguentis interpretatur, quibus et cadaver et cineres inungebant; simul etiam odores rogo addendi significantur. *Plinius* Ep. V. 16. 7. de morte filiae Fundani agens: *Non possum exprimere verbis, quantum animo vulnus acceperim, cum acceperim, Fundanum ipsum – praecipientem, quod in vestem, margarita, gemmas fuerat erogaturus, hoc in tus et unguenta et odores impenderetur.* ubi vide *Cortium* p. 378. sq. — εἰκαίη χάρις est, quam *sepulcri supervacuos honores* appellat *Horat.* II. Carm. XX. 23. quem comparant ad *Anacr.* Carm. IV. 11-12. Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Adde *Virgil.* Aen. VI. 224. *Congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Postquam conlapsi cineres et flamma quievit, Reliquias vino et bibulam lavere favillam.* Hic etiam dapium fit mentio, quae ap. nostrum sunt ἄλφιτα. — τελαμῶνες autem sunt fasciae, quibus corpus vinciebant pollinctores. Alio loco hoc vocabulum explicavimus. — Jam quaerenda est problematis solutio. Sint universae testatoris opes = x. Secundum earum in testamento distributionem erit

$$\left(\frac{1}{5} + \frac{1}{12} + \frac{7}{11}\right)x + 51 \text{ talenta} + 120 \text{ minae} = x.$$

Jam cum 120 minae = duobus talentis, summa talentorum erit = 53. Itaque

$$\frac{607}{660}x + 53 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{53}{660}x = 53.$$

$$\text{ergo } x = 660.$$

Filius testatoris accipiet itaque $\frac{1}{5}x = 132.$
conjux $\frac{1}{12} = 55.$
quisque septem reliquorum $\frac{1}{11}x = 60$
omnes conjunctim igitur $= 420.$
adde reliqua $= 53.$
$660.$

XVIII. Vat. Cod. p. 636. vbi v. 4. τρὶς δ' ἐμοὶ legitur. Quaeritur numerus liberorum Philinnae, quae omnem prolem suam, immatura morte exstinctam, tumulo condiderat. Quintam partem complebant pueri, tertiam puellae; sepeliverat praeterea tres recens nuptas. His accedebant quatuor per abortum editi. Sit numerus $= x$. Erit

$$\left(\frac{1}{5} + \frac{1}{3}\right)x + 7 = 15.$$

$$\text{i. e.} \quad \frac{8}{15}x + 7 = 15.$$

$$\text{ergo} \quad \frac{7}{15}x = 7.$$

$$\text{ergo} \quad x = 15.$$

¶. 483.] *XIX.* Vat. Cod. p. 636. sq. — V. 3. ἕκτῃ — ὄπασε μοίρην. Vat. — V. 4. δωδεκάτῃ. V. 5. ἐπ' ἑβδομάτῃ. — Junge ἐπὶ δὲ τῇ, scil. δωδεκάτῃ. *huic duodecimae addita septima.* — V. 6. *Brunckius* mallet ἐπέλευσεν, *vidit*, ipse scilicet Diophantus. — V. 8. Vat. Cod. τοῦ δὲ καὶ ἡ κρυερὸς μέτρον ἑλὼν βιότου. nec aliter *Meziriacus* edidit. Totum hunc versum sic refinxit *Br.* ut in Anal. legitur; audacter sane, sed sensu optimo. Diophanti puer semissem paternae aetatis viderat, cum obiret. — V. 12. σοφίῃ τέρμ' ἐπέρησα. Vat. — „Meziriacus: τῇ δὲ πόσου σοφίῃ — „et sic ultimum distichon vertit: *Quatuor aestates geni-„tor lugere superstes Cogitur, hinc annos illius assequere.* „Longe diversus est graecorum sensus: πένθος δὲ πισύρεσσι

»ἐνιαυτοῖς παρηγορέων τῇδε τοῦ ποσοῦ σοφίῃ; i. e. *per quatuor annos luctum mitigans hac quantitatis disciplina;* »*i. e. logisticae studio.* Si de auctore hujus epigrammatis »constaret, et compertum esset, Metrodori esse Scepsii, »Diophanti Alexandrini, de quo hic agitur, aetas accuratius definiri posset.« *Br.* Vide ad Ep. X. et intelliges, vix dubitari posse, quin hoc carmen Metrodoro tribuendum sit. — Quaeritur numerus annorum, quos Diophantus mathematicus vivendo compleverit. Ille autem $\frac{1}{6}$ vitae peregerat puer; $\frac{1}{12}$ puber; post $\frac{1}{7}$ peractum uxorem duxit, unde ipsi 5 annis post natus est filius, quem morte amisit, cum dimidiam aetatis paternae partem attigisset. Tum pater superstes filio quatuor adhuc annos vixit. Ergo

$$\left(\frac{1}{6} + \frac{1}{12} + \frac{1}{7} + \frac{1}{2}\right)x + 9 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{75}{84}x + 9 = x$$

$$\text{ergo } \frac{9}{84}x = 9. \quad \text{ergo } x = 84.$$

XX. Vat. Cod. p. 637. ubi v. 1. ὅσου β. et v. 4. τρὶς καὶ δ. Simile problema praecedenti. Demochares puer $\frac{1}{4}$ aetatis, juvenis $\frac{1}{5}$, vir $\frac{1}{3}$, senex praeterea 13 annos vixerat. Est ergo summa annorum

$$\left(\frac{1}{4} + \frac{1}{5} + \frac{1}{3}\right)x + 13 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{47}{60}x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{60}x = 13.$$

$$\text{ergo } x = 60.$$

XXI. Vat. Cod. p. 637. Conqueritur quidam de injuria a fratre accepta, qui patrimonium ita diviserat

ut ille nonnisi quintam partem septem undecimarum alterius acciperet, i. e. $\frac{1}{5} \cdot \frac{7}{11}$ seu $\frac{7}{55}$. Sit illa pars = x. Erit altera = 5 — x.

$$\text{et } x = \frac{7}{55}(5 - x)$$

$$= \frac{35}{55} - \frac{7}{55}x.$$

multip. per 55.

$$55x = 35 - 7x.$$

$$\text{ergo } 62x = 35.$$

$$\text{ergo } x = \frac{35}{62}.$$

Hinc apparet, $\frac{35}{62}$ unius talenti quaesitam partem esse; quare altera pars, quam avarus ille contra jus fasque sibi vindicaverat, erit $5 - \frac{35}{62}$, i.e. $4\frac{27}{62}$ talenti. — V. 4. Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Facete de Jove, res humanas et inprimis scelera non curante. Comparavit haec, ex *Meziriaci* editione ipsi cognita, *T. Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. §. 6. T. I. p. 76. ed. Bip, ἤδη ποτὲ σὺν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον — — ubi similia congessit interpres omnium doctissimus p. 347.

XXII. Vat. Cod. p. 638. — V. 1. „πόρον Ἀδριακοῖο. Strabonis aetate primum, aut paulo ante, Adria„tici nomine appellatum mare est Ionicum totum, cujus „antea pars tantum Adriaticus sinus dicebatur. Hinc „apparet, hujus Epigr. auctorem Metrodorum Scepsium „non esse.“ *Br.* — V. 3. Κριοῦ μέτωπον est promontorium Cretae, in occidentali insulae latere. Vide *Strabon.* X. p. 327.

p. 327. *Pompon. Mel.* II. 7. Ab hoc promontorio usque ad Pelorum Siciliae 6000 stadiorum esse gubernator naviganti affirmat. Hujus itineris pars confecta erat; supererant autem bis bini quintantes partis confectae. Quaeritur, quota pars supersit. Problema antecedenti simillimum. Numerus 6000 dividendus in duas partes, quarum altera sit $= \frac{4}{5}$ alterius. Ponamus illam $= x$, erit altera $= 6000 - x$.

$$\text{et } x = \tfrac{4}{5}(6000 - x)$$
$$= 4800 - \tfrac{4}{5}x.$$

multipl. per 5.

$$5x = 24000 - 4x.$$
$$\text{ergo } 9x = 24000$$
$$\text{ergo } x = \frac{24000}{9} = 2666\tfrac{2}{3}.$$

Pars itineris confecta erat igitur $= 3333\frac{1}{3}$; pars adhuc conficienda $= 2666\frac{2}{3}$.

¶. 484.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 638. ubi v. 2. legitur *δύο*, quod probabiliter emendatum; ut et v. 3. *κλήσουσιν* codicis in *πλήσουσιν*. Quatuor sunt tubuli, quorum unus lacum suppositum uno die implet, alter binis diebus, tertius ternis, quartus quaternis. Alter igitur, quo tempore primus totum implebat lacum, nonnisi dimidiam ejus, tertius tertiam, quartus quartam ejusdem partem implebat aqua. Quare omnes conjunctim uno die implebunt $(1 + \frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \frac{1}{4})$ cisternae illius seu $\frac{25}{12}$ cisternarum ejusdem magnitudinis. Quaerenda igitur pars diei, qua quatuor illi tubuli conjunctim unam illam cisternam implebunt. Sit haec pars $= x$, erit $x \cdot \frac{25}{12} = 1$, ergo $x = \frac{12}{25}$, paulo minus quam dimidia pars diei.

XXIV. Vat. Cod. p. 638. — V. 3. 4. „Secundi „distichi, si quid ego intelligo, hic est sensus: *dexter* „*autem totidem horis*, quatuor scilicet, *me inferior est;* „*mihi secundus est ad implendum lacum:* i. e. lacum im„plet horis VIII. *tertius denique bis totidem horis*, octo „scilicet, *me inferior est:* i. e. lacum implet horis XII. „Sic tubus medius lacum implet quatuor horis; dexter „VIII; sinister XII. Quaeritur, quot horis tres simul „aquam fundentes lacum implebunt. Si verum est, hunc „esse graecorum sensum, ab eo tota via aberravit Mezi„riacus, qui sic vertit:

„*Aequali dexter spatio, duploque sinister*
„*quando fluit, vitreis hunc tubus implet aquis.*

„Et proinde falsa est solutio, quam dedit. Indoli hujus„modi problematum repugnant duo tubi aequales: sa„tius fuisset unicum finxisse duabus horis lacum implen„tem. Hoc acumen Meziriaci fugisse miror.“ *Br.* — V. 5. Longe aliter membranae: ῥόον ἐσμὸν ἀνώγοις. quod quamvis eleganter sit emendatum, dubites tamen, an non ἀνώγοις vera sit lectio. Licet enim scribere:

εἰ δ' ἄμφω σὺν ἐμοὶ προχέειν ῥόον εἰς ἓν ἀνώγοις.

εἰς ἕν. *in eundem locum.* — Jam solutionem problematis videamus. Sit numerus horarum, quibus tres illi tubuli conjunctim fluentes lacum implebunt, $= x$. Videantur primum, quotam cisternae partem unusquisque illorum tubulorum per *unius horae* spatium impleat. *Primus* implebit *quartam* ejus partem; *secundus*, octavam; *tertius*, duodecimam. Ergo omnes conjunctim una hora $(\frac{1}{4} + \frac{1}{8} + \frac{1}{12})$ i. e. $\frac{11}{24}$ partes cisternae implebunt. Quare

$$x \cdot \frac{11}{24} = 1$$

$$\text{ergo } x = \frac{24}{11} = 2\,\frac{2}{11}.$$

qui est horarum, quae quaeruntur, numerus.

XXV. Vat. Cod. p. 638. sq. — V. 1. Vat. vitiose κύκλωψ ἐγὼ π. quod recte emendatum esse dubito. In ἐγὼ fortasse ἔργον latet, cujus epitheton vel aliud adhaerens vocabulum v. Πολύφημος, a glossatore additum, absorpsit. Describitur autem Polyphemus ex aere, ex cujus oculo, ore et manu aqua in cisternam prorumpebat. Minimus horum tubulorum tribus diebus, medius uno die, maximus denique duobus quintantibus diei implebat cisternam. *Uno* die igitur primus $\frac{1}{3}$ cisternae, secundus totam, tertius eandem bis et dimidiam ejus partem implebat; quare omnes conjunctim $(\frac{1}{3} + 1 + 2\frac{1}{2})$ i. e. $\frac{23}{6}$ cisternae. Quaeritur, quota diei parte = x omnes cisternam implebunt?

$$\text{Erit ergo } x.\ \frac{23}{6} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{6}{23}.$$

XXVI. Vat. Cod. p. 639. — V. 1. θεοὶ κερ. Vat. et Mezir. quod *Brunckius* emendavit. — ¶. 485.] V. 3. Partem hujus vers. cum sequente integro excitavit *Salmas.* ad Solin. p. 295. F. ut doceret, κορέειν pro *implere* dici. — V. 5. ἀπερεύεται. membr. — V. 7. Ἀχελῷος δὲ ἤμασιν ἢν δ' ἅμα. ibid. — V. 8. εἶν ἄρμις κτλ. μὴν ὁ. — Fingitur crater, in quem Nili imago, Achelous et Bacchus laticem infundunt. Primus eum unius diei spatio implet, Bacchus trium, Achelous duorum. *Uno* igitur die Bacchus tertiam crateris partem, Achelous dimidiam implebat. Omnes conjunctim igitur implebunt

$$(1 + \tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{2}) \text{ i. e. } \frac{11}{6},$$

$$\text{erit itaque} \quad x \cdot \frac{11}{6} = 1.$$

$$\text{ergo} \quad x = \frac{6}{11}.$$

XXVII. Vat. Cod. p. 639. — V. 2. „Mallet hic „quis forte αἰὲν ἀναγκαίων κέντρα φέρουσα πόνων, et meo „judicio melius esset.“ *Br.* — V. 6. in cod. legitur: ἐφοπλίζεις μνᾶν ἐρύσασα μόνον. quod sic, ut in Analectis habetur, emendavit *Salmas.* in Apogr. Lennep. ubi addit glossam: ὁ κανὼν h. l. est μίτος. Sensum esse voluit: illas nunc nendi labore unam quotidie minam conficere, unde sibi victum pararent. Quamvis nihil illa emendatione incertius, sensum tamen poëtae assecutus esse videtur. Mulierem ille fingit, quae olim unam quotidie lanae minam neverat; filia major natu minam cum triente; minor, dimidiam minae partem. Nunc autem omnes simul unam minam nebant. Quaeritur, quantum quaelibet neverit eadem servata proportione. Jam minimi numeri, qui proportionem numerorum $1, 1\frac{1}{3}, \frac{1}{2}$, sine ulla fractione exprimunt, sunt 6, 8, 3, quorum summa est = 17. Itaque mater quotidie $\frac{6}{17}$, filia major $\frac{8}{17}$, minor $\frac{3}{17}$ minae nebant.

XXVIII. Vat. Cod. p. 640. sine lectionis diversitate. Tres Amorum in balneo statuae cisternam (εὔριπον. *Hesych.* Εὐρίπους, δοχὰς ὑδάτων.) aqua complent; ita ut primus, aquam ex alis fundens, sexta parte diei; alter ex amphora (ἀμφιφορεύς. Vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 3. Tom. I. P. I. p. 249.) quatuor horis; tertius ex arcu dimidio diei totam cisternam impleat. Quum dies sit = 12 horis, primus 2 horis, alter 4, tertius 6 horis implet euripum; *unius* igitur horae spatio primus dimi-

diam ejus partem, secundus quartam, tertius sextam implet. Quare omnes conjunctim una hora

$$\left(\frac{1}{2} + \frac{1}{4} + \frac{1}{6}\right) \text{ i. e. } \frac{11}{12} \text{ totius cisternae.}$$

Numerus horarum, quibus totam conjunctim implebunt, = x, erit

$$x \cdot \frac{11}{12} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{12}{11} = 1\frac{1}{11} \text{ horae seu } \frac{1}{11} \text{ totius diei.}$$

— V. 5. 6. laudat *Salmasius* ad Solin. p. 295. E. de verbo κεράσαι agens. Cf. Ep. XXVI. 3.

XXIX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. ἀντέφελλον. membr. — ¶. 486.] V. 5. „Vertit Meziriacus:

„— — *tantum solus formare solebas*
„*qualibet ipse die: sed centum filius; atqui*
„*illo quinquaginta minus gener edere suetus.*

„At in graecis res aliter se habet; nam filius ducentos, „gener totidem et quinquaginta insuper i. e. 250. quo„tidie formabat lateres. παῖς ἀπέληγεν ἐκ καμάτοιο διηκο„σίαις τετευγμέναις· ὁ δ' αὖ γαμβρὸς τόσσαις καὶ εἰσέτι πεντή„κοντα τετευγμέναις ἀπέληγεν ἐκ τοῦ καμάτου. Planum hoc „et perspicuum est. Inde manifestum est, solutionem „Meziriaci falsam esse.“ *Br.* De tribus operariis primus toto die 300 lateres conficit, alter 200, tertius 250; quaeritur, quota parte diei omnes conjunctim 300 lateres confecturi sint. Quum omnes toto die 750 lateribus conficiendis sufficiant, quaesita pars diei invenietur per regulam trium:

$$750 : 300 = 1 : x$$

$$\text{erit ergo } x = \frac{300}{750} = \frac{2}{5}.$$

XXX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. πλεών. — V. 3. οἷσιν θεὸς omiſſa copula. — V. 4. ἔπεσε χ. recte. — V. 7. αὐτὸς τ' Ἀντ. — Hoc epitaphio numerus convivarum, qui ap. Antiochum epulantes gravi ruina domus oppreſſi fuerant, indagandus proponitur. Erant illi numero 23, et praeterea Spartanorum dimidia totius pars numeri, Atheniensium quinta quintae partis i. e. viceſima quinta. Sit numerus omnium convivarum $= x$; erit

$$\left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{25}\right) x + 23 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{27}{50} x + 23 = x$$

$$\text{ergo } \frac{23}{50} x = 23$$

$$\text{ergo } x = 50.$$

XXXI. Vat. Cod. p. 641. vbi v. 2. legitur: καρύων κλεῖτ' ἔπορεν τὸ τρίτον. quod ut manifeſto mendoſum *Br.* mutavit. — V. 3. Ἀριστοδίκη et v. 6. Νικαρέτη. — Nicarete inter quinque amicas nuces distribuit, primae tertiam, alteri quartam, tertiae quintam, quartae viceſimam et iterum duodecimam, quintae viceſimam quartam partem tribuens; ſibi ipſi quinquaginta nuces ſervat. Sit numerus, qui quaeritur, $= x$, erit

$$\left(\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{20} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{24}\right) x + 50 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{115}{220} x + 50 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{5}{120} \text{ ſeu } \frac{1}{24} x = 50.$$

$$\text{ergo } x = 24 . 50 = 1200.$$

Hic numerus per denominatores fractionum, ſupra poſi-

tarum, divisus, numerum nucum, quas singulae puellae acceperint, indicabit.

XXXII. Vat. Cod. p. 641. Emendatius hoc Ep. edidit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 448. B. Nam in Cod. legitur v. 2. πόλιν ἠλ. χρ. κύκλα (non μῆλα, ut *Salmas.* ait, apographi sui vitio deceptus.) Recte Vir doctissimus emendavit πόλον, quod tamen, si quid video, non, quod ille volebat, vas illud significat, in quo gnomon erectus est, sed *coelum*, ut saepe. Deinde caveas, κύκλα mutes; qua lectione nihil verius est nec sincerius. κύκλα sunt rotae, tum ipse currus, quo Sol per coelum vehitur. Cf. *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 137. — Sol partem diurni itineris confecerat; id, quod ei restabat, erat $= \frac{3}{5}$ cursus peracti, quater sumtis. Pars, quae restat, sit $= x$,

erit $4 \cdot \frac{3}{5} x$ seu $\frac{12}{5} x$ = reliquae diei parti; ergo

$$x + \frac{12}{5} x = \text{toti diei, sive XII horis.}$$

$$\text{i. e. } \frac{17}{5} x = 12.$$

$$\text{ergo } x = 12 : \frac{17}{5} = \frac{60}{17} = 3 \frac{9}{17} \text{ horae.}$$

Praeterlapsae erant itaque 3 horae integrae cum $\frac{9}{17}$.

Restabant 8 horae et $\frac{8}{17}$.

¶. 487.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 641. sq. Lunae lumen veneficarum artibus subito extinctum, cum noctis superessent $2 \cdot (\frac{2}{6} + \frac{1}{7})$ partis jam peractae. Sit pars peracta $= x$. Erit altera

$$= 2 \cdot (\tfrac{2}{6} + \tfrac{1}{7}) x = 2 \cdot \frac{20}{42} x = \frac{40}{42} \text{ seu } \frac{20}{21} x.$$

$$\text{Ergo } x + \frac{20}{21}x = \text{toti nocti, seu } 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{41}{21}x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{21}{41} \text{ totius noctis.}$$

Unde conficitur, partem noctis jam peractae fuisse $= \frac{20}{41}$ totius noctis, sive 12 horarum, i. e. $6\frac{6}{41}$ hor.; partem adhuc peragendam $= 5\frac{35}{41}$ hor.

XXXIV. Cod. Vat. p. 642. sine lectionis diversitate. Astrologo tempus indicaturus quidam, cum uxor peperisset, Soli, ait, ad occasum 6. $\frac{2}{7}$ ejus partis, quam jam peregisset, conficiendas fuisse. Pars diei confecta sit $= x$; altera erit $= 6.\frac{2}{7}x = \frac{12}{7}x$.

$$\text{Ergo } x + \frac{12}{7}x = \text{toti diei} = 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{7}x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{7}{19} \text{ totius diei, seu } 7\frac{11}{19} \text{ horis.}$$

Erat igitur pars confecta $= \frac{3}{43}$ totius diei, sive $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXV. Vat. Cod. p. 642. Lanificae ad opus faciendum excitantur, quod jam quinta pars trium octan-

tum reliqui diei praeterlapsa sit. Sit pars diei, quae restabat, $= x$, erit altera, quae transierat,

$$= \frac{1}{5} \cdot \frac{3}{8} x = \frac{3}{40} x.$$

$$\text{Ergo } x + \frac{3}{40} x = 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{43}{40} x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{40}{43} \text{ totius diei seu } 11 \frac{7}{43} \text{ horae.}$$

Pars diei jam praeterita erat igitur $= \frac{3}{43}$ totius diei seu $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXVI. Vat. Cod. p. 642. sine lectionis varietate, nisi quod v. 5. μητέρι habetur. Dividebantur quinque talenta, quae ex patris hereditate duobus filiis et conjugi obvenerant, ita ut alter fratrum quatuor trientes ($\frac{4}{3}$) ejus sortis acciperet, quae alteri cecidisset, mater autem binos octantes partis aut utriusque filii aut certe alterius nancisceretur. Prima pars sit $= x$; altera $= 2 \cdot \frac{2}{3} x$, i. e. $\frac{4}{3} x$; tertia aut $= \frac{1}{4} \cdot \frac{4}{3} x$, i. e. $\frac{1}{3} x$, aut $= \frac{1}{4} (x + \frac{4}{3} x)$, i. e. $\frac{7}{12} x$. Quaeritur enim, v. ἡμετέρης vers. 5. utrum pro ἐμοῦ sit positum, ita ut *alterius* fratrum portionem significet, an propria vi *amborum* sortem indicet. Posterior interpretatio probabilior visa cl. *Kriesio*, quod auctor v. 3., ubi de altero tantum sermo est, ἐμοίγε dixerit, non ἡμῖν. Altera ratio placuit *Meziriaco*, qui quinque illa talenta ita inter heredes divisit, ut prima pars esset 1 $\frac{7}{8}$ talentorum, altera

$2\frac{1}{2}$ tal., tertia $\frac{5}{7}$. — Quodsi alteram interpretationem sequimur, erit

$$x + \frac{4}{3}x + \frac{7}{12}x = 5.$$

$$\text{i. e.}\quad 2\frac{11}{12}x \text{ seu } \frac{35}{12}x = 5.$$

$$\text{ergo}\quad x = \frac{5.\ 12}{35} = 1\frac{5}{7}.$$

Accepit itaque prior fratrum $1\frac{5}{7}$ tal.
alter — $2\frac{2}{7}$,
mater — 1.

Secundum hanc computationem portiones minus inter se discrepant, quam secundum priorem.

XXXVII. Vat. Cod. p. 642. sq. Duarum statuarum cum earum basibus pondus quaeritur. Erat autem utriusque pondus, si cum basi sua pendebatur, alteri aequum; sed separatim prior duplum basios alterius pendebat, secunda triplum basios prioris. Sint illae statuae A, B, earumque bases a, b; erit secundum hypothesin

$$A + a = B + b$$
$$\text{porro}\quad A = 2b$$
$$B = 3a.$$

Ex his datis pondus, quod vocant, absolutum nec statuarum nec basium inveniri potest, sed tantum rationes ponderum. Nempe si in prima aequatione τῶν A et B, ipsorum valores e duabus alteris aequationibus substituimus, habemus

$$2b + a = 3a + b$$
$$\text{ergo}\quad b = 2a.$$

Itaque pondus basios b est duplum ponderis basios a. Porro quum

A ſit $= 2$ b, et b $= 2$ a, erit A $= 4$ a
Eſt vero B $= 3$ a

Erit ergo A : B $= 4$ a : 3 a
$= 4 : 3$

Itaque A erat tertia parte gravior quam B, et B tantum $\frac{3}{4}$ ponderis ſtatuae A pendebat.

¶. 488.] *XXXVIII.* Vat. Cod. p. 643. ubi v. 1. τοὶ γ. et v. 2. πενθάπλους legitur. Problema et hujus et ſequ. Epigr. duas quantitates ignotas continet. Ponamus priorem $= x$, alteram $= y$. Secundum hypotheſin prioris verſus erit

$$x + 10 = 3 (y - 10)$$
$$= 3 y - 30$$
$$\text{ergo} \quad x = 3 y - 40.$$

Ex hypotheſi poſterioris verſus erit

$$y + 10 = 5 (x - 10)$$
$$\text{i. e.} \quad y + 10 = 5 x - 50.$$
$$\text{ergo} \quad y = 5 x - 60.$$

Subſtituamus hunc valorem τοῦ y in priore aequatione $x = 3 y - 40$; erit

$$x = 3 (5 x - 60) - 40$$
$$= 15 x - 180 - 40$$
$$= 15 x - 220$$
$$\text{ergo} \quad 14 x = 220$$
$$\text{ergo} \quad x = \frac{220}{14} = 15 \frac{5}{7},$$

unde ex altera aequatione ($y = 5 x - 60$) invenitur eſſe $y = 18 \frac{4}{7}$.

XXXIX. Vat. Cod. p. 643. ubi iterum vſ. 1. τοὶ γίνεται legitur. Proſſus ſimile hoc problema praecedenti.

Ponatur itaque iterum prior quantitas = x, altera = y. Ex priore hypothesi habemus

$$x + 2 = 2(y - 2)$$
$$= 2y - 4.$$
$$\text{ergo} \quad x = 2y - 6.$$

Ex altera hypothesi est

$$y + 2 = 4(x - 2)$$
$$= 4x - 8$$
$$\text{ergo} \quad y = 4x - 10.$$

Hunc valorem substituamus τῷ y in priore aequatione, erit:

$$x = 2(4x - 10) - 6$$
$$= 8x - 20 - 6$$
$$= 8x - 26.$$
$$\text{ergo } 7x = 26.$$
$$\text{ergo} \quad x = \frac{26}{7} = 3\tfrac{5}{7}, \text{ unde invenitur esse}$$
$$y = 4\tfrac{6}{7}.$$

XL. Vat. Cod. p. 643. Facillimum problema, quod sola multiplicatione solvitur. Erant 7 foci et ad quemlibet focum 50 verua; ergo in summa 7. 50, i. e. 350 verua. In quolibet veru autem tantum carnis erat, quod nongentis militibus sufficeret. Fuerunt igitur 350. 900, i. e. 315000 milites. „Extat hoc Epigr. „in Agone Homeri et Hesiodi graeco edito, sed cor„ruptum; nam initium primi versus sic legitur:

„Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι.

„unde non immerito agonis illius autor incredibilem, „quae inde colligitur, militum multitudinem miratur; „sic enim fieret eorum numerus 2,250000.“ *Meziriac.*

XLI. Vat. Cod. p. 615. Planud. p. 67. St. 97. W. In Palladis statuam ex auro. — V. 1. Π. ἐγὼ τελέθω φφ. Vulgo, et in Cod. Gudiano. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 3. χαρίεισς. Vulgo et membr. — V. 4. ἔθηκε Σ. Vulgo et in Gud. ἔδωκε Vat. — Aurum, unde haec statua conflata erat, quinque juvenes contribuerant. Primus dederat $\frac{1}{2}$, secundus $\frac{1}{8}$, tertius $\frac{1}{10}$, quartus $\frac{1}{20}$; quintus denique, qui idem operis artifex fuit, novem talenta de suo addidit. Numerus talentorum, qui quaeritur, sit = x.

$$\text{Erit } \left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{10} + \tfrac{1}{20}\right) x + 9 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{31}{40} x + 9 = x$$

$$\text{ergo } \frac{9}{40} x = 9$$

$$\text{ergo } x = 40.$$

XLII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 97. W. — V. 1. Ἀλκείδαο. omnes. *Brunckius* scribi vult Ἀλκεΐδαο. — V. 4. ὄχθος Κρόνου. collis, ad quem Pisa fuit condita. Veterum loca collegit *Brodaeus.* — V. 5. Ταραξίπποιο παρίρον Vat. Cod. οὖρον est in Plan. quod pro ὅρος, *terminus*, est positum. Cf. *Schol Homer.* Il. φ. 405. Sic appellari poterat ara Taraxippi, quae in stadio Olympiae erat posita. *Pausan.* VI. 20. p. 504. — T. 489.] V. 7. »Male in Planudea, quam sequitur Meziriacus, „Ἀρκαδίῃ τεμμώσσην, metro claudicante. Vat. Cod. lectio»nem dedi.“ *Br.* Errabat Vir doctissimus, qui h. l., ut in plurimis aliis, interpolati apographi lectione deceptus, Vat. Cod. scripturam se dare putabat, in quo tamen haud aliter legitur ac in Planudea. — V. 8. λιύσεις. Vat. — Quaeritur numerus armentorum Augiae, quae in diversis Elidis partibus pascebantur. Sit numerus, qui quaeritur, = x, erit

$$\left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{20} + \tfrac{1}{30}\right) x + 50 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{24} x + 50 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{5}{24} x = 50.$$

$$\text{ergo } x = \frac{50.\ 24}{5} = 240.$$

XLIII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 98. W. — V. 2. καὶ στόμα καὶ θέναρ. Vat. Cod. καὶ τὸ θ. Cod. Gudian. quod verum videtur. Noſtrum eſt in Planud. — V. 4. πισύρεσσι. Vat. — V. 5. ἐν δ' ἅμα. Vat. et Plan. male. — V. 6. εἰπὲ πόσον. Vat. Plan. Cod. Gud. — Deſcribitur leo, ex cujus oculis, ore et pede aqua profiliebat. Sunt igitur quatuor tubuli, quorum primus duobus, alter tribus, tertius quatuor diebus, quartus ſex horis ciſternam ſuppoſitam implet. Quaeritur, quot horis omnes ſimul ad eam implendam ſufficiant. Falli videtur *Meziriacus*, qui diei h. l. nonniſi 12 horas tribuit, quum non de ſpatio, quod inter ſolis ortum et occaſum effluit, ſed de tempore lucis et noctis agatur. Quare tempus 24 horarum ſtatuendum videtur. Quo facto, computatio ſic inſtituenda. *Una* hora *primus* tubulus implet

$\tfrac{1}{48}$ totius ciſternae

ſecundus $\tfrac{1}{72}$.

tertius $\tfrac{1}{96}$.

quartus $\tfrac{1}{6}$.

Ergo omnes conjunctim implent $\left(\tfrac{1}{48} + \tfrac{1}{72} + \tfrac{1}{96} + \tfrac{1}{6}\right)$, i. e. $\frac{61}{288}$ totius ciſternae. Jam numerus horarum, ad totam implendam neceſſarius, ſit $= x$, erit

$$x. \frac{61}{288} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{288}{61} = 4\frac{44}{61} \text{ horae.}$$

XLIV. Vat. Cod. p. 619. Planud. p. 68. St. 98. W. In statuas Zethi, Amphionis et matris eorum, Antiopae. — V. 2. λάβῃς. Vat. Cod. Quatuor edd. Plan. λάβῃ. — V. 3. τὸ τέταρτον. Vat. — V. 4. ἐξ ἂν τὰ πάντ' ἀνευρὼν. Vat. Cod. — Statuae amborum fratrum viginti pendebant minas. Prioris autem pars tertia et alterius pars quarta conficiebant pondus 6 minarum, quas Antiopae statua pendebat. Sit pondus alterius statuae = x; cum ambae 20 minas pendeant, alterius pondus erit = 20 — x. Ex hypothesi autem est

$$\tfrac{1}{3}x + \tfrac{1}{4}(20 - x) = 6.$$

$$\text{i. e. } \tfrac{1}{3}x + 5 - \tfrac{1}{4}x = 6.$$

$$\text{ergo } (\tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4})x = 6 - 5 = 1$$

$$\text{i. e. } \tfrac{1}{12}x = 1.$$

$$\text{ergo } x = 12.$$

Quum igitur altera statua 12 minas penderet, alteram 8 min. pependisse apparet.

ASCLEPIODOTI

EPIGRAMMA.

T. 490.] Hoc Epigramma basi statuae Memnoniae insculptum primus edidit *R. Pocock* in Descript. Itin. Aegypt. T. I. p. 149. ubi corruptelis obsitum legitur. Medicinam afferre conatus est *Leichius* in Novis ad Muratori Thesaur. Emendatt. p. 85. sqq. quem a vero

ſenſu aberraſſe judicat *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 530. Verum nec hunc veram carminis lectionem aſſecutum eſſe cenſebat *Toupius* in Emendatt. in Suid. P. III. p. 430. ſq. cujus emendationes, ex *Dorvillii* et *Leichii* lectionibus compoſitas, expreſſit *Brunckius*. Hanc inſcriptionem poſt Hadriani demum aetatem ſtatuae additam eſſe, *Leichius* inde conjicit, quod *Dio Chryſoſtomus*, qui ſub Trajano floruit, Memnonis coloſſum inſcriptione carere affirmet, Orat. XXXI. p. 338. D. — Adſcribam primum Epigramma ita, ut ap. *Pocockium* legitur:

ΖΩΕΙΝ ΕΙΝΑΛΙΗ ΘΕΤΙ ΜΕΜΝΟΝΑ ΧΗΝ ΡΓΑ ΦΩΝΕΙΝ
ΜΑΝΟΙΝΕ ΜΤΡΩΗΙ ΛΑΛΙ . . . ΙΘΜΠΙCΜΕΝΟΝ
ΑΙΓΤΠΤΟΤ ΑΙΒΤΚΙΙΙCΙΝ ΤΩΟ . . . ΦΙΤCΙΝΟΝΑΠΟΤΑSΕΑ
ΚΑΛΛΙΠΤΛΟΝ ΘΗΒΗΝ ΕΤΡΛΟC ΕΛΑΤΝΟΠΕΝΟC
ΤΟΝΔΕ V ΑΧΗC ΑΚΟΡΗΤΟΝ ΑΧΙΛΑ CΑΜΗΤΕΝΙ ΤΟΩΩΝ
ΦΟΕΙΓΕCΕΑΙ ΠΕΔΙΩΩ ΗΠΕΝΙ ΟΕCCΑΛΙΗι.

Ex his tam obſcuris verbis haec eliciebat *Leichius:*

Ζώειν εἰναλίῃ ἔτι Μέμνονα καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον.
Αἰγύπτου Λιβυκῆς ὃν ὑπ' ὀφρύσιν ὄντα ποτ' . . . .
Καλλίπυλον Θήβην εὗρες ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
. . . . . . πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

In his quaedam feliciter expedivit ille, a quibus nec *Dorvillius*, quamvis *Leichio* infeſtus, recedere audebat; in v. 1. autem, et magis etiam in v. 4. a vero aberravit. Praeclare vidit *Dorvillius*, in 1. v. *εἰναλίῃ Θέτι* legendum eſſe; ut ad Thetidem glorietur Aurorae filius, quod poſt fata adhuc vivat et cantum edat, cum Achilles neque apud Trojanos, neque in patriis terris vocem edat. At idem v. 2. male receſſit ab *Leichio*, legens: *χαίδεα φωνεῖν Μάνθαν', ἐπὶ Τροίῃς ἄλλοτ' ἀπολλύμενον. ad Trojam quondam occiſum.* *Toupius*, qui *Leichii* lectionem revocavit, apte compa-

Comparat *Callistrat.* Stat. IX. p. 900. προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆς μητρὸς παρουσίαις φαιδρυνόμενος. — Verbum θαλπόμενον, materno affectui pingendo accommodatissimum, illustrat *Wakefield* in Sylv. crit. p. 133. — V. 3. 4. emendatio debetur *Dorvillii* acumini, a quo in hoc uno recessit *Toupius*, quod, cum ille οὐκ ἀποτάμνει legisset, hic ἔνθ' ἀποτάμνει scriberet, praeter tantillam rem nihil novi afferens. Thebae a Nilo ita secabantur, ut pars urbis Libyae, pars Aegypto adjudicaretur; in Libyca autem parte Memnonis statua erat posita. — V. 5. ἐπὶ τῷ. *Dorvillius*, cui mox φθέγγεσθαι debetur, cujus vocabuli manifesta sunt in lectione *Pocockii* vestigia.

RUFI DOMESTICI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 134. Ῥουφίνου Δομ. In Plan. p. 473. St. 615. W. Ad puellam scriptum videtur. — ἄκριτον ὄμμα. oculum probos ab improbis non distinguentem.

CYRILLI EPIGRAMMATA.

T. 491.] *I.* Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 65. St. 94. W. Brevitatem in Epigrammatis commendat. Optimum esse id, quod duobus versibus constet; quem modum si excesserit, non Epigramma esse, sed epos. — V. 1. Ed. pr. Flor. et Ald. 1. τὸν καλόν, inepto errore; nec minus tamen ineptum, quod ex Lect. Aldin. in posteriores edd. receptum est, et in Vat. quoque mem-

branis reperitur, πᾶν καλόν. Hoc miror probasse magnum *Grotium*, qui vertit:

Versibus ex geminis bona sunt epigrammata —

Caeterum conf. *Parmenion*. Ep. I. T. II. p. 201.

II. Hoc Cyrilli Epitaphium in filium, tertio aetatis anno morte extinctum, edidit *Sponius* Misc. erud. Antiqu. p. 376. *Fabrett*. p. 287. et *Gorius* T. I. p. 421. — V. 2. τρίετειον αφείλετο Μοιρα χεῖρ' ἐτέρη. *Sponius*. quod emendavit *Dorvillius* ad *Charit*. p. 262. lapidarios, non minus ac librarios, voces poëticas et e dialecto petitas in vulgares commutasse, notans. — V. 3. πέλος. *Spon*. Similiter *Simonid*. Ep. CII. ἱερατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν. quae inter se et cum similibus comparavit *Mitscherlich* ad *Horat*. L. II. Carm. V. 14. p. 398. — V. 4. φθιμένοις. *Spon*. Ducta videtur formula ex *Platonis* Menexen. p. 248. B. ἀλλ' εἴτις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων. *Antipater Sidon*. Ep. LXXII. εἰ δή τις φθιμένοις χείματτεται εὐφροσύνα.

DIOGENIS EPISCOPI AMISENI

EPIGRAMMA.

¶. 492.] Vat. Cod. p. 304. Plan. p. 260. St. 375. W. Diogenes ille, in cujus honorem haec scripsit Episcopus Amisenus, ad patruum profectus, sive ap. eum educatus, diem supremum immatura aetate obierat. Ei Phryx, pater, monimentum ad Ponti Euxini litora exstruxit, ubi Amisus posita est. — V. 3. ἄγεν. Huc te adduxit Dei voluntas, ut patruo tuo moriens luctum creares, πένθος ὀφειλόμενον, a fatis ipsi destinatum. Sic haec interpretanda sunt cum *Grotio*, qui vertit:

Deus hoc curarat, ut ires
Ad patruum, luctus causa futura brevi.

Minus recte *Huetius* p. 25. „Aequius exhibita fuissent „patruo tuo, jam decrepito et exactae aetatis viro, justa „haec, quae tibi a patre persolvuntur.“ — V. 5. ἱερῇ παλάμῃ τε καὶ εὐχῇ, ad ceremonias refer solemnes, quibus Diogenes episcopus in defuncti exequiis praefuerat. — γείτονα – χοροστασίης. tumulum in loco sancto, prope templum fuisse puta. Ductus color ex ethnicorum poëtarum locutionibus, qui beatorum χοροστασίας in Elysiis campis celebrant. Cf. *Marcelli* Dedic. Regillae v. 58.

JULIANI EX GENERE PRAEFECTORUM AEGYPTI

EPIGRAMMATA.

T. 493.] *I.* Plan. p. 484. St. 629. W. In Vat. Cod. inter Anacreontica legitur, cum quibus passim editum reperias. Vide *Anacreont. Fischeri* p. 223. Huic odario nisi *Juliani* nomen adscriptum esset, multi, qui antiquioribus magis quam recentibus delectantur, hoc genuinum Teji vatis foetum esse quovis pignore contenderent. Jam quid intersit inter hoc odarium et ea, quae sub *Anacreontis* nomine vulgo leguntur, equidem me non perspicere fateor. At illa non magis sunt veteris illius poëtae, quam Epistolae illae Menandri aut Demetrii inter *Alciphronis* Epistolas ab his viris conscriptae sunt. — V. 1. νυν᾽ Vat. Cod. — V. 5. ἔπιον vulgo et in Cod. quod *Brunckius* metri causa in ἔπινον mutavit. — V. 7. γαργαλίζει. Tanquam *Anacreontis* laudantur verba ἀλλ᾽ ἰαίνει τὰμ᾽ Ἔρως ὁ γαργαλίζων σπλάγχνα — a *Scaligero* in A. P. II. 8. quae tamen, cum alibi non reperiantur, ab ipso *Scaligero* ficta esse probabiliter suspicatur *Pauwius* et alii.

II. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 467. St. 607. W. In Mariam, nimis de pulchritudine sua superbientem. Conf. *Rufini* Ep. XXXI. et XXXII. — V. 3. ἐς τρίχας ἵκοι. Vulgo et in Vat. Cod. Haec satis arguta sunt. Dum bona precari videtur puellae, (cf. *Rhian.* Ep. IV. 11. 12.) cum eam ἐς τρίχας γήραος sive πολιὰς ἔρχεσθαι optat, revera ei mala imprecatur. — σκληρὸν ῥέθος per prolepsin, quod rugis aliquando secabitur. *Ovid.* II. A. A. 118. *Et tibi jam venient cani, formose, capilli; Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Vide *Burm.* ad *Propert.* II. 14. 8. — V. 5. τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα. Parodia imprecationum Chrysae ap. *Homerum* Il. α. 42. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν. — κάλλος. pulchritudo, peccatorum ejus fons et causa, quae superbia peccavit, expiet. — ὑπόσχοι ἀμπλ. breviter dictum pro ὑπόσχοι δίκην ἀμπλακίης.

III. Vat. Cod. p. 144. *Juliano* vindicat, quod *Planud.* p. 421. St. 556. W. ad *Lucianum* retulit. Laïs, quae omnem Graeciam pulchritudine superavit, ipsa annis victa, speculum suum Veneri dedicat. Hoc et duo sequentia Epigrammata expressa ex *Platon.* Ep. VII. ubi vide not. T. I. P. I. p. 343. — V. 1. 2. Simili acumine Ep. ἀδεσπ. DCXXVIII. Τῇςδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν Ἑλλὰς ἐδουλώθη, κάλλεος ἰσαθέου. — ¶. 494.] V. 3. μούνῳ δ' ἐν. Vat. Cod. Non opportuno loco posita copula sic fortasse melius collocabitur:

μούνῳ ἐνικήθη δ' ὑπὸ γήραϊ.

— V. 6. τῆς δέ. Vulgo. — Ut canos ipsos cum dolore videt, sic etiam eorum in speculo repraesentatam imaginem aversatur. σκιὰ et doctius σκιόεις τύπος est imago in speculo, ut ap. Latinos *umbra.* — σὺν ἐχθαίρει. Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 143. Planud. l. c. In membranis versus leguntur hoc ordine: 3. 2. 1. 4. 5. 6. sed literis

appositis describentis error corrigitur. — V. 2. γηραλέην Vulgo. — V. 3. ἀπ' ἐχθείρασα. Vat. Cod. — δεσποίνῃ τ. κ. λ. Veneri, deae pulchritudinis, qua et ipsa olim conspicua erat. — V. 6. δίσκος speculum, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, *Sophocles* ἐν Κρίσει τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην — μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, ap. *Athen.* L. XV, p. 687. C. quem secutus est *Callimachus*, ubi Venerem Minervae opponit, in Lavacr. Pallad. v. 21. Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα Πολλάκι, τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

V. Cod. Vat. p. 144. Plan. l. c. — V. 2. ὁ χρόνος ἑρπύζων. Temporis progressus pulchritudinis munus corrumpit. — V. 3. παραπταμένου transfugit aetas. De tempore *Simonides* Fragm. II. ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας οὕτως ἁ μετάστασις. ubi similia quaedam notavi T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. δ. καὶ δῶρον. Vulgo.

VI. Vat. Cod. p. 145. Plan. p. 414. St. 549. W. Piscator, senectute debilitatus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Plura ejusdem argumenti carmina in eodem Planudeae capite leguntur. „Alterum in „membranis extat Juliani in hoc argumentum Epigram„ma, quo carent schedae quibus sum usus. Distichon „ex eo profert Salmasius in Plinianis p. 699. Ἑρμείῃ „Βαίτων κ. τ. λ." *Br.* Non *Juliani* est, sed *Macedonii Consulis* Epigramma, cujus distichon cl. editor excitat. Integrum edidit V. Cl. *Chardon de la Rochette* Magas. Encycl. an. VI. T. II. nr. 1. p. 101.

> Ἑρμείῃ Βαίτων ἁλινηχέος ὄργανα τέχνας
> ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην,
> ἄγκυραν, γυρὸν τε λίθον, σπυρίδας δ' ἅμα φελλῷ,
> ἄγκιστρον, κώπην καὶ λίνα καὶ δόνακας.

Nostri Epigrammatis v. 1. laudat *Suidas* in ἱμάσθλη T. II. p. 116. — remus, quo navis, sicuti equus flagello, impellitur et incitatur. — V. 2. ἴτυς ἀγκίστρων. hami in

orbem flexi ambitus. Quot verba *Julianus* cumulavit ad curvitatem hami significandam! — Excitat h. v. *Suidas* in ἴτυς T. II. p. 158. Est autem ἡ ἴτυς ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. ἔστι δὲ καὶ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. *Apollonii* Lex. Homer. v. *Oppian.* Hal. V. 138. in hami descriptione, τόσσον ἴτυν κρυερὴν, ὅσσον περὶ χάσμα καλύψαι. — V. 3. περίπλεα. Vulgo et in Vat. Cod. — μολύβδῳ. Vat. Cod. a man. sec. Plumbum orae retis appensum, ut illud degravet et deprimat. Hinc poëta ap. *Plutarchum* T. II. p. 75. B. ἡ κακία περιθεμένη μολύβδῳ ὥστε δίκτυον κατέσπασε. — V. 4. φελλούς. cortices suberini, nassarum sub aqua latentium indices. Vide *Archiae* Ep. X. *Philipp.* Ep. V. XXII. XXIII. et, unde haec omnia, cum pluribus, expressa, *Leonid. Tar.* Ep. XXV. — V. 5. εὐπλεκέων. Vat. Cod. — ζεῦγος σπυρίδων, (δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας dixit *Philippus*) ut infra Ep. XXVI. πτερύγων ζεῦγος ἐπωμάδιον. κυλίκων ζεῦγος *Ister* ap. *Athen.* XI. p. 471. B. Similia collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 649. et *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 116. — V. 6. laudat *Suid.* in ἕδρανον T. I. p. 681. — ἕδρανον. qua naves nituntur et retinentur. — V. 7. *Suid.* v. γριπεύς T. I. p. 498. omisso βαίτην. Idem exhibet v. 8. in ἀντιάσας T. I. p. 221.

¶. 495.] *VII.* Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 548. W. Cinyras piscator, senex factus, Nymphis retia detrita ponit. — V. 1. Κεκμηκὼς χρονίης π. δ. θήρης. Vulgo. Membr. Vat. κεκμηώς, in reliquis cum vulgata lectione conspirantes, quae fortasse mutari non debebat. δίκτυα χρονίης θήρης sunt retia, quibus ille jam diu piscaturam exercuerat. πεπονηκότα ornatus causa additum. — V. 2. Κινύρης. Vat. Cod. — V. 3. περὶ ἄγια. Vat. Cod. — V. 5. εἰ δ'. Haec quoque nimis prolixa pro: εἰ δ' ὀλίγον δῶρον sive ὀλίγη ἡ δόσις. — V. 6. ὅλος ἔστι βίος. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. enumerata piscatorum suppellectili: οὗτοι τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

VIII. Vat. Cod. p. 145. Plan. l. c. Idem argumentum paulo aliter exornat. — V. 1. Κινύρης. Cod. Vat. a man. sec. — ἀκοντιστὴς μόχθος est labor retium in undas emittendorum, quem se, a senectute impeditum, ferre posse negat Cinyras. — V. 3. θαλάσσῃ. Cinyrae senectus mari, in quo ille quasi regnum exercebat, libertatem restituit.

IX. Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 431. St. 565. W. Trium fratrum dedicationes. — V. 1. laudat *Suid.* in γνωτὸς T. I. p. 489. — V. 2. Πίγρης. Vat. Cod.

X. Vat. Cod. p. 153. Plan. p. 446. St. 579. W. In hoc et sq. Epigr. scriba Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Multa hujus argumenti Epigrammata in Anthologia reperiuntur. Cf. *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II. P. I. p. 161. sqq. — V. 1. Plumbum stilo viam signat, unde ei nefas est deflectere. ἄγων, si verum est, ad Philodemum referri debet, cujus nomen infra est positum v. 7. Sed depravatum videtur vocabulum. Plumbum, quod inter librariorum instrumenta non postremum est, apud Epigrammatarios modo τροχόεν et τροχαλόν, modo κυκλοτερὲς et κυκλομόλιβδον, semel etiam ap. *Paul. Silent.* Ep. L. γυρὸν vocatur. Horum locorum comparatio efficit, ut corrigendum existimem:

τὸν μόλιβον γυρόν, καὶ μολίβου κανόνα.

— V. 3. 4. laudat *Suidas* in λᾶας T. II. p. 406. — θῆγε. Stephan. ex ed. Ascens. recepit. Antiquiores θῆκε legunt. — V. 5. μυστήρια φωνῆς. Obscurius dictum. Sic atramentum vocatur, quo vox humana arcanis quibusdam notis significatur et a vulgi cognitione quasi secernitur. — V. 6. εμόλης. Edd. vett. ante Ascens.

¶. 496.] *XI.* Vat. Cod. p. 153. Planud. l. c. — V. 1. κύκλοισι, quia rotundum est plumbum. — V. 2.

τρoχθεὶς. Vat. Cod. unde apparet, librarium cogitasse de τρoχόεις.

Quod non spernendum. Quamvis enim τρωχθεὶς de plumbo vetusto et diuturno usu hic illic exeso sine difficultate explicari potest, illa tamen lectio verior videtur, quod reliqua anathemata, quae hoc carmine recensentur, nullum ejusmodi epitheton habent; nec in reliquis ejusdem argumenti carminibus quidquam tale reperitur. τροχόεις μόλιβδος occurrit in Ep. *Paul. Sil.* LI. Si quis opposuerit, vim hujus epitheti in κύκλοισι jam expressam esse, is, velim, *Juliani* nostri Epigrammata attento animo perlegat, et multa loca inveniet, propter inanem quandam verborum copiam et vitiosam luxuriem reprehendenda. — V. 4. θηγαλέος. Vulgo. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. γῦρος T. I. p. 481. — ὦ θεράπων. cui Mars et Musae suum in hac arte tribuerunt munus; Mars, quia ferreum, Musae, quia scribendi artificio adhibetur. — V. 10. λειπ. βίου. cum ipsi jam victus desit, tu, Mercuri, qui lucro et quaestui praees, ejus vitam regas et tuearis.

XII. Planud. p. 331. St. 470. W. Phryne Amori imaginem Amoris dedicat, a Praxitele, qui ejus archetypum ex suo ipsius pectore duxerat, Phrynae donatam. Expressum carmen ex *Simonid.* Ep. XC. ubi vide not. T. I. P. I. p. 258. — V. 1. κλίνας. Amoris impotentiam, amantium haud aliter ac servorum cervicibus instantis, eadem imagine significat *Propert.* L. I. 1. 4. *caput impositis pressit Amor pedibus.* II. 23. 59. *Instat semper Amor supra caput, instat amanti, Et gravis ipsa super libera colla sedet.* *Meleager* Ep. XXVIII. Κεῖμαι· λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον — ubi similia quaedam comparavi, p. 49. — V. 2. χερσὶ ἀκιδίαις. victis manibus. Ἑλλάδα ἀκιδίην Noster supra dixit Ep. III. ἐυΐδιαις, doctis, facilibus manibus, malit *Heynius* in Com-

ment. Soc. Reg. T. X. p. 91. — V. 4. χαλκέους. Falsum hoc quidem. Illud enim Amoris simulacrum, quod Phrynae donavit Praxiteles, ex marmore fuit. Vide *Junium* in Catal. p. 180. Duo tamen alia Amoris signa idem artifex fecit, quae descripsit *Callistr.* Stat. III. et XI.

XIII. In prioribus Vat. Cod. paginis. Scriptum est in statuam Adonidis, qui, quamvis Venere juxta stante, oculos tamen in canes conjicit. — V. 1. ἐς κ. Vat. — V. 2. Verba ἔχετλι' Ἔρως, quibus poëta hanc Adonidis severitatem ad Amorem referre videtur, parum commode interposita sunt.

XIV. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 477. quod etiam in Planud. p. 304. St. 444. W. omissum est. Unde igitur novit cl. editor, *Juliani* esse hoc distichon? nisi forte in uno regiorum codd., quibus usus est, nomen adscriptum fuit. — V. 1. τέκνα et v. 2. τὰν ψυχὰν Vat. Cod.

T. 497.] *XV.* Vat. Cod. p. 485. Planud. l. c. — Antitheseos efficiendae cupiditas poëtam ad ineptias deduxit. Verba ἡ φύσις ἄπνοός ἐστιν vix sensum habent.

XVI. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Pastorem fingit Myronis vaccam stimulo urgentem. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCXVII. quod antiquius esse, apparet ex parodia *Lucillii* in carmine, *Philippi* Epigrammatibus temere interposito, nr. XL. T. II. p. 222. — V. 1. πῇ. Vat. Cod. — V. 2. καὶ τόδ'. cum omnia reliqua mihi tribuerit, currere tamen non dedit. — καὶ τόδ' ἔλαυνεν ἔχειν. Vulgo.

XVII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Compar. Ep. *Leonidae Tar.* XLII.

XVIII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Fur Myronis vaccam avertere conatus, non prius errorem cognovit, quam eam tangeret. — V. 2. κεινός. Ald. 1. 2. 3.

XIX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 1. εἰθ' ἑρόων. Cod. Vat. — V. 2. γειοτόνοις. Ibid. et in fine τ' ἐδόνην. Ductus color ex *Demetrii Bith.* Ep. I. T. II. p. 65.

XX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 2. τέχνην. Edd. Ald. 1. 2. 3. „Scribendum videtur:

„α. Τλῆθι φύσις, τέχνη σε βιάζεται. β. ἄπνοον ἔργον.

„Naturam poëta alloquitur: *Perfer, Natura; tibi vim* „*ars facit.* Cui Natura respondet: *At vita caret opus;* „*ex natura ars est, non enim naturam reperit ars.* Ser„vata vulgata lectione τλῆθι Μύρων, nullum in his sen„sum video." *Br.* Crediderim tamen, lectionem Cod. et edd. explicari posse. Myronem sibi subtristem finxit *Julianus*, quod, cum operi suo omnia tribuerit, ita ut animatum esse videretur, vitam tamen non haberet. Quam ejus aegritudinem leniturus Noster, Fer, Myron, ait, quod mutari non potest; artis, quam exerces, natura tibi vim facit, teque impedit, ne vaccae, praeter omnia alia, etiam spiritum dones. Inanimatum opus, nec aliter esse potest, cum ars naturae originem debeat, nec ars naturae opus facere possit. Sic *Grotius* quoque hoc distichon accepisse, ex ejus versione apparet:

Quod non spirat opus, perfer Myro; nam jubet ars hoc,
Non ars Naturam genuit, Natura sed artem.

XXI. Vat. Cod. p. 477. Planud. l. c. — V. 1. ἀμύχοντο. *Callistrat.* Stat. VI. p. 897. Lysippum Occasionem finxisse dicit, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης. — V. 3. Etiam hujus Epigrammatis acumen ineptum est, et prava antithesis.

[T. 498.] *XXII.* Vat. Cod. p. 477. Plan. l. c. Asilum Myronis vaccam stimulo petere *Julianus* fingit; quod mirandum esse negat, cum illud opus ipsorum

pastorum oculos deceperit. μύωπα *Brodaeus* inepte *lusciosum* vertit. — V. 2. χαλκοχύτοις. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. αὐτός. Vat. Cod. — V. 4. ἀμφέπουσι. Id.

XXIII. Quae sequuntur Epigrammata usque ad nr. XXXIII. desiderantur in Vat. Cod., ut plurima, quae artis opera celebrant. Plan. p. 307. St. 446. W. Prometheus conqueritur, quod, cum artium facem primus inter homines extulerit, artifices suis donis, arte et igne, abutentes eum perpetuos dolores perferre cogant. Erat enim in illa statua gravissimi doloris significatio, ut apparet ex verbis ἀλλήκτου πήματος ὄψιν ἔχω. Idem color in Epigr. ἀδεσπ. CCXCIV. Pictam Promethei vincti imaginem diserte descripsit *Achill. Tat.* L. III. p. 167. *Salm.* statuam ejusdem *Libanius* T. IV. p. 1116. sqq. *Reisk.* Nota ejus imago, a Parrhasio ad senis, inter tormenta exspirantis, exemplar picta; de qua tradidit *Seneca* Controv. L. XII. 10. — V. 2. Fallitur *Huetius* p. 30. qui ἄλληκτον πῆμα de catenis, ignis ope factis, interpretatur. Sunt potius cruciatus, quos ars quodammodo perpetuos fecit. Acumen hisce poëtis familiare. *Glaucus* Ep. V. T. II. p. 348. de Philoctetis imagine: ζωογράφων ὦ λῷστε, σὺ μὲν σοφὸς, ἀλλ' ἀνάπαυσαι Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἴδοι. — V. 3. εἶχε. ut Ep. XXII. 3. εἶχε suspicabatur *Heynius* in Comm. S. R. X. p. 93.

XXIV. Plan. p. 307. St. 446. W. In eandem Promethei statuam. — V. 1. Aëneus hic Prometheus, gravissimis cruciatibus affectus (τειρόμενος), *Homerum* errasse docet, cum χαλκὸν diceret ἀτειρέα. Ineptum acumen. — V. 5. Irascendum tibi est, o Hercules, quod statuarius Prometheum a te liberatum aeternis vinculis et cruciatibus denuo tradidit. — φαρέτρην. post sagittas, quibus Hercules aquilam confixisse traditur. Vide *Apollodor.* L. II. 5. p. 139.

XXV. Planud. p. 311. St. 451. W. In Icari statuam aëneam in balneo stantem. Balneum prope Tripolin, propter Icari signum, in eo positum, Ἴκαρον appellatum, commemorat *Malala* T. II. p. 73. — V. 1. Quod vulgo legitur νῦν δέ σε κηρῷ, *Brodaeum* induxit, ut seq. versu χαλκοτύπον per κηροπλάστην interpretaretur; quo nihil ineptius. *Brunckius* vulgatam tacite mutavit, ex conjectura, ne dubites. Sed aëneam statuam fuisse, jam satis intelligitur, cum χαλκοτύπος eam fecisse commemoretur; quare in κηρῷ aliud quid latere putaverim. Fortasse

νῦν δέ σε καινὴν
ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ χαλκοτύπος,

vel simile quid. — V. 3. ἀλλ' ἄγε. Vulgo. — Iterum in Epigrammatis fine poëta lapsus est. Monet Icarum, ne volare ausus, balneum reddat Icarium pelagus. At quod malum inde ad Icarum redundaturum esset? Hoc dicere voluit: Sol aeneas tuas alas non minus liquefecerit, quam cereas; quare cave, ne ad eum evoles, et denuo casum patiaris. — τελέσεις. Ed. pr. Flor.

¶. 499.] *XXVI.* Planud. p. 311. St. 451. W. — V. 1. τέχνη, ne ars te decipiat, quae te tantum non vivum et animatum expressit, neque alae, quas artifex tibi addidit. — ζεῦγος. Vide ad Ep. VI. 5. — V. 4. χάλκεον εἶδος ἔχων pro χάλκεος ὤν.

XXVII. Planud. p. 312. St. 452. W. Expressum videtur ex *Glauci* Ep. V. Tabula picta describitur, non aëneum illud signum, quod laudatur in Ep. ἀδεσπ. CCXCIV. Philocteten, vulnere tabescentem *Antipho* pinxit, tradente *Plutarcho* T. II. p. 18. et p. 674. A. — V. 4. αὐσταλέην. In marg. Wech. γρ. καὶ αὐαλέην. Coma hirsuta, per longum tempus nec pexa nec uncta. Talem Philocteten describit *Philostr. Jun.* XVII. p. 889. κόμην δὲ καὶ αὐχμοῦ πλήρη δεικνύς, καὶ τὴν γενειάδα ἀνασμηκτικῶς καὶ

φρίττων. — τριχαλέοις. Capillorum epitheton ad colores translatum. — V. 5. Cutis arida, rugosa et squalida, ut esse solet in iis, qui corpus diu non curarunt. De Phineo *Apollon. Rhod.* L. II. 198. ῥίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. — καρφαλέα. *Archilochus* in Enchir. Hephaest. p. 19. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. Vide Animadv. T. I. P. I. p. 170. — V. 7. ξηροῖσιν. ὀφθαλμοὺς ἐκκλαυκότας vocat *Glaucus* l. c. ξηρὰ ἄκλαυστα ὄμματα *Aeschyl.* VII. c. Theb. 702. Oresti ὀμμάτων ξηραὶ κόραι tribuuntur ap. *Euripid.* in Tragoedia illius nominis v. 389. Ap. *Aeschylum* VII. c. Theb. 681. Furiam ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι sibi assidere ait Eteocles. — δάκρυα παγέντα. *Homer.* Odyss. 211. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν. quem locum plures expresserunt, quos *Clarke* laudat, etiam *Themist.* Or. XX. p. 234. A.

XXVIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Statua ex marmore, *Nioben*, liberos plorantem, repraesentans. — V. 2. ἐπιμυρομένης. Ed. pr. Flor. — V. 3. ἔλαχε. Edd. vett. ante Steph. — Animam statuae adjecisset artifex, nisi mulierem in saxum mutatam finxisset. Simili acumine Auctor Ep. ἀδεσπ. DXIV. in imaginem Pythagorae: Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς Εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

XXIX. Planud. p. 318. St. 458. W. ubi plurima sunt Epigrammata in eandem Medeae a Timomacho pictam imaginem. Nostrum inprimis expressum ex *Antiphili* Ep. XX. τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ, Ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν. ubi vide not. T. II. P. II. p. 52. sq.

¶. 500.] *XXX.* Planud. p. 322. St. 461. W. In Minervae armatae signum Athenis. Nullam causam esse ait, cur dea in media urbe arma gerat. εἶξε Ποσ. Respi-

citus ad notam illam de contentione inter Minervam et Neptunum fabulam.

XXXI. Planud. p. 325. St. 464. W. In Venerem armatam Lacedaemone. Lusus poëtarum de hoc signo recensuit et exposuit *Heynius* in Comment. Soc. R. T. IX. p. 108. — V. 3. Venerem poëta Lycurgi legibus obtemperantem, Spartanosque non, ut alios mortales, sagittis, sed gravioribus telis vulnerantem fingit. Turpe putabant Spartani arcu et sagittis uti, nec eminus, sed cominus pugnare didicerant. Itaque Venus quoque Spartanos aggreditur cominus τεύχεσιν ἐγχειμάχοις. — V. 5. Κυθείρης. Edd. vett. ante Stephan.

XXXII. Planud. p. 326. St. 465. W. ubi et alia sunt in Venerem Anadyomenen Epigrammata. Noster ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 40. — θαλασσαίης λοχείης. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Venerem ματρὸς ἐκ κόλπων ἐκφυγεῖν dicitur; quanto rectius quam apud Nostrum! — V. 2. ἀπειλαίην. Vulgo. Forma ἀπέλλειος est ap. *Antip. Sid.* l. c. — V. 5. Si tanta pulchritudine conspicua fuit Venus eo tempore, quo ante Paridem stetit, immerito Pallas Paridi succensuit, tam formosae deae pulchritudinis praemium tribuenti.

I. 501.] *XXXIII.* Planud. p. 378. St. 516. W. Lemmati fidem non habeo. Scriptum videtur hoc distichon in pateram, cujus imo fundo pisciculi insculpti erant, in concava vasis parte, tanquam in maris sinu natantes. Respicitur autem verbis, Οὕτω Βάκχον ἔδεκτο Θέτις, ad fabulam de Bacchi ex Thracia fuga, ap. *Homer.* Il. Z. 130. Simile toreuma describit *Martial.* L. III. 35. *Artis Phidiacae toreuma clarum, Pisces adspicis: adde aquam, natabunt.*

XXXIV. Planud. p. 380. St. 518. W. In Pythagorae statuam, quae non docentem, sed silentem illum re-

praesentavit. Similiter lusit Anonymus auctor Ep. ἀδεσπ. DXIV. quod etiam *Juliani* esse suspicor. — V. 1. αὐτόν. Ed. pr. Flor. contra poëtae mentem, ut ex sq. disticho apparet. — φύσιν ἀριθμῶν. numerorum naturam, unde Pythagoras omnium rerum ortum explicabat. — V. 3. τὸν ἐν σιγῇ. Quia discipulos silentio erudivisse dicitur. Huc referendus locus *Claudiani* de Fl. Mallii Cons. v. 90. *Quicquid Democritus risit dixitque tacendo Pythagoras.* Cf. *Palladas* Ep. LXXVII. et quae collegit C. *Rittershus.* ad *Porphyr.* de Vita Pyth. nr. 19. p. 20. sqq. ed. Kust. — V. 4. Haereo in ἔνθεν, quod quo commode referam, non habeo: *Hinc* (ut illum prudenter silentem repraesentaret) *vocem occultavit* — — vehementer jejunum et tautologicum est. Fortasse scribendum:

καὶ τάχα φωνὴν
ἔνδον ἀπεκρύψατο (sive ἀπέκρυπτεν), καὶ τόδ' ἔχειν ἀνέθηκε.

Statuarius vocem, quam operi suo tribuere potuisset, *intus* occultare maluit. Hunc sensum poëtam efficere voluisse, probabile est ex disticho supra adscripto ad Ep. XXVIII. Ad postrema verba cf. *Ovid.* Heroid. XIII. 155. de cerea Protesilai imagine: *Crede mihi; plus est, quam quod videatur imago. Adde sonum cerae, Protesilaus erit.* *Anacr.* Od. XXVIII. fin.

XXXV. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 358. St. 498. W. — V. 2. τοδλιπές. Ald. 2. 3. Asc. Steph. τοὐλλιπές. Ed. pr. Flor. et Ald. pr. Veteres in exstruendis aedificiis, et interioribus eorum partibus distribuendis coeli et temporum anni rationem habuisse, apparet ex *Vitruvio* VI. 7.

XXXVI. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. πυθαγορικόν esse in lemmate notatur, sed perperam. Conf. Ep. *Leonidae Alex.* (seu *Tarentini* potius) XXX. T. II. p. 196.

XXXVII. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. Suggestum, de quo Craterus Sophista verba solebat fa-

cere, fortunam suam sibi gratulatur. — V. 2. ὑψιπέτηλον. δένδρεον. ἀνεμότρεφέες illustravimus in Exercitt. crit. T. II. p. 77. — λιγυροὶ ἄνεμοι, circum arborem dulci susurro ludentes, et aves canorae in ejus frondibus considentes, suaviorem et graviorem eloquentiae Crateri sonum portendebant. — V. 4. ἐτμήγην. Vat. Cod. — ¶. 502.] V. 5. In eundem Craterum vide Ep. LXIV. et LXV. — ἄρδομαι. perfundor Crateri eloquentia, et quasi nutrior, ut olim ventis et pluvia. Verbi ἄρδεσθαι nutriendi significationem illustravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. sq. et *Heynius* ad *Pindar.* Ol. V. 55. p. 64.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 378. St. 516. W.

XXXIX. Vat. Cod. p. 435. sq. Planud. p. 28. St. 43. W. In Tatianum quendam, incorruptae probitatis virum, quem cum Imperator gravioribus negotiis adhibere vellet, ille paterna rura et otium splendidiori conditioni praetulit. — Ceterum incertum est viri nomen. Nam in Planudeae edd. omnibus Τιτιανὸς vocatur, in Vat. Cod. Τητιανός. Haec cl. editor pro arbitrio suo in Τατιανὸς mutavit. — V. 3. ἐν βίοιο γ. γαλήνῃ passim de vita tranquilla. *Philetas* ap. *Stob.* Tit. CII. p. 482. ἢ μὲν δὴ πολέεσσι πεφόρησαι χαλεποῖσι, Θυμέ, γαλήναις δ' ἐπιμίσγεαι οὐδ' ὅσον ὅσσον. — V. 5. Patrimonium tuum, juste partum, colis et auges, civium tuorum bona minime attingens. τῶν ἀρχομένων. Magistratum fuisse Tatianum, sed in parva urbe, hinc apparet. — ἀ. πρὶν Vat. Cod. et in marg. πλήν. — V. 6. πλοῦτος Vat. Cod. a pr. man. — σύνθρονος Δίκη. Justitia, quae tibi jus reddenti haud secus ac Jovi assidet. *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. 258. Δίκη — Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Similiter regi justitiam assidere ait *Themist.* Or. XVI. p. 201. Δίκη πάρεδρος βασιλείας καὶ κόσμος τῆς αὐλῆς. De Basilio proconsule *Himerius* Or. XIII. p. 602. in loco mutilo et sic fortasse constituendo:

tuendo: Ἐκεῖνος (Achilles) μὲν ὅπλα ἔχων χρυσᾶ [ἠρίστευσε] καὶ διέσωζε [τοὺς] Ἕλληνας· σὺ δὲ ἡμῖν οὐχ ὅπλα χρυσᾶ, δίκην δὲ ἔδειξας (vulgo τινα) χρυσῆν καὶ θέμιν. ταύτας δὴ τὰς τοῦ πατρὸς [ἀρετὰς] παρέδρους λαβὼν ἦλθες εἰς Ἕλληνας. Ad hunc locum *Wernsdorfius* similia, etiam nostrum carmen excitavit.

XL. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 229. St. 334. W. — V. 1. αὐτήν. De expressa similitudine. Vide ad *Christodori* Ep. II. p. 472. — αἶθε. Tam bene et ad vivum expressam Theodotes eum videmus imaginem, luctuosa ejus memoria tantoperè refricatur, ut optandum sit, pictorem a fine proposito aberrasse.

XLI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 241. St. 357. W. — V. 1. γλυκερόν. quae dulcem simul et fortem vocem pectore edebat. Generalis haec laus citharistriae, nec ad Ionicam et Doricam modulationem cum *Brodaeo* referri debet. — θρέον ῥηξαμένη. *Agathias* Ep. X. εἴποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν. Epigr. ἀδεσπ. CCCCLV. ἄῤῥενα ῥηξαμένα φθόγγον ἐπὶ κταμένῳ. *Eurip.* Suppl. v. 710. ἔῤῥηξε δ᾽ αὐδὴν ὥσθ᾽ ὑπηχῆσαι χθόνα. ubi similia protulit *Marklandus*. — V. 2. θηλυτέρης. Vat. Cod. quod Planudeae lectioni non videtur praeferendum. — V. 4. λυγηρά. Ed. Steph.

¶. 503.] *XLII.* Vat. Cod. p. 301. Bis in Planudea exstat, p. 241. St. 351. W. et p. 282. St. 408. W. — V. 1. οὔτε. Vat. Cod. *Fortem* Calliopes vocem, quam praecedens carmen laudat, etiam h. l. miratur poëta. Hanc vocis vim et virtutem, quam nec muliebris naturae imbecillitas, nec senectus fregerat, vix demum cum vita amisisti. — V. 4. „Vulgo legitur: φεῦ, φεῦ, Καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ὄπα. Quod dedi multo acutius ex admodum verisimili conjectura est cl. Reiskii." *Br.* Acutam esse hanc conjecturam non nego; an vera sit

eadem, dubito. Certe *Julianus* sic potius, quam librarii vitium corrigi videtur.

XLIII. Vat. Cod. p. 436. Anth. Plan. p. 18. St. 29. W. Expressum ex *Metrodori* parodia carminis *Posidippi*, T. II. p. 476. — V. 2. εὖχος ἑταιρεῖαι. Duo haec vocabula vulgo commate sejunguntur. Et sic *Grotius: dant fora nostri; Dant decus.* Huic interpunctioni nonnihil favet Ep. *Metrodori*: εἰν ἀγορῇ μὲν κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες. ubi κύδεα respondent τῷ εὖχος. Elegantior tamen et gravior sensus ex Brunckiana interpunctione emergit. — In fine vers. vulgatum ἄκη, quod cum κρυπτὰ non bene coit, ex Vat. Cod. emendatum est. Meliorem hanc lectionem expressit *Grotius: abscondit, si qua molesta, domus.* — V. 6. φρεῦδος. Orbi liberis non timent. — V. 7. ὀπάζειν. Vulgo.

XLIV. In Vat. Cod. p. 359. hoc distichon annexum est Epigrammati *Julii Polyaeni* II. probante doctissimo *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. T. I. VI. an. nr. 3. p. 322. Mihi secus videtur. *Polyaeni* Epigramma bene terminatur v. 4. Nec in nostro disticho quidquam ad integritatem desiderabis, si γνώμην esse reputes, qualia multa seriores inprimis Epigrammatarii conscripserunt. Ceterum *Juliano* inscribitur, nescio quam bene, in Plan. p. 70. St. 101. W. In Cod. Laurent. certe *Palladae* tribuitur, in Cod. Band. p. 99.

XLV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium, quod, cum maris pericula effugisset, in terra incendio crematum est. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* LXII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 119. — V. 2. μητερίαις. Vulgo. δημιτρίας. Vat. Cod.

XLVI. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 196. St. 285. W. In eodem argumento luserunt *Antiphil.* Ep. XLII. *Hetrusc. Mess.* Ep. T. II. p. 307. — V. 1. αὐτέτελλες. Sua

ipfius cymba, non Charontis ufus. Alio fenfu αὐτόστολος vocat Leandrum *Mufaeus* v. 255. — ¶. 504.] V. 6. συλλήξας. Ap. *Hetrufc. Meffen.* l. c. κοινὰ λαχοῦσα τέλη pifcatoris navis, tuetur vulgatam *Juliani* lectionem contra *Cafauboni* conjecturam συννέας tentantis. Mydon cum ad vitae finem perveniffet, una cum incenfa cymba effe defiit. — V. 7. πέλεν ἐκ. Vat. Cod. — ἀέξων. Ed. pr. Flor. — V. 8. Μύγδου. Vat. Cod. — ἐς βίον. ad victum compatandum, vitamque fustentandam.

XLVII. Bis legitur in membr. Vat. p. 241. in marg. et p. 436. Planud. p. 6. St. 11. W. Hiftoria, faepe ab Epigrammatariis tractata, de matre Spartana filium ignavum fua manu necante. Cf. *Tymnis* Ep. IV. *Antip. Theff.* XXVI. Ep. ἀδέσπ. CCCCLV. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in μυήστης T. II. p. 569. — V. 2. ἔκτουνεν. Vat. Cod. — γνήσιον αἷμα. Lacedaemon genuinam fobolem non patria et genere, fed fortitudine, in bello exhibita, dijudicat. Nec mirum itaque, matrem ignavum filium tanquam alienum et extraneum interfeciffe.

XLVIII. Planud. p. 207. St. 301. W. „Duo diverfa „funt Epigrammata in membranis (p. 298. fq.), fingula „unius diftichi, quae feparanda effe ex aliorum in idem „argumentum comparatione palam eft.“ *Br.* Conf. inprimis Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXXIII. – CCCCLXXVIII. quae omnia expreffa funt ex archetypo *Simonidis* Ep. LIX. T. I. p. 137.

XLIX. Vat. Cod. p. 299. Planud. p. 251. St. 364. W. Naufragum poëta alloquutus, Ne, inquit, ventos et undas accufes, cum tua te cupiditas perdiderit.— V. 1. πόντος ὄλεσσε καὶ οὐ πν. Vulgo et in Vat. Cod. quo tacite mutato *Brunckius* verfum dedit minime elegantem. — V. 3. ὀλίγος βίος. *Propert.* L. III. 5. 70. *Vivites ante fuos dulcis conviva penates, Pauper, at in terra,*

nil ubi fieri potest. Terrae et agriculturae bona cum navigationis periculis eleganter comparata vide in Ep. Anthol. Lat. L. III. 62: p. 501. sqq. et ap. *Libanium* T. IV. p. 992. sqq. ed *Reisk.* — V. 4. κέρδος ἀνηλλάξαντο, *Leonid. Alex.* Ep. XXVIII. δέδοικα γὰρ οὐχ τάφος ἔνθα κινδύνους, ἀντὶ ἀντικαρπουμένους. Similia vide ap. *Dorvillium* ad *Charitonem* p. 87.

L. Vat. Cod. p. 253. in marg. inferiore, et p. 298. hoc Epigramma *Juliano* vindicat. In Plan. p. 219. St. 318. W. ἄδηλον inscribitur. Fingit poëta Timonem in trivio sepultum et de hominum circa illum locum frequentia conquerentem. Conf. ad *Hegesippi* Ep. VIII. T. I. P. II. p. 76. — V. 2. τύχη. Vat. Cod. utroque loco; in priore tamen οι superscriptum. — ¶. 505.] V. 3. πάντ' ἐπεὶ Τίμων -νέκυν, Vat. Cod. loco pr. — Pro καλέουσιν idem loco sec. κατέχουσιν, quod non plane spernendum. Vulgata tamen Timonis ingenium melius videtur exprimere. — V. 4. καὶ μόνος. Ductus color ex *Archiae* Ep. XXXIII. in naufragum ad maris litus sepultum: μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ. ubi vulgatam lectionem λείῃ ἡσυχίῃ nuper egregie munivit *Huschke* in Analect. crit. p. 122. sq.

LI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 230. St. 334. W. Epitaphium in mulierem et nomine et forma *Pulchram*, eandemque castissimam. — V. 2. Χαρίτων ἔαρ. Charitum jucundissima. Ep. LVII. Similiter *Antip. Sidon.* Ep. LXXV. εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ. Amoenissimam totius populi partem, juvenes, τὸ τοῦ δήμου ἔαρ appellabat *Demades rhetor* ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. cui similia dedit *Valcken.* ad *Herodot.* L. VII. 162. p. 580. Parum diversum, quod noster habet Ep. LVI. εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος ἀποπταμένη. — V. 3. κοινὸν πόθον. *Hyperides* ap. *Stob.* T. LXXII. p. 441. 18. τοὺς (καλλωπισμοὺς) περὶ τὰς ἐξόδους

οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους. — V. 5. τίς λίθος. Epigr. ἀδεσπ. DCLVI. Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κασάνδρου; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης; Pro ἐξύφρανξε in vulgatis edd. et ἐξέφρανσε et ἐξήρπασε legitur.

LII. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 230. St. 335. W. Facetum Epigramma. Gratias agit maritus conjugi, quod sibi morte libertatem reddiderit. — V. 2. ῥύσια. Pauperibus eleemosynam distribuit, ut animam tuam ex flammis et cruciatibus solveret.

LIII. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. In naufragum, cujus cadaver undae in patriam detulerant. — V. 1. Ventis irasci debes, non undis. — V. 3. ἐδάμασσαν. Vat. Cod. Ed. Flor. Ald. 1. 2. 3. Ascens. Nic. Sab. Eaedem edd. sequ. versu ἐξεκύλισε.

¶. 506.] *LIV.* Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. Naufragus nautis, qui ejus cadaver ex undis exceperant et humaverant, gratias agens, ut salvi in portum perveniant, precatur, aut, si quid acciderit, ut idem illis ab aliis beneficium contingat. — V. 2. Μαλειάων. Periculosissima nautis loca. Iis, quae notavimus ad *Gaetulici* Ep. VII. T. II. P. II. p. 35. adde *Propert.* L. III. 17. 7. ἀδύνατα cumulantem: *Et placidum Syrtes portum, et bona litora nautis Praebeat hospitio saeva Malea suo. Ovidius* II. Amor. XVI. 24. cum domina *Nec timeam vestros, curva* (f. *torva*) *Malea, sinus.* — V. 3. ῥέξει. Vat. Cod. — Minus recte *Jos. Scaliger* in not. msc. tentabat ἢν δέ τυ ῥέξῃ, i. e. εἰ δ. quam formam Doriensibus propriam hoc carmen non admittit. Idem v. 1. corrigebat καὶ σῆμά τι χώσας — non magis feliciter. Vulgo quidem σῆμα, τάφον χῶσαί τινι dicitur. *Sophocl.* Antig. 80. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ. Ibid. v. 1203. τύμβον ὀρθόκρανον χώσαντες. Plura cumulare nihil attinet. Quum

autem verbum χωννύναι proprie sit, aggerere, affundere terram, significare coepit etiam sepelire, operire terra; cujus significationis vi cum ablativo rei, quem vocant, jungitur. *Euripid.* Orest. 1585. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ. qui locus nostram lectionem abunde confirmat. Rem conficit Ep. Nostri LXX. 3. γαῖα γὰρ αἰδομένη λιτῇ μέγαν ἀνέρα χῶσαι. — V. 4. τοῦτον ἐ. χ. Vat. Cod. Cf. Ep. XLVIII. 4.

LV. Cod. Vat. p. 299. sq. Plan. p. 251. St. 364. W. Pamphilum, philosophum, *Suidas* commemorat T. III. p. 14. ubi conf. *Kusterus*, an eundem, de quo hoc Epigr. agit, haud dixerim. — V. 1. ἔτεκεν. Vat. Cod. εἰ τέκεν. Vulgo. — δῶκος Πλουτῆος h. l. nihil aliud est nisi sepulchrum, quod Ἀΐδης, Ἀΐδου οἶκος appellatur; dicendi usum docte illustravit *Huschke* in Anal. crit. p. 124. sqq. — V. 2. οὐρανόν. De Hercule *Euripides* in Heracl. v. 910. ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς θεὸς γόνος — φεύγει λόγον, ὡς τὸν Ἅιδα δόμον κατέβα. — V. 3. Non adversae fortunae hoc tribuendum, quod in maris fluctibus periisti, sed potius eam ob causam tibi evenit, ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus, quas quisque deorum in sortitione accepit) ornamento sis. Sic haec acceperunt *Brodaeus* et *Grotius*, qui vertit:

Non hoc passus eras, ut naufragus, optime, sed tu,
Pamphile, ut ornares omnia regna Deûm.

Alium tamen sensum quaerebat *Is. Casaubonus*, qui in not. msc. κόσμον ἔχῃς tentavit, sensu non satis expedito.

LVI. Vat. Cod. p. 301. sq. *Juliano* auctori tribuit, quod in Plan. p. 259. St. 373. W. *Paulo Silentiario* inscribitur. Hoc et sq. Epigramma scriptum est in Anastasiam, quae haud major sedecim annis, cum vix duodecim menses cum marito exegisset, immatura morte exstincta est. — V. 1. εἶχέ σε παστάς. Vulgata lectio, membranarum lectioni fortasse anteferenda. — V. 2.

χαρ. ἄνθος. Cf. ad Ep. LI. 2. — V. 3. καταδάκρυα. junctim edd. ante Stephan.

LVII. Vat. Cod. p. 302. etiam hoc carmen ad *Julianum* refert, cum in Planud. p. 259. St. 374. W. *Eratosthenis* nomen gerat. Equidem *Juliani* esse vix puto, sed imitatoris cujusdam, ejusque minime boni. — V. 1. Tempestas ab inferis exorta, sive hiems apud inferos, quae te circumdat, ver tuum perdidit. — χαρίτων ἔαρ. ex Ep. LI. 2. Ad rem comparandus *Statius* III. Sylv. III. 126. *media cecidere abrupta juventa Gaudia, florentesque manu scidit Atropos annos; Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pubentesque rosae primos moriuntur ad austros, Aut ubi verna novis exspirat purpura pratis.* — ἀμοφάγων. *Mors, quae perpetuo cunctos absorbet hiatu.* Anthol. Lat. L. IV. 63. p. 45. — ¶. 507.] V. 5. ἐλάωσεν, Vat. Cod. et edd. nec mutanda lectio. Verbum pendet a τύμβος, et accurate sibi respondent verba: σὲ μὲν ἥρπαξε τύμβος ἀπ' ἠελιῶτιδος αἴγλης et τύμβος σόν πόσιν γ. τε ἐλάωσεν ἀνίαις. Mors et te solis lumine privavit, et conjugem tuum patremque luctu obcoecavit, quandoquidem tu illis pro face eras.

LVIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 374. W. Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitae ereptum esse demonstrat. — V. 3. ἀλλά. De puero Ep. Anth. Lat. L. IV. 308. p. 229. *Vicisti priscos longaeva aetate parentes, Annis parve quidem, sed gravitate senex.* In mentem venit illud poëtae Itali: *Sotto biondi capei canuta mente.* — V. 3. ἀπεστυφάλιξε. Ed. pr. Flor.

LIX. Vat. Cod. p. 218. Plan. p. 271. St. 391. W. De Archilochi ad inferos descensu, ad Cerberum. V. 1. 2. *Suidas* laudat in δειμαλέος T. I. p. 530. Errabat *Toupius* in Epist. crit. p. 125. cum de Diogene mortuo

agi putaret. — V. 3. θυμὸν ἴαμβον ἀρτίμῳ. Jambis tribuitur, quod poëtae fuit, quem *proprio rabies armavit iambo. Horat.* ad Pison. 79. — πικρόχολον. *Gaetulic.* Ep. VI. in tumulum Archilochi, ὅς ποτε πικρὴν Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ. — V. 5. Nosti, quantum ipsius vox valeat, quae etiam Lycambis filias ad inferos coëgit descendere. — „δισσάς. Vulgo. τρισσάς. Cod. „Lascaris, quod ideo recepi, quia in antiquioris poëtae „carmine, quod Gaetulici est, supra p. 167. trium „Lycambis filiarum mentio.“ *Br.* At in talibus saepenumero discrepant scriptores (vide *Bayle* Dict. v. *Archilochus*, not. D.); nec *Gaetulicum* expressit Noster, sed alium quendam, cujus Epigramma periit.

LX. Vat. Cod. p. 218. Planud. l. c. Archilocho inferna regna accedente, Cerberum poëta hortatur, ut curatius quam antea Orci portas observet, ne umbrae Archilochicorum carminum timore ad fugam compellantur. — V. 1. τὸ πάροιθε, divisim, vulgo et ap. *Suidam*, qui hoc distichon laudat in βέρεθρον T. I. p. 430. — τρισσέ. triceps Cerbere. — V. 3. 4. *Suidas* in ἀλυσκάζειν T. I. p. 128. et in Λυκαμβιάδες T. II. p. 467. Utroque loco φθέγμα exhibetur, ut est in Plan. In Vat. Cod. φλέγμα, sed superscriptum γρ. θέγμα. Eadem est diversitas in *Erycii Cyzic.* Ep. XI. 4. ubi Parthenius, Homeri censor, Πικρίδεσσιν ἐνήμεσε μάργα κεῖνα φλέγματα. — V. 3. ἔλιπον. quaedam edd. vett. et ἀλισκάζουσαι.

LXI. Vat. Cod. p. 213. Planud. p. 277. St. 401. W. Cum hoc disticho in edit. Flor. conjungitur aliud, quod in Planudea proximo loco legitur, (inter ἀδέσπ. DXXVII.); unde *Schneiderus* in Peric. crit. p. 122. totum carmen sic constituendum existimat:

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν·
ἀλλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνάκρεον. — ἀλλὰ τρυφήσας·
καὶ σὺ δέ, μὴ πίνων ἥξεαι εἰς Ἀΐδην.

Huic sententiae non solum hoc patrocinatur, quod sic sensus efficitur longe argutior, verum etiam hoc, quod alterum distichon *Juliano* diserte tribuitur in Vat. membr. εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ. Vel sic tamen membranarum auctoritatem sequendam et duo haec disticha separatim a *Juliano* scripta esse existimo. Huic enim poëtae argutas lectiones et acumina ex conjectura tribuentes, vereri debemus, ne ei affingamus, quod ipse non agnoverit.

T. 508.] *LXII.* Vat. Cod. p. 301. „Planudeae regiorum codd. optimus, ut Vatic. membrana, epigramma hoc Juliano adscribit. Non omnia vulgatae Anthologiae vitia Planudi sunt tribuenda; multorum culpa liberandus est, quae in librariorum socordia haeret, quod saepe animadverti ex comparatione antiqui illius codicis cum Vat. membranis." *Br.* In Planud. p. 281. St. 407. W. ἄδηλον est. Scriptum est in Theodorum quendam, cum quo *Julianus* omnem veterum poëtarum multitudinem interiisse ait; quae *Brodaeus* de Theodoro interpretatur poëta, quem cum alia heroïca, tum carmen de Cleopatra scripsisse tradit *Suidas* in Θεόδωρος T. II. p. 176. Quod si verum est, *Julianus* Theodorum omnes veterum poëtarum virtutes carminibus suis expressisse et quasi comprehendisse ait, ita ut illi, dum viveret, revixisse, et simul cum eodem periisse viderentur. Alius fuit Theodorus, admodum illustris, Tragoediarum actor, quem Aëropes (sive Meropes, vide *Valcken.* Diatr. p. 182. A.) partes agentem crudelissimo tyranno lacrymas elicuisse tradit *Aelianus* V. H. XIV. 40. ubi vide *Perizon.* quemque inter clarissimos hujus generis homines recenset *Plutarch.* T. II. p. 348. E. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 324. ed. *Harl.* Sed *Julianum* suae aetatis scriptorem celebrasse verisimile est. Eum Grammaticum fuisse, ex seq. Epigr. suspicari licet. — V. 3. πᾶσα γὰρ ἡμῖν. Vulgo. π. γὰρ ἅπασιν. Hic ut *Brunckius*

optime dedit ἀμπνείοντι, sic γάρ, quod praecedentis enuntiationis causam reddit, temere ab eo mutatum esse puto. — V. 4. πάντα. Quasi, illis cum Theodoro sepultis, nihil jam supersit, quod in censum venire mereatur.

LXIII. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 282. St. 408. W. Ἰουλιανοῦ. In eundem Theodorum. — V. 1. μνῆμα, non tumulus tibi exstructus, sed libri, quos edidisti, pro monimento tuo habendi sunt. οὐδ' ἐνὶ τ. Vulgo. — V. 2. ἐνὶ β. Vat. Cod. quod suavius ad aures accidit. — V. 3. αἰῶν. Theodorus libris suis veterum poëtarum memoriam ab oblivione vindicaverat. μόχθος opera eorum significare debet. *Huetius* p. 28. hinc colligebat, Theodorum veteres poëtas carmine celebrasse. Eadem tamen de eo praedicare potuit noster, si veterum vitas enarravit et opera recensuit. Ex plurimis Theodoris nullus est, ad quem haec apte referri possint. — V. 4. νοερῶν. Vat. Cod. et edd. Causam mutationis, quae quidem sat gravis sit, non reperio.

LXIV. Vat. Cod. p. 295. sq. Planud. p. 285ᵃ. St. 412. W. in Craterum sophistam, cujus cathedra Ep. XXXVII. commemoratur. Ex hoc carmine eum immatura morte periisse intelligitur. — V. 2. ἄξιον. priscorum illorum temporum heroibus virtute comparandus. Similiter fere *Antip. Thess.* Ep. XXIV. στίχον αἰνέσον Ἀντιμάχοιο, Ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. — V. 3. ἀνιγροῖς ἀντιπάλοις. pessimis adversariis. ἀνιγρὸς ὁ φαῦλος λέγεται, καὶ ἀνιγρὸν τὸ ἀνιαρόν. *Suidas*, ubi vid. *Kusterus*. — γόῳ insolenter de morte ipsa, cum proprie luctum de mortuis significet. An μόρῳ scribendum? — V. 4. δάκρυα. Vat. Cod. — V. 6. κόσμον ἄκοσμον. mundum mundo suo (ornamento) privare voluit.

LXV. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 285ᵃ. St. 413. W. Ejusdem Crateri eloquentiam et apud omnes

admirationem celebrans, illo defuncto, ait, omnes rhetores obmutuisse, cum nemo inveniretur, qui dicentibus aurem praeberet; eloquentiam igitur una cum Cratero interiisse. — V. 1. τί σοι πλέον. Quid tibi nunc prodest, quod eloquentiae tuae aemulis et dicendi et tacendi causa fuisti? — V. 3. Te vivente omnes loquebantur. — Nova laudandi ratio, cujus vim non penitus perspicio. Magnorum oratorum eloquentia, tantum abest, ut alios ad dicendum excitet, ut iis potius silentium imponere soleat. Acumen igitur in his latere videtur, quod non extrico. — ὑμετέρης. Notandus pluralis numeri usus pro singulari, τῆς σῆς. — ἔδησαν ὄπα. de obmutescentibus. Alio sensu δέδεται στόμα dixit *Lucillius* Ep. XLVIII. 2. — V. 5. τανύσσαι ὦτα λόγοις. arrectas dicentibus aures praebere. Taedet homines reliquorum sophistarum, quos tu dicendo tantopere superabas. — Κρατερῷ. Cratero et eloquentiae idem finis.

¶. 509.] *LXVI.* Vat. Cod. p. 216. *Juliano* vindicat, quod in Planud. p. 288 b. St. 419. W. ἄδηλον est. De Democrito ad Proserpinam, ut ridentem ejus animam benigne recipiat, Cereris memor, cujus vehementem luctum risus leniverit et temperaverit. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀμείδητος T. I. p. 138. qui Περσεφόνη legit. — Male vulgo inciditur post Δημοκρίτου, cum εὐμενέως ad δέχνυσο pertineat. — V. 4. ἔκαμψε γέλως. Nota fabula. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* I. 5. 1.

LXVII. Vat. Cod. p. 216. Planud. p. 289. St. 427. W. Vulgo sine auctoris nomine prostat. Paulo vividior foret oratio, si loquentem fecisset Democritum, sic forte:

Πλούτων δέξο μ', ἄναξ, Δημόκριτον.

idque ipsum olim reponendum putabam. Nunc languidiorem lectionem *Juliani* ingenio magis convenire existimo. — V. 2. γελῶντα. Vulgo

LXVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 289. St. 426. W. in Pyrrhonem Scepticum. Ridet philosophum de omnibus, etiam de morte sua dubitantem. — V. 1. πάνθανεν Vat. Cod. — ἐπέχω. Cf. *Luciani* Vitar. Auct. §. 27. T. III. p. 114. sq. ed. Bip. — V. 2. ἐπέχει. Vat. Cod. — σκέψιν ἔπαυσε τ. Nihil hîc dicit poëta, quod Pyrrhonem ejusque in disputando rationem propius tangat. Inter vitam mortemque nihil interesse dicebat Pyrrho, cujus de hac re dictum laudat *Stob.* T. CXX. p. 607. Πύῤῥων ἔλεγεν μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι· καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· Τί οὖν σὺ οὐκ ἀποθνήσκεις; ὁ δέ, ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.

LXIX. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 191. St. 279. W. „Lemma in cod. Vat. Εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας γυ„ναικὸς Ἰουστίνου. At falsum est. Justinus enim ex Eu„phemia conjuge prolem nullam suscepit. Joannes au„tem, de quo hîc agitur, Hypatii, imperatoris Anastasii „fratris, fuit nepos et uxorem duxit Praejectam Vigi„lantiae, Justiniani Imper. sororis, filiam, quae Vigi„lantia hîc ἀνάσσης nomine designatur." *Br.* — V. 4. ἄρεται. Sententia passim ap. veteres occurrit. Similes locos collegit *Rittershus.* ad *Oppian.* Halieut. L. II. 640. p. 251.

LXX. Planudem hoc carmen non intellexisse apparet inde, quod illud p. 251. St. 364. W. in caput de Naufragis retulit. „Hypatius, Magnae, Anastasii Imp. „sororis, filius. Vide *Du Cangium* de Famil. Byzant. „p. 87. auctoresque ibi laudatos. In mari non periit, „ut imperite Brodaeus interpretatur; sed Justiniani „jussu capite multatus est, et cadaver in mare pro„jectum. Argutum est Epigramma, quo laudatur Hy„patius absque pessimi imperatoris invidia. In eundem „Hypatium factum est etiam sequens carmen, ex quo „apparet, Justinianum, postquam sublato rivali defervuit

»ira, cenotaphii honorem manibus concessisse, quod »factum putida adulatione extollit Julianus. Unius »assis non sunt, quae satis prolixe de hoc carmine dis»putavit Reiskius.« *Br.* Brodaeus de *viro consulari* agi putabat hoc carmine, de Hypatio ne cogitans quidem. Vide de eo *Gibbon History of the Decl. and Fall of the R. E.* VII. p. 70. Bas. Cenotaphium loquitur. — V. 3. Terra sese minus dignam putans, quae tantum virum tegeret, eum oceano potius tradidit.

¶. 510.] *LXXI.* Vat. Cod. p. 500. in cujus margine adscripta sunt haec: Οὗτος ὁ πατρίκιος παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπεσφάγη ἐν πριγκήπῳ. (sive πριγκίπῳ, quae est pars Constantinopolis. Vide *Du Cange* Glossar. p. 1227.) ἦν δὲ ἀνεψιὸς Ἀναστασίου τοῦ πρώην βασιλεύσαντος. τοῦτον ἔστεψεν ὁ δῆμος μὴ βουλόμενον ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα ἔπαθεν. Deinde: ἐῤῥίφη δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπὸ προστάξεως Ἰουστινιανοῦ καὶ ταφῆς οὐκ ἔτυχεν. Edidit *Jensius* nr. 90. *Reisk.* in Anthol. p. 152. nr. 741. Vide *Brunck.* ad praeced. Epigr. Putidam *Juliani* adulationem, quam in eo reprehendit cl. editor, equidem non agnosco, sed eum potius sub laudantis specie Justinianum irridere puto, qui cenotaphium exstruxerit ei, quem prius trucidari et fluctibus committi jussisset. — V. 1. αὐτὸς ἄναξ. Justinianus ipse irascebatur fluctibus maris, qui Hypatii cadaver submersissent. πολυφλοίσβοισι. Vat. Cod. Idem v. 2. καλυψάμενος. Utrumque emendavit *Salmas.* in Ap. Guyet. — V. 4. Mare Hypatium occultans impedimento fuit, quominus Imperatoris munificentia et benignitas sese exsereret. — V. 5. μέγα δεῖμα. Vat. Cod. quod emendavit *Salmasius.* Cum *Jensius* edidisset κραδίης τίμημα τόδε, *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. XIII. nomen ejus, qui cenotaphium exstruxisset, excidisse putabat. Sed μέγα δεῖγμα reponendum esse, verbo monuit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 81.

cui, quamvis nullam auctoritatem afferenti, obsecutus est *Reiskius*.

Juliano Vat. Cod. tribuit Ep. ἀδέσπ. DXXVII. Conf. not. ad Ep. LXI.

MENSES AEGYPTIORUM.

Vat. Cod. p. 423. Planud. p. 122. St. 176. W. *Palladio* hos versus tribuit, nescio qua auctoritate, *Salmasius* ad *Solin.* p. 304. A. De Aegyptiorum anno ejusque in menses descriptione consulendus *Scaliger* de Emend. Temp. p. 194. et 236. Nostro carmine in recensendis mensium nominibus usus est *Jo. Baptista Pius* Annot. Poster. Syll. III. 65. (Lamp. crit. T. I. p. 472.) — V. 2. φαῶθι. Vulgo. φαωφι. Vat. Cod. et sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 3. φαίνουσαν. In marg. Wech. γρ. καὶ δύνουσαν. — V. 5. Τυβί. Respondet Romanorum Januario. Schol. edit. Wech. Ἐν γὰρ τῷ Ἰανουαρίῳ τοὺς ὑπάτους οἱ Ῥωμαῖοι καθίστασαν. — V. 6. omittit Vat. Cod. — V. 7. Ἄρεως. Vat. Cod. — V. 9. δρεπάνῃσι φυλάττει. Vat. Cod. In marg. Wech. γρ. χαράσσει. — V. 11. Ἐπιφί. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 12. φυτίζουσι. Vat. Cod.

MARIANI SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶. 511.] *I.* Planud. p. 330. St. 469. W. In simulacrum Amoris coelestis, pro arcu reliquoque apparatu, quo vulgo instructus incedit, tres coronas manu, unam in capite gerentis. Amorem quatuor coronis ornatum

commemorat auctor Ep. ἀδεσπ. CCLIII. binas idem gerit in gemma exhibita a *Begero* in Thesauro Brandenb. p. 39. ubi nostrum carmen excitatur. Amorem armis et alibi carentem sibi fingit *Themistius* Orat. XXII. p. 281. C. cujus verba adscribam, ut a vitio liberem: τὸ δὲ παιδίον ἐκεῖνο τὸ σεμνότερον τῆς ἡλικίας, ὃ τὰ χρύσεα φέρει δεσμὰ ταῖν χεροῖν, Ἔρως φιλίας ἐστὶν ὑπουργός. οὐκ ἔχει δὲ οὔδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη. οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται, καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον. ἀλλ᾽ οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας (f. καὶ εὖ προσαρμόζοντας), τούτους συγκολλᾷ καὶ συνδεῖ. — V. 5. Dicta sunt haec de Amore οὐρανίῳ ad mentem Pausaniae ap. *Platonem* in Conviv. p. 180. sq. T. X. p. 182. sqq. ed. Bip. — V. 9. Pro πισύρων Schedae Krohn. τεσσάρων ex glossa. — Quatuor sunt virtutes, quas cardinales vocant, inter quas sapientia primum locum tenet. Hujus coronam in capite gerit Amor.

II. Vat. Cod. p. 469. sq. Planud. p. 374. St. 513. W. In suburbium Amaseae, propter insignem amoenitatem Ἔρωτος nomine ornatum. Eodem nomine appellati cubiculi mentionem facit *Constantin. Porphyr.* in Ceremon. p. 118. A. quod lavacrum fuisse suspicatur *Reiskius* p. 81. Color descriptionis in nostro carmine ductus ex *Theocriti* Ep. IV. 5. sqq. — V. 3. ἐρωτίνς. Vat. Cod. — V. 4. πολύν. Vat. Cod. — ἰοστεφάνων καλύκων, rosae esse videntur violis cinctae. ut Ep. III. 6. ὑγρὸν ἴον ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι. κάλυξ enim cum florum folliculum in universum, tum rosas per excellentiam significat. — V. 5. Ex triplici ordine fistularum aqua prosiliebat. μαστός. Pars tubuli sive fistulae fuisse videtur, ex qua aqua exprimebatur. Latini eandem ob similitudinem *papillam* vocant, sive *mamillam;* utrumque enim legitur ap. *Varron.* de R. R. L. III. 14. 2. *si adduxeris fistulam, et in illam papillas imposueris tenues, quae eructent aquam.* — ἄλσος ἐπ᾽ ἄλλῳ. Vat. Cod. — V. 6. Ναϊάδος. Ibid. —

[p. 512.] V. 7. Erat illud suburbium haud procul a loco nemoroso, quem Iris alluebat. *Etymol. M.* Ἶλλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Θεμίσκυραν. Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος. Irin ab Haly distinguit *Apollon. Rhod.* L. II. 366. ἀντῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τὸν δ' ἀγχίρροος Ἶρις μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις. In γέρων haerebat *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. ῥέων tentavit, quod codd. lectioni minime anteferendum. — δενδρήεντι. Vat. Cod. — V. 8. ἁβρόκομον. Vat. Cod. ἁβροκόμων invenit Aldus in Cod. quodam. — V. 9. Verba sic jungenda: ἐνὶ ὀργάδα εὔβοτρυν ἱμεροφώνων ἀηδονίδων θάλλει πάντοσε καρπὸς ὑπωρινῆς ἐλαίης. — ἀηδονίδων add. ante Stephan. Vide ad *Aristonis* Ep. III. T. II. P. II. p. 261. — Pro πάντοσε, quod ex Vat. Cod. receptum est; vulgo πάντοθι. — V. 11. ὃς δέ, pro οὗτος δέ, non valde elegans. Debebat esse ὁ μὲ τέττιξ, quod idem valet ac οἱ δὲ τέττιγες. *Scaliger* tentavit in not. msc. ὡς δὲ — quod non magis satisfacit. — ἀντᾴδει. Cicadae obstrepunt lusciniis. — V. 13. τὸν ἀκλήϊστον δόμον. locum appellat, quem quisque accedere potest. — λιτῆς ἀντιάσον ξενίης. parvum munus, quale hospitibus porrigi solet, a me accipias; aliquid de fructibus, puta, quos hortus ferebat. Nescio, quid *Brodaeo* in mentem venerit, ut verteret: *has meas preces audi.* Nec *Grotius* satis accurate:

noli transire, viator,
Non quaesita nimis prandia si quis amas.

III. Vat. Cod. p. 470. Planud. p. 374. St. 514. W. Idem locus describitur. — V. 1. Haec similia sunt verbis in Ep. ἀδεσπ. nuper edito a cl. *Hafchke* in Anal. crit. p. 232. τῷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ', ἀμπαύοντες, ὁδῖται, γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι. cum quibus conf. Ep. ἀδεσπ. CCLX. T. III. p. 203. et *Anytes* Ep. VI. — V. 2. πολυπλανέως. Ald. 1. 3. et Ascens. — V. 3. Junge: ὄχευ

[illegible] αὐτόῤῥυτον [illegible] ἐν [illegible] [illegible] χῶρον [illegible]. Aquae salientis fistulas platanis circumdatas fuisse hinc apparet. — V. 5. [illegible] florentis, splendentibus floribus ornatae. In voce [illegible] enim saepe, nulla coloris ratione habita, ad splendorem tantum et varietatem respicitur. *Virgil.* Georg. IV. 54. *Apes — saltus sylvasque peragrant, Purpureosque metunt flores.* Eleg. in obit. Maec. v. 62. *purpurea candidiora nive.* Huc faciunt etiam *purpurei olores* ap. *Horatium* IV. Carm. I. 10. — V. 6. [illegible] Vat. Cod. — V. 7. [illegible] Vat. Cod. — Hederae coma humida prata ornat. [illegible] dixit *Anacr.* VI. 5. quod recte interpretatur *Fischerus* p. 31. — V. 9. [illegible] arboribus et fruticibus consitam. (Vide ad *Brydii* Ep. III. T. II. P. II. p. 354. — V. 10. [illegible] *Dionys.* in Periegesi v. 61. [illegible] *Callimach.* Ep. VI. [illegible]. *Silius Ital.* IV. 350. *Liris — perstringit tacitus gemmantis gurgite ripas.* quae expressa videntur ex *Horatii* I. Carm. XXXI. 8. *rura, quae Liris quieta Mordet aqua, taciturnus amnis.* ubi inter plura similia nec nostrum locum omisit *Mitscherlich.*

IV. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 493. W. Balnei cujusdam laudatur amoenitas, cujus causam poëta ab Amore repetit, qui Venerem in eo laverit ipsasque aquas face accenderit. Comparandum Ep. Anth. Lat. T. I. p. 476. XXVIII. de Bajis: *Ante bonam Venerem gelidae per litora Bajae; Illa natare lacus cum lampade jussit Amorem. Dum natat, algentes cecidit scintilla per undas. Hinc vapor afflat aquas; quicunque natavit, amavit.* Apud *Longum* L. II. p. 35. ed. *Moll.* Amor, [illegible], inquit, [illegible] καὶ τὰ φυτά, [illegible]. — V. 3. Suavis odor, quem aqua spirat, huic balneo ab eo inde tempore proprius est, quo Veneris sudor se cum aqua

miscuit: *Plinius* H. N. XXXI. §. 22. *Unus in toto orbe traditur fons aquae jucunde olentis in Mesopotamia, Chabura. Fabulae rationem afferunt, quoniam eo Juno perfusa sit.* Eandem fabulam commemorat *Aelian.* H. A. XII. 30. p. 697. ed. *Gesn.* Haud absimile, quod *Marianus* tradidit de fluvio Paphlagoniae [illegible] vocato, quem καλὸν εἶναι λέγει, ὅτι λουτρὸν Ἀρτέμιδι γένοιτο (f. ἐγένετο). — §. 513.] V. 4. πνείει ἴον, de odore suavissimo. Cf. ad *Julian. Aegypt.* Ep. LI. 2. Sic hoc malim interpretari ex usu dicendi poëtico, quam vim *odoris* (ἀκμὴ Hesych. cujus interpretationis originem recte indicavit *Alberti*) cum *Wakefieldio* in Sylv. crit. T. II. p. 112.

V. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 494. W. Earundem thermarum originem alia ratione interpretatur. Nymphas fingit, quum forte Amorem juxta fontem in platanorum umbra dormientem invenissent, ejusque facem exstinguere conarentur, ipsam aquam incendisse. — V. 1. τῇδ' ὑπὸ τ. π. ἁ. στεγόμενος ὕπνῳ. Vulgo. Hoc ex Vat. Cod. emendatum est, in quo tamen vulgari errore τετρωμένος legitur. Insolentius dictum τετρυμένος ὕπνῳ pro lassitudine confectus et in somnum delapsus. Nec hoc verbum cum μαλακῷ bene coire videtur. In talibus non satis diligentes fuerunt sequioris aevi poëtae, quos orationis variandae et a recepto usu abducendae studium saepe in errores induxit. Hoc quidem loco *Marianus*, si meliores poëtas sequi, quam nova fingere maluisset, scribere poterat:

μαλακῷ δεδμημένος ὕπνῳ.

ut est in Iliad. Κ. 2. εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. — V. 3. τούτῳ recte servatum est ex Planud. In Vat. Cod. τοῦτο, idque probabat *Salmas.* in not. msc. — V. 6. Ἐρωτίδες. Ald. 1. 2. 3. Ἐρωτιάδας poëta Nymphas vocat ob nomen Ἔρως, thermis illis tributum. — λουτρὸν. Vat. Cod. — ἐς ἂν ἴσλεξε. Sched. Krahn.

MUSARUM INVENTA.

Vat. Cod. p. 443. Planud. p. 94. St. 138. W. cum lemmate: Ὅσαι Μοῦσαι καὶ οἷαι. Cf. Fulv. Urſin. in Famil. Rom. p. 213. ſqq. — V. 4. εὗρε ex Vat. Cod. receptum eſt (idque ſua ſponte invenit *Joſ. Scalig.* in not. mſc.) pro vulgato ἦρε. quod ortum ex ηὗρε, ut in marg. membr. Vat. legitur. Hoc potiſſimum probabat *Salmaſ.* in not. ined. — V. 7. Poſt hunc verſum vulgo et in membr. Vat. legitur alius, in eandem Muſam:

Ἁρμονίην κλείουσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.

quem compoſuit aliquis, qui Polyhymniam, muſices potius quam ſaltationis praeſidem eſſe putabat. At in muneribus Muſis tribuendis minime inter ſe conveniunt veteres. Cf. *Heynium* in Opuſc. Acad. T. II. p. 309. — V. 9. τε omittit Vat. Cod. — Latina carmina duo, noſtro ſimilia, vide in Anth. Lat. L. I. nr. LXXIII. LXXIV. p. 50. ſq.

THEAETETI SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

T. 514.] I. Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 549. W. Baeton piſcator, ſenio confectus, artis piſcatoriae inſtrumenta diis marinis dedicat. Ejusdem argumenti Epigrammata laudavi ad *Leonid. Tarent.* Ep. XXV. T. I. P. II. p. 86. *Philipp.* Ep. XXII. T. II. P. II. p. 165. — V. 1. λῖνον πολυωπὸν καὶ εὔθηρον. alterum variavit: καὶ εὐθήρου ἄγρης, quae verba cum πέρα jungenda ſunt. πολυωπὸν (πολυωπὸς Vat. Cod.) epitheton ornans retis propter maculas. — V. 3. κιστὴν. Vat. Cod. — V. 4.

»κρούματι. Vulgo. κρούσματι in Vat. Cod. scriptum esse »jam notaverat *Dorvill.* in *Charit.* p. 179.« *Br.* κρούματι habet *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀντιπνεύσαι T. I. p. 230. — V. 5 laudat *Suidas* in Ἐχενηΐς T. I. p. 927. Anchora ἐχενηΐς, quae navem retinet; *remoram* appelles nomine pisciculi, quem, quia navium cursum morari putabatur, ἐχενηΐς vocabant. *Plin.* H. N. IX. 25. XXXII. 1. — δεσμὸν Vat. — Durius dicta anchora δεσμὸς ἀέλλης, vinculum navis, ne tempestatibus abripiatur, impediens. — V. 7. »Melius scripsisset θαλασσοπόρος ἔστω β. quam »θαλασσοπόρος πόρος.« *Br.* — V. 8. laudat *Suidas* in βριθομένη T. I. p. 456. Hoc sumtum a *Philippo* l. c. ἔντρομος ἤδη Δεξιτερήν, πολλοῖς ἀχθόμενος καμάτοις.

II. Cod. Vat. p. 492. Planud. p. 77. St. 113. W. ubi multa hujus argumenti Epigrammata leguntur. Cum nostro inprimis comparandum Ep. *Agathiae* LVII. In his carminibus ipse Priapus, vere ineunte, nautas hortatur, ut, factis ipsi factis, navigationem instituant. Hunc igitur deum etiam nostro carmine loqui existimo, licet v. 11. de eo, ut de tertio quodam, agatur. Parum tamen interest, utrum haec omnia ex poëtae, an ex Priapi persona dicta accipias. — V. 1. Ager, poëta ait, vernis Zephyris emollitus, *segetem parturit*, cujus prima folia ex purpureis folliculis, erumpunt. ἐπὶ εὐκάρποισι λοχείαις. In his ἐπὶ causam indicat; quasi dixisset: ἐπ' [illegible] [illegible] i. e. καρπῶν; seges, fruges aliquando prolatura. — Pro καλύκων Vat. Cod. κυλίκων habet. — V. 3. ἰσοζυγέων si nihil aliud significat quam *aequales, ejusdem altitudinis*, elumbe est epitheton. Sed ad ramorum sibi oppositorum ordines videtur respici. — V. 4. μουσ. Haec ducta videntur ex *Theocrito* Eid. XVI. 94. νεοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσι. [illegible] autem cicada, quae ingenti Musarum percussa

sa amore indesinenter canit. — V. 5. γεῖσσα. Vulgo, Modo uno, modo duplici σ scribitur. Vocem illustrarunt *Kalcken.* ad Phoeniss. 1165. p. 401. et *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 65. — V. 6. Pullos hirundo nutrit in luteo nido, χελιδοῖ — κατέθηκεν πηλοδομεῖ θαλάμῳ. *M. Argentar.* Ep. XXIV. κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον. *Agath. Schol.* Ep. LVII. — V. 6. ὀπτώσι θάλαμοι. Simili, sed felici audacia *Alcman* ap. *Apollon. Soph.* v. κνώδαλον: Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, Πρώονές τε καὶ χαράδραι. — γαλήνης πεπταμένης. *Oppian.* Hal. I. 781. γαλήνης δὲ τεθείσης, *Homer.* Od. Z. 45. αἴθρη πέπταται ἀνέφελος. quam *Bergler.* comparavit ad *Alciphron.* I. 1. p. 3. — πεπταμένη. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 9. nec contra navium puppes arietat mare. πρυμνήσιοισι κορύμβοις. *Hesych.* κόρυμβα· τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. τὰ ἀνεζυγμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαμμένα, ἅ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρῷραν. — T. 515.] V. 11. παντομέδοντι. Vat. Cod. — V. 12. τευθίς, Latinorum *loligo.* Vide de eo *Aristotel.* Hist. An. IV. 1. V. 18. *Schneiderum* in Hist. nat. Sepiarum p. 114. et ad *Aeliani* H. A. IX. 52. p. 304. — De τρίγλη vide ad *Apollonidae* Ep. VII. T. II. P. I. p. 356. — ἶτος de rotunda hujus piscis forma accipiendum. Vide ad *Julian. Aegypt.* Ep. VI. 2. — V. 13. σκάρον αἰθύιοντα, *Oppian.* Hal. I. 134. Καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις φθέγγεται ἱμερόεσσαν λαλαγήν. — παρὰ vulgo. παραὶ Planud. Codd. Cf. *Agathiam* Ep. LVII. μοῦνον ἀναρρίπτειν παραὶ βωμοῖσι Πριήπου Ἢ σκάρον ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους. — V. 14. ἄτρεμος. Vat. Cod.

III. Planud. p. 337. St. 476. W. In Panis statuam, post Persas devictos a Miltiade positam. Vide not. ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — V. 2. μαλοφύλαξ. custos ovium, h. l. cum ἀγέλας conjunctum, custos simpliciter. — V. 3. μὲ ποθέοντες eo sensu intel-

„ligi poteſt, quo exponunt Lexica; vel *multorum ſemi-*
„*nibus concretus:* quippe cujus mater Penelope ab
„omnibus procis compreſſa fuerat." *Br.* — V. 3. μετανάστας. Vulgo is eſt, qui, patria relicta, in peregrina terra degit, nihil diverſus a μέτοικος, (vide *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 110. ſq.) hoc loco autem latiori ſignificatione is eſt, qui ad auxilium ferendum accurrit, βοηθός, σύμμαχος. *Heſychius:* Μετανάστης. μέτοικοι. φυγάδες. σύμμαχοι. Pan autem tum temporis nondum colebatur Athenis. *Herodot.* VI. 105. 106. Itaque Miltiades ei ſtatuam poſuit ξείνια ἀκλήτου συμμαχίης, *gratiam ei pro auxilio ultro lato referens*, hoc donum ei tanquam hoſpiti tribuens. — V. 7. ἄλλοις. Haec Minervam ſpectant, quae, quamvis in ipſa Athenarum arce culta, Athenienſibus tamen in illo bello praeſens auxilium non tulit. Ipſi Pani poſt pugnam Marathoniam antrum ſub arce dedicatum eſt. — μαραθωνομάχαις. Ducta vox ex *Ariſtoph.* Nub. 982. et Acharn. 180. His campus Marathonius quaſi ſacer putabatur, utpote ibi ſepultis, id quod illis propter ſingularem virtutem tributum eſt. Vid. *Thucyd.* II. 34.

IV. Planud. p. 334. St. 473. W. In Nemeſios ſimulacrum ex marmore a Perſis advecto ſculptum. Vide ad *Parmenion.* Ep. VI. T. II. p. 113. — V. 1. χιονέην. Ad colorem marmoris Parii refer, unde haec Nemeſis facta. *Pauſan.* L. I. 33. p. 81. Sic *niveos lapillos* dixit *Horat.* I. Serm. II. 80. Fruſtra igitur ad hoc vocabulum offendiſſe videtur *Scaliger*, qui in not. mſſ. ᾐονίην (*in litore inventam*) tentavit. — παλινάγξεος περιωπῆς. Lapicidinae circumſcriptio, quatenus ſaxa in monte ſeſe ipſa reſtaurant. — V. 3. ὄφρα. ut tropaeum inde facerent, in victoriae, quam ſe ab Athenienſibus reportaturos eſſe ſperabant, memoriam. — καμμονίην. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην. *Schol. Homeri* Il. ψ. 661. Cf. *Interpp. Heſychii*

ex Plutarch. de Aud. Poët. c. 5. ἀμφοτέρων δὲ νίκην Ἀλκαῖος (ποιήσειν) τὴν ἐξ ἐπιφανοῦς καὶ χαριέντως. Hoc loco de victoria simpliciter accipiendum. — V. 5. Μαραθών. pugna Marathonia, Persis adversa. ἀντιπνοοῦντας. Tumidum vocabulum de bellatoribus hosti fortiter obnitentibus. — V. 9. ἀντιταλαντεύουσα. Levibus hominum nimia sperantium consiliis Nemesis infesta, suam illis vim et robur opponit. — Νίκη. Atheniensium victoriam, Persarum cladem et ultionem significo. Marmor, unde haec Nemesis facta, victoria partum esse indicaturus Phidias, deae capiti coronam imposuerat, Victoriae sigillis exornatam. Vide Pausan. l. c.

§. 516.] V. Vat. Cod. p. 468. Planud. p. 360. St. 500. W. In idem Praetorium, Justino regnante, Domnini cura refectum, legitur Ep. *Pauli Silent.* LXV. Justitia sibi gratulatur, quod filium invenerit Domninum, qui ipsi senectute confectae opitularetur, et splendoris a matre accepti memor, gratiam ei referret. Praetorium CPolitanum ao. XII. imperii Arcadii incendio absumtum, plebe, cum annonae inopia laboraret, ignem subjiciente. Vide Chronic. Alex. p. 717. Post Domnini restaurationem bis conflagravit. *Du Cange* CPolis Christ. L. II. p. 152. sq.

VI. Planud. p. 397. St. 430. W. Ad Salvium Julianum, qui Hadriano imperante edictum perpetuum condidit, hoc distichon retulit *Brodaeus* et alii, quos propterea notat *Menagius* in Amoen. Iur. Civ. c. XXIV. p. 131. qui cum *Pithoeo* in capite Epitomes Novellarum, et *Fabroto* in Not. prioribus ad Theophilum, Julianum Patricium, Antecessorem CPolitanum, significari suspicatur. Conf. de hoc viro *Guil. Grotium* in Vit. Jure Cons. II. 6. p. 128. — V. 2. Ῥώμη. Julianum illum Constantinopoli Professorem Juris fuisse constat; eodem autem munere eum Romae esse functum, nemo

tradidit. Jam cum hoc loco Roma cum Beroe commemoretur, haeret *Menagius*, qui tum non meminerat, etiam Constantinopolin modo Ῥώμην, modo νέαν Ῥώμην vocari. — Βερόη in Βηρυτὸς frustra mutandum censebat *Bertrandus* de Jurisper. L. 1. p. 30. cum Beroë et Berytus diversa sint ejusdem urbis nomina.

HYMNUS IN BACCHUM.

V. 517.] Vat. Cod. p. 446. Planud. p. 58. St. 82. W. et in *Eudociae* Violar. p. 123. — V. 1. in calce carminis repetitur in Vat. Cod. — εἰραφιώτην. Ductum ex *Orphei* Hymn. XLVII. 2. εἰραφιώτην Μηρῷ ἐγκατέραψας. Varia Bacchi epitheta illustrans *Eudocia* p. 121. εἰραφιώτην, παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔριν φαίνειν καὶ ἀφιέναι. Cf. *Intrpp. Hesychii* v. p. 1112. — V. 1. ἀγροικον. qui in agris habitat. — V. 4. γιγαντολέτην. *Horat.* II. Carm. XIX. 21. *Tu, quum parentis regna per arduum Cohors gigantum scanderet impia, Rhoetum retorsisti leonis Unguibus horribilique mala.* — γελῶντα. *choreis aptior et jocis Ludoque dictus*, Ibid. v. 25. ἐγερσίγελως. *Paul. Silent.* Ep. XL. — V. 5. δίγονον. διμήτωρ ap. *Orpheum* Hymn. XLIX. 1. — διθυραμβογενής. Ridiculam hujus vocabuli explicationem dedit *Suidas*: Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ δὶς θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὴν μηροῦ τοῦ Διός. Alia non minus inepta vide ap. *Eudociam* p. 121. Satius erat, originem hujus vocabuli incertam fateri. — V. 6. κυανοχαίτην. Intonsi Bacchi crines notissimi; sed magis etiam recondita significatio huic vocabulo subest, quam illustrat *Wernsdorf*. ad haec *Himerii* Or. XXI. 8. p. 740. Τιμῶμεν νῦν αὐτὸν μὲν ὡς ἥλιον, ὅταν ἐξ οὐρανοῦ λευκάζοντος ὑπὲρ γῆς ἐκτείνῃ χρυσῷ κατάκομος λάμποντι· νῦν δὲ ὡς κυανοχαίτην

ἀσθενοῦς, ὅταν ποιήσῃς τὴν φλόγα μορφῆς ἐνδύεται καὶ μάλισθ' — ἐπιφαίνεται. Vat. Cod. quod in marg. corrigitur. — V. 7. ζηλαῖον. Ex hoc loco *invidum* interpretantur, quod quomodo in *Bacchum* cadat, non video. Quum ζῆλος omnem fervidiorem animi affectum significet, ζηλαῖον eum esse puto, qui, quodcunque animo destinaverit, magno cum ardore exsequitur. — V. 8. ἠπεροπευτά. qui mortales decipit, sive propter varias, quas induit, formas, sive propter muneris suavitatem, qua se in hominum pectora leniter insinuat. — V. 9. θυρσοφόρον, θεῖον. Vat. Cod. — θυμολέοντα. ob fortitudinem in bello contra Gigantas praestitam. — V. 10. εἰραφιώτην. Vulgo et ap. Eud. contra literarum ordinem. — V. 13. μαινόλιον. *Clemens Alex.* Protrept. p. 11. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι. Plura de hoc vocabulo collegit *Arnaldus* in Animadv. p. 261. — μεθυδώτην omnes edd. vett. ante Stephan. ubi μεθυδότην. — V. 14. Νυκτέλιον. Aram Bacchi Nyctelii commemorat *Pausan.* I. 40. p. 97. *Ovidius* varia Bacchi epitheta recensens Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque, Ignigenamque Satumque iterum* (δίγονον), *solumque bimatrem. Additur his Nysaeus, indetonsusque Thyoneus, Et cum Lenaeo genialis consitor uvae, Nyctelius Eleleusque parens, et Iacchus et Euan.* Cf. Eund. in A. A. I. 567. Propter sacra noctu peragi solita *nocturnus Bacchus* vocatur ap. *Virgil.* Georg. IV. 521. — νεβρώδεα. Vat. Cod. — V. 15. δοριπάλτην qui hastas jaculatur. Thyrsum, Bacchantium arma, significat, cujus ἐπ' ἀκρωτάτῳ κορύμβῳ Χαλκοβαρὴς κεκάλυπτο κατάκρυφος ἰὸς ἀκωκῆς. *Nonni* Dionys. XIV. 244. Cf. *Euripid.* Bacch. v. 751. *Salmas.* ad *Solin.* p. 379. — ξεινοδόκον. Ita vetus codex. Sed ad oram correctum ξυνοδότην: *hospitalia donans munera.* quod non deterius est." *Br.* ξυνοδότης appellatur propter sodalitatem mysteriorum. — V. 18. βριθύοον. vim faciens animis, lene tormentum ingeniis adhibens. — φρονέοντα. Vat.

Cod. ῥικνώδης vocatur a saltatione et motibus vehementioribus, quibus Bacchici utuntur. *Pollux* IV. 99. ῥικνοῦσθαι, ἔλεγε ἐν τῷ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. *Suidas*: ῥικνοῦσθαι — τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὀρχεῖσθαι κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Cf. *Sallier.* ad *Moer. Att.* p. 335. *Toup.* Emend. in Hesych. P. II. p. 301. — Mox vulgo ῥινοχοεῖα legitur, quod *Jos. Scaliger* in not. msc. cum οἰνοχοεῖα permutandum censebat. In Vat. Cod. τῷ χ superscriptum est φ. ῥινοφορον idem est quod supra νεβριδόπεπλος. — V. 19. σκιρτητήν, τὸ σκιρτᾶν Satyris proprium. Hinc ad Bacchum translatum. *Eudocia* p. 119. Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι — καὶ οἱ Σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν. Exercitt. critic. T. II. p. 9. — σεμελογενέτην Vat. Cod. — V. 20. τυρσηνολέτην. Vat. Cod. Nota fabula de piratis Tyrrhenis a Baccho in delphinos mutatis. — V. 21. ὑπνοφόβον qui somnum pellit propter sacra nocturna. — ὑμενήιον ad venereos amplexus provocantem. — V. 22. In marg. Vat. Cod. φαρμακόν. φηρομανής, qui inter feras versatur easque amat. De tigribus cogitandum aliisque feris, quas ille mitigasse dicitur. Cf. *Mitscherlich* ad *Horat.* II. Carm. XIX. 19. p. 540. et ad III. Carm. 3. 14. p. 42. — V. 23. χρυσεόκερων. aureo cornu decorum. *Horat.* I. c. 29. — χαλίφρονα. Vocabulum Homericum, Odyss. δ. 371. sive a χαλᾶν derivandum, sive a χάλις, χάλιξ, οἶνος. Vide *Villois.* et *Tollium* ad *Apoll. Soph.* Lex. Hom. p. 705. ed. T. — V. 24. ψυχοπλανῆ. Vat. Cod. — ψοφομηδέα qui clamorem meditatur, clamosum; propter strepitum Bacchantium. — V. 25. ὠμομανῆ, ὠρεσίτροφον, ὠρεσσίπλανον. Vat. Cod. ὠρεσίτροφον edd. vett. ante Stephan. qui ὀρεσίτροφον dedit. ὠρεσίτροφον emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Idem sq. vocabulum ὠρεσίπλανον, nam sic in Planudea legitur, in ὠρεσίαυλον mutabat. — ὠμηστὴν de Bacchis crudis ferarum carnibus vescentibus docte interpretatur *Brodaeus*.

HYMNUS IN APOLLINEM.

§. 518.] Vat. Cod. p. 447. Planud. p. 58. St. 84. W. — V. 1. Hic versus in fine carminis repetitur. — „Typothetae errore excusum est ὑμνεῦω pro „ὑμνείω. At neutrum rectum est. Scribendum ὑμνείομεν, „ut in praecedenti μέλπομεν. In Vat. membr. primus „singulorum Hymnorum versus initio non legitur, sed „in fine, et iterum summae orae appositus. Scriptum „autem in membr. ὑμνέομεν omisso ν. [In Apogr. Gotha„no ὑμνέομεν, et in fine ὑμνέωμεν legitur.] Bonum qui„dem est ὑμνέομεν, et sic saepe apud Homerum et alios „poëtas indicativus pro subjunctivo occurrit; sed alte„rum ὑμνέωμεν probabilius est. Est autem trisyllabum, „facta synizesi vocalium εω, ut in isto Homerici in Apol„linem Hymni:

„αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
„ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.“

Br. — V. 4. γιγαντολέτην. Propter Tityum, Terrae filium, ab Apolline sagittis confixum. — V. 5. Πυθωνοκτόνην, qui Pythonem interemit. Vide Ezechielem Spanhemium T. II. p. 161. — V. 7. ζηλήφορον. Brodaeus de divinandi facultate a Jove accepta interpretatur. Idem mox ζηλοδότηρα legit, studii honesti datorem. Emendatione vix opus. Idem significant epitheta ζηνόφρονα et ζηνοδότης, nempe eum, qui oracula sive consilia Jovis cum mortalibus communicat. Apollo ap. Aesch. Eumen. 616. οὐ πώποτ' εἶπον, ait, μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις — ὃ μὴ κελεύσαι Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. — V. 8. ἠπιόχειρα. Ad medicam artis peritiam referendum videtur. Ob eandem causam conjux Aesculapii Ἠπιόνη vocatur, cui μαλακὰς χεῖρας tribuit Crinagoras Ep. XIII. 4. Cf. Valckenaer Diatr. p. 290. B. C. — V. 9. θεμιστοφόρον. Apollinem λυκαιάνων significat.

Vide *Schol.* ad *Soph.* Electr. v. 6. et ad *Aeschyli* VII. c. Th. v. 147. — V. 10. ἰαφέτης. qui sagittas jaculatur. ἰήιος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἄγυια σὺν λοιμῶν ἀναφέρεται· ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κυρίως ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. *Schol. Sophocl.* Oed. T. 172. Cf. *Callim.* H. in Apoll. 98. *Apollon. Rhod.* L. II. 714. — V. 11. κοσμοπλόκον. ornatum quasi nectens, i. e. ornans omnia et coelestia et terrestria. ἀκτῖνας ἐμπλέκειν Solem dicit *Dionys.* in Hymno v. 12. T. III p. 254. Fortasse tamen κοσμοπλόκος is est, qui universum mundum quasi nectit i. e. ordinat. Sic quidem de Apolline *Orpheus* H. XXXIII. 16. σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ Ἁρμόζεις. — Κλάριον. De nobilissimo Apollinis Clarii oraculo in Colophoniorum agro vide *Spanhem.* ad *Callim.* p. 123. — V. 12. λυρόθηγέα. Vat. Cod. — V. 13. μυστοπόλον. Vulgo. — μυριόμορφον. quia Sol sub multis nominibus colitur, quod *Macrobius* plurimis in locis docere conatus est. — V. 14. „νευροχαρῆ: Vulgo „male νεβροχαρῆ legitur, quod epitheton Baccho, non „Apollini convenit. In libris calamo exaratis frequen„tissima permutatio literarum ν et β, de qua Casaubo„nus ad Athen. p. 394. et Hesychii interpp. in νεβρός, „inde in formis expressis multae corruptelae. νευροχαρής, nervis, citharae scilicet, gaudens." Br. — ὑψαυχένα. Vat. Cod. — V. 15. ξυνόδοντα. in notis habet *Brodaeus*. Cf. Hymn. in Bacch. v. 19. Vulgata lectio et omnia hujus versus epitheta ad Solem omnibus communem spectant. — V. 18. βασίλειον. propter medicam facultatem, ut puto. *Brodaeus* ad Solem occidentem retulit, laboribus finem imponentem. ἐπιδεικνύοντα idem de Sole oriente, viatoribus iter ostendente et quasi aperiente, interpretatur. — V. 20. Τερψίχορον. cui stellae choreas agunt, quique iis laetatur. Vide ad *Dionysii* Hymn. 14. T. II. P. II. p. 249. — ταμίευτον. quatenus tempora, rerumque adeo initia et fines designat. *Orpheus* Hymn. XXXIII. 15. σοὶ τ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστί

[illegible] — V. 21. „ἐνιάκτα expungendum est. Apol„lini non convenit hoc epitheton, quod Jovi proprium „est. In Vat. membr. scriptum est ὑψοντα [ὑψόεντα] per„peram pro ὑψήεντα, quod reponendum, nisi quis malit „ὑψιμέδοντα. In Planudeae codd. reperitur ὑετόεντα et „ὑετόεντα." *Br.* — V. 23. [illegible] Vat. Cod. et mox [illegible]. — V. 24. ψυχοδοτῆρα, omnibus vitam tribuentem, secundum eos philosophos, qui animam igneae naturae, ignemque omnes naturae partes penetrare censebant. — V. 25. [illegible] Vat. Cod. — Ultimum vocabulum in ὀρεσικοίτην mutandum putabat *Jos. Scaliger* in not. msc. quem ὠρεσικοίτην spiritu leni scripsisse existimo, *in montibus cubantem*, νόμιον, significans.

MENSES ROMANORUM.

¶. 519.] Vat. Cod. p. 423. sq. Planud. p. 129. St. 177. W. Ejusdem argumenti carmen vide inter *Leonis* reliquias T. III. p. 130. nr. VII. et in Anthol. Lat. T. II. p. 358. sqq. — V. 1. Januarius, initium anni et consularis ap. Romanos dignitatis. *Ovid.* Fast. I. 81. *Jamque novi praeeunt fasces; nova purpura fulget: Et nova conspicuum pondera sensit ebur.* Plurima alia huc facientia ex latinis poëtis collegit *Burmann.* ad Anth. L. p. 362. — Vulgo ἀπ' [illegible]. In Vat. Cod. [illegible]. Bis hoc distichon tentavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Primum [illegible], quam conjecturam commemorat etiam *Huetius* p. 13. (qui ipse [illegible], *anni solaris*, corrigit) deinde: [illegible] (sive [illegible]) δ' ἄρχοντι [illegible]. Idem vir sagacissimus [illegible] in [illegible] i. e. [illegible] mutandum suspicabatur. Omnium harum conjecturarum nulla accedit ad

elegantiam lectionis Brunchianae, de qua cl. editor ne verbum quidem monuit. — V. 2. Ἀδονίων. Vulgo et in Vat. Cod. — Μέχετοι. Aldin. 2. 3. — Quum ego anni Januam aperui, Sol summum Ausoniae honorem (consules in Capitolium adscendentes et magistratum auspicantes) videt. — V. 3. Θαμινῇς γαίῃ. Vulgo. quod ex membr. Vat. emendatum est. — V. 5. ἀπ' ἐμεῖο. Primum Martii diem loqui puta. — γλάγος ἤδη est ex emendatione *Huetii* p. 13. — Vulgo et in Vat. membr. ἤδη habetur. Poëta Martium mensem describens in Anth. Lat. p. 363. *Tempus vernum haedus petulans et garrula hirundo Indicat, et sinus lactis et herba virens.* — V. 7. Mensem Aprilem ab insitione significat. Praeclaram lectionem ἐν ἐγγονίῃ unde sumserit, non indicat *Br.* Vulgo ἐπ' ἐκγονίῃ. Versu praeced. τῆμος, omisso δὲ, Vat. Cod. — V. 10. ὥριον. tempus est naves ex portubus in mare educere. Pro ἄγειν Vat. Cod. ὄγειν. — V. 11. Junius medius inter rosas et lilia, illis jam deciduis; his adhuc florentibus. Poëta latinus in hujus mensis descriptione p. 364. *Lampas maturas Cereris designat aristas, Floralesque fugas lilia fusa docens.* — V. 13. Καρῖνος. Vat. Cod. a pr. m. μεταναστεύοντα. Ibid. — V. 14. ἀλφιτῶν. Vat. Cod. — V. 15. ξανθόν. Vulgo. *flava grana* vertit *Brodaeus.* ξυθὸν emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Sed revocanda est Cod. Vat. lectio:

Κρίνω ἐγὼ Δηώ.

Cererem a paleis secerno. Ap. Homerum ipsa Ceres frumenti grana secernit, Il. ε. 500. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας. — V. 16. ἄνομβρα. Hunc versum priores interpretes non attigerunt. *Grotius* vertit: *Natadum nunquam purius unda fluit* — fortasse quia mense Augusto rarius pluit, nec igitur fontes pluvia aqua miscentur. Sed verum hujus loci sensum aperit Ep. *Antiphili* XXXI. in torrentem;

Ἢ μεθύων ἀμβροσίοις, καὶ σὺ Νύμφαισιν ἰάτωρ,
νᾶμα φέρεις, θολεραὶ δ' ἤρανισαν νεφέλαι.
ἄφραστ' ἤελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
καὶ γλυκεροῦ πώματος, καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ἀέναα χεύματα nihil mihi differre videntur a γονίμῳ ποταμῷ, sive genuino flumine, non ex imbribus nato, sed ab ipsis Naiadibus effuso. — V. 17. πᾶσι. Vat. Cod. — V. 19. „Pro πέλει scribendum πέλοι. τίς δ' ἂν πέλοι." Br. Sic emendavit etiam Jos. Scaliger in not. msc. — V. 20. „Vat. membr. λιγνῷ ἐπικατάγω – et vox λιγνῷ in fine praecedentis deest. Planudea ἡδὺ ἐπικατάγω, claudicante iidem metro. ἡδυπότης frequens Bacchi epitheton. In superiori hymno, ubi ejus attributa κατὰ στοιχεῖον recensentur, ἡδύθροος dicitur, quod idem est." Br. Egregia emendatio. Jos. Scaliger in not. msc. ἡδὺ ἐπιστα[illegible] minus feliciter emendavit. — V. 22. καμάτων de palaestrae laboribus interpretatur Huetius, cui accedit Grotius vertens:

Exprime, tempus adest, jam baccas Palladis; inde
Quod fluet auxilium grande laboris erit.

— V. 23. γλαγόωντι. succi plenae. *lactentes herbas* vocat *Nemesian.* Cyneg. v. 291. — V. 24. μυγδανή. Vat. Cod.

IN MUSARUM IMAGINES.

E. 520.] Vat. Cod. p. 443. sq. Planud. p. 94. St. 138. W. — V. 1. Etiamsi pictor Terpsichoren non viderit, tamen ejus simulacrum, tanquam vivum et spirans, oculos spectantium fallit. Οὐκ ἴδε. color, ut ap. *Platon.* Ep. IX. 5. — V. 2. Felici emendatione, nihil tamen monitis lectoribus, *Brunckius* [illegible] reposuit,

pro εἴκελος, quod vulgo legitur. εἴκελον ἐργασίῃ Vat. Cod. — V. 3. ἠιθέους. Vat. Cod. — V. 4. ἐρειπόμενα. Vat. Cod. unde εἰρόμενα *Salmasius* corrigebat in not. ined. Cogites de εἰδόμενα; sed hoc contextui vix satis accommodatum est. — V. 5. λιγαίνω. Vat. Cod. a man. sec. Spiritus, quo tibia inflatur, cum cantum suavissimum edat, ὀχετηγὸς σοφῆς μολπῆς, i. e. suavitatis cum arte conjunctae, vocatur. De vocis suavitate vocabulum μέλιτος passim occurrit. Ap. *Christodorum* in Ecphr. v. 109. Erinna ἐνὶ σιγῇ Πιερίδος [illegible] μελίσσης. Etiam *Agathias* Ep. XLIII. Sophistae cuidam imagines positas esse ait [illegible] μελίσσης. — Ad [illegible] ex praecedentibus [illegible] subaudiendum est. Hujus versus lectio mihi sincera videtur, quam tamen doctissimus *Visconti* (Museo Pio-Clement. T. I. p. 36.) sensum habere negans, corrigit [illegible] μελίας pro εὐμελίης, epitheton σοφῆς, quod etiam api tribuitur, corruptelae locum dedisse suspicatus. — V. 7. θέλεις vett. edd. omnes usque ad Stephan. — V. 8. θηλυτέρῃσι. Vat. Cod. — οὐχ ὁσίων. Solebat nimirum vetus Comoedia, *si quis erat dignus describi, quod malus aut fur, Quod moechus foret, aut sicarius, aut alioqui Famosus, multa cum libertate notare. Horat.* I. Serm. IV. 3. — φιλοκροτάλοισιν. ob spectatorum plausum. — V. 9. εἰς. Vat. Cod. Flor. pr. et Ald. 1. — Sapientiae specta imaginem; nam Calliopen videns ipsam tibi sapientiam spectare videberis. — ¶. 521.] V. 13. [illegible] astra certa ratione sese moventia et eodem orbe redeuntia. — μέτρῳ ψήφοιο. calculorum ope, ratione mathematica. — V. 15. [illegible] Vat. Cod. — V. 17. Distichi in Polymniam pessime vulgo legitur hexameter: σιγῆ φθεγγομένης [illegible] [illegible] παλάμης. Vaticanus et Planudeae codd. habent φθεγγομένην, quod ut verum est, ita necessarium [illegible] reponere [illegible] παλάμῃ. Postea lenius in simili

„de Musis carmine: *Signat cuncta manu, loquitur Po-* „*lymnia gestu.*" *Br.* Apte *Schneiderus* comparat *Nonni* Dion. L. V. p. 146. de eadem Musa: μιμηλὴν σ' ἐχάραξεν ἀναυδέος εἰκόνα φωνῆς, Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὸν τύπον ἔμφρονι σιγῇ. Translata sunt in Musam, quae in pantomimis conspiciuntur, quorum *loquaces digiti* laudari solent. Inprimis huc facit *Cassiodorus* Var. I. Ep. 20. *His sunt additae orchestrarum loquacissimae manus, linguosi digiti, clamosum silentium, expositio tacita.* quem locum cum aliis adscripsimus Epigrammati *Antip. Thess.* XXVII. T. II. P. I. p. 309. Aliam hujus loci interpretationem dedit vulgatae inhaerens *Viscontii* in Museo Pio-Clem. T. I. p. 46. „Polyhymnia, inquit, Musa „memoriae est. Haec animi facultas cum maxime firmetur et roboretur mente in se ipsam conversa et col- „lecta (per mezzo del raccoglimento), statuarii hanc „Musam cogitabundam finxere et peplo involutam. „Hinc factum, ut eidem silentium et taciturnitas quasi „propria tribuerentur. In picturis Herculanensibus con- „spicitur digito labris imposito, qui gestus egregie con- „firmatur Epigrammate graeco:

„Σιγῶ, φθεγγομένης παλάμης θελξίφρονα παλμόν,
„νεύματι φωνήεσσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν.

„*Taccio, ma parla in grazioso gesto*
„*Mossa la mano, e taciturna in atto*
„*Un loquace silenzio a tutti accenno.*"

Finis Partis tertiae Voluminis secundi.

Emendanda.

P. 9. 8. l. εἰς [illegible]

P. 19. 3. a fin. dele *[illegible]*

P. 76. med. post *possis* ponendum ?

P. 88. 8. a fin. [illegible] τε.

P. 95. 10. a fin. *verbo.*

P. 119. 14. qud *in* [illegible]

P. 135. 12. *iter* pro *inter.*

P. 138. lin. ult. πόλις.

P. 225. l. 20. [illegible]

P. 287. l. 12. copulantur.

P. 295. 4. Lyroneia.